

**TEVBE SURESİNİN GÖLGESİNDE
CİHAD DERSLERİ
(TEVBE SURESİ TEFSİRİ)
CİLD 1**

islam-tr

GİRİŞ

TEVBE SÛRESİ'NİN İSİMLERİ, BESMELESİZ BAŞLAMASININ SEBEBİ

1 - 3. AYETLERİN TEFSİRİ

- [Hudeybiye Olayları ve Şartları](#)
- [Mekke'nin Fethi](#)
- [Eski Cahiliye ile Çağdaş Cahiliye Arasındaki Fark](#)
- [Hz. Ali Kırk Âyet ile Birlikte Hac Kafilisine Yetiştiriyor](#)
- [Tevbe Sûresinin Bölümleri](#)
- [İslâm Davasını Zafere Ulaştıran Yegane Metod](#)
- [Akidede Takiyye ve Hakkı Gizleme Caiz Değildir](#)
- [Tekfir ve Hicre Cemaatı](#)
- [Üstad Mervan Hadîd](#)

4 - 6 ÂYETLERİN TEFSİRİ

- [Müşriklerin Arasında Oturmanın Hükmü](#)
- [Chicago Mescidinin Yapılışı](#)
- [Bekarların Batı Ülkesindeki Durumu](#)
- [Antlaşma ve Ahdin Bozulması Şartları](#)
- [İkrime'nin Yermuk Gazvesindeki İmtihanı](#)
- [Ateşle Yakarak Öldürmenin Hükmü](#)
- [Esirin Hükmü](#)
- [Müşriklere Verilen Son Mühlet](#)
- [Suikast Düzenlemenin Hükmü](#)
- [Namazı, Orucu Terk Edenlerin Hükmü](#)
- [Müşriklerle Olan Antlaşmalara Son Vermenin Gerekleri](#)
- [Abdullah Rüşva ve Cihad Savunması](#)

7 -11. ÂYETLERİN TEFSİRİ

- [Sad'ın Ölümüyle Rahman'ın Arşı Sallandı](#)
- [Rıdvan Bey'atı](#)
- [İslâm Davetçisinin Yanında Ölüme Hazır Olanlar Yer Alır](#)
- [Tatarların Müslümanlara Yaptıkları](#)
- [Müslümanları Topluca Yok Etme Çalışmaları](#)
- [1948 Filistin Harbindeki Boşnak Mücahidler](#)
- [Allah Yolundan Alıkoyma](#)

- [İmam Nevevi'nin Mücadelesi](#)
- [Seyyid Kutub'u Dalaletle ve Kafirlikle İtham Eden Kişi](#)
- [Ezher Şeyhi Hıdır Hüseyin'in Kral Faruk'la Konuşması](#)
- [Seyyid Kutub'un İdam Merasimi](#)
- [İki Yüzlülük](#)
- [İncitmeden Nasihatta Bulunmak](#)
- [Bu Dini Nereden Öğrendiniz](#)

[12 -16. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [İslâmî Makam ve İhsan Sahiplerine Saygı Duymak](#)
- [Âlimlerin Halifelere Davranışları](#)
- [Üstad Ebu Macid ve Ürdün Kralı Hüseyin](#)
- [Dine Dil Uzatan Kimsenin Hükümü](#)

[17 - 27. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Ürdün Bakanı Ebu Leheb](#)
- [Emin Şennar'ın Son Hâli](#)
- [Üstad Abdullah'ın Davetinde'ki Tecrübesi](#)
- [Abdullah Azzam'ın Şeyh Bin Baz'la Konuşması](#)
- [Allah'a Kulluk Et, Kendi Grup ya da Cemaatine Değil](#)
- [Ürdün Kralı Hüseyin ve Üniversite Hocaları](#)

[28. ÂYETİN TEFSİRİ](#)

- [Rasulullah'ın Vefatının Yaklaştığını Bildiren Alametler](#)
- [Allah'ın Kanunlarının Dışındaki Kanunlar](#)
- [Ziya-ül Hakk](#)
- [Abdullah Azzam'ın Bakanlık Hakkındaki Görüşü](#)
- [Medine Halkı](#)

[29 - 30. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Ömer bin Abdülaziz ve Muaz bin Cebel Zamanında Haraç](#)
- [Ehli Kitab ile Savaşın Gerekleri](#)
- [Ehli Kitab Cizyeyi Nasıl Öder?](#)
- [Pakistan'da Hristiyanların Durumu](#)

- [Hristiyan ve Yahudi Kadınlarla Evlenmek ?](#)
- [Müslüman Devlette Yaşayan Hristiyanın Öldürülmesi](#)
- [İslâm Hakimiyeti Altında Ehli Kitabın Hükmü](#)
- [İslâm Devletinde Zimmilerin Hukuku](#)
- [Ürdün'ün Kral Abdullah Zamanıyla Karşılaştırılması](#)
- [Cizye Neyin Karşılığıdır?](#)
- [Kur'an'ın Ehli Kitaptan Bahsetmesi](#)
- [Afganlar İkona Oldukları Fikrin Mutaassıbları Olurlar](#)
- [Yahudilerin Ahidlerini Bozması](#)
- [Yıkımın Ardında Yahudiler Vardır](#)
- [İslâm'a Saldıranların Ardında Hep Yahudiler Olmuştur](#)
- [Ehli Kitabın Derin Kininin Tarihi Delilleri](#)
- [Mescid-i Aksa'nın Yıkılması için 70.000 \\$ Teklif Ediliyor](#)

[31 - 32. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Mesih ve Mehdi İnancı](#)
- [Ehl-i Sünnet ve Şia'daki Mehdi İnancının Farkları](#)
- [Fetva Vermede Cüretkâr Olmak](#)
- [Tekfir Meselesi](#)
- [Enver Sedat Afgan Cihadına Büyük Darbeler Vurmuştur](#)
- [İdi Amin'in Devrilişi ve Yapılan İnkılabın İçyüzü](#)

[33 - 35. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [Saray Alimleri](#)

[36. ÂYETİN TEFSİRİ](#)

- [Hicri Takvimin Kullanılması Vaciptir](#)
- [Kafirleri Toplu Halde Öldürme...](#)
- [Cihad Nedir?](#)

[37 - 41. ÂYETLERİN TEFSİRİ](#)

- [İnsana Bozan Kötü Amelleri Güzel Gösterilir](#)

42 - 45. ÂYETLERİN TEFSİRİ

- Savaşı Katılmama İzni
- Cihaddan Geri Durup Oturmak Akideyi Zedeler
- Muska Taşımanın Hükmü

46 - 50. ÂYETLERİN TEFSİRİ

- Cihad Hazırlığı
- Silah Sahabelerin Hayatının Bir Parçasıydı
- Müminleri Savaşta Sahipsiz Bırakan ve Fitne Çıkaranlar

GİRİŞ

Hamd, Allah içindir. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. Allah, kimi hidayete erdirirse ona saptıracak yoktur. Kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur.

Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim. O tekdir ve ortağı yoktur ve şehadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasulü'dür.

Ey Allah'ım! Kolay, ancak senin kolay kıldığındır. Ve Sen dilersen hüznüleri, zorlukları kolay kılarısın.

ŞEHİD DR. ABDULLAH AZZAM

Filistin'e bağlı Sila el-Harisiye kasabasında 1941 yılında doğdu.

Şam Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nden pekiyi derece ile 1966 yılında lisans diploması aldı. Daha sonra kısa bir süre Amman'da lisede öğretmenlik yaptı.

Batı Şeria ve Mescid-i Aksa'nın 1967 yılında yahudilerin eline geçmesinden sonra, 1969'da Müslüman Kardeşler'in Mücahidler Birliğine katıldı. Yahudilerin, müslümanları alay konusu etmeleri ve onları küçümseyişleri ona ağır geldi. Ancak Fedaiyyun ile Ürdün ordusu arasında meydana gelen Kara Eylül olayları Filistin toprakları üzerinde cihadını sürdürmesine imkan vermedi.

1969 yılında Usul-u Fıkıh master yaptı. Amhud Şeriat Fakültesi'nde öğretim üyesi olarak çalıştıktan sonra doktora yapmak üzere Kahire'ye gitti. Usul-u Fıkıh'ta birinci şeref derecesiyle 1973'de doktorasını tamamladı. 1973-1980 yılları arasında Ürdün Üniversitesinde öğretim üyeliği yaptı. Ürdün genel askeri hakiminin kararı gereğince 1980 yılında, Ürdün üniversitelerinden uzaklaştırıldı. 1981 yılında Cidde Kral Abdülaziz Üniversitesi'nde çalışmaya başladı. Daha sonra 1981 yılında Afganistan cihadına daha yakın olmak maksadı ile İslamabad'daki Uluslararası İslâm Üniversitesi'nde çalışma talebinde bulundu. Ve üniversitede çalışması kabul edildi. 1984 yılında Kral Abdülaziz Üniversitesi'nden istifa ederek, Afgan cihadında eğitim müsteşarı oldu. Bütün mesaisini de bu işe hasretti.

Bazı Arap kardeşleri ile birlikte, "Mücahitlere Hizmet Bürosu"nu kurdu. Afgan cihadı hizmeti doğrultusundaki çalışmalarını sürdürmekteydi. Afganistan'a gelen Arap mücahitlerin büyük çoğunluğu bu büro etrafında toplandılar. Bu büro, hemen hemen bütün Afganistan'da ve bütün mücahidler arasında bir çok öğretim, eğitim, askeri, sıhhi, sosyal ve haberleşme dallarında hizmetler yapmıştır.

Kasım 1989'da hain bir pusu sonucu iki oğlu ile beraber şehid edildi. Allah şehadetini kabul etsin...

TEVBE SÛRESİ'NİN İSİMLERİ VE BAŞINDA BESMELENİN ZİKREDİLMEYİŞİNİN SEBEBLERİ

Tevbe Sûresi Medeni'dir. Yüzyirmidokuz âyet-i kerimeden oluşur. Medine-i Münewere'de nazil olan son sûrelerdendir. Bu nedenle bu sûre, müslümanlarla diğer toplumların nihai ilişkilerini düzenlemiş, müslümanların, münafık ve kâfirlerle olan alâkalarını belirlemiştir.

Bu sûre Berâe ve Tevbe gibi birçok isimle bilinir. Özellikle Tebük seferinden geri kalan üç sahabiye ve tüm mü'minlere tevbenin ihsan edildiğinden bahsetmesi nedeniyle Tevbe Sûresi diye isimlendirilmiştir.

"Yemin olsun ki Allah, peygamberin -içlerinden birtakımının kalpleri kaymak üzere iken- ve sıkıntılı zamanda Peygambere tabi olan Muhacirlerle Ensar'ın tevbelerini kabul etti. Sonra da tevbeleri sebebiyle onları affetti. Şüphesiz ki Allah, onlara karşı çok şefkatli ve merhametlidir.

Ve savaştan geri kalan o üç kişinin tevbesini de; bütün genişliğine rağmen yeryüzünün kendilerine dar geldiği, ruhlarının son derece sıkıldığı ve Allah'ın cezasından kurtulmak için, Allah'tan başka sığınak olmadığını anladıkları bir zamanda kabul etti. Aslında Allah, onların tövbelerini gelecekte de tevbe etsinler diye kabul etmişti: Şüphesiz ki tevbeleri çokça kabul e"den ve çok merhametli olan Allah tır." (Tevbe / 117-118)

Yüce Allah'ın tevbesini kabul ettiği bu üç kişi, Ka'b bin Malik, Hilal bin Ümeyye ve Murare bin Rebi'dir. Bunların kıssaları yeri geldiği zaman Allah'ın izniyle izah olunacaktır.

Tevbe Sûresi, "rüsvey eden" manasına gelen Fadiha diye de isimlendirilmiştir. Çünkü bu sûrede, münafıkların gerçek kimlikleri ortaya çıkarılmış, rezil ve rüsvey edilmişlerdir.

Said bin Cübeyr (ra) şöyle demektedir: "İbn Abbas (ra)'a Berâe sûresinden sordum. Bana; "Bu sûre Fadihadır; 'gizli ayıpları ve sırları ortaya çıkaran'dır. Bu sûre, gizli olan şeyleri sayıp dökmeye başlayınca istisnasız hepimizi zikredecek diye korktuk. Zira, 'Allah'a söz veren kimselerden, Peygambere eza verenlerden, Mescid-i Dirar edinenlerden, mü'minleri sadakalarında küçümseyenlerden ve daha birçok kimselerden bahsediyordu" dedi." Evet, bu sûre "Fadiha; gizlilikleri açığa çıkaran" diye isimlendirilmiştir. Çünkü, münafıkların gizlediklerini açığa çıkarıyordu. Ayrıca "Buhûs"; "araştırma" diye de isimlendirilmiştir. Çünkü münafıkların sırlarını ve ayıplarını araştırıyordu. Bu sûre Kur'an-ı Kerim'in, başında "Besmele" zikredilmeyen tek sûresidir. Sûre başında besmelenin neden zikrolunmadığı hususunda farklı görüşler vardır. Bunlar;

1. Cahiliye arapları, bir kavimle kendileri arasında mevcut bulunan ahdi bozmak istedikleri taktirde bir yazı hazırlar ve bu yazıya "Besmele" yazmazlardı. Bu, cahiliye araplarının adeti idi. Yüce Allah da bu sûre ile Rasulallah (sav)'le müşrikler arasında bulunan ahdi bozmuştur. Bu nedenle tüm müşriklere dört ay süre verilmiş, müşriklerden Peygamber (sav)'le ahdi olanlara ise dört aydan daha fazla bir süre tanınmıştı. Ahitlere son verilmesi nedeniyle bu sûre besmelesiz olarak nazil olmuştur.

2. Osman (ra)'dan rivayet olunan ikinci görüş ise, Nesai şu hadisi nakletmekte; İbn Abbas (ra), Hz. Osman'a (ra) şöyle dedi: Mesani'den olan Enfal Sûresi'nin peşine Miûn'dan olan Berâe Sûresi'ni zikretmeniz sebebi nedir? - Âyet sayısı yüzden az olan sûrelere Mesani, yüzden fazla olan sûrelere Miûn denilir Zira siz, Enfal ve Berâe sûrelerini peşpeşe yazdınız ve aralarına Besmeleyi zikretmeyerek Berâe Sûresi'ni yedi uzun sûreye (Bakara, Al-i İmran, Nisa, Maide, En'am, A'raf, Enfal'e) dahil ettiniz. Çünkü bu sûreler, Kur'an-ı Kerim'deki en uzun sûrelerdir. Osman (ra) da dedi ki; "Şüphesiz Rasulallah (sav) kendisine birşey nazil olduğu zaman etrafında bulunan yazıcıları çağırır ve; "Bunu, içerisinde şunların zikredildiği sûreye koyunuz" diye buyururdu. Ve yine kendisine birçok âyet-i kerimeler nazil olduğu zamanda; "Bu âyetleri, içerisinde şunların zikrolunduğu şu sûreye dahil ediniz" buyururdu. Enfal Sûresi, Medine'de nazil olan ilk sûrelerdendir. Berâe Sûresi ise, Kur'an-ı Kerim'de nazil olan en son sûrelerdendir. Enfal Sûresi'nin kıssası ile Berâe Sûresi'nin kıssası birbirine benzer. Ve Rasulallah (sav), Berâe Sûresi'nin Enfal'den olduğunu beyan etmeden vefat etti. Ben de bu sûreyi Enfal'den zannederek, onun peşi sıra zikrettim ve aralarına besmele koymadım." Ayrıca bu hadisi Tirmizi, hasen bir derece ile rivayet etmiştir.

3. Berâe Sûresi'nin başına besmele yazılmamasının üçüncü nedeni ise, Harice, Ebu İsmet ve başkalarının görüşüdür: "Hz. Osman (ra)'ın zamanında Kur'an-ı Kerim yazıldığında Berâe ve Enfal sûreleri hakkında sahabelerin bir kısmı; "Enfal ve Berâe sûreleri bir sûredir" derken diğer bir kısmı "iki ayrı sûredir" demiştir. Bu nedenle bu iki sûre "ayrı ayrı sûrelerdir" diyenler dolayısıyla aralarında bir boşluk bırakılmış, "aynı sûrelerdir" diyenler

nedeniyle de besmele zikrolunmamıştır." Nitekim bu iki görüşün sahipleri bu uygulamaya razı olmuşlar ve hüccetleri Kur'an'da sabit olmuştur.

4. Dördüncü görüş ise Hz. Ali (ra)'a dayanmaktadır. İbn Abbas (ra), Ali bin Ebi Talib'e şöyle sorduğunu haber vermiştir: "Neden Berâe sûresinin başında "Bismillahirrahmanirrahim" yazılmadı. O da: "Çünkü, besmele emandır. Berâe sûresinde eman verme yoktur, kılıç vardır" dedi." Bu mânada ayrıca, Müberred ve Süfyan bin Uyeyne'den de hadis rivayet olunmuştur. Nitekim Berâe Sûresi bir gazab olarak nazil olmuştur. Besmele rahmettir. Rahmette ise eman vardır. Ancak bu sûre münafıklar ve kılıç (savaş) hakkında nazil olmuştur. Münafıklara eman verme yoktur. Kılıcın ferman olduğu yerde eman olmaz.

5. İmam Kurtubi ise şöyle demektedir: "Besmelenin yazılmama nedenlerinde sahih olan, Cebrail (as)'ın bu sûrede besmeleyi getirmemesidir. Çünkü, Bismillahirrahmanirrahim'i Cebrail (as) getirmekteydi, Allah Rasulü (sav) değil. Cebrail (as)'ın bu Sûre'-de besmeleyi getirmemesi nedeniyle bu sûrenin başına besmele yazılmamıştır."

Kuşayrî'de aynı görüşü bildirmektedir.

Öyleyse beş sebepten dolayı "Besmele" Tevbe Sûresi'nin başında zikrolunmamıştır. Özetle bunlar;

1.Ahitlere son verilmesi. Araplar ahitlerini bozmak istedikleri zaman besmeleyi yazmazlardı. Yüce Allah'ta bu sûreyi Arapların âdetine uygun olarak indirmiştir,

2.Hz. Osman (ra)'ın görüşü: Enfal ve Tevbe sûrelerinin tek sûre olduğu ve bunu Rasulullah (sav)'ın beyan etmeden vefat etmiş olması. Bu nedenle Hz. Osman (ra) bu iki sûreyi bir araya getirerek besmele zikretmeyip yedi sûreye dahil etmiştir.

3.Hz. Ali (ra)'ın görüşü: Tevbe sûresinde kılıcın (savaş emrinin) gelmesi, besmeleninse eman verme manasında olması

4.Harice ve Ebu İsmet'in görüşü. Allah Rasulü (sav)'ın daha sahebelerinin "bu sûre tek sûre mi, yoksa iki ayrı sûre mi" diye ihtilaf etmeleri nedeniyle Enfal ve Tevbe sûreleri arasında bir boşluk bırakılarak besmelenin zikredilmemiş olması,

5. Kurtubî ve Kuşayrî'nin görüşü. Cebrail (as)'ın bu sûrede besmeleyi getirmemiş olmasıdır.

1 - 3. AYETLERİN TEFSİRİ

1-Bu, Allah ve Rasulü'nden, kendileriyle antlaşma yapılan müşriklere bir ihtarır.

2-Ey Müşrikler! Dört ay daha yeryüzünde serbestçe dolaşın.Allah'ı hiçbir şekilde aciz bırakamayacağınızı ve Allah'ın,kâfirleri mutlaka rezil ve rüsvay edeceğini de bilin.

3-Bu, Allah ve Rasulü'nün müşriklerden uzak olduklarına dair, büyük hac gününde, insanlara Allah ve Rasulü tarafından yapılan bir tebligattır. Eğer yüz çevirerseniz, bilin ki, Allah'ı aciz bırakamazsınız. Kâfirleri can yakıcı bir azapla müjdele.

Sûre "beraat; ihtar" ile başlamaktadır; Tevbe Sûresi, hicretin dokuzuncu yılında nazil oldu. Tebuk gazvesinden bahsetmekte. Medine'deki insanların savaş karşısındaki konumlarını ve savaşa hazırlığı anlatmakta. Bu sûrenin bir bölümü Tebuk gazvesinden önce, bir bölümü de sonra nazil olmuştur. Tebuk gazvesi ise hicretin dokuzuncu yılında Recep ayında meydana gelmiştir. Bu gazve Rasulullah (sav)'in katıldığı son gazvedir.

Allah Rasulü (sav)'in katıldığı gazveler; Hicretin ikinci yılı Ramazan ayında Bedir gazvesi, Hicretin üçüncü yılı Şevval ayında Uhud gazvesi, yine Hicretin üçüncü yılında Beni Nadr gazvesi, daha sonra ise Beni Mustalık gazvesi ki bu gazvenin ne zaman vuku bulduğunda ihtilaf olunmuştur. Kimileri Hicretin dördüncü yılında derken, kimileri de Hicretin altıncı yılı demişlerdir. Hicretin beşinci yılı Şevval ayında Hendek gazvesi, Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında Hudeybiye gazvesi, Hicretin yedinci yılı Muharrem ayında Hayber gazvesi, Hicretin sekizinci yılı, Mute gazvesi Cemaziyelevvel ayında, Ramazan ayında Mekke'nin fethi. Yine Hicretin sekizinci yılı Şevval ayında Huneyn gazvesi ve yine bu yılın sonlarında Taif'in kuşatmaya alınması. Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında da Tebuk gazvesi vuku bulmuştur.

Allah Rasulü (sav) rüyasında kendisini Kabe'yi tavaf ederek umre yaparken görünce 1400 veya 1500 ashabıyla birlikte yolculuk hazırlığına başladılar. Ve Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında umre niyetiyle Mekke'ye doğru yola çıktılar. Allah Rasulü (sav)'in Kabe'yi tavaf niyetiyle Mekke'ye doğru geldiğini öğrenen Kureyş, ayaklanmaya başladı ve; "Muhammed'i buraya kesinlikle sokmayacağız," dediler. Allah Rasulü (sav) Hudeybiye mevkiine geldiğinde harem bölgesinin dışında kalan bir yerde konakladı. Namaz vakti geldiğinde harem bölgesinde namaz kılınıp tekrar çıkılıyordu. Böylece namazın ecri kat kat oluyordu.

Allah Rasulü (sav)'e; "Kureyş'in tavaf için gelenleri geri göndermeye ve Muhammed'i Kabe'ye sokmamaya" ilişkin kararlı tutumları ulaştınca şöyle buyurdu: "Yazıklar olsun Kureyş'e, harb onları yiyip tüketti. Ne olur yani benimle Arapların arasından çekilseler? Ne zarar ederler benimle Arapları başbaşa bıraksalar? Şayet beni yenerlerse emellerine ererler ve şayet ben onları yenersem topluca İslâm'a girerler. Eğer kendileri benimle savaşırılsa kuvvetlerini korumuş olarak savaşırırlar. Kureyş ne zannediyor? Beni hak ile gönderene yemin ederim ki, Allah bu emri üstün kılıncaya kadar ya da başım gövdemden ayrılıncaya kadar bu davadan vazgeçmeyeceğim."

Hudeybiye Olayları ve Şartları

Hudeybiye mevkiine varınca Rasulullah'ın Kusva isimli devesi çöktü. Kalkması için vurdular, kalkmadı. Orada bulunanlar; "Kusva çöktü, Kusva çöktü" dediler. Develerin verilen emre göre hareket etmemeleri ise devede bir ayıp ve kusur sayılır. Rasulullah (sav)'de; "Hayır deve çökmedi ve çökmekte onun huylarından değildir. Onu, (Fil Vakası'nda) filleri hareketsiz kılıp durduran (yüce Allah) durdurmuştur" buyurdu ve şöyle devam etti; "Kureyş bugün bana hangi şeyle gelirse gelsin icabet ederim." "Tek tek bir takım insanlar gönderdiler." Urve İbn Mesud'u gönderdiler. Urve İbn Mesud, kör fakat zeki bir kimseydi ve Taif'in zengin liderlerindendi. Allah Rasulü (sav)'e şöyle dedi: "Ey Muhammedi Arabın ayak takımlarını topladın ve kavminle savaşmak için mi geldin?" Bu esnada elini Rasulullah (sav)'ın sakalına uzatıyordu. Urve İbn Mesud elini her uzatmasında Muğire (ra) kılıcının ucuyla eline vuruyor ve "Rasulullah (sav)'in sakalına dokunma" diyordu. Bunun üzerine Urve İbn Mesud; "Bu kim?" diye sordu. "Muğire" dediler. Urve de; "Ey kötü huyların sahibi! Kötülüklerini gizledin mi?" dedi.

Muğire (ra) cahiliye zamanında yol kesici acımasız bir kimse idi. Erkeklerden oluşan bir grubu öldürmüştü. Urve İbn Mesud ise bunların diyetini ödemiş ve olayı kapatmıştı. Daha sonra Rasulullah (sav)'e bir başkasını Süheyl bin Amr'ı gönderdiler ve onunla şu şartlar kaleme alındı.

Birinci Şart: Müslümanlardan kim dininden yüz çevirerek Kureyş'e gidecek olursa, Kureyş onu kabul edecek. Fakat kim kâfirlerden müslüman olarak gelirse Rasulullah (sav) onu kabul etmeyecek.

İkinci Şart: Kabilelerden kim Rasulullah (sav)'e dahil olmak isterse ve kim de Kureyş'e dahil olmak isterse dahil olacaktı. Huzaa kabilesi Rasulullah (sav)'le, Bekr kabilesi de Kureyş'le beraber olmuştu.

Üçüncü Şart: İki taraf arasında on yıl süreyle savaş olmayacaktı.

Dördüncü Şart: Bu yıl Rasulullah (sav) umre yapmaksızın geri dönecek, ikinci yıl ise kılıcı kınında olarak umre yapacaktı.

Bu şartlardan dolayı müslümanlar üzüntüye kapıldı. Ömer (ra) bunu müslümanlar için bir musibet zannederek öfkeleni ve Rasulullah (sav)'e gelerek; "Ey Allah'ın Rasulü! Hak üzere olan biz değil miyiz?" dedi. Rasulullah (sav)'de; "Evet" diye buyurdu. Bunun üzerine Ömer (ra); "Bâtıl üzere olanlar onlar değil mi?" diye sordu. Rasulullah (sav) yine; "Evet" diye buyurdu. Ömer (ra); "Dinimizde neden zilleti kabul ediyoruz?" diye sorunca Rasulullah (sav); "Şüphesiz O, benim Rabbimdir ve beni darda bırakmayacaktır ve bu Rabbimin emridir. O'na kesinlikle isyan edemem" buyurdu. Evet, Rasulullah hükmü bildirmişti. Deveyi hareketsiz bırakıp hapseden, fil vakasında filleri hareketsiz kılıp hapsedendi ve deve Allah'ın emriyle çökmüştü. Ömer (ra), Ebu Bekir (ra)'ın yanına gidiyor ve ona: "Biz hak üzere olanlar değil miyiz? Onlar da bâtıl üzere olanlar değil mi?" diyor. Ebu Bekir (ra); "Evet" deyince; "Peki, neden dinimizde zilleti kabul ediyoruz?" diye soruyordu.

Ebu Bekir (ra)!... İslâm'a hiçbir tökezlemede bulunmaksızın giren tek kişi. Ömer (ra)'e şöyle cevap veriyordu; "Şüphesiz hak üzere olan odur. Her emir ve nehyinde ona itaat et." Bu esnada müslümanların acısını artıran ikinci bir hadise daha oluyordu. Rasulullah (sav)'in akdi "Bismillahirrahmanirrahim'le başlayarak yaz" buyruğuna Süheyl bin Amr; "ben Bismillahirrahmanirrahim'i tanımıyorum" diye cevap veriyor ve Rasulullah (sav)'in "Allah'ın ismiyle" veya "Ey Allah'ım senin adınla" ifadesine karşı çıkıyordu. Bunun üzerine Rasulullah (sav); "Bu Allah Rasulü Muhammed'in üzerinde ahitleştiği akiddir" diye yaz deyince. Süheyl bin Amr buna da itiraz ederek; "Ben senin Allah Rasulü olduğunu kabul etmiyorum. Eğer bunu itiraf etseydim sana tabi olurdum" der ve; "bu Muhammed bin Abdullah'ın üzerinde ahitleştiği akiddir" diye yazılır. Durum bu haldeyken, Ebu Cendel (ra) kelepçelerle ayağı bağlı bir halde çıkar gelir. Süheyl bin Amr ise; "Ey Muhammed! Akid tamamlandı" der. Rasulullah (sav)'de; "Evet" buyurur. Ebu Cendel (ra)'de; "Ey Allah'ın Rasulü! Eğer beni onlara teslim edersen dinimde beni fitneye düşürürler" diye seslenir. Bunun üzerine Rasulullah (sav); "Sabret! Şüphesiz Allah sana ve seninle birlikte olanlara bir çıkış yolu kılacaktır" buyurur.

Rasulullah (sav) sahabelerine kurbanlarını kesmelerini ve ihramdan çıkmalarını emreder. Sahabeler ise oldukları yerde kalırlar. Allah Rasulü (sav) Ümmü Seleme'nin yanına girer ve "kavim helak oldu, bunlar helak oldu, bana asi oldular" der. Bunun üzerine Ümmü Seleme (r.anhe) derki; "Ey Allah'ın Rasulü! Kalk, sen kurbanını boğazla, saçını tıraş et, onlar sana tabi olacaktır."

Rasulullah (sav)'de kalkıp tıraş olarak kurbanını kesince sahabeler kendisine tabi oldular.

Rasulullah (sav) Hudeybiye'den dönünce kendisine; "Sana apaçık bir fetih verdik" âyet-i kerimesi nazil oldu. Bu âyet-i kerime ile Hudeybiye antlaşması Peygamberimiz (sav) için apaçık bir fetih olur ve Fetih Süresi'nde şu müjdeler yer alır:

"Allah, size elde edeceğiniz daha birçok ganimetler vaad etmiştir. Şimdi ise mü'minlere bir delil olsun, sizi de doğru yola şevketsin diye, bu ganimetleri (Hayber ganimetini) hemen vermiş ve insanların elini sizden çekirmiştir.

Ayrıca, henüz gücünüzün yetmediği, fakat Allah'ın ilmi ile kuşattığı başka ganimetler de vardır." (Fetih/ 20-21)

Bu âyet-i kerimeyle yüce Allah mü'minlere Fars ve Rum'u vaad ediyordu. İnşallah tamamı izah olunacak.

Rasulullah (sav) Medine'ye ulaştığında Zilhicce ayı'ydı. Bu ayda Rasulullah (sav) Medine'de kaldı. Daha sonra Hayber'in fethine yöneldi. Bu cihada Hudeybiye'de bulunmayanların katılmasına müsaade etmedi. Hayber cihadına katılma sadece Hudeybiye'de bulunanlara aitti. Çünkü Hayber'in fetih olunacağı Kur'an-ı Kerim'in işaretleriyle sabit olmuştu ve Rasulullah (sav) Hayber'i fethederek taksimde bulundu. Bir kısmını yahudilere ekinlerin yarısını vermek üzere haraç arazisi olarak bıraktı. Diğer bir kısmını da sahabeler arasında taksim etti. Toplam 1800 pay olmuştu. Sahabeler (r.anhum) bin dört yüz kişi idiler. İki yüz kişi atlıydı ki, bunlar iki pay atları, bir pay da kendileri için olmak üzere üç pay aldılar. Piyade olanlar ise tek pay almışlardı. Netice itibarıyla bin iki yüz payı piyadeler, altı yüz payı da süvariler almışlardı.

Ebu Basir, Mekke'den Medine'ye kaçtı. Bunun üzerine Kureyş'liler onu teslim almaları için iki adam gönderdiler. Bu iki kişi Rasulullah (sav)'e gelerek, anlaşma gereği Ebu Basir'in kendilerine teslim edilmesini talep ettiler. Rasulullah (sav)'de, Ebu Basir'i onlara teslim etti. Ebu Basir'de; "Ey Allah'ın Rasulü! Beni onlara geri veriyorsun. Beni dinimde fitneye düşürecekler" dedi.

Rasulullah (sav)'de; "sabret, şüphesiz Allah sana ve seninle beraber olanlara bir çıkış yolu kılacaktır" buyurdu.

Ebu Basir, iki kişiyle geri döner. Yolda o iki kişiden birisi hurma bahçelerinden birine hurma yemeye gider, diğeri ise kılıçla Ebu Basir'in yanında oturmaktadır. Ebu Basir ona; "kılıcına bakabilir miyim?" der ve kılıcını kapıldığı gibi o müşriğin kafasını uçurur.

Daha sonra diğeri hücum eder, o ise Medine'ye kaçır ve "Ey Muhammedi Bu adam -Ebu Basir- bize şöyle şöyle yaptı" der.

Rasulullah (sav)'de ona; "vay annesinin haline, bu bir savaş gelberisi... Başkaları da ona uyarsa" der. Ebu Basir'in elinden

kurtulan bu adam Kureyş'e döner. Ebu Basir ise Allah Resulü (sav)'in yanına dönmez. Deniz sahilindeki Yambu el-lys mevkiine gider ve oraya yerleşir. Tek asker ve tek komutandan oluşan tek kişilik bir ordu kurar. Artık, komutan da, asker de tek kişilik ordu olan Ebu Basir'dir. Mekke'deki müslümanlar Ebu Basir'in el-lys mevkiine gittiğini işitirler. Daha sonra Ebu Cendel de ona katılır. Ebu Cendel'den sonra bir grup daha katılır ve Kureyş'e giden kabilelerin yollarını kesmeye başlarlar. Her kabile geçişinde iki veya üç kişi çıkar ve kabileye hücum ederler. Kafilende bulunanların bir kısmı kaçar, bir kısmı öldürülür ya da mallarıyla yakalanırlar. Artık Kureyş'e giden Mekke yolu kapanmıştı. Ticaretleri işlemez olmuştu. Bunun üzerine Kureyş Allah Resulü (sav)'e gelir ve; "bunları kabul et ve bizleri şerhlerinden kurtar" talebinde bulunmak zorunda kalır. Evet, bir avuç müslüman koca bir beldenin tamamını tehdit edebiliyor, kâfirlerin tamamını korkularıyla titretebiliyor, ürpertebiliyordu. Hangi toplulukta olursa olsun ölümden korkmayanlara hayat bağışlanır. Allah Resulü (sav), Ebu Basir'e mektup gönderiyor ve cemaatiyle birlikte kendisine gelmelerini emrediyordu.

Ebu Basir, Kureyş'lilere karşı birçok çatışmalara girmiş, bir kısmını öldürmüş, bir kısmını yaralamış ve kendisi de birçok yaralar almıştı. Ebu Basir aldığı ağır yaralardan dolayı yatıyordu. Allah Resulü (sav)'in mektubu Ebu Basir'e ulaştığında Ebu Basir ölüm döşeğinde idi. Allah Resulü (sav)'in mektubunu göğsü üzerine koydu ve ruhunu teslim etti. Böylece müslüman olanlara iade şartı da ortadan kalktı.

Hudeybiye antlaşmasının neticesinde ne olmuştu? Bekr kabilesi Kureyş'in safına, Huzaa kabilesi de Allah Rasulü'nün safına katılmıştı. Bekr ve Huzaa kabilesi arasında eskiden gelen bir düşmanlık vardı. Ve bir gece Bekr kabilesinin lideri Halid bin Muaviye ed-Deyli, Huzaalılara el-Vetir diye bilinen bir su kenarında saldırdı ve bir kısmını öldürdü. Kureyşliler de ona silah ve asker yardımında bulundu. Amr İbn Salim el-Huzai'de Rasulullah (sav)'e kaçtı. Rasulullah (sav)'e geldiğinde mescidin avlusunda durdu ve şu şiiri okudu:

"Ey Rabbim! Muhammed'i yardıma çağırıyorum Bizim ve onun babası eski dostturlar.

Sizler çocuklarımız, bizler büyükleriniz gibiyken; Bir araya geldik ve ahdi bozmadık...!

Şüphesiz Kureyş sana verdiği vaatte durmadı, Yaptığın antlaşmayı boşa çıkardı.

Çağırma kimsenin gelmeyeceğini zannettiler; Onlardır azınlık olan reziller...!

Geceleyin Vetir suyunda bize baskın düzenlediler, Rükuda ve secdede bizleri katlettiler."

Allah Resulü (sav) buna cevaben; "Ey Amr ibn Salim! Yardım olunacaksınız" diğer bir rivayete göre ise: "Beni Kâb'a yardım etmezsem yardım görmeyeyim" buyurdu.

Daha sonra Allah Resulü (sav) onlara, Ebu Süfyan'ın ahdi yenilemek için geleceğini haber verdi. Bu esnada da Ebu Süfyan'ın kızı, mü'minlerin annesi.Ümmü Habibe'nin yanına geldi ve yatağının üzerine oturdu. Ümmü Habibe (r.anhe) ise babası Ebu Süfyan'ın altından yatağı çekti. Ebu Süfyan da: "Ey kızım! Yatağı bana mı, yoksa beni yatağa mı layık görmedin?!" deyince, Ümmü Habibe (r.anhe): "Hayır! Bu Allah'ın Resulü (sav)'in yatağıdır. Sen ise müşriksin ve necissin" der. Evet, kızı kendi babasına, Mekke'nin liderine böyle hitap ediyordu. Ebu Cehil'in ölümünden sonra Mekke'nin liderliğine getirilmişti. Ve ona verilen cevap: "Sen necis bir müşriksin..." Evet. İşte mü'minde olması gereken iman ve akide budur.

Günümüzde ise, müslüman kardeşine karşı dinsiz veya ırkçı ya da daha değişik gayr-i İslâmî vasıflarda bulunan babalar (!) desteklenmekte. İslâm davetçisi güzide şahsiyet sahibi müslümanlar değil. Evet, iman nerede? Nerede mü'minlerin birbirlerine olan düşkünlüğü ve kenetlenmeleri? "Onun nimetiyle kardeşler oldunuz" (Alî-İmran, 103)

Mekke'nin Fethi

Allah Resulü (sav) Mekke'nin fethinde bulundu. Hicri sekizinci yılın Ramazan ayında Mekke fetholundu. Hicretin sekizinci yılının Şevval ayında Huneyn gazvesi için Hevazin'e hareket etti. Daha sonra ise Taif muhasara altına alındı. Mancınıklarla taşlandı. Ebu Davud'un Makhûl'den yaptığı rivayete göre, Rasulullah (sav) Taif 'te mancınık kullanmıştır. Siyret'te mancınık fikrinin Selman el-Farisi (ra)den geldiği belirtilmektedir. Bu cihadda birçok sahabe gözünden yaralanmıştı. Bunlardan birisi de Ebu Süfyan idi. -Ebu Süfyan müslüman olmuş ve bu cihada katılmıştı- Ebu Süfyan çıkan gözünü elinde tutarak Allah Rasulü (sav)'in yanına gelir ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Katade bin Numan'ın gözünü yerine koyduğun gibi benim gözümü de yerine koy" der. Katade bin Numan'ın gazvelerin birinde -zannediyorum Hayber olsa gerek-gözü çıkmıştı. Çıkan gözünü elinde tutarak Peygamber (sav)'e gelmişti ve Peygamberimiz (sav)'de gözünü yerine koyup meshettikten sonra o çıkan göz sağlam gözünden daha iyi görür olmuştu. Evet, Ebu Süfyan da Rasulullah (sav)'e gelmiş aynı talepte bulunuyordu. Rasulullah (sav) ona: "Ey Ebu Süfyan! Dilersen gözünü yerine koyayım. Yok eğer dilersen gözünü yerine koymayayım da gözünden dolayı şanı yüce Allah'tan sevab alasın" der. Evet, gerçekten çok zor bir seçenek arasında bırakılmıştı. Ya gözünü, ya da gözünden dolayı yüce Allah'tan sevabı tercih edecekti. İslâm'ı kemâle eren Ebu Süfyan elinde tuttuğu gözünü ayağının altına alarak eziyor ve; "Ben yüce Allah'ın vereceği sevabı tercih ediyorum" diyordu. Ebu Süfyan müslümanlığında samimiyete ermişti. Fakat sonu ne oldu? Çok yaşlanmış ve yaşı sekseni aşmıştı. Yermuk gazvesine gitmiş ama savaşıma güç yetiremediğinden dolayı kadınlarla birlikte en arkalarda duruyordu. Kadınların ve kendisinin elinde âsâ bulunuyordu. Bununla savaştan geri dönen müslümanların yüzlerine savaşa tekrar dönmeleri için vuruyorlardı. Böylelikle Yermuk gününde savaştan kaçan müslümanları saflarına geri gönderiyorlardı. Allah Rasulü (sav), Tebuk gazvesinden dönmüştü, kendisine "Allah ve Rasulü'nden kendileriyle anlaşma yaptığınız müşriklere bir ihtardır" diye başlayan "Berâe: Tevbe" Sûresi nazil olmuştu.

Eski Cahiliye İle Çağdaş Cahiliye Arasındaki Fark

Hicretin sekizinci yılı Mekke fetholunmuş ve Kabe putlardan temizlenmişti. Rasulullah (sav) Mekke'ye salih ve takva sahibi Utâb bin Useyd'i emir tayin etti ve o yıl insanlara hacca Utâb bin Useyd yaptırdı. Hicretin dokuzuncu yılında ise, Rasulullah (sav), hacca müşriklerden ve çıplak tavaf yapanlardan temizlemek istedi. Zira müşrikler Kabe'yi çıplak tavaf ediyorlar ve şöyle diyorlardı: "Bizler kendileriyle Allah'a isyan ettiğimiz elbiselerle Kabe'yi tavaf etmeyiz." Yanında parası olan müşrikler mutaassıp Kureyşlilerden elbise kir alıyor ve kiraladığı bu elbise ile tavafını tamamladıktan sonra onu geri iade ediyordu. Kureyşlilerden elbise kiralayacak kadar parası olmayanlar ise Kâbeyi çıplak olarak tavaf ediyorlardı. Fakat eski cahiliye çıplaklığı ile günümüzdeki çıplaklık farklı. Eski çıplaklık dindarlıktan meydana geliyordu. Çünkü şeytan onlara vesvese veriyor ve; "giyerek Allah'a isyan ettiğiniz elbiselerle Kabe'yi nasıl tavaf ediyorsunuz" diyordu. Ayrıca eski cahiliye çıplaklığında kadın-erkek karışıklığı olmuyordu. Erkekler gündüzleri, kadınlar ise karanlık bastıktan sonra geceleri tavaf yapıyorlardı. Böylece çıplak olarak kadın erkek karışıklığı önleniyordu. Cahiliye kadınlarından biri çıplak olarak tavaf ederken şöyle diyor:

Bugün benim vücudumun bir bölümü

Veya tümü görünmüş olabilir.

Fakat ben görünene bakmayı helal görmüyorum!

Evet işte eski cahiliye böyle idi. Fakat bugün Tunus lideri Habib Burgiba ve oğlu Habib'in cahiliye anlayışları eskisinden çok daha ileri bir safhadadır. La havle vela kuvvete illa billah. Şayet kâfirlere lanet okumak caiz olsaydı ben bunlara lanet edecektim.

Çünkü kâfirin de tevbe edeceği umulur. Fakat Habib Burgiba ümmetin icma ile kâfirdir. Tevbe etmesi de uzaktır. Tabi Allah'ın rahmetinden ümit kesilmez. O'nun için imkansız bir şey söz konusu değildir. Bunların şu an kâfirliği kesindir. Şeyh Abdullah Bin Bazz; gazete ve dergilerde kâfir olduklarını ilan etmiştir. Çünkü Burgiba, Kur'an-ı Kerim'de "tüyleri ürpertecek derecede hurafeler vardır" demiştir. Öyle görünüyor ki bu adam mecnun. Bir defasında televizyonda şunları söylemiştir: "Doktorlar bana sen kısır kalacaksın, çocuğun olmayacak. Zira yumurtan bir tane dediler. Ben bilmiyorum bu oğlum nereden geldi." Bu bir delilik değil mi? Deliliğin nice çeşitleri vardır. İşin garibi Burgiba bunları anlatırken oğlu, televizyona tahammül edememiş, televizyonu kırmıştır. Karısı Vesile de onu bırakıp ABD'ye gitmiş. Şimdi oralarda hatıralarını anlatmaktadır. Ya oğlu... O da "Sıfır Ahlak Merkezi" isminde bir çıplaklar kampı açmış. Kapısına da "buraya ancak anadan üryan erkek ve kadınlar girebilir" diye yazmıştır.

Evet elbetteki buraya ahlakın zerresine sahip olan gelmeyecek. Ahlaksızlar gelecektir. Soyunup içeri daleceklerdir.

Görüldüğü gibi eski cahiliye döneminde yaşayanlar daha kişilikli, iffetli ve ağır başlı idiler. Cahiliye şairlerinden Anter bin Şeddad bir şiirinde şöyle der:

Komşum bana görünürse kapatırım gözümü Komşum örtünceye kadar meskenin kapısını

Yine Mecnun diye bilinen Kays bir gün Leyla'ya; "Bana bir öpücük ver" der. Müşrik kadınsa onun bu isteğini reddederek; "Hayır olmaz" diye cevap verir. Bunun üzerine Kays: "Vallahi eğer bana icabet etseydin kılıçla senin boynunu vururdum" der. Eski cahiliye böyleydi. Onlarda müşrik olmalarına, çıplaklıklarına rağmen bir haysiyet ve iffet duygusu vardı...

Hâtib bin Ebi Belta'dan Kureyş'e mü'minlerin gizli halini beyan eden mektubu götüren kadını yakalamaları için Allah Rasulü (sav) Hz. Ali ve Zübeyr'i (r.anhuma) gönderiyor ve bu iki büyük sahabe o kadına yetiştiklerinde ona: "Mektubu çıkar" diyorlardı. Kadın da kendisinde böyle bir mektubun olduğunu inkar ediyor ve; "Bende herhangi bir mektub yok" diyordu. Bunun üzerine Hz. Ali (ra): "Ya mektubu çıkarırsın ya da elbiseni soyarız" tehdidinde bulunuyordu. Evet, müşrik kadını açmakla tehdit ediyordu..!

Hind, Fetih senesinde Rasulullah (sav)'e beyat için geldiğinde; Allah Rasulü (sav) ona şu âyet-i kerimeyi okur;

"Ey Peygamber! Mü'min kadınlar, Allah'a hiçbir şeyi şirk koşturmak, hırsızlık etmemek, zina işlememek, evlatlarını öldürmemek, elleriyle ayakları arasında bir yalan düzüp getirmemek ve iyilik hususunda karşı gelmemek üzere sana beyat etmek için geldiklerinde onların beyatlarını kabul et ve onlar için Allah'tan mağfiret dile." (Mümtehine, 12)

Hind, bu âyet-i kerimeyi işitince hayret içerisinde: "Ey Allah'ın Rasulü hiç hür kadın zina eder mi?" diye sorar. Onların cahiliye müşrikleri olmalarına rağmen bir ahlâk anlayışları vardı. Mısır'ın inkılapçı çağdaş (!) lideri Abdunnasır'a bakın... Müslüman Kardeşlerden gençlerle müslüman kadınları tutuklatıyor ve müslüman gençlerin önünde polisler müslüman kadınlara tecavüz ettiriyordu.

İki öz erkek kardeşe, hapishanede askeri cezaevi müdürü Hamza el-Besyûni tarafından birbirlerine tecavüz etmeleri emrediliyordu. Evet, bunların ikisi de erkek kardeş... Birisi erkek diğeri kız kardeş değil... Hapishanelerde nice müslüman hür kadınlar kirletilmiş, iğrenç muamelelere tabi tutulmuşlardır. Zeyneb el-Gazali, "Zindan Hatıraları" isimli kitabında şunları anlatıyor; "... Öyle ki ayakta durmaya güç yetiremiyordum. Ayağa kalkmak istediğim zaman Hamide Kutub'a (Seyyid Kutub'un kız kardeşi) dayanarak duruyordum. Abdest almam için beni kaldırıyordu. Beş yıl zindanda kaldım ve doğru dürüst beş dakika uyuyamadım. Günlerden bir gün Hamza el-Besyûni ile birlikte bir polis geldi. Hamza el-Besyûni ona; "haydi gir, başla" diyordu. O polis ise duraklıyordu. Bir daha ona "gir" diye emredince ağılamaya başladı ve kaçtı. Arkasından bir başka polisi getirdi ve ona hücreme girmesini emretti. Onların polise bana saldırmasını emrettiğini anladım ve polis hücreme girip; "ey Hacı" diye seslendiğinde, Allah'a sığınarak ayağa kalktım ve gırtlığına sarıldım. Boğazını o kadar sıktım ki ellerimin arasında bir bez parçası gibi olmuştu. Bıraktığımda bir portakal tanesi gibi yere yuvarlandı." Daha sonra öğrendim ki, ayakta durmaya güç yetiremeyen Zeyneb Gazali'nin elleri arasından polis ölü olarak yere düşmüş. Zeyneb Gazali zindanda polisi öldürmesini şöyle anlatıyor; "Yüce Allah o an bana güç verdi ve yardım etti. Ben de zindanda o vahşiyi ellerimle boğarak öldürdüm!"

İşte günümüz çağdaş (!) cahiliyenin ahlâkı...! İlericilerin (!) ilke ve inkılab sahihlerinin ahlâkı...!

Hafız Esad...! İnkılapçı lider...! İşte ahlâkı; "Şam yakınlarındaki, Tedmur Hapishanesinde yeni yetişkin, tertemiz kız çocuklarına tecavüzler ettirerek hamile bıraktırır... Tertemiz iffet numunesi mü'mine kadınlar Tedmur Hapishanesi'nden müslüman mü-cahid gençlere;

"Karınlarımızdaki çocuklar büyümekte, gelin hapishaneyi üzerimize yıkın da bu ayıplar vücuda gelmeden ölelim..." diye mektuplar göndermişlerdir.

İşte eski cahiliye ahlâkı ve yeni cahiliye ahlâkı... Karşılaştır, iki cahiliye ahlâkını... Bir tarafta komünist, inkılapçı, kavmiyetçi,

demokrat vb. cahiliyeleri, diğ er tarafta da eski cahiliye anlayışları....!

H. Ali Kırk Âyet-i Kerime İle Birlikte Hac Kafilesine Yetiştiriyor

Allah Rasulü (sav) Kabe'yi çıplaklar ile ve müşriklerden temizlemek istemişti ve kendisine, Tevbe sûresinin kırk âyet-i kerimesi nazil olmuştu. Rasulullah bu âyetleri Hz. Ali (ra) ile birlikte Hz. Ebû Bekir'in emirliğini yaptığı hac kafilesine gönderdi ve Ali'ye dört hususu hacılara ilan etmesini emretti. Rasulullah (sav), Ebu Bekir'i hac emiri tayin etmişti. Fakat sûreyi Hz. Ali (ra)'e vermişti. Nazil olan bu kırk âyetin okunması ve taşınmasında Hz. Ali (ra)'ın seçilme nedeni; Araplar aralarındaki bir ahdi bozmak istedikleri zaman bunu ya bizzat kendileri, ya da kendi ailelerinden birine ibraz ettirirlerdi. Rasulullah (sav)'de, Arapların bu adetin gereği aleyhte herhangi bir hüccet olmaması için ilan, hac emiri olması itibariyle Ebu Bekir (ra)'ın hakkı olduğu halde onu Hz. Ali (ra)'e vermiş ve ona ilan ettirmişti. Ebu Bekir (ra) yolda Ali (ra)'yi görünce, kendisi hakkında emirlikte herhangi bir kusurundan dolayı vahiy geldiğini zannederek korktu ve Ali (ra)'e "emir olarak mı geldin yoksa memur olarak mı?" diye sordu. Ali (ra)'de: "Memur olarak geldim." Hac'da ilan edilmesi gereken dört şey şunlardı:

Tirmizi, Zeyd bin Nefi'in Ali (ra)'e şöyle sorduğunu rivayet ediyor; "Hac'da, hangi şey ile gönderilmiştin?" Ali (ra)'te; "Dört şey ile gönderilmiştim: Kabe'nin çıplak olarak tavaf edilmemesi, Rasulullah (sav) ile kendi aralarında ahid bulunanların anlaşmalarının, ahid sürelerinin bitimine kadar geçerli olduğu, buna mukabil antlaşmalı olmayanlara da dört ay mühlet verildiği, İslâm'ı reddederek mü'min olmayan hiç bir kimsenin Cennet'e giremeyeceği, bu yıldan sonra hiçbir müşriğin Hacc edemeyeceği ve Kabe'yi tavafta bulunamayacağıdır. Allah Rasulü ile kendi aralarında ahid bulunmayan müşriklere ise dört ay süre tanınmıştı." Bu hadise, Hicretin dokuzuncu yılı Zilhicce ayında gerçekleşti. Hz. Ali (ra) Hacc-ı Ekber gününde ya arefe günü ya da Kurban bayramının ilk günü ki bunun arefe günü mü yoksa bayramın ilk günü mü olduğu hususunda ihtilaf edilmiştir, bu dört hususu tebliğ etmiştir. Terviye gününde, arefe gününde ve Zilhiccenin on ikinci gününde tebliğde bulunmuştur. "(Bu) Allah ve Rasulünden, kendileriyle anlaşma yaptığınız müşriklere bir ihtar" Yani, müşriklerle yapılan tüm anlaşmalar son bulmuş, hükümlülüğünü yitirmiştir.

"... Yeryüzünde dört ay süreyle dolaşın..." Yani, Zilhiccenin onundan, Rebius'sânî'nin onuna kadar. Bu süre müşriklere tanınan son mühlettir. Bu dört ay süreyle istedikleri yere gidebilecekler ve kimse onlara bir kötülükte bulunamayacak, onlarla savaşılmayacak ve emniyette olacaklardır. Dileyen bu süre içerisinde Arap Yarımadası'ndan çıkabilecek, dileyen savaşmak istiyorsa, savaşa hazırlanabilecekti. Tüm bunlar için kendilerine dört ay süre tanınmıştı. Dört ay sonra ise müşriklere karşı savaşın başlayacağı ilan ediliyordu. İşte bu şekilde büyük Hacc günü tüm müşriklerin anlaşmaları, Hicretin dokuzuncu yılında iptal edilmiş oldu.

Yüce Allah'tan kendim ve sizler için mağfiret taleb ediyorum

Daha önce Berâe veya Tevbe Sûresi'nin birçok ismi olduğunu söylemiştik. Fâdıha ve Buhûs gibi. Tevbe Sûresi'nin Buhûs diye de isimlendirilmesinin nedeni, münafıkların ayıplarını araştırması dolayısıyladır. Tabiinlerden biri Mikdat bin Esved (ra) hakkında şöyle bahsetmektedir; Mikdat'ı Humus'ta bir kuyumcu dükkanı önünde oturak üzerinde otururken gördüm. Vücudu oturağı aşırıyordu çünkü kendisi de şişmandı. Ben de, Mikdat'a; "Bu yıl gazveye gitmesen olmaz mı? Ne de olsa sünnettir" dedim. Bunun üzerine Mikdat bin Esved (ra); "Buhûs Sûresi (cihaddan geri kalmayı) çirkin gördü. Tevbe Sûresi bu hali reddetti" buyurdu. Halbuki, o zaman cihad Mikdat bin Esved'e ve diğer sahabilere farz-ı ayn değil, farz-ı kifaye idi. Çünkü, bu gazve müslümanların gasp edilmiş topraklarını kurtarmak için değil, yeni fetihler için olacaktı. Buna rağmen Mikdat bin Esved (ra); "Münafıkları ortaya çıkaran Buhûs sûresi cihaddan geri durmayı reddediyor" diyordu.

Tevbe Sûresi tamamen Medeni'dir. Kur'an-ı Kerim'in son nazil olan sûrelerindendir. Kur'an-ı Kerim'de, en son nazil olan cihad âyetleri Tevbe Sûresi'ndedir. Bu nedenle, İslâm cihadının nihai kesin hükümleri Tevbe Sûresi'nden alınmalıdır.

Tevbe Sûresinin Bölümleri:

Enfal Sûresi, Bedir'den sonra hicretin sekizinci senesinde nazil olmuştur. Tevbe Sûresi ise, hicretin dokuzuncu yılında Tebuk gazvesinden önce, sonra ve gazve esnasında nazil olmuştur. Tebuk gazvesi de, Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında olmuştur. Bu nedenle Tevbe Sûresi'ne baktığımızda onun altı bölümden oluştuğunu görürüz.

Birinci Bölüm:

Birinci âyetten yirmi sekizinci âyete kadar olan bölümdür. Bu bölümün tamamında Arap Yarımadası'ndaki müşriklerle savaş ilan edilmekte ve ilişkilerin kesildiği, antlaşmalara son verildiği ve kendilerine dört ay süreli barış tanındığı bildiriliyor. Müslüman toplumun önemli bir kesiminin vicdanında o gün, iman zayıflığı dolayısıyla müşriklerle olan ilişkiler tamamen kopmamıştı. Bu âyetlerle, müşrikler ile olan ilişki ve bağlar tamamen kesilmiş oldu. Birinci âyetten yirmi sekizinci âyete kadar müşriklerle şiddetli hamleler yapılmaktadır.

İkinci Bölüm:

Sûrenin bu bölümünde ise, kitap ehline şiddetli hamleler yapılmaktadır. Kitap ehliyle savaşmayı gerekli kılacak objektif tarihi ve inanç kaynaklı sebepler sıralanmaktadır. Sûrede inanç ve tasarruflarının bozulduğu bildiriliyor. Müslümanların akrabaları, hemşehrileri olan müşriklerle ilişkileri ve akrabalık bağları bulunduğu onlara karşı savaşmaları o kadar kolay değildi. Ehli kitaba karşı savaşma hususunda da mü'minlerin içinde bir takım çekinme duygulan bulunuyordu. Onlar şöyle düşünüyorlardı. Kitab ehliyle nasıl savaşılabilirdi? Onlar bir kitaba ve İsa (as)'a iman ediyorlardı...! Kur'an-ı Kerim, işte bu konuyu açıklıyor ve onlarla savaşın kaçınılmaz olduğunu belirtiyordu. Zira kişi karşısındakinin kâfir olduğuna kesin olarak hükmetmediği sürece onunla savaş yapamaz ve ona karşı şiddetli olamazdı. Günümüzde de bazı kardeşlerimiz şöyle demekte: "Komünistlerin -veya İslâm dışı ideoloji sahiplerinin- merkezlerine yönelik saldırılarda bulunabilir miyiz? Zira oralarda da ezan okunmakta ve beş vakit namaz kılınmaktadır. Hatta, onlardan bazılarını o merkezlerde namaz kılarken görmekteyiz. Peki onlarla nasıl savaşabiliriz? Çünkü aralarında müslümanlar bulunmakta ve bizler, onlarla savaşırken müslümanları da öldürebiliriz."

Bu konu fıkhi olarak tüm boyutlarıyla açıklanmadığı sürece bu tür kimselerle savaş konusunda tereddütler kaybolmayacaktır. Bu nedenle fıkhi olarak diyorum ki, müslümanlardan gayr-i İslâmî ideolojik merkezlerde bulunan kimselerle savaşmak vaciptir. Zira bu kimseler, o tür yerlerde bulunmak suretiyle "bağı" hükmüne girmişlerdir. Çünkü bu tür merkez ve gruplar her fırsatta müslümanlara saldırmaktadırlar. Müslümanların mallarını, ırzlarını ve kanlarını heder etmektedirler. Bu şekildeki saldırgan kimselerin bertaraf edilmesi -müslüman dahi olsalar- cumhur fukahaya göre farzdır. Bu kimselerin o yerlerde isteyerek gereği bulunmuş olmalarıyla, zorla getirilmiş olmaları arasında, onlarla savaş açısından fark yoktur.

Bu tür İslâm dışı merkezlerde, ya da kurum veya kuruluşlarda vazife alan kimselerin görevi nedir? Görevleri küfrü korumaktır. Afganistan'da bulunan komünist merkezleri Rusya'nın çıkarlarını korumak için müdafa etmektir. Mücahidlere giden yolları kesmektir. Bunlar o görevlere zorla getirilmiş olsalar dahi, bu kimselerle savaşmak farzdır.

Bu mevzuda yazdığım kitapta cebren getirilmiş olsalar dahi bu tür yerlerde bulunan kimselerle savaşmanın farz olduğunu bildiren dokuz sebep zikrettim. Bizler, bu kimselerin müslümanlar olduklarını ve o yerlerde bulunmaya mecbur bırakılıp zorlandıkları için kâfirlerin saflarına karıştıklarını bilsek dahi yine de onlarla savaşmak farzdır. Aksi halde orada bulunan müslümanlar dolayısıyla müşriklerle savaşı terk edersek, mücahidlerin yolları kesilir ve her gün müslüman liderlerden öldürülenler olur. Allah'ın izniyle yeri geldiğinde bu tür kimselerle savaş konusuna tekrar tafsilatlı olarak döneceğiz.

Tatarların namaz kılmaları, oruç tutmaları sebebiyle onlarla savaşma hususunda tereddüte kapılan müslümanlara İbn Teymiye şöyle demekte: "Başımda Kur'an-ı Kerim olduğu bir halde beni onların arasında görürseniz beni de öldürün. Ta ki onlarla savaşın gerekliliği hususunda kalplerde bir şüphe kalmasın."

Netice olarak, birinci bölümde müşriklerle savaşın gerekliliği bildirilmekte ve müşriklerle hamleler yapılmaktadır.

Şayet müşrikler, müslümanlardan esir düşenleri veya kadın ve çocukları bir kalkan olarak yanlarında tutarlarsa, İslâm âlimlerinin ittifakıyla kalkan olarak tutulan bu müslümanların ölmelerine sebep dahi olsa, müşriklerle savaşmak farzdır.

Onlarla yapılan bu savaş esnasında öldürülen müslümanlar için diyet de kefarete de gerekmez ve kıyamette onlar niyetleri üzere dirilirler.

Üçüncü Bölüm:

Bu bölümde ise; cihaddan geri duranlara tehditler savurulmakta, serzenişlerde bulunulmakta ve Cehennem azabı vaad olunmaktadır.

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki; "Allah yolunda savaşa çıkın" denildiği zaman, yere çakılıp kaldınız?" (Tevbe, 38)

Bu bölüm hemen hemen sûrenin yarısını kapsamaktadır. Münafıkların sıfatlarını ve özelliklerini ortaya koymaktadır. "... onlardan Allah'a ahidlerde bulunanlar vardır..." , "... onlardan Peygambere eza verenler vardır..." , "...onlardan "bana izin ver ve beni fitneye düşürme" diyenler vardır..." , "...onlardan (müslümanlara) zarar vermek, küfrü artırmak, mü'minlerin arasını açmak ve daha önce Allah'a ve Resulüne karşı savaşmış kimseleri beklemek için bir mescid inşa edenler vardır..."

Münafıkların özelliklerini ve sıfatlarını anlatan bu âyetler takriben sûrenin yansını oluşturmaktadır. Ve bu bölüm "el-Buhûs" diye isimlendirilmiştir. Çünkü bu bölümde münafıkların ayıpları anlatılmaktadır. İbn Abbas (ra) şöyle demekte; "Tevbe Sûresi'nin her âyeti nazil olduğunda bir takım insanların özelliklerini açıklıyor ve onlardan şöyle olanlar vardır, onlardan böyle olanlar vardır diye sıralıyordu. Öyle ki bizden hiç kimseyi bırakmaksızın sıralayacak zannettik." Nihai olarak münafıkların sıfatları ve hileleri beyan olunmuş, İslâm toplumuna nasıl karıştıkları, balon gibi şişirilmiş asılsız şeyleri nasıl uydurdukları, fesat ve bozgunluğu nasıl

çıkardıkları ve müslümanları cihaddan nasıl alıkoyup vazgeçirdikleri izah olunmuştur.

Günümüz, İslâm coğrafyasının birçok kesiminde yapılan cihadlar hakkında uydurulan asılsız iddialar ve cihadın gereksizliği, düşmanın güçlülüğü yaygaraları bunun canlı örnekleridir.

Her ne kadar bu tür sözleri bir kısım ihlaslı müslümanlar da tekrar edip duruyorlarsa da, bu tavırlar münafıkların sıfatlarıdır. Aziz ve Celil olan Allah bizleri bu sıfattan insanlardan şiddetli şekilde sakındırmakta ve şöyle buyurmaktadır: "Eğer onlar sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır ve sizi birbirinize düşürmek için aranızı fitne sokarlardı." (Tevbe, 47)

Burada asıl tehlike samimi müslümanlara değildir. Âyetin devamında; "İçinizde onları dinleyenler de vardır" buyurulduğunda saf gençler için korkulmaktadır. Afgan cihadına Ürdün, Mısır, Hicaz bölgesinden gelen kalbi temiz gençler için tehlike beklenmektedir. Onları Peşaver'de yakalıyor, cihaddan geri koymak isteyen bu grup zehirlerini kusuyor. Onlar da dönüp memleketlerine gidiyorlar. "Cihad bitti" diyorlar. Evet. Allah bu tür cihaddan geri dönenleri yoldan çıkaran insanları zalimler diye isimlendiriyor. İşte bu nedenle İslâm uleması; bozguncu haberler uyduranların, cihadın gerekliliğine şüphe düşürerek, cihadı terke teşvik edenlerin İslâm ordusuna katılmalarına halifenin veya cihad emirinin müsaade etmemesi gerektiğinde ittifak etmişlerdir. Çünkü bu tür insanlar yarardan çok İslâm ordusuna zarar verirler.

Nitekim bunlar "Afganlılar münafıktırlar, mücahidler şirk içindedirler, içlerinde bid'atler çokça yaygın haldedir" şeklinde yaygara koparmışlardır. İşte bu tür insanların cihada çıkmaları, çok isteseler de yasaklanır.

"Allah seni onlardan bir gruba geri döndürüp karşılaştırır ve onlar (savaşa) çıkmak için senden izin isterlerse, (onlara) de ki: Benimle birlikte hiçbir zaman (savaşa) çıkamayacak ve benimle birlikte asla bir düşmanla savaşamayacaksınız." (Tevbe, 83)

Bu tür insanlar İslâm askerleriyle birlikte savaşamazlar. Cihada katılmayı isteseler dahi halife ya da cihad emiri onlara izin veremez. Ancak, cihada katılmışlarsa daha sonra halife ya da komutan onları fitne korkusu nedeniyle geri gönderemez. Bu tür kimseler katıldıkları cihaddan ganimet alamazlar. Az dahi olsa onlara hiç bir pay verilmez. Peki bu tür insanlar kimlerdir? Bunlar; "murcifûn" ve "muhażzilun" diye isimlendirilen kimselerdir.

Murcifûn kimseler; asılsız balon gibi şişirilmiş haberler yayan, İslâm ordusu hakkında kötü haberlerde bulunan, küffar ordusunun daha güçlü, müslümanlarınsa zayıf olduklarını söyleyen, müslümanlara; "eğer cihada çıkarsanız yenilirsiniz, çarpışmalarda ölür gidersiniz, sizler deli misiniz, Ruslarla nasıl savaşacaksınız?" gibi ifadelerde bulunan kimselerdir.

Muhażzilun kimseler ise; "kıstır, soğuktur, sıcaktır, Afganlılar senin dilinden anlamazlar, onlar seninle beraber cihad etmezler" gibi sözlerle insanları savaştan alıkoymaya çalışan kimselerdir. Evet, bu iki sınıftan olan kimselerin İslâm ordusuna alınmaları, cihada katılmalarına müsaade edilmeleri caiz değildir.

"Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranızı fitne sokarlardı." (Tevbe, 47) Bir kişi birçok kişiyi bozabilir. Aralarına girerek fitne ve bozgunculuk yapabilir. Öyleyse bu tür faaliyetlerin önlenmesi gereklidir. "Allah bize yeter, o ne güzel vekildir"

Dördüncü Bölüm:

Bu bölümde, İslâm toplumu içerisindeki münafıkların amelleri, müslümanlara karşı darvanışları gözler önüne serilmekte ve buna örnekler verilmektedir. Müslümanların sadakalarıyla alay edenler, Rasulullah (sav)'ın zekat taksiminde şüphe uyandıranlar ve bunu alay konusu edenler anlatılmaktadır. Hatta münafıklardan bir tanesi Allah Rasulü (sav)'ın zekatları pay etmesi esnasında "bu dağıtımda Allah'ın rızası gözetilmemiştir" diyebilecektir. "Onlardan sadakalar hakkında sana dil uzatanlar vardır" (Tevbe, 58). Münafıklardan biri haddini aşarak ve Allah Rasulü (sav) taksimde bulunurken; "Adaletli ol, Ey Muhammed!" diye bağıırır. Rasulullah (sav)'de ona: "Yazıklar olsun sana. Ben adil olmazsam kim adil olabilir?" buyurur. Bu tür zihniyetteki insanlar, içerisinde zerre kadar akıl bulunmayan kocaman kafalarıyla her toplumda bulunmaktadır.

"Onlardan bir kısmı da Peygambere eziyet eden ve "o (her söyleyeni dinleyen) bir kulaktır" diyenlerdir." (Tevbe, 61) Peygambere eza vermekte ve "Peygamber bir kulaktır," diye gıybetini yapmakta, sonra da Rasulullah (sav)'ın yanına gelerek onunla konuşmaktadırlar. Rasulullah (sav)'ı, her söyleneni dinleyen bir kulak mesafesine indirerek onunla alay edenlere yüce Allah şöyle cevap vermektedir: "(Ey Muhammed) de ki: O sizin için bir hayır kulağıdır, Allah'a inanır. Müminlere inanır. İçinizden iman edenler için de bir rahmettir." (Tevbe, 61)

Allah Resulü (sav) bunların isimlerini biliyor ama susuyordu. Neden?! Çünkü Resulullah (sav) bunları cezalandırdığı ya da öldürdüğü zaman "Muhammed ashabını öldürüyor" denilecekti. İşte bu nedenle Allah Rasulü (sav) susmayı tercih ediyordu. Subhanallah! Kur'an-ı Kerim sanki şu an nazil oluyor gibi. Müslümanların çalışma yaptığı bir çok bölgede olduğu gibi Peşaver'de bulunan bazı gençlerin vazifesi de müslümanlarda birbirlerine karşı şüphe uyandırmak olmuştur. Bu tür müslümanların saflarını parçalamaya çalışanlara ne yaparsınız? Vursanız fitne olacak ve müslüman Araplar birbirine düştü denilecek. İnsan gerçekten bu gibi durumlar karşısında şaşırmakta. Çünkü, nasihat ediyorsunuz, nasihati kabul etmiyorlar. Vaaz ediyorsunuz, vaazı kabul etmiyorlar. Emrediyorsunuz, emre itaat etmiyorlar. İstişare ediyorsunuz, istişarenize saygı duymuyorlar. Halbuki hepimiz bu cihadın misafirleriyiz. Afganlılar iyi insanlar, bunlara (Araplara) dokunmuyorlar, halbuki onlar bu insanların kendilerine eziyet ettiklerini biliyorlar.

Bir defasında Abdürrasul Sayyaf'a gittim. "Şeyh Sayyaf bir grup insan merkezde gece gündüz telefon ediyorlar" dedim. İnanın Abdürrasul Sayyaf sırf bir ay için 1000 rupi telefon parası ödedi. Her hatırına bir şey geldiğinde telefonu kaldırıyor: "Alo Şeyh Abdullah bin Bazz. Bu mesele hakkında görüşün ne?" diyorlar. Bunlar kimin namına telefon ediyorlar? Yetimlerin, dulların paralarıyla telefon ediyorlar. Bu adam hiç hatırlar mı ki bu 1000 rupiyi herhangi bir yerde müslüman bacısına veya kardeşine verse...

Allah'a yemin ederim ki, insan Tevbe Sûresi'ni ancak cihad topraklarında anlayabilir. Evet kardeşlerim! Cihad âyetleri ancak cihad meydanında anlaşılır. Cihadın canlı şahidlerini görünce, Kur'an'ın şu an şu saat nazil oluyormuşçasına tüm sorunlarınızı hallettiğini yakinen bilirsiniz. Öyle ki Cebrail (as)'i bu dini şu an getiriyormuşçasına hissedersiniz.

Beşinci Bölüm:

Bu bölüm ise, İslâm toplumunun muhtelif kategorilere ayrılmasından bahseder ki bunlar imanî açıdan ele alınır. İlk müslüman toplum olan Muhacir ve Ensar'dan başlanarak, iyi amellerle kötü amelleri birbirine karıştıran zayıf iman sahipleri ve münafıklar işlenir. Ayrıca Allah Rasulü (sav)'e beyatte bulunan sahabelerden, Rıdvan Beyatı'nda bulunanlardan, Bedir ve Uhud ehlinden bahsedilerek İslâm toplumunun tasnifi yapılır.

İslâm toplumunda, şüphesiz farklı tabakalarda birçok insanlar vardır. Münafık, kâfir, imam zayıflar ve meleklerden dâhi faziletli olan salih mü'minler vardır. Hiç şüphesiz, müslümanların ilkleri olan Muhacir ve Ensar meleklerden Allah katında daha faziletlidirler ve ehli sünnet akidesine göre de, mü'minlerin geneli meleklerin genelinden daha faziletlidir. Mü'minlerin seçkinleri de meleklerin seçkinlerinden daha üstündür.

Altıncı Bölüm:

Bu bölümde ise; bu dine tabi oluşun tabiatı anlatılır: "Şüphesiz Allah mü'minlerden canlarını ve mallarını Cennet karşılığında satın almıştır." (Tevbe, 111)

Bu âyet-i kerimeyle şereflenen mü'minlerin tabiatı Allah Rasulü (sav)'den geri kalmamak ve ona uzak olmamaktır.

"Gerek Medine halkı için ve gerekse çevrelerindeki bedeviler için (cihadda ve Rasule tabi olmada) Allah'ın Peygamberinden geri kalmaları ve kendi canlarını onunkine tercih edip üstün tutmaları olacak şey değildir." (Tevbe, 120)

Burada önemle üzerinde durulması gereken husus; bu farklı sınıflar niçin Medine'de zuhur etmiştir? Mekke'de neden olmamıştır. Medine'de bedeviler vardı; "Çevrenizdeki bedevilerden ve Medine halkından bir kısmı da münafıklardır ve nifakı adet haline getirmişlerdir."

(Tevbe, 101)

"Bedeviler, kâfirlikte ve münafıklıkta daha aşırıdır." (Tevbe, 97) "Kimi bedeviler Allah'ın emri uyarınca yaptıkları harcamaları

angarya sayarlar ve başınıza belaların geleceği günü gözlerler." (Tevbe, 98) "Kimi Bedeviler de Allah'a ve Ahiret gününe

inanırlar, yaptıkları maddi bağışları Allah'ın yakınlığını ve Peygamberin dualarını kazanma sebebi sayarlar." (Tevbe, 99)

Medine'de münafıklar vardı ve bu münafıklık nasıl zuhur etmişti? Bu durum Mekke'de de olmuş muydu? Nifak ve münafıklık

Mekke'de kesinlikle zuhur etmemişti. Kişiler ya kâfir ya da müslümandılar. Peki münafıklar nasıl oluştu ve bu dine münafıklar

niçin girdi? Cevabı açık, maslahatları ve şahsi çıkarları dolayısıyla. Bu maslahat Mekke'de söz konusu olmamış mıydı? Kelime-i

Tevhidi söyleyen herkes anında çeşitli işkenceye tabi tutuluyor ve kendisini dayanılmaz ızdırapların içerisinde buluyordu. İslâm'a

giren hiç kimse işkenceden kurtulamıyordu. Hatta Allah Rasulü (sav) dahi işkenceden beri olamamıştı. Günler geçiyor

müslümanlar birkaç avuç buğday dahi bulamıyorlardı. Mekke'nin yapısı çok önemlidir. Zira Mekke'de hiçbir münafık olmamıştır.

Mekke'de İslâm davetine dahil olan herkes zorluk ve meşakkatlerin ateşinde eriyor, adeta fırına girmiş gibi oluyordu. Tüm bu zorluk ve meşakkatlerde nifak yok oluyor, kavmiyetçilik eriyip gidiyordu.

İslâm Davasını Zafere Ulaştıran Yegane Metod

Bilal Habeşi (ra)'e baktığımızda, kızdırılmış demir gibi olan sıcak çöl kumunun üzerine yatırılmış, göğsüne ise büyük bir kaya parçası konularak tevhidden yüz çevirmesi, Lat ve Uzza putlarına ibadete tekrar dönmesi isteniyordu. Bu ağır işkencenin altında Bilal Habeşi (ra)'ın zalim müşriklere cevabı: "Ahad! Ahad!; O tektir, tektir" oluyordu. Daha sonra bazı insanlar Bilal'e: "Neden o ağır işkencenin altında "Ahad, Ahad" diyordun?" diye sorduklarında Bilal (ra) şöyle cevap veriyordu: "Eğer müşrikleri daha fazla öfkeliendirecek başka bir kelime bilseydim, gökyüzünü işaret eden bu parmağımla şehadet ederek onu derdim" Malik bin Nebi, Bilal Habeşi (ra)'ın bu seslenişi hakkında şöyle diyor: "Bu aklın seslenişi değildir. Bu ruhun seslenişidir. Çünkü akıl Hz. Bilal'e işkence eden Umeyye bin Halefe boyun bükmesini emreder. Ona, "bende seninle beraberim" de. Sonra Allah Rasulüne git ve onun huzurunda Kelime-i Tevhidi ilan et. "Ben o müşriklerle alay ettim, Umeyye bin Halefi aldattım. Takiyye yaptım de" diye emreder. Fakat, davetler; hakkı gizlemeyle, kıvırmalarla ve aldatmacalarla yücelmez. Davetler, ancak cahiliye karşısında yılmaksızın net ve açık tavırlarla yücelir. "Allah'a yemin ederim ki, sağ elime güneşi, sol elime de ay'ı koysanız dahi bu davadan vazgeçmem. Tâ ki Allah bu dini açığa çıkarıncaya ya da dinini helak edinceye kadar..." İşte Peygamberimiz (sav)'in cahiliye karşısındaki net ve açık tavrı... İslâmî davetler ancak bu şekilde zafer bulur. Bir takım insanların yer altına gizlenerek okudukları kitaplarla ya da yaptıkları derslerle veya konuşmalarla değil. Bunlar İslâm davasını muzaffer kılmaz. İslâm davasını muzaffer kılacak şey; Allah için akıtılan kanlar, kurban edilen canlar, bu uğurda verilen şehidler ve kalan sakatlar olacaktır. İslâm adına yapılan sinsice hileler, laf oyunları değil. Cahiliyenin aldatmacaları bu davaya yardım edemez. İnsanlar, Allah için kurban edilen canlardan etkilenmektedir. İçerisinde laf oyunlarının ve hilelerin olduğu felsefelerden değil.

Akidede Takiyye ve Hakkı Gizlemek Caiz Değildir

Seyyid Kutub -Allah'ın rahmeti üzerine olsun- mevcut yönetimden sorulduğunda, yönetimin kâfir olduğunu söyler. Bazı öğrencileri Seyyid Kutub'a: "Boynun cellatların elinde, idamla yargılanırken, mahkemenin önünde neden bu derece açık bir üslupla konuştun?" diye sorduklarında, "iki sebepten dolayı" der. "Birinci sebep: Bize akide konusundan soruldu. Akaid -inanç- meselelerinde takiyye yapmak ya da hakkı gizlemek veya temvih'te bulunmak caiz değildir. Temvih; bir kimseye; "yönetim hakkındaki görüşün nedir?" denilmesi, onun da; "vallahi, Allah'a hamd olsun iyiyim," manasında iyidir ya da "yönetimde bazı iyi insanlar vardır" şeklinde takiyye yaparak cevap vermesidir. Akide meselelerinde hakkı gizlemek veya bu şekilde temvihte bulunmak caiz değildir."

Ahmed bin Hanbel'in konumuyla bir başkasının konumu arasında çok fark vardır. İslâm ulemasından birine -İmam Safi olduğu rivayet edilmektedir- Kur'an-ı Kerim hakkında ne dersin? Mahluk mudur, değil midir? diye sorulduğunda: "Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an'ı parmağıyla işaret ederek "işte bu dördü mahluktur" der. Bu âlim ifadesinde takiyye yaparak Kur'an'ın değil, parmaklarının mahluk olduğunu kastetmiştir. Mervezi şöyle demektedir: "İmam Ahmed bin Hanbel'in yanına girdim. Onu kırbaçlamışlardı. Ben de: Ya Ahmed, Yüce Allah "Kendi nefislerinizi öldürmeyin" buyurmakta (takiyye yaparak istediklerini söylemezsen) bunlar seni öldürecekler," dedim. Bunun üzerine bana: "Ya Mervezi! Zindanın dışına çık ve bak ne göreceksin? Sonra yanıma gel" dedi. Ben de zindanın dışına çıktım. Yığınlarca insan birikmişti. Hepsinin elinde kâğıt ve kalem vardı. Onlara; "niçin bu şekilde toplandınız," diye sorduğumda bana: "İmam Ahmed bin Hanbel'in cevabını bekliyoruz" dediler. Daha sonra, zindana geri döndüm ve gördüklerimi İmam Ahmed'e anlattım. Bunun üzerine İmam Ahmed bana: "Ya Mervezi! Ölüm, bana bu insanları aldatmaktan daha sevimlidir" dedi."

Seyyid Kutub da böyle diyordu. Akide'de takiyye caiz değildir. Lider konumunda bulunan, insanların peşinden gittiği kimseler için takiyye yapmak caiz değildir. Cahiliyenin öğretilerini, ya da sosyalizmi ve kavmiyetçiliği ikrar etmesi caiz değildir. Bu tür konularda takiyye yapmak kendisine tabi olunan kimseler için lider statüsündekiler için değil, mukallid konumundaki avam halk tabakası için caizdir. "Kalbi iman ile dopdolu olduğu halde küfre zorlanan müstesna..." (Nahl, 106) Bu hüküm taklit edilen, tabi olunan için değil, taklid eden, tabi olan için geçerlidir. Ammar bin Yasir hadisesinde olduğu gibi. Şüphesiz Ammar bin Yasir tabi olandır. Hiç, Allah Rasulü (sav)'nün Ammar'ın yaptığını yapması caiz olur mu?

İnsanlar için örnek alman durumuna gelmiş hiçbir genç için de aynı şekilde küfür kelimesini konuşmak ve takiyye yapmak caiz değildir. "Kalbi iman ile dopdolu olduğu halde küfre zorlanan kimse müstesna" âyet-i kerimesiyle amel etmek bu konumdaki kimseler için caiz olmaz.

Seyyid Kutub'a şöyle diyorlardı: "Hiç olmazsa idamının kalkması için gel" (devlet başkanından özür dilediği ya da hiç olmazsa ona bir nezaket ziyareti yaptığı takdirde hakkındaki idam kararının kaldırılacağı söyleniyordu). Seyyid Kutub'un bunlara cevabı ise şu oluyordu: "Namazda yüce Allah'ın vahdaniyetine şehadet eden bu parmağım, tağutun hükmünü onaylayan tek harf dahi yazmayı red etmektedir. Tağuttan neden af dileyeyim. Eğer ben hak ile mahkum edilmişsem, hakkın hükmüne razıyım. Yok eğer, batılla mahkum edilmişsem, ben batıldan af dileyecek kadar alçalamam."

Bu net tavır ve İslâmî metodlarla yığınlar etkilenmekte, nesiller İslâm'a yönelmekte, gençler bu İslâm'ı şahsiyetleri taklit etmekte, önderler edinmektedirler. Ne idüğü bilinmeyen, önüyle arkasını ayırt edemeyen ve insanları neye çağırdığının farkında olmayan insanlar nasıl taklit edilebilir? Her gün bir renge bürünen, bir gün bir yöneticinin, diğer bir gün başka bir yöneticinin yanında yer alan, bugün bu yetkiliyle yarın şu yetkiliyle bulunan ve onların yanından çıkmayan âlim(!)ler nasıl taklid edilebilir, nasıl önder alınabilirler? Bu kimseler önceki ve sonraki tüm âlimlerin ilmini bilseler, tüm ilmi metinleri, şerhleri, talik ve senetleri ezberleseler dahi insanlar bunları nasıl taklid edipte, peşlerinden gidebilir? Allah aşkına söyleyin! Sizlerden hiç Kârim el-Anadolu'nin mahkemedeki savunmasını işiten var mıdır? Bu küçük savunma metni, on asır, belki de daha fazla süreyle nesillerde etkisini bırakmaya devam edecektir. Bu tesir el-Ezher âlimlerinin on asırlık te'liflerinden, yazdıkları eserlerden daha fazladır.

Gerçekten ben bu savunmayı her işittiğimde sarsılıyorum. Bir genç mahkemenin karşısında duruyor ve bu derece net bir tavırla mahkemeye hakkı haykırabiliyordu. Bu, askerî mahkemedeki sıradan bir dava değildir. Salih Seriiye'nin ya da Kârim Anadolu'nin davası da değildir. Bu uğrunda kurbanların verildiği İslâm'ın davasıdır. Bu Ahmed bin Hanbel'in, İzz bin Abdusselam'ın, Hasan el-Benna'nın, Seyyid Kutub'un uğrunda kurban verildiği İslâm davasıdır.

Ben, Kârim el-Anadolu'nin savunmasından daha kuvvetlisini işitmedim. Bu genç şehid edildi. Evet, Kârim Anadolu gitti fakat onun ifadeleri, kelimeleri hâlâ zihinlerimizde tekrarlanmaktadır. Kârim el-Anadolu bende bütün el-Ezher ulemasından daha çok etki ve tesir bırakmıştır. Ben de el-Ezher'in hocalarındanım. Doktoramı orada yaptım.

Sizleri yeryüzünün bütün meşayihleri mi yoksa Halid el-İslâmbuli mi daha çok etkilemiştir. Halid..!

İslâm ancak bunun gibi örneklerle zafer bulur. Ey kardeşlerim! Kurbandsız zafer olmaz. Mantıklarla, söz oyunları, aldatmacalarla, dalalet ehli kimselerin yanlarında yer almalarla, takiyye ve istihbarat birimlerine gülümser simalar göstermekle İslâm davasında zafere ulaşılmaz.

Tekfir ve Hicre Cemaatı

Cemaat-ı Tekfir ve'l-Hicre ki bunlar kendilerini Cemaatul-Müslimîn diye isimlendirmekteler. Bir yıl gibi kısa bir zamanda bu cemaata Mısır gençliği adeta akın etti. Neden? Tabi ki, bunların cesaretli çıkışları ve net tavırları dolayısıyla. Bu cemaatin lideri olan Mustafa Şükrü gerçekten çok farklı bir insan. Biz onun birçok fikir ve görüşleriyle ihtilaf etmekteyiz. Hatta bu kişinin bazı görüşleri İslâm şeriatine ters düştüğüne de inanabiliriz. Buna rağmen kalbleri etkileyebilmekte ve kendisiyle oturup konuşan her genç cemaatinin ferdi olarak oradan ayrılabilmektedir. Mısır Cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın beşeriyetin kanını sömürerek yetiştirdiği istihbarat adamları, Abdunnasır'dan sonra yerine geçen Enver Sedat döneminin ilk zamanlarında da mevcut idiler. Hâlâ bunların yerine halefleri bu görevi devam ettirmektedir. Mustafa Şükrü'nün cemaatinden olan gençlerin yanına bu istihbarat adamları geliyor ve onları sorgulamaya alarak: "Sosyalizm hakkında ne düşünüyorsunuz? Mevcut yönetim ve siyasi durumlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" gibi sorular sorduklarında, bu gençlerin cevabı: "Bunlar küfürdür, siz bunları sormayı bırakın, Enver Sedat'ın kendisinin hükmünü sorun. Soruları dallandırıp budaklandırmanıza ve yolu uzatmanıza gerek yok. Enver Sedat kâfirdir.

Onunla birlikte olanlar kâfirdir. O'na tabi olanlar ve onu sevenler kâfirdir. Onun kâfir olduğunu söylemeyenler de kâfirdir. Daha kaldı mı bir şey...! "Bu üslup karşısında istihbarat adamları apışıp kalmakta. Çok ağır işkenceler dahi bu gençleri bu üslup ve netlikten yıldıramamakta. Bu tavır gençleri bunlara cezbetmektedir.

Üstad Mervan Hadîd

Allah Rahmet eylesin Üstad Mervan Hadîd... Mısır'da okuyordu. Bir zirve toplantısına katılan üyelerin tümüne mektup yazdı. Onlara; "İslâm ile hükmetmeniz gerekir, şunu... şunu... yapmanız gerekir." Ayrıca Mervan adını, adresini yazıp başta Abdunnasır olmak üzere bütün zirveye katılanlara gönderdi. Bunun üzerine Abdunnasır istihbarat birimlerine "bu adamı takibe alın ve araştırın" diye emir verir. Üstad Mervan Hadîd'le birlikte daima istihbarattan bir adam bulunur ve sadece üstad uyumak üzere evine girdiğinde ondan ayrılırdı. Allah'ın rahmeti üzerine olsun Üstad Mervan Hadîd'in bende etkisi çok büyüktür.

Mısır'da otobüslere binmek istersen önce hızlı ve yüksek atlamayı öğrenmen gerekir. Genellikle otobüslerin dışında 6-7 kişi dışarıdan kapıya asılarak gider. Üstad Mervan, kendisini adım adım takip eden istihbarat adamıyla birlikte otobüse binip inerdi. Bazan otobüs çok kalabalık olupta sıkıştıklarında ya da kapıya asılarak gitmek zorunda kaldıklarında istihbarat adamı elinden tutarak ona yardım eder, o da komseriye (otobüste bilet kesip ücretleri toplayan görevliye); "şu benim ücretim, şu da muhbirin ücretidir" diyerek otobüs biletlerini aldığı anda adam kızarıp bozarınca; "Ey kardeşim ben senin ücretini ödemek istiyorum sen istemiyorsun" derdi. Bazen yine otobüs çok kalabalık olduğunda muhbir otobüse binipte Şeyh Mervan binemeyince muhbir ona; "Sen ikinci otobüsle gel, durakta inince buluşuruz" derdi.

Üstad Mervan Suriye'ye dönmek ister. Fakat muhbir ondan ayrılmaz. Cuma günü yolculuk etmeye karar verir. Çıkış vizesi alması gerekir. Daha vize almaya gitmeden mescide girer. Muhbirin sabahtan akşama kadar kapısından ayrılmadığını görür. Camiye gider, muhbir peşinden takip eder. Şeyh Mervan, muhbir mescide girdikten sonra niyet eder ve namaza başlar. Muhbir de niyet edip namaza başlar. Kendisi bu fırsattan faydalanarak namazı kılmadan dışarı çıkıp bir taksiye biner ve oradan ayrılır.

Havaalanında randevulaştığı kardeş, valiziyle birlikte üstadı beklemektedir. Havaalanına girdiklerinde namaz kılmak için görevlilerden mescid sorar. Kendisine; "haydi geç.! Burada mescid olmaz" denilir. Şam'a (Suriye'nin başkenti) ulaştıklarında Radyo'da Baas partisinin (sosyalist parti) progamı yapılmakta ve Baas partisi şöyle tanıtılmaktadır:

"Baas'a iman ettim, Rab odur, şeriki yoktur... Araplık dinimdir, Ondan başka din yoktur.."

Baas partililer ve Nusayriler İslâm'a yaptıkları saldırılarla övünmektedirler. Hama şehrinde şöyle bir olay olur: Sınıfta hocanın birisi İslâm'a hakaretler içeren bir konuşma yapar. Bunun üzerine öğrencilerden bir tanesi kalkar ve hocaya vurur. Peşi sıra tüm öğrenciler kalkarak hocayı döve döve öldürürler. Sonra polis gelir ve hocaya ilk tokatı atan o genci öldürür. Daha sonra olay yerine gelen Şeyh Mervan, öldürülen müslüman genç dolayısıyla polise kısas hükmünün uygulanmasını talep eder. Öğrenciler de tek tek "öldürülen genç, müslümandı, öğretmen ise kâfirdi. Dolayısıyla öğretmenin kanı hederdir. Müslüman gencin ise kanı alınmalıdır, yani karşılığında öldüren polise kısas uygulanmalıdır," derler. Devlet ise bu talebi reddeder. Bu talebin reddedilmesi üzerine Şeyh Mervan etrafındaki özel eğittiği gençlerle birlikte Sultan Mescidinde toplanırlar. Toplanan bu gençlerin her birinde bomba ve tabanca vardır -ki bunlardan bazıları lise talebesidir- tekbir getirmekte ve devlet aleyhinde konuşmalar yapmaktadırlar. Bu esnada Sultan Mescidi'nin etrafı tanklarla çevrilir ve Mescid içindeki müslümanlarla birlikte yerle bir edilir. Allah'a yemin ederek söylüyorum ki daha sonra görüştüğüm Hamalı güvenilir müslümanlar bana şunu söyledi: -Allah hakkı en iyi bilendir- "Bizler günler sonra şehid edilen gençlerin üzerinden yıkıntıları kaldırmak için mescidin oraya gittiğimizde toprağın altından teşbih ve tekbir sesleri işitiyorduk." Mescidin bombalanması olayında -Allah'ın hikmeti- Şeyh Mervan, bazı talebeleri ile birlikte sağ olarak yakalandı ve mahkemeye çıkarıldı. Baas partililer adalet(!)li olduklarını göstermek için Şeyh'in mahkemesini yerli yabancı tüm basın mensuplarına açık olarak yapıyorlardı. Mahkeme heyeti Suriye savunma bakanı Mustafa Talaş ve bölgeyi elinde bulunduran en kuvvetli şahsiyet olan Salah Cedid'ten oluşuyordu. Mahkeme heyetinin ilk sorusu: "Neden silah taşıdınız ve devlete karşı niçin azgınlaştınız?.." olur. Şeyh Mervan şöyle cevap verir: "Orada Adı Salah Cedid olan Nusayri bir köpek ile birlikte kendisini ehli sünnete nisbet eden ikinci bir köpek Mustafa Talaş vardı. (O anki mahkeme heyeti bu ikisinden oluşuyordu ve üstad Mervan bunu yüzlerine karşı söylüyordu) Bu iki köpek, bölgede İslâm'ı ve müslümanları yok etmek istiyordu. Bizler hayatta olduğumuz sürece İslâm'ın yok edilmesine müsaade edemeyiz." Bu ifadeleri duyan mahkemedeki devrim muhafızları üstadın üzerine saldırırlar. Polisler ise Şeyhin mahkemede yabancı basın mensuplarının da bulunduğu bir ortamda öldürülmesini önlemek ve dünya basınına Suriye mahkemesinde polis katliamı diye yansımaları engellemek amacıyla, üstadı devrim muhafızlarından korurlar. Mahkeme heyeti üstada:

- "Sen uşaksın" der. Üstad da;

- "Ben Allah'ın uşağıyım. Gerçek uşaklarsa siz ve sizin Abdunnasır'dan yetmiş sekiz bin cüneyh çalan parti lideriniz Michel Aflektir." Mahkeme heyeti;

- "Siz Muhammed el-Hamid'in (Hama müftüsü) sizinle birlikte olduğunu söylüyorsunuz. O ise sizlerden nefret etmekte." Üstad onların bu sözüne yüce Allah'ın şu âyetiyle cevap verir:

"Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka ilah yoktur. O'na güvenip dayandım. O, büyük arşın Rabbidir." (Tevbe, 129)

Mahkeme heyeti çok güçlüydü. Duruşma sonunda, kendisiyle birlikte yargılanan gençlerin bir bölümüne beraat, diğer bölümüne de üstadla birlikte idam kararı verdi. Haklarında idam kararı verilen gençler ve üstad gülümsüyor, birbirlerini tebrik ediyorlardı. Haklarında beraat kararı çıkan gençler ise ağlıyordu. Yabancı basın mensupları, haklarında ölüm kararı verilenlerin sevinip gülmesine, beraat kararı çıkanlarınsa ağlamalarına hayret etmişlerdi. Bu hallerinin neden olduğunu sorduklarında ise onlara verilen cevap: "Bizlere Cennet bağışlandı. Bunun için birbirimizi tebrik ediyor ve seviniyoruz. Ağlayanlar ise bundan mahrum edildikleri için ağlamaktadırlar" olmuştu. Haklarında idam kararı verilen üstad ve talebeleri infazı beklemek üzere cezaevlerine götürüldü. Üstad Mervan idamını beklediği cezaevi günlerini bana şöyle anlatıyor: "Hayatımda yaşadığım en lezzetli, kalbimin ve nefsimin en rahat olduğu günler cezaevinde gençlerle beraber idamımı bekleyerek geçirdiğim günlerdir." Üstad Mervan'ın idamını beklerken yazdığı şu kelimeler hâlâ İslâm gençliği tarafından tekrarlanmaktadır:

"O can ki yarın doğacak. Sözleştiği vakitte Allah ile buluşacak." Onlar zindanda idamlarının infazını beklerken, Hama müftüsü Şeyh Muhammed el-Hamid, Hamalı olan Cumhurbaşkanı Emin el-Hâfız'ın yanına gider ve ona; "Üsdat Mervan el-Hadîd'e ne yapmayı düşünüyorsunuz?" der. Cumhurbaşkanı Emin el-Hafız'da; "Onun idamına hükmettik" diye cevap verir. Bunun üzerine

Muhammed el-Hamid; "Sen bunu akıllıca düşünerek mi söylüyorsun? Mervan el-Hadid'i idam ettiğiniz takdirde Hama'nın susacağını mı zannediyorsunuz? Onu idam ederseniz, Hama'da üstesinden gelemeyeceğiniz ölçüde sorunlar başlar" der. Bunu dinleyen Cumhuriyet reisi: "Peki senin görüşün nedir?" diye sorar. Müftü Muhammed el-Hamid; "Benim görüşüm onu çıkartmanız ve affetmenizdir" der. Bunu duyan Cumhurbaşkanı el-Hafız da; "Bizzat siz gidin ve onu çıkartın" der. Daha sonra üstad Mervan olayı bana şöyle anlatmakta: "Şeyh Muhammed el-Hamid geldi ve: "Haydi evlatlarım çıkın" dedi. Muhammed el-Hamid, hepsinin hocası ve sevip saydıkları birisidir. Bizlerde; "Nereye?" dedik. O da: "Devlet sizleri affetti" dedi. Bunu işitince bizler; "Allah seni affetsin. Bizi Cennetten mahrum ettin..." dedik. Zindandan çıkan üstad Mervan gerçekten rahat nedir bilmezdi. O adeta patlamaya hazır bir bombaydı, kükreteye hazırıdı.

1973'te Suriye hükümeti yeni bir anayasa hazırlar ve bu anayasada "Suriye İslâm Devleti'dir" maddesini çıkarır. Eski anasayanın birinci maddesi olan bu madde silinince İslâm âlimleri ve hatibler ayaklanırlar. Bunlardan birisi de üstad Mervan el-Hadid'tir. Cuma hutbesine; "Kim mescidde ölmek üzere bey'at edecektir?" diyerek başlar. Üstadın bu şekilde başladığı hutbesini işiten insanlar camiden bir bir sıvışmaya başlarlar. Zira, üstadın hutbesini dinlemek çok tehlikelidir. Bu esnada mescidde bulunan diğer âlimlerde tek tek çıkmaya başlamışlardır. Bunlardan bir kısmı Allah'ın dinine olan bağlılığı ve küfre duyduğu kinle dışarı fırlamakta ve silahlarını getirmekteydiler. Kimileri de mescidde silahını çıkartmış tekbirlerle havaya ateş açıyordu. Ben o Cuma'nın kasetini dinledim. Kamalılar aynı Afganlılar gibi çok öfkeli insanlardır. Bunlar ayağa kalktıkları zaman işin şaka götürür yanı yok demektir.

Üstad Mervan bu hutbesinden sonra gizlenir. Şam'a giderek orada bir daire kiralar ve gizlice silah toplamaya başlar. -Allahu Ekber- bitkinlik nedir tanımaz. Allah'ın dini için mücadelede gevşeklik göstermez. Korku nedir bilmez. Otomatik silahlar ve bombalar satın almaktadır. Nerede silah ya da bomba satışı yapıldığını duysa, oraya gençlerden birisini gönderir ve o şeyi satın aldırırdı. Bu arada Suriye istihbarat birimleri kendisini aramaktadırlar. Yüce Allah'ın hikmeti, tam o dönemde de ben Suriye'de Şam Üniversitesi'nde bulunuyordum. Ben lisans eğitimini Şam Üniversitesi Şeriat Fakültesinde, mastır ve doktorayı da el-Ezher üniversitesinde yaptım. Üniversitenin girişinde dururken yanıma üstadın öğrencilerinden bir genç geldi ve usulca: "Mervan El-Hadid ile görüşmek istiyor musun?" dedi. Ben doğrudan: "Ne? Ben buraya bir kağıt parçası (diploma) almak için geldim," dedim. Daha sonra o gencin peşi sıra üstadın yanına gittim. Yanına girdiğimde, yüzüne baktım ki, kesinlikle bu kişi dünya ehli birisi olamazdı. O kadar saf ve nurlu idi ki, adeta yüzünün nuru etrafı aydınlatıyordu. Beni Filistin günlerimden tanıyordu. Bizim orada bulunduğumuzda yanımıza gelmişti. Bana ilk söylediği söz: "Ya Eba Muhammedi Cenneti özlemedin mi?" oldu. (Ebu Muhammed, Abdullah Azzam'ın künyesidir). Üstattan işittiğim son söz de bu idi.

Polis üstadı arıyordu. Tüm istihbarat birimleri onun peşindeydi. İşte böyle bir ortamda üstad müslümanlara cephanesini ve silah toplamakla uğraşıyordu. Nusayrilerden ve önde gelen istihbarat adamlarından intikam almak ve kısas uygulamak istiyordu. Bir gün istihbarat üstadın gizlendiği yeri keşfetti ve oturduğu binanın etrafı sarıldı. Sabah namazını henüz kılmışlardı. Evde üstad Mervan ile birlikte iki öğrencisi ve yeni nikahladığı eşi bulunmaktaydı. Üstad Mervan yeni evlenmişti. Gerdek gecesi eşine: "İçimde bir kaç güne kadar bu dünyayı terk edeceğim hissi var. Bu nedenle yatağına gelmek istemiyorum. Bakire kalman senin için daha hayırlıdır" demişti. Üstadın yaşı 35 ile 40 arasındaydı. Belki de daha fazlaydı. Kendisi 20 yaşından beri sorunlardan siy olamamış, mahkeme ve zindanlar peşini bırakmamıştı. Bu nedenle nişanlanmaya ya da evlenmeye fırsat bulamamıştı. Öğrencilerinden bir tanesi kahvaltılık şeyler almak için dışarı çıkar. Henüz askeri arabalar gelmemiştir. Kendisi geri döner. Döndüğünde altı tane istihbarat arabalarının beklediğini görür. Bunu fark eden genç her ihtimale karşı bıçağını hazırlar. Zaten Hamakların ceblerinde sustalı bıçak taşımak adetleridir. Bu esnada gencin yanında duran bir arabadan altı istihbarat adamı iner. Genç aniden bıçağını çeker, altısına birden saplar ve kaçır. Şam'da panzer sirenleri çalar ve büyük bir kovalamaca başlamıştır. Polis arabaları cirit atmaktadır.

Bu genç dört metrelik duvardan atlayarak kovalamaca da istihbaratı ve polisleri atlatmayı başarır ve Ürdün'e kaçır. Üstad Mervan'a dönelim. Arabalar üstadın bulunduğu binayı kuşatmıştır. Polisler hopörlörlerle binadakilere anonsa başlar ve: "Binadakilerin dışarı çıkmalarını içeride yakalamak istedikleri Iraklı bir casus olduğunu" anons ederler. O sıralar Suriye ile Irak'ın aralarında ihtilaf ve siyasi çekişmeler vardır. Üstad Mervan'da kendi yanında bulunan bir mikrofonla dışarıdakilere: "Ey İstihbarat adamları ve polisler! On beş dakika içerisinde burayı terk etmeniz konusunda sizleri uyarıyoruz. Aksi takdirde on beş dakika sonra sizinle savaşaacağız" diye anons eder. Gerçekten üstad on beş dakika sabretti. On beş dakika sonra ise bomba ve otomatik silahlarla binadan ateş etmeye başladı. Polisler durumu merkeze bildirdiler ve evin etrafında hemen hemen bine yakın polis ve istihbarat mensupları toplandı. Üstadın bulunduğu dairede ise kendisi, öğrencisi ve henüz zifafa girmedikleri nikahlısı vardı. Polisler binayı uçak ve helikopterlerle havadan da kontrol altına almışlardır. Polisler binaya girip TNT yerleştirmek istemektedirler. Fakat kim binaya girmeye cesaret edebilecek? İki kişiye karşı bin kişi...! Ve ayrıca uçak ve helikopterlerle gözetlenmekte.

Öğle vakti olduğunda üstadın cephanesi tükenir. Öğleden ikinci vaktine kadar hiç kimse üstadın dairesine saldıramaz. İkinci sonrası dairesine saldırılır. Üstadın cephanesi çoktan tükenmiş ve kolundan yaralanmıştır. Üstad başı dik bir vaziyette binadan iner. Yanındakilerle birlikte tutuklanır. Olayın haberi Hafız Esad'a ulaştığında adeta çıldırır. Bin kişilik kuşatmada polisler çok kayıp vermiştir. Üstad ise sadece kolundan yaralanmış olarak başı dik dışarı çıkıyordu. Hafız Esad der ki: "Mervan'la bizzat ben görüşmek istiyorum." Daha sonra üstadın yanına gelir. Ona: "Ey Mervan! Geçmişte olanları unutalım ve birlikte yeni bir sayfa açalım. Allah geçmişte olanları affetsin. Seni bir şartla hiçbir şeyden dolayı hesaba çekmeyeceğim. Silahlı mücadeleyi bırakacaksın, tek şartımız bu" der. Hafız Esad'ın teklifine üstad şöyle cevap verir: "Ben de bir şartla sizinle anlaşabilirim. O da, Suriye'de İslâm Devletinin kurulmasında bana yardım edeceksiniz." Bu net tavır işiten Hafız Esad olduğu gibi geri döner ve mahkeme safhası başlar.

Askerler toplanmış ve askeri bir şûra kurulmuştur. Heyet hava kuvvetleri komutanı Naci Cemil ve Mustafa Talaş ile birlikte Nusayri istihbarat komutanlarından oluşuyordu. Üstad Mervan getirtilir ve sanık sandalyesine oturtulur. Üstad bakar ki mahkeme heyeti Naci Cemil ve Mustafa Talas'dan oluşuyor... Bunlar halk nazarında kendilerini ehl-i sünnete nisbet eden kimselerdir...! Ve onlara der ki: "Yazıklar olsun sizlere ey köpekler! Ey Naci Cemil ve Mustafa Talaş! Sizleri sağ olarak bırakacağımızı mı zannediyorsunuz! Gençlere, önce sizlerden başlamalarım emrettim. Ey köpekler! Siz ümmete bu Nusayrileri musallat ettiniz. İnsanlarımızı siz kirlettiniz. Sizlerse ey Nusayriler! Sizlerden de beş bin kişinin öldürülmesini gençlere emrettim."

Bu sözlere daha fazla dayanamayan Naci Cemil: "Tutun şu mecnunu... uzaklaştırın onu buradan" diye muhafızlara emreder. Sonra üstadı işkence odasında iyice bağladıktan sonra ailesini getirirler ve gözlerinin önünde ona tecavüz ederler. Üstad ise bağlı bir haldedir, nefsi daralır ve fenalaşır.

"İşkenceleri yüklenmek, canileri görmek cisimleri yok eden bir olaydır". İzzet ve onur sahibi bir kimsenin kendi namusunu kirletilirken görmesi... Kendisinin ise hiçbir şey yapamaması... Bağlı ve çaresiz kalması... İri yarı, uzun boylu, dolgun vücutlu ve yaklaşık 95-100 kilo civarında olan üstad Mervan, o an eriyip tükenmiş, hemen hemen 45 kiloya düşmüştü. Son olarak üstad hapisanede vefat etti. Bilemiyoruz eceliyle mi, yoksa suikast sonucu mu öldü? Vefat ettiğinde ailesine üstadın cenazesini gelip almaları için haber saldılar. Onlar da cezaevi idaresine; "Mervan'ı siz öldürdünüz. Onun katili sizlersiniz," dediler. "Hayır" cevabı verildi. Üstad Şam'da bir mezarlığa defnolundu. Defnolanduktan sonra mezarının etrafında yaklaşık iki yüz kişilik askeri birlik bekliyordu. Hükümet, cesedin alınmasından ve gösteri yapılmasından korkmuştu.

Üstadın vefatından sonra onun sancağını Filistin'de bizimle birlikte eğitim görmüş Abdüssettâr ez-Zaim aldı. Henüz daha çok genç biriydi. Kendisi diş doktoruydu ve çok zayıf biriydi. Yaklaşık 50 kg. ağırlığındaydı. Temizliğe, hükümetin lider kadrosundan başladı. Tek kişilik suikastlar düzenliyordu. Nusayri istihbarat başkanlarından birini belirliyor ve ertesi günü onu öldürüyordu. Şam Üniversitesi rektörü nusayri biriydi. Nusayrilerin yanında en azından Hafız Esad kadar önemli bir kişiliği vardı. Bir gün de onun yazıhanesine girdi ve öldürüp çıktı. Daha sonra olaylar gelişti. Sonra top atma hadisesi oldu. İbrahim Yusuf'un talebesi olan Adnan Ukle geldi. İbrahim Yusuf topçu subaylardan biri idi. İnşallah başka bir yazıda, Tevbe Sûresi'nin ilgili âyetinin tefsirinde bu örnekleri vermeye devam edeceğiz.

Şüphesiz İslâm daveti bunun gibi örnek şahsiyetlerle zafer bulur. İslâm daveti ancak çilelere katlanan, her türlü zorluğa göğüs geren bu gibi örnek şahsiyetlerle yaşar. Bu şahsiyetler İslâm'ı zafere ulaştıran sağlam üsleri oluştururlar. Bu üsler de büyük milletlere yön veren rehberler mesabesinde

4 - 6. ÂYETLERİN TEFSİRİ

4-Ancak, antlaşma yaptığınız müşriklerden, antlaşmada hiç bir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesna. Bunlarla yaptığınız antlaşmayı müddeti bitinceye kadar yerine getirin. Şüphesiz ki Allah, takva sahiplerini sever.

5-Mukaddes olan "haram aylar" çıkınca, müşrikleri nerede bulursanız öldürün. Onları yakalayın çember içine alın. Her gözetilecek yerde onları gözetleyin. Eğer tevbe ederler, namazı kılıp zekatı verirlerse, artık yollarını serbest bırakın. Şüphesiz ki Allah, çok bağışlayandır ve çok merhamet edendir.

6-Ey Muhammed! Müşriklerden biri sana sığınırsa, onu emniyet altına al ki, Allah'ın kelamını dinlesin. Sonra onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. Çünkü onlar, hakkı bilmeyen bir topluluktur.

"Allah ve Rasulünden bir ilandır" âyet-i kerimesinde geçen "ezan" kelimesi ilan ve duyuru manasınadır. Namaz ezanının "ezan" diye isimlendirilmesinin nedeni namaz vaktinin, girdiğinin ilan ve duyurusu içindir. "Büyük Hac günü, Allah ve Rasulünden (müslüman ve müşrik) tüm insanlara bir ilandır; şüphesiz Allah da müşriklerden uzaktır, Resulü de." Âyet-i kerimde belirtilen, "Büyük Hac Günü"nün hangi gün olduğu konusunda farklı görüşler vardır. Bu görüşlerin en kuvvetlisi ise iki tanedir.

Birinci görüş: "Büyük Hac günü arefe günüdür," demektir. Bu görüşte olanlar; Hz. Ömer, Hz. Osman, İbni Abbas, Tavus, Mücahid, İmam Şafii ve Ebu Hanife'dir.

İkinci görüş ise; "Büyük Hac günü kurbanın birinci günüdür" demektir. Bu görüşte olanlar da; Hz. Ali, yine İbn Abbas, İbn Mesud, İbn Ebi Evfa ve Muğire bin Şube'dir. Taberi de bu görüşü tercih etmiştir. Ebu Davud: "Rasulullah (sav) yaptığı hacda kurban bayramının birinci günü ayağa kalktı ve; "bugün hangi gündür" diye sordu. Onlarda; "bayram günüdür" dediler. Rasulullah da: "İşte bu büyük hac günüdür. Kabe'de çıplak kimse tavaf etmeyecektir. Evet büyük hac günü kurban bayramı günüdür" buyurdu."

Bu iki görüşten en kuvvetlisi de -Allahu alem- büyük hac gününün kurban günü olduğunu belirten görüştür. Çünkü haccın edasındaki en fazla ameller kurban günüdür. Örneğin arafatta vakfe durmak kurban gecesidir. Her kim de vakfesini bayram gecesini yapsa rüknü eda etmiş olur. Yani vakfeyi gündüz yapmasa da gece yapmış olsa yine rüknü eda etmiş olur. Ayrıca Müzdelife'de vakfe durmak, şeytan taşlamak ve kurban kesmek, traş olmak, elbise giyinmek, ifada tavafında bulunmak, temettü' haccı için sa'y yapmak, kurban gününde olmaktadır. Dolayısıyla hacc amellerinin en fazla olduğu gün kurban günüdür. Bu nedenle bu güne "Büyük Hac Günü" denilmesinde herhangi bir gariplik yoktur.

Ezanın manası: "Allah ve Rasulünden büyük hac günü tüm insanlara bir ilan -ezan- dır: "Muhakkak ki Allah da müşriklerden uzaktır, Resulü de..."

Ebu'l-Esved ed-De'li Kur'an okuyan bir adamın yanından geçer. Adam âyet-i kerimeyi "Rasuluhu" diye okuması gerekirken "Rasulihî" diyerek yanlış okumaktadır. Bu yanlışlık, âyetin manasını "Muhakkak ki Allah, müşriklerden ve Rasulünden uzaktır" şeklinde değiştirmektedir. Bunu işiten Ebu'l-Esved çok hiddetlenir ve: "Hâşâ yüce Allah Rasulünden uzak değildir. Hâşâ Yüce Allah Rasulünden uzak değildir", der. Sonra, Haccac'ın yanına gider ve ona durumu haber verir. Bunun üzerine Haccac'da, Kur'an'ın harekelenmesini ve noktalanmasını emreder.

Ulema, Haccac-ı Zalim hakkında farklı görüşler belirtmelerine rağmen, Kur'an'ın harekelenmesi ondan geriye kalan güzel bir hizmettir. İslâm ulemasının bir kısmı, Haccac'ın küfrüne, bir kısmı da fık ve fücuna hükmetmişlerdir. Adamın birisi Şa'bi'nin yanına gelir ve "Ya İmam? Ben; "hanımım boş olsun ki Haccac Cehennem'dedir" diye yemin ettim. Hanımım boş olmuş mudur? diye sorar. İmam Şa'bi'de; Ey kardeşim! Git hanımınla birlikte ol. Hanımın senden boş olmamıştır. Eğer Haccac Cennet'te ise hiçbir kimse Cehennem'e girmeyecektir!" diye cevap verir. Yani İmam Şa'bi, Haccac'ın kâfir olarak öldüğüne inanıyordu. Tabi bazı âlimler de onun fasık ve facir olduğuna hükmetmişlerdir.

Rivayet olunduğuna göre, Ömer bin Abdülaziz (ra), bir gün insanlara minberden hutbe verirken ağlar ve ağlatır, öyle ki sakalı ıslanır ve bayılır. Ayıldığı zaman da söyler der:

- "Ey insanlar! Bayıldıktan sonra gördüm ki, kıyamet kopmuş, mizan getirilmiş ve sırat kurulmuştu. Uzun boylu, zayıf bir adam getirildi. Kolay bir hesaba çekildi sonra da sağ tarafa alındı. Bu adam kim diye sordum. "Ebu Bekir" dediler. Sonra, uzun boylu bir adam daha getirildi, kolay bir hesaba çekildi ve sağ tarafa alındı Bu adam kim diye sordum. "Ömer" dediler. Sonra bir adam daha getirildi, kolay bir hesaba çekildi ve sağ tarafa alındı. -Ömer bin Abdülaziz bu üçüncü adamın ismini zikretmem iştir. Bu nedenle belki de bu adam kendisidir denilmiştir.- Sonra Rasulullah (sav) geldi ve kendisine küçük bir çadır kuruldu. Ali ve Muaviye de çadıra girdi.

Sonra Ali gülümseyerek çıktı ve "Benim için (haklı olduğuma) hüküm olundu" dedi.

Sonra, Muaviye gülümseyerek çıktı ve "affolundum" diyordu. Sonra, çok pis kokan bir cesedin yanından geçtim ve ona: Yazıklar olsun sana! Sen kimsin? dedim. O da; "Ben Haccac bin Yusuf'um" dedi. Ben de; Allah sana ne yaptı? dedim. O da: "Allah, beni katlettiğim her kişiye karşılık Cehennem'de bir defa katletti. Said bin Cübeyr için ise, Allah beni Cehennem'de yetmiş defa katletti" dedi."

Müşriklerin Arasında Oturmanın Hükümü

"Büyük Hac günü, Allah ve Rasulünden tüm insanlara bir ilandır; muhakkak ki Allah da müşriklerden uzaktır, Rasulü de..." Hüküm verilmiştir. Sizinle müşrikler arasında artık hiçbir bağ yoktur. Ne bir antlaşma ne de bir güven olamaz artık. Bunun için dört ay süre verilmiştir. Allah ve Resulü müşriklerden uzaktır, onlarla olan her türlü ilişki kesilmiştir. Öyleyse iman eden müslümanlar da müşriklerle olan her türlü ilişkiyi kesmek ve onlardan uzaklaşmak zorundadır. Allah Rasulü (sav) bu hususta şöyle buyurmaktadır: "Ben, müşriklerle oturan ve onların arasında ölen kimselerden beriyim." Bir başka hadiste de; "ikisi de birbirlerinin ateşini (ışığını) göremezler" buyurmaktadır. Yani, müslüman, müşriğin oturduğu yerin ateşini göremez. Müşrik de oturduğu zaman, müslümanın ateşini göremez. Neden? Çünkü, müşriklerle oturmak, en azından münkerler karşısında susmayı getirecektir. Artık kadın erkek karışıklığı adet haline gelecek, bundan yüzü kızarmayacak ve kıskançlık hissetmeyecek. Tehlikelerin en büyüğü, müslüman evlatlarının Amerika, İtalya, İsveç vs. ülkelerde büyümesidir. Buralara giden müslüman kızlar, kâfirlerle baş başa bırakılma ve de onları savunmaya kalktığında bulundukları yerlerin kanunları seni cezalandırır ve elini kolunu bağlar.

Chicago Mescidi'nin Yapılışı

Amerika'da bir müslüman genç, bana Chicago'daki mescitlerinin yapılışı hakkında şunları anlattı: Chicago'daki bu mescidimiz yapılmadan önce Yusuf el-Kardâvi buraya gelmişti. Müslümanları bir mescid inşa etmeleri için teşvik etti. Altmış bin dolar toplandı. Artık mescidin projesinin çizilmesine sıra gelmişti. Parayı ödeyen zenginler, mescidin altına bir de disko salonu yapılmasını istediler. Henüz Amerika'ya yeni gelmiş olan müslüman gençler ise bu isteğe kızdılar ve: "Mescidin altına disko salonunu nasıl düşünebilirsiniz?" diyerek, bu isteklerini reddettiler. Onlar da: "Hayır, mescidin altında disko salonunun olması şart. Kızlarımızın Arap gençleriyle dans edip onlarla buluşması, aşık olup evlenmesi için bu gerekli. Çünkü böylece, Amerikan gençleriyle ilişkileri kesilmiş ve onlarla dans edip onlara aşık olmaları ve onlarla evlenmeleri önlenmiş olur." Müslüman gençler de: "Bu kesinlikle caiz değildir. Mescidin altında dans salonu olamaz" dediler. Evet, gençler bunu söylüyor, yaşlılar ise kabullenmiyor ve cahili taleplerinde diretiyorlardı. Çünkü, Amerikan toplumunun içerisinde erimişler ve hiçbir İslâmî yönleri kalmamıştır. Demirleri dahi eriten cahiliye iğrençlikleri, insanı eritmez mi? Gençlerin "hayır, caiz değildir, böyle bir şey olamaz" cevabına: "Nasıl yani! Biz verdiğimiz bu paradan istifade etmek istiyoruz" dediler ve bu taleplerinde ısrar ettiler. Müslüman gençler de "olmaz, caiz değildir" diyerek ısrar ettiler. Neticesinde, vermiş oldukları para ve malları dans salonu açılmaması nedeniyle geri çektiler. Daha sonra Kuveytli bir müslüman geldi ve mescidin yapılması için üç yüz bin dolar bağışladı. Filistinli müslüman kadınlara ait olan bir arazi vardı, onlar da mescid için o araziye bağışladılar ve mescid Arap Kadınlar Cemiyetine ait olan bu arazi üzerine inşa edildi. Arap Kadınlar Cemiyeti ise, bir gün başını örttüğü takdirde, kendisini Allah yolunda sayısız cihadlara girmiş gibi kabul eden kadınlardan oluşuyordu. Mescidin yönetim kuruluna gayretli, samimi müslüman gençler seçilmişti. Yönetim kurulunda kadınlar bulunmuyordu. Mescidin arsasını bağışlayan kadınlar ise: "Bu mescidde bizim de hakkımız var. Dolayısıyla mescidin yönetim kurulunda bizler de olmalıyız ve bizlerin de görüşleri alınmalıdır. Zira yönetim kurulu bu şekilde kaldığı takdirde mescid tamamen bizden alınmış ve gençlere verilmiş olacak..!" Bu kadınların, mescidin idaresinde yer alma ve erkeklerle birlikte otumlara katılma istekleri, müslüman gençler tarafından reddedilince, kadınlar Amerikan mahkemesine başvurdular. Mahkeme heyetindeki hakim müslüman değildi, fakat hayır işlerini seven akıllı bir adamdı. Bizlere; "kanunen kadınlar bu taleplerinde haklılar, ama benim kalbim sizinle birlikte. Fakat kanunlara muhalefet edemem. Mescidin sizden alınmaması için bu kadınlarla anlaşmak zorundasınız" dedi. O kardeş bana bunu anlattığında hâlâ mahkeme devam ediyordu. Daha sonra bu kardeş bana yazdığı bir mektupta; "Bana, Amerika'dan kurtulmam için dua et. İnsan gerçekten İslâm'ı yaşamaya güç yetiremiyor" diyordu.

Abdullah Azzam Amerika'dan gelen bir gence hitapla: Şeyh Cemal, Ebu Ömer, insan ailesiyle birlikte ABD'de İslâm'ı yaşamayı nerede ise imkansız değil mi? Hatta kardeşimizin geldiği New Jersey kenti but böyle. Ben Ebu Ömer'i orada ziyaret etmiştim. O beni tanıyor fakat subhanallah ben onu ancak burada hatırladım. New Jersey, New York'un yanında küçük bir kasabadır. Orada mazbut İslâmî aileler bulunmaktadır. Orayı görünce sevinmişim. Oradaki müslümanlar bir mason locasını satın alıp onu mescide çevirmişlerdi. Fakat ABD'de İslâmî hayat pek zor! Gerçekten Batı ve Batıya endeksli ülkelerde İslâmî hayat yaşamak çok zor. Çünkü toplum son derece bozuk. Ne ahlâk ne de aile kavramı kalmıştır. Hatta, toplumu ıslah etmekle (!) görevli olan rahibler dahi insanların en rezili ve ahlâksız haline gelmiştir. Amerika'dan gelen, tebliğ cemaatinin mensuplarından müslüman bir genç oradaki toplumun rezaletini dile getiren bir anısında şöyle diyordu:

Amerika'ya gittiğimizde, havaalanında gelenleri karşılamak ve "hoş geldiniz" demek için bekleyen çeşitli gruplar vardı. İçlerinde müslümanlar, Araplar, rahibler, rahibeler vs. her kesimden insanlar bulunuyordu. Beyaz giysiler içerisinde bizleri görünce Araplar yanımıza geldiler ve selam verdiler. Rahipler ve rahibeler de yanımıza geldiler ve selam verdiler. Rahibeler selam vererek hoş geldiniz demek için ellerini uzatınca, biz ellerimizi çektik. Buna rahibenin bir tanesi çok şaşırdı ve bizimle tanışmak için adresimizi istedi. Biz de; "falanca mescidde kalıyoruz, biz mescidlerin dışında bir yerde kalmayız" dedik. Rahibe adresimizi aldı ve ertesi günü adreste belirtilen mescide geldi. "Ben, sizlerin neden bana selam vermediğini ve tokalaşmadığını anlamak istiyorum" dedi. Biz de: "İslâm dininde bir erkeğin kendisine helal olmayan yabancı bir kadının eline dokunması haramdır" dedik. Bu cevabı işiten rahibe; "Ben sizin dininize girmek istiyorum. Çünkü, ben bir selam vermek istediğimde rahibler elime üşüşmekte. Ben rahiplerin sarkıntılıklarından kaçmaktayım, Cehennem'den kaçmaktayım" dedi. Şu an manastırlar fesad yuvası haline gelmiştir. Fuhuş, hamile kalmalar ve benzeri garip vakıalar çoktur.

Batı toplumu tamamen bozulmuş ve kokuşmuş bir toplum. Hatta kiliseler dahi... Düşünün! Bir çok yerde resmen kadın kadınlı, erkek erkeklerle evlenebilmekte! Fesad... Fuhuş... Ahlâksızlık... Üstad Seyyid Kutup "Seyyid Kutub'un Gözüyle Amerika" isimli kitabında bunu çok iyi dile getirmektedir. Bu kitap basılmamış, ABD elçiliği tarafından matbaadan çalınarak yakıldığı söylenmektedir. Fakat merhum bu kitabından bir kaç pasajım "Gördüğüm ABD" ismi altında Risale Dergisi'nde zikretmiştir. Üstad diyor ki: "Arap gençleri bile sevgiliyle buluşmak için gitmekte ve nice rezil hallere düşmektedirler."

Tüm bu nedenlerle müşriklerden ayrılmak, onların arasında yaşamamak hem şeriatın, hem aklın hem de hissin bir gereği ve emridir. Bu nedenle Allah Rasulü (sav) "Ben müşriklerle oturan ve onların arasında ölen kimselerden beriyim" buyurmaktadır. Bu konuda birçok hadis vardır. Bunlardan dört beş tanesi müşriklerle oturmamak ve onların arasında bulunmamak hakkındadır. İşte bu sebeple batıda yaşamak demek, müşriklerin arasında yaşamak ve çok zor bir hayat sürmek demektir. Müslümanların çocukları dudaklarına boya sürmekte, yüzlerini boyamakta. Genç erkek çocuklar bile dudaklarını boyamaktadır. Bu tam anlamıyla kokuşmuş bir topluluktur.

Bekarların Batı Ülkelerindeki Durumu:

İngiltere'de Tıp Fakültesi'nde okuyan İslâmî Hareketin gençlerinden birisi geldi ve bana şöyle sordu: "Ben İngiltere'de tıp fakültesinde okuyorum ve okulun zorunlu tutması nedeniyle İngiliz bir aileyle birlikte kalmaktayım. Bu caiz midir?" Ben de: "Caiz değildir" dedim ve "nasıl oturuyorsun" diye sordum. O da: "Aynı dairenin bir odasında kalıyorum. Tabi mutfak, tuvalet ve banyoyu müşterek kullanıyoruz." dedi. Ben de: "Yanında kaldığın ailenin beyinin olmayıp hanımıyla yalnız kaldığınız ya da geceleri beyinin gelmediği oluyor mu?" dedim O da: "Evet, bazen evde kadın ve ben yalnız kalıyoruz" dedi? Bunun üzerine ben; "kesinlikle caiz olmaz" deyince. "Nasıl yani! Bizler müslüman doktorlar, mühendisler, vs.ler olsun diye okuyoruz" dedi. Ben de: "Yedi yıl sonra senin İslâm'ından ne eser kalacak?" dedim. Gençte: "Ne yapayım? Okulu bırakayım mı yani?" dedi. Ben de: "Simit sat, domates sat, fakat böyle bir hayatı yaşama" dedim.

Körfez ülkelerinden birinin Amerika'da bulunan kültür ateşe-si bizzat bana şunu anlattı: "Bir gece polis bana on üç genci getirdi. AIDS'li bir kadına tecavüz ettiklerinden aynı hastalığa yakalanmışlardı. Sonra hepsini de hastaneye kaldırdık." Bir gecede on üç genç birden bir kadına tecavüz ediyorlar ve AIDS'e yakalanıyorlar. Neden? Ben gençlerin bekar olarak Batı'da okumalarının haram olduğunu söylüyorum, ancak evli iseler müstesna. Evli olarak bulunmadığı sürece batıda müslümanların okumaları haramdır. Bunu fetva olarak benden tebliğ ediniz. Nasıl kişi kendisini koruyabilir?! Ancak, kişi kendisini evli olduğu taktirde koruyabilir. Bekar için mümkün değildir. Cinselliğin su gibi mubah olduğu, kanunlarla serbest bırakıldığı bir toplumda bekar bir insanın kendisini koruması mümkün müdür? Genç kızların sokaklarda geceledikleri, gece yarısı bekar kimselerin kapılarını çalarak birlikte geceleme talebinde bulundukları batı toplumunda yaşamak! Cihad topraklarında bulunan bir gencin tekrar o fesat yerlere dönmesi nasıl olabilir? Buraya dönmek için pasaport çıkaranlara: "Allah sizin yolculuğunuzu ve pasaportunuzu mübarek kılmasın" diyorum. Fesad yurdunu, cihad yurduna değişiyor musunuz?

Anlaşma ve Ahdin Bozulma Şartları

"Şüphesiz Allah da müşriklerden uzaktır, Rasulü de..." "Eğer tevbe ederseniz" yani İslâm'a girerseniz "sizin için hayırlı olan odur." "Ancak yüz çevirirseniz" yani küfrünüzde ısrar ederek, bu çağrıya kulak vermez ve İslâm'ı kabullenmezseniz "Bilin ki, sizler Allah'ı aciz bırakamazsınız. Kâfirleri elem verici bir azapla müjdele" Dünyada rezillik ve harb ile, ahirette de Cehennem azabı, ateş ile müjdele. "Ancak müşriklerden anlaşma yapıp da (antlaşma şartlarından) size karşı hiçbir şeyi eksik bırakmamış ve aleyhinize hiç kimseye de yardımda bulunmamış olanların antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah, şüphesiz muttakileri sever." (Tevbe 3-4)

Âyet-i kerimede belirtilen antlaşma, Beni Damra ile Rasulullah (sav) arasında dört aydan daha uzun bir süre geçerli olmak üzere yapılan antlaşmaya hastır, denilmiştir. Bu nedenle yüce Allah, onlarla olan antlaşmanın süresi tamamlanıncaya kadar antlaşmaya vefa gösterilmesini emretmiştir. İslâm'da, antlaşmaların bozulması iki yolla caiz olur:

Birinci yol: Antlaşma süresinin bitmesi. Bu halde antlaşma yapılmış kimselerle savaş caiz olur. Ancak müstehab olan "biz sizinle savaşacağız" diye onlara haber verilmesidir.

İkinci yol: Müşriklerin (antlaşma süresi içerisinde) bize hücum etmelerinden korkulduğu zaman, müşriklere; "bizimle, sizin aranızdaki antlaşma son bulmuştur ve biz sizinle savaşacağız, hazır olun" diye haber gönderilmesiyle olur.

Bu iki halde antlaşma bozulabilir. Ancak bu iki halin dışında antlaşmayı bozmak caiz değildir. İslâm'ın antlaşmalara ve ahde bağlı kalmaya verdiği önem kadar, başka hiçbir şeye önem verdiğini görmedim.

Bazı fakihler -İslâm hukukçuları- ; İslâm ordusu, içerisinde müşriklerin bulunduğu bir kaleyi kuşattığında, kâfirlerden bir tanesi surun önünde durarak; "ben size kalenin yolunu gösterdiğim zaman, beni öldürmeyerek eman verir misiniz?" derse, İslâm ordusundan birilerinin de "Evet" demesi ve bu nedenle o adamın da yolu göstermesi halinde, İslâm ordusu kaleye girdikten sonra "Bizim eman verdiğimiz kimlerdir" diye sorduklarında eğer birden fazla insan elini kaldırırsa, eman aldıklarına dair elini kaldıran insanlardan hiçbirisinin öldürülmesi caiz olmaz."

Yine fakihler şöyle demişlerdir: Müslümanlar bir şehri kuşatsalar ve kuşatılan şehirden bir adam, İslâm ordusuna gelerek şöyle dese: "Size mayın vs. hiçbir tehlikenin bulunmadığı şehrin yolunu göstersem bana falan kimsenin evini veya valinin sarayını verir misiniz?" Ve bu istek İslâm ordusu komutanı tarafından kabul edilerek "evet" denildiği taktirde o adam yolu gösterirse, bu esnada da İslâm ordusu o yola girmezden önce kuşatılan şehrin yöneticisi; "antlaşma yapalım ve şehri savaşmadan teslim alın" diye haber gönderir de bunun üzerine antlaşma yapılırsa, yine de İslâm ordusu komutanının antlaşmadan önce yolu göstermeyi vaat eden ve eman alan o kimseye, sarayın verilmesini kâfirlerin lideriyle yapacağı antlaşmada şart koşması gerekir. Eğer kâfirler tarafından bu şart kabul edilmez ise, müslümanlar için onlarla sulh antlaşması yapmaları caiz olmaz. Bu şart kabul edilmediğinden dolayı savaşın yapılması gerekir.

Kuteybe bin Müslim el-Bâhili, ordusuyla birlikte Semerkand'a ahalisini uyarmadan girer. Semerkand halkı ise İslâm'ın şehir halkını cizye ile, İslâm veya savaş arasında muhayyer kıldığını öğrenir ve Ömer bin Abdülaziz'e durumu bildirirler. Ömer bin Abdülaziz, ordunun uyanda bulunmaksızın şehre girmesi nedeniyle İslâm ordusu askerlerinden olan Cumi' el-Baci kadılığında bir mahkeme kurulmasını ve İslâm ordusu komutanının ve erkanının yargılanmasını emreder. Bu emir üzerine, Kuteybe ve ordu erkanı Semerkand halkından bir topluluğun da bulunduğu bir ortamda muhakeme edilir. Semerkand halkının hücceti dinlenir. Sonra Kuteybe ve ordu erkanının hüccetleri dinlenir. Daha sonra da Cumi' el-Bâci İslâm ordusunun Semerkand'dan geri çekilmesini emreder. "La ilahe illallah, İslâm ordusu askerlerinden bir asker tarafından İslâm ordusunun geri çekilmesi emredilmekte..." Bunun üzerine ordu geri çekilmeye başlar. Buna şahid olan Semerkand halkı kelime-i şehadet getirerek topluca müslüman olurlar.

"...antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın." (Tevbe, 4)

Muaviye (ra), kendisiyle Rumlar arasında antlaşma bulunmaktaydı ve bu antlaşma süresi dolmadan Rumlarla savaşmak istedi. İslâm ordusu Rumlara karşı harekete geçti. O esnada deveye binmiş bir adam; "ahde vefa gerekir, hainlik yok, ahde vefa gerekir, hainlik yok, ahde vefa gerekir, hainlik yok..." diye bağırıyordu. Askerler: "Bu adam da kim?" diye sordular. Bu adam Ömer bin Anbese idi. Muaviye'ye geldi ve ona: "Bu, Rasulullah (sav)'in sünnetine muhalefettir. Yüce Allah ".... antlaşmalarını, müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın" buyurmaktadır. Bunun üzerine Muaviye, İslâm ordusuna geri dönmelerini emreder, "...antlaşmalarım müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah şüphesiz takva sahiplerini sever."

Sahihi Buharide varid olan bir hadiste, Rasulullah (sav)'in sahabelerinden iki kişiyi Kureyşliler yakalar. Bu esnada Kureyş müşrikleri Bedir'e doğru ilerlemektedirler. Bu iki sahabeye: "Nereye gidiyorsunuz?" derler. Onlar da: "Medine'ye" diye cevap verir. Müşrikler: "Muhammed'le birlikte bize karşı savaşacak mısınız?" derler. O iki sahabe de: "Hayır size karşı savaşmayacağız" derler. Bunun üzerine o iki sahabiyi serbest bırakırlar. Bu iki sahabe, Rasulullah (sav)'in yanına geldiklerinde Allah Rasulü Bedir'e doğru hareket etmekteydi. O iki sahabe: "Bizi Kureyş bir şartla serbest bıraktı. O da onlara karşı savaşmamamızdır" der. Allah Rasulü (sav)de: "Biz onların şartlarını yerine getiririz ve onlara karşı Allah'tan yardım dileriz" buyurur. Allahu ekber! Allahu ekber! Ahde vefa göstermek! Kime karşı? Müşriklere karşı! Bugün ise, sana karşı ahidde bulunmuş, söz vermiş müslümanın vefa göstermesini temenni eder hale gelmişiz. Bugün seninle ittifak ediyor, akşamsa ahidini bozuyor.

"... antlaşmalarını müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın. Allah şüphesiz takva olanları sever. Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün."(Tevbe, 4-5)

Abdunnasır, (Yemen imamı) İmam Ahmed'e tebrik mesajı gönderiyor aynı zamanda Sellah'ı kışkırtıp Kuzey Yemen'de inkılap yaptırıyor.

Haram aylar dört aydır. Zilhicce'nin onundan Rebiusânî'nin onuna kadardır. Hicretin dokuzuncu yılı Zilhiccenin onunda Hicretin onuncu yılı Rebiussani'nin onuna kadar olan süre içerisinde müşriklere diledikleri gibi gezmeleri, emniyette oldukları, isterlerse başka yerlere gidebilecekleri, isterlerse de savaşa hazırlanabilecekleri tüm bunlar için kendilerine dört ay süre tanıdığı bildirilmiştir. Fakat, dört ay sonra onlara karşı savaş başlayacaktır. "Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Müşrikler Arap Yarımadası'ndan kaçmaya başlamışlardı. İkime ise ne yapıp ne edeceğini şaşırmış, yalnız başına kalmıştı.

Nereye gideceğini bilmiyordu. Çünkü müslümanlara: "Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları tutun (esir alın); hapsedin; bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun" emri verilmişti. İkrime nereye gidebilirdi? Düşündü! Habeşistan'a gidebilirdi ve oraya gitti. Daha sonra İkrime'nin hanımı Allah Rasulü (sav)'e geldi ve İkrime için "eman" aldı. Bunun üzerine İkrime geldi ve Allah Rasulü (sav) huzurunda nasuh tevbesiyle tevbe etti. Rasulullah (sav)'de ona: "Ey binekli muhacir hoş geldin" buyurdu.

İkrime'nin Yermuk Gazvesi'ndeki İmtihanı

İkrime, Yermuk gazvesine katılmıştır. Hiç kimsenin tabi tutulmadığı bir imtihanla karşı karşıyaydı. O gün İkrime şöyle diyordu: "Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir? Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir?" İkrime, amcasının oğlu Halid bin Velid'in çadırının önünde durur ve çağrısını aynen tekrarlar; "Kim benimle ölüm üzere biatleşecek?" Bu çağrıyı işiten amcasının oğlu Halid bin Velid -bunlar Mahzûmî oğullarından amca çocuklarıdır-İkrime bin Amr'a şöyle der: "Ey İkrime! Senin ölümün müslümanları çok etkiler." Fakat İkrime çağrısını yenilemektedir: "Kim benimle ölüm üzere biatleşecektir?" Müslümanlar ona: "Ey İkrime! kendine merhamet et!" derler. İkrime ise, tek başına müşrik saflarının en yoğun olduğu kısımlara dalmakta, birçok müşrikleri yaralarken kendisi de yaralar almaktadır. "Ey İkrime kendine merhamet et" nidasına: "Ben Rasulullah'a karşı yapılan savaşlarda çok şiddetliydim. Şimdi Rasulullah'ın düşmanlarına karşı yapılan savaşta şiddetli olmayayım mı?" diye cevap veriyordu. Ve Yermuk günü İkrime şehid oldu. Subhanallah... Subhanallah... Allah Resulü (sav)'in şu hadisi ne büyük bir müjdedir. "Sizden biriniz Cehennem ehlinin amelini işler, öyle ki kendisiyle Cehennem arasında bir adımlık mesafe kalır. Allah'ın ilmi onun üzerine hak olur ve Cennet ehlinin amelini yapmaya başlar ve Cennet'e girer." İşte İkrime böyle olmuştu. Aynı şekilde Kab İbn Zuheyr bin Ebi Sülma'da Rasulullah (sav)'e gelerek huzurunda tevbe etmiş ve müslüman olmuştu. Müşrikler, ya tevbe ediyor ya öldürülüyor ya da Arap Yarımadası'ndan çıkıyorlardı.

Ateşle Yakarak Öldürmenin Hükümü

"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Bu âyetin tefsirinde Kurtubi: "Hangi şekilde isterseniz, o şekilde müşrikleri öldürün" demektedir. Önemli olan, müşriklerin öldürülmesidir. Bu ifadeden her türlü öldürmenin olabileceği anlaşılmaktadır. Kabil'de Afganlı Abdussabur isminde bir genç vardı. Yaşı henüz 25 civarındaydı. Bir gün ona: "Ya Abdussabur! Kaç tane komünist öldürdün?" dedim. O da: "Bıçakla, elimle boğazlayarak öldürdüğüm yirmi dokuz tane, taramalıyla kaç tane öldürdüğümü ise bilmiyorum" dedi. "Boğazlayarak nasıl öldürdün?" dedim. O da: "Onlar gibi giyiniyor ve yolda onlardan biriyle karşılaşınca: "Birader, şu mektubu bana okur musun?" diyorum ve bir duvarın kenarında onu boğazlıyorum" dedi. Kullanılan bıçağın keskin olması şarttır. Zira, Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmakta: "Sizden biriniz bıçağını keskinleştirsın ve boğazladığını rahat ettirsin (ona işkence yapmasın)." "Şüphesiz ki, Allah her hususta sizlere ihsan -iyilik- ile davranmayı farz kılmıştır. Öldürdüğünüz zaman en güzel bir şekilde boğazlayın." Öldürmek istediğinizi geciktirmeden süratlice öldürün. Kulağını keserek, burnunu vs. keserek ona işkence yapmayın. Müsle yapmak (işkenceyle, gözünü, kulağını vs. azalarını kese kese öldürmek) caiz değildir. Diriye de ölüye de böyle yapılamaz. İşkence yapmak caiz değildir. Birisi kelle keserek Hz. Ebu Bekir'e getirir ve Hz. Ebu Bekir kelle kesmeyi yasaklayarak "kıyas öldürmektir" der. Gözleri dağlanıp elleri ve ayakları kesilerek, sıcak güneşin altında "bize su verin" çığlıkları arasında susuz bırakılarak öldürülen Urani'lerin hükmü neshedilmiştir. Bu, Rasulullah (sav)'in müsleyi yasaklamasıyla nesh edilmiştir. İşkence yaparak öldürmek haramdır. Musibet olarak bir kimsenin kâfir olarak öldürülmesi veya ölmesi yeterlidir. Kâfir olarak ölmekten, elleri kesilmekten, ayakları kesilmekten Cehennemlik olmak daha kötüdür.

"Allah onlara dünya hayatında rezilliği tattırmıştır. Ahiret azabı ise elbette daha büyüktür. Eğer (bunu) bilselerdi (belki ibret alırlardı)." (Zümer, 26)

Hangi musibet kâfir olarak ölmekten, Cehennemlik olmaktan daha büyük olabilir? "Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Kurtubi şöyle demektedir:

"Belki de Ebu Bekir (ra) âyet-i kerimenin genel ifadesinden, müşriklerin hangi yolla olursa ister ateşle yakarak, ister üzerlerine kaynar su dökerek, ister dağların tepesinden başları üzere atarak öldürülmesini anlamıştır. Bazı mürtedler ateşte yakılarak öldürülmüştür. Hz. Ali (ra)'ın bazı insanları ateşte yakarak öldürdüğü sabit olmuştur.

Bu hususta, İslâm âlimleri ihtilaf etmişlerdir. Çünkü, hadiste; "Ateşin Rabbi dışında kimse ateşle azab edemez" buyurulmuştur, Ancak âlimlerin çoğu; "mancınkla kaynar su ve ateşle kâfirlere saldırmak caizdir" demişlerdir.

Günümüz savaşlarında uygulanan yöntem de budur. Havar topu ve bombalarla düşman safları dövülürken yapılan nedir?: Havan topu ve bombaların düştüğü yerde olanlar yanarak ölmektedirler. Şu anki tüm savaşlarda öldürmeler yakılmayla olmaktadır. "Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün" nerede olursa olsunlar hatta harem bölgesinde olsalar dahi. Ebu Hanî'e harem bölgesinde öldürmeyi istisna kabul etmiştir. Fakat Rasulullah (sav)'in hadisinde de, on üç veya on bir kişi hakkında; "onları Kabe'nin örtüsüne tutunmuş olarak dahi bulsanız yine öldürün" buyurmuştur. Bunlardan biri Mukis bin Sababe diğeri Abdullah bin Hatal'dır. İbni Kayyım, Abdullah bin Hatal'ın Kabe'nin örtüsüne asılı olduğu bir halde öldürüldüğünün sabit olduğunu söylemiştir.

Bazı kimseler, bu emir, Rasulullah (sav) 'e hasır diyebilirler. Ancak, bir müşriğin ve müşriklerin hareme girdikleri ve müslümanlarla savaşmak istedikleri farz edildiğinde "... eğer onlar sizinle savaşarlarsa sizde onlarla savaşın" âyetiyle amel edilir. İhtilaftan kurtulmak için ise; güç yetirilebiliyorsa o kimseler yakalanır ve harem bölgesi dışına çıkarılarak öldürülür. Bu, harem bölgesinde asiler veya müşrikler affedilir demek değildir. Harem bölgesinde münker işleyen kimselere had uygulanır. Harem bölgesinde evli iken zina eden birine had uygulanmaz mı? Evet orası da Mekke'nin içidir ve had uygulanır. Şimdi de Mekke'nin içinde had uygulanıyor.

Esirin Hükmü

"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün" onları esir alın. Esirler hakkında dört şekilden biriyle davranmada halife muhayyerdur. Bu, esirlerin öldürülmesi, köleleştirilmesi, fidye alınarak serbest bırakılması veya esirlerin müslüman esirleriyle takas edilmesi ya da karşılıksız olarak serbest bırakılmalarıdır. "... Savaştan sonra ya karşılıksız onları salverin, yahutta savaş ağırlıklarını bırakıp hiç kalmayınca kadar fidye alarak bırakın." (Muhammed, 4) Fidyeye alma, müslüman esirleriyle takas etme, öldürme veya köleleştirme hususunda İslâm âlimleri, Ebu Hanife'nin dışında ittifak etmişlerdir. Ebu Hanife ise; "fidye alınmasını veya karşılıksız serbest bırakılmalarını bildiren ayetler nesh edilmiştir. Bu nedenle fidye alınarak veya karşılıksız olarak esirlerin serbest bırakılması caiz değildir" demiştir. Çünkü onların öldürülmeleri vaciptir. Mal dolayısıyla bir vacip nasıl terk edilebilir? Şayet, bir müşrik gelse "ben namaz kılmak istemiyorum, bunun yerine size malla fidye vereyim" derse onun bu isteği caiz olmadığından dolayı kabul edilemez. Esirler meselesi de aynı şekildedir. Ancak, hanefi mezhebinden İmam Muhammed bin Hasen; "müslümanların mala ihtiyaçları var ise, fidye karşılığı esirlerin bırakılmasında bir sakınca yoktur" demiştir. Fakat, İmam Ebu Hanife'ye göre, esirlerin takas edilmesi hiçbir surette caiz değildir. Öldürülmeleri veya köleleştirilmeleri gerekir. Çünkü, esirlerin saliverilmesi halinde tekrar savaşa dönmeleri mümkündür.

Her konunun bir izahı ve imkan ölçüsünde fetvası vardır. Örneğin, vize olarak bir Amerikalı, müslümanların beldesine girse, onun vizesi müslümanların herhangi birinden alınmış "eman"dır ve bu "eman" onunla birlikte olduğu sürece öldürülmesi caiz değildir. Çünkü, Kur'an-ı Kerim'de "... antlaşmalarını müddetlerinin sonuna kadar tamamlayın..." (Tevbe, 4) buyurulmaktadır. Aynı şekilde Pakistan vizesi olarak Peşaver'e gelen yabancı gayri müslimleri öldürmek caiz değildir. Çünkü o vizesiyle, eman olarak giren kimse hükmündedir. Zira o kimse öldürüleceğini bilseydi gelmezdi. Ancak vize olarak girmiş olsalar dahi İslâm ülkesinde fesat çıkarıyorlarsa ve müslümanlara zarar vermek istiyorlarsa, ahidlerinin -vizelerinin- geçersiz olduğu ve ülkelerine dönmeleri gerektiği konusunda uyarılırlar. Dönmedikleri ve fesat çıkarmaya devam ettikleri takdirde vizeleri bozulmuş olur ve öldürülmeleri caiz hale gelir.

Müşriklere Verilen Son Mühlet

"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutun; hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun. Fakat tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekatı da verilerse, artık yollarını serbest bırakın. Allah, şüphesiz çok bağışlayandır; çok merhametlidir." (Tevbe, 5)

"Haram aylar çıkınca" seyahatin serbest bırakıldığı aylar. Hicretin onuncu yılı ve Zilhiccenin onuncu gününden itibaren müşriklere verilmiş son mühlet. Bu yıl hac emiri Hz. Ebu Bekir (ra)'dı. Tevbe Sûresi'nin ilk kırk âyetiyle birlikte Hz. Ali (ra), Ebu Bekir (ra)'ın yanına geliyor ve beraberinde bulunan sahabelerle birlikte insanlara şunu ilan ediyorlardı: "Bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecek ve hiçbir kimse çıplak tavaf yapmayacak." Daha önce cahiliyet ehlinin nasıl haccettiğini ve tavafta bulunduğunu izah etmiştik. Günümüz yirminci asrın cahiliyesi daha beterdir. Yirminci asrın cahiliyesinden Allah'a sığınırız. Kadın erkek karışıklığı, birbirlerine benzeme yarışları, çıplaklıkları, dansları, fuhuşları vs. tüm rezillikleriyle ilk cahiliyeden çok daha beterini çağrıştırmaktadır. Kabe'yi çıplak olarak kimse tavaf edemeyecek, bu yıldan -Hicretin onuncu yılından- sonra hiçbir müşrik haccetmeyecek, kendisiyle Rasulullah (sav) arasında antlaşma bulunanların antlaşmaları süresine kadar geçerli olacak, Rasulullah ile kendileri arasında antlaşma bulunmayanlara ise dört ay süre verilmiştir ve Cennet'e mü'minlerden başka kimse giremeyecektir.

Hz. Ali ve beraberindeki sahabeler bunu sesleri kesilinceye kadar ilan ettiler. Bu Allah Rasulü (sav)'in dünyaya veda edeceği veda haccının bir hazırlığıydı. Rasulullah (sav)'in sahabeleriyle ve-dalaşacağı, onlara son tebliğini yapacağı, Kabe'nin çıplak olarak tavaf edilmediği ve hiçbir müşriğin ne Kabe'de, ne Arafat'ta, ne de Mina'da kısaca tüm Arap Yarımadası'nda bulunmadığı bir yılda yapılacak haccın hazırlığı idi.

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." (Tevbe, 5) Arap Yarımadası'nın müşriklerden, yahudilerden ve hristiyanlardan temizlenmesi gerekiyordu. Müşriklere dört ay süre tanınmıştı. Bu süre zarfında güven içerisinde gezip dolaşabileceklerdi. Dilerlerse savaşa dahi hazırlanabileceklerdi. Onlar hakkında hüküm verilmişti; "müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün."

Yahudi ve hristiyanlar ise Allah Rasulü (sav)'in vefatına kadar Arap Yarımadası'nda kaldılar. Ancak Rasulullah (sav) ölüm döşeğinde iken Arap Yarımadası'nın tüm diğer dinlerden arındırılmasını emrederek; "Arap Yarımadası'nda iki farklı din bir arada bulunamaz" buyurdu. Rasulullah (sav)'in bu emri üzerine yahudi ve hristiyanlar Arap Yarımadası'ndan çıkarıldı. Hz. Ömer (ra) hilafete geldiğinde, Hayber'de bulunan yahudileri Teyma'ya sürgün etti. Çünkü Hayber Arap Yarımadası'ndan sayılıyordu. Teyma ise Şam topraklarındandı. Hz. Ömer (ra) Tağlip hristiyanlarına cizye ödemelerini emretti. Onlarda; "biz cizye olarak ödemeyiz, fakat bize dilediğin kadar maldan vergi olarak ödememizi emret" dediler. Hz. Ömer (ra)'de sahabelerle istişare ettikten sonra onlara zekatın iki katını ödemelerini emretti ve: "Bu sizin ödeyeceğiniz cizyedir, artık siz bunu nasıl isimlendirirseniz isimlendirin" dedi. İslâm Arap Yarımadası'na hakim olacaktır. Hadisi şerifte; "İslâm haremeyn toprağına sığmayacaktır" diğer bir rivayette de; "Yılan deliğinde nasıl sıkışıp kalmıyorsa İslâm da sadece Medine'de sıkışıp kalmayacaktır." Bu toprakların, temiz kalması gerekmektedir. Bu nedenle müşriklerin kesinlikle Mekke ve Medine'ye girmeleri caiz değildir. Şu anda da bu uygulanmaktadır. - Allahu alem- Hudeybiye yakınlarında Cidde-Mekke karayolunda Mekke'den 17 km. uzaklıkta Mekke'nin harem bölgesinin başlangıcında, "kâfirlerin veya gayr-i müslimlerin girmesi yasaktır" yazılı levha bulunmakta ve onları harem yolunun dışına çıkarmaktadır. Yahudi, hristiyan veya kâfir olanların Mekke'ye veya Medine'ye girmeleri yasaktır. Ancak Hafız Esad kâfiri hariç! Onun Mekke-i Mükerrerme'ye girmesinde bir beis yok! Hafız Esad, tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla kâfirdir. Aynı şekilde Kaddâfi de, Habib Burgiba'da kâfirdir. Bunlar girebilirler! Çünkü, bunlar Arap devletlerinin liderleri! Öyleyse Kâbe-i Mükerrerme'ye girmelerinde sakınca olamaz! Hayır! kesinlikle Hafız Esad'ın'da ve Allah'ın indirdiği kanunların dışındaki beşeri kanunlarla hükmedenlerin tümü ne Mekke'ye, ne de Medine'ye girmeleri caiz değildir.

Bu nedenle Nusayri Hafız Esad, Devrim Muhafızları dediği rahibe kızlarla gelen Kaddâfi ve Allah'ın kanunları dışında beşeri kanunlarla hükmeden diğer liderler geldiği zaman etraflarındaki korumalarıyla birlikte Mekke'ye ve Medine'ye sokulmamalı, harem bölgesine yaklaştıkları vakit arabaları gayr-i müslimlerin, kâfirlerin yoluna çevrilmeli ve harem bölgesine girmeleri önlenmelidir. Çünkü bu kimselerin Mekke-i Mükerrerme'ye veya Medine-i Münevvere'ye girmelerine müsaade edilmesi tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla haramdır. Bunların kutsal topraklara girmelerine müsaade edenler günahkâr olur.

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Arap Yarımadası'nın temiz olarak kalması şarttır. Bu nedenle hiçbir yahudi, hristiyanın veya müşriğin Arap Yarımadası'ndan yer satın alması caiz olmaz. Arap Yarımadası'na Kuveyt, Abu Dabi, Katar, Bahreyn bunların tamamı dahildir. Arap Yarımadası'nda kilise yaptırılması da caiz değildir. Kuveyt hariç! Orada on küsur kilise bina edilebilir! Onların İslâm'ın hükmüne muhalefet edecekleri muhakkak. Çünkü siyonizmin uşaklığını yapmakta, ülkeyi komünistlere peşkeş çekmektedirler. İslâm'ın hükmü gereği Arap Yarımadası'na kilise yapılması yasaklanmış onları ilgilendirmez! Rusya'ya, Afganistan'la savaşında tam iki yüz elli milyon doları Afganistan Komünist Partisi iktidardan düşmesin diye ödediler. Kuveyt devleti bu parayı Rusya'ya verdi. Düşünebiliyor musunuz? Tam 250 milyon dolar! Bu açıktan yapılan ve kamuoyuna bildirilen ödemeler, gizliden yapılanlar ise daha büyük meblağları bulmaktadır.

Arap Yarımadası'nın kâfirlerden ve müşriklerden temiz olarak kalması şarttır. Kuveyt'teki Rusya büyükelçiliğinde üç yüz görevli çalışmakta. Amerikan büyükelçiliğinde kırk görevli çalışmakta. Üç yüz kişilik bu kadronun görevi bölgenin tamamından istihbarat toplamaktır. Çünkü, Arap Yarımadası'nda Kuveyt dışında hiçbir ülkede Rusya'nın büyükelçiliği bulunmamaktadır. Bu nedenle Afganlı mücahidlere, Afgan inkılapçıları ya da Afgan gerillaları diyorlardı.

Yedi Afgan cihadının temsilcileri Kuveyt'e gittiklerinde havaalanında resmi hiçbir yetkili onları karşılamamış ve bir otele alınarak hiçbir kimseyle telefonla dahi olsa görüşmelerine müsaade edilmemiş, otel dışına çıkmalarına da izin verilmemişti. Onlara çarşı pazarda gezinmelerine izin verilmemiş, resmen davet edilmelerine rağmen, kongrede kimse onlara selam vermemiştir. Bölgede Arapça eğitim kurumlarının delegeleri karşılanmışlar, Afganlılar ise karşılanmamıştır. Onlara kongrede sandalye ayırmışlar, Afgan mücahidlerine ayırmamışlar. Sizler ümmetin ittifakıyla kâfir olan Nusayri Hafız Esad'ı ve iki sene önce alimlerin imzasıyla kâfir olduğunu ilan ettiğiniz Kaddafi'yi karşıladığınız gibi Afganlı mücahidleri karşılamıyor, dış işlerinden birini gönderip onları

karşıılıyorsunuz.

Efendiler; İslâm ümmetinin kendisi ile izzet bulduğu, başını dik tuttuğu müslümanları karşılayın müslümanları...! Öyle ki bunlar kongreye giderken Rus büyükelçisinden gözlerini ayırmayarak girmişler. Afganlılara itibar etmediklerini ortaya koymadıkları için bir defa olsun Afganlılara bakmamışlardır. Nitekim kongre ile ilgili çekilen resimler bunu göstermektedir. Şairin dediği gibi: Bu bir zillettir, zelinin yaşantısına kim imrenir Nice hayat vardır ki ölüm ondan daha hayırlıdır.

Bunlardan bu tür tavırlar beklenebilir. Yine şairin dediği gibi:

Zelil olana zillet kolaydır

Çünkü ölünün yaradan incineceği yoktur.

Evet söylenenler müslümanlar için geçerlidir. Kutsal topraklarda yaşamak onların hakkıdır.

Hiçbir hristiyana veyahut yahudiye Arap Yarımadası'nda bir yıl süreyle ikame etmesine müsaade edilmesi caiz değildir. Hatta, Mekke veya Medine başkent olsa, devlet başkanıyla görüşmede bulunmak için gelen kâfirlerin oraya girmeleri caiz olmadığı gibi, Mekke veya Medine dahilinde karşılanması da caiz değildir. Devlet başkam onlarla ancak harem bölgesinin dışına çıkarak görüşebilir. Harem bölgesinde hüküm budur. Arap Yarımadası'nın ise diğer dinlerden temizlenmesi ve yalnızca İslâm'ın kalesi kalması gerekir.

"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Arap Yarımadası'nda iki din bir arada bulunamaz. Buna rağmen Abu Dabi'de yedi kilise bulunmaktadır. Bu kesinlikle caiz değildir. Hiçbir liderin veya yöneticinin buna müsaade etmeye hakkı yoktur. Çünkü Allah ve Resulü hükmünü beyan etmiştir.

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün." Hangi yolla olursa olsun. Biraz önce de belirttiğimiz gibi, ister kılıçla, ister bıçakla boğazlayarak, ister bombalayarak, hangi yolla olursa olsun. Ancak bir şartla; işkence yapmadan, en güzel şekilde olması şartı ile. Nitekim hadis-i şerifte; "öldürdüğünüz zaman öldürmeyi (işkence yapmadan) güzelce yapın, boğazladığınız zaman da boğazlamayı güzelce yapın. Sizden biriniz bıçağını keskinleştirsın ve boğazladığına zulmetmesin."

"Haram ayları çıkınca" âyet-i kerimesinde bildirilen haram aylardan kasıt; Zulkâde, Zulhicce, Muharrem ve Recep ayları değildir. Evet bu aylar haram aylarıdır. Ancak âyet-i kerimde kastedilen aylar, bu aylar değildir. Yüce Allah'ın müşriklerle savaşı haram kıldığı dört ay seyahat edebilmeleri veya savaş hazırlığında bulunabilmeleri için müşriklere tanınmış olan süredir. Bu aylar Hicretin dokuzuncu yılı Zilhiccenin onundan başlayıp Hicretin onuncu yılı Rebi'u Sâni ayının onuna kadar olan süredir. "Onları yakalayın"dan maksat esir alın demektir. İmam, esirleri; öldürmek, fidesiz serbest bırakmak, fide alarak serbest bırakmak yahut köleleştirmek ya da düşmanın elindeki esirlerle değiştirmekte serbesttir. Hanefi alimleri fide alarak veya fidesiz serbest bırakmanın caiz olmadığını söylemişler. Mezheb imamlarından sadece İmam Muhammed ihtiyaç halinde fide karşılığında serbest bırakmaya cevaz vermiştir.

Suikast Düzenlemenin Hükmü

"... onları tutun, hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun..." (Tevbe 5). Âyet-i kerimenin "bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun" buyruğu ile kâfirlere uyarıda bulunmaksızın suikastler düzenlemenin caiz olduğu belirtilmiştir. Bu âyet suikastler düzenlemenin caiz ve farz olduğuna delildir. Suikastler düzenlemek gerekli midir? Evet gereklidir. Bu nedenle Allah Rasulü (sav), Muhammed bin Mesleme'yi üç kişilik bir grupla Kab bin Eşrefi öldürmeleri için görevlendirmiştir. Aynı şekilde, Ebu Atik'i geceleyin evinde İbni Ebi'l Hakiki öldürmesi için göndermiştir. Ebu Atik geceleyin kaleye girer ve İbni Ebi'l Hakik'e bir kılıç darbesi indirir, ancak karanlık dolayısıyla vurduğunun o olduğundan emin olabilmek için; "ne oldu sana Ya Ebu'l Hakik?" der. O da "Birisi bana vurdu" diye seslenir. Bunun üzerine sesinden onu iyice tanıyan Ebu Atik ona ikinci bir darbe indirir ve oracıkta o kâfiri öldürür. Sonra yüce Allah Ebu Atik'i oradan kurtarır.

Namazı, Orucu Terk Edenlerin Hükümü

"Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekatı da verirlerse, artık yollarını serbest bırakın." Bu şartlar müşriklerin müslümanların arasında kalmalarına müsaade edilmesi için gerçekleşmesi gereken şartlardır. Tevbe etmeleri, Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasulü olduğuna şehadet etmeleridir. Hakiki tevbenin alameti namazı kılmak ve zekatı vermektir. Şayet kelime-i şehadet getirirlerse, namazı kılmayı ya da zekatı vermeyi reddetseler bundan dolayı kendileriyle savaşırlar. Namazı terk eden öldürülür. Ancak zekat vermeyi terk eden öldürülmez. İslâm devlet başkanı onun malının yarısını alır. Onun malının yarısının alınması Rabbimizin ikramlarından bir ikramdır. Hz. Muhammed (sav) için ve onun soyundan gelenler için zekat malından bir şey almak caiz değildir.

Namazı terk eden kimsenin hükmü hakkında İslâm âlimleri ihtilaf etmişlerdir. Birincisi: Namaz kılmamayı helal görerek terk eden kimsenin kâfir olduğu ve öldürülmesi gerektiği hakkında âlimler ittifak etmişlerdir. Yani, İslâm devleti kadısı, namazı terk eden kimseye: "Neden namaz kılmıyorsun?" diye sorar. O kimse de "bana namaz farz değildir" derse kâfir olmuştur ve küfründen dolayı öldürülür. Öldürüldükten sonra namazı terk eden bu kimse yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz, müslümanların mezarlığına defnolunmaz. Ayrıca çocukları da onun malına mirasçı olamazlar. Çünkü, dinleri farklı olan iki ayrı din sahibi birbirlerine mirasçı olamazlar. Bu, namazın farz olduğunu inkar eden kimsenin hükmüdür. Ancak, kadı kendisine; "niçin namaz kılmıyorsun?" diye sorduğunda; "Vallahi, tembellikten dolayı kılmıyorum. Yüce Allah'tan bana nefsim karşı yardım etmesini niyaz ederim" vb. gibi cevaplar verirse, bu kimse namazın kılınmamasını helal görmüyor ve farz olduğunu da inkar etmiyor durumundadır. Böyle kimselerin hükmü hakkında müçtehid imamlar ihtilaf etmişlerdir. Tembelliğinden dolayı namaz kılmayan kimse, kadı tarafından hapsedilir ve üç gün orada tutulur. Üç gün sonra kadı hapse bir adam gönderir ve namaz kılıp kılmadığını sorar. Eğer hâla kılmıyor ise Ebu Hanife'ye göre; vefat edinceye veya namaz kılmaya başlayıncaya kadar hapiste bırakılır. Ayrıca kadı ona tazir cezası vererek onu dövebilir. Maliki ve Şafii mezhebine göre ise; o kimse namaza başlamadığı taktirde, had uygulanarak öldürülür. Had uygulanarak denilmesinin nedeni; öldürüldükten sonra yıkanıp kefenleneceği ve cenaze namazı kılınıp müslümanlar mezarlığına defin olunacağını ifade etmesi içindir. Hanbeli mezhebine göre ise; namazı inkâr etmeyipte yalnızca tembelliğinden dolayı kılmayan kimse küfründen dolayı öldürülür. Öldürüldükten sonra ise, cenazesi yıkanmaz, kefenlenmez, namazı kılınmaz ve müslüman mezarlığına defin olunmaz. Hanbelilerden bazıları onun cesedi köpeklerle atılır, bazıları da yahudi ve hristiyanların mezarlığına defin olunur demişlerdir.

Zekat vermeyen kimsenin hükmü ise; zekatı vermeyen kimse kâfir olmaz. Ancak bunlar silahlı bir topluluk olarak İslâm'ın emirlerinden bir emri, -sünnet olsa dahi- engellemeye kalkışarlarsa onlarla savaşırlar. İslâm devletinin, o kimselerin üzerine ordu göndermesi ve o emri -bu herhangi bir sünnet dahi olsa- uygulaması gerekir. Örneğin, bir köy veya mahalle halkı: "Biz cemaatle namaz kılmayız" diyerek cemaatle namazı topluca terk etseler ve buna gerekçe olarak biz mehdîyi ya da imamul muntazarı bekliyoruz deseler ve bunlar ister ehli sünnetten, isterse şîadan olsunlar halifenin bunların üzerine bir ordu gönderip İslâm'ın o şiarının uygulanmasını sağlaması gerekir. Namazda cemaatin değil de ezan gibi hükmen daha hafif olan herhangi bir sünnet dahi topluca terkedilmiş olsa, yine imamın veya halifenin ya da hakimin üzerine o kimselerle savaşmak ve onlara ezanı okutmak düşer.

Netice itibarıyla, zekatı vermeyen kimse bir, iki veya on kişi gibi küçük gruplar olursa bunlara karşı savaşılmaz. Fakat halifeye veya hakime: "Gel bizimle savaş, biz de seninle savaşacağız" derlerse bunlarla savaşırlar. Zekat vermektan imtina ettikleri taktirde hapsedilir ve mallarının yarısı alınır.

Namaz da, zekat ta farzdır. İkisi arasında ayırım yapmak caiz değildir. Bu nedenle zekat vermeyi terk edenlere Ebu Bekir (ra) harb ilan etmiş ve: "Allah'a yemin ederim ki namazla zekatın arasını ayıranla savaşacağım. Ben sağ iken din eksiltilsin mi? Allah Rasulü (sav) için eda ettikleri şeyleri terk ederek beni yeni doğmuş bir oğlak gibi o şeylerden men ederlerse, Allah'a yemin ederim ki men etmek istedikleri o şeyler için onlarla ölünceye kadar savaşırım" demiştir. İslâm ordusu Hz. Ebu Bekir'in bu emriyle müşriklerin üzerine harekete geçer. Arap Yarımadası'nın hemen hemen hepsi irtidat etmişti. Koca Arap Yarımadası'nda, içerisinde Allah'a ibadet edilen üç mescit kalmıştı. Bunlar, Mescidu'l Haram, Mescidu'n Nebevi ve Beni Abdulkays'in Bahreyn'deki mescidi idi. Bahreyn bugünkü Bahreyn olarak bilinen yer değildir.

Arap Yarımadası'nın doğu mıntıkasının tamamına Bahreyn denilir. Bu nedenle, Rasulullah (sav)'in zamanında "Bahreyn'den mal geldi," "Ebu Ubeyde Bahreyn'den mal getirdi" denildiğinde günümüzdeki Körfez ülkesi Bahreyn kastedilmemektedir. Bahreyn, körfez toprakları üzerindeki doğu mıntıkasının tamamına verilen isimdir.

"Allah Rasulü (sav) için eda ettikleri şeyleri terk ederek beni, -yeni doğmuş bir oğlak gibi- men ederlerse, Allah'a yemin ederim ki, men etmek istedikleri o şeyler için onlarla ölünceye kadar savaşırım." Ancak, bu kimseler tevbe ederlerse veya yenilirlerse onlardan yaralıları öldürülmez, kadınları esir alınmaz, malları ganimet olmaz. Fakat, bu kimseleri silah ve maddi açıdan destekleyen arkalarında ikinci bir büyük topluluk var ise, yaralıları öldürülür, kaçanları takip edilir. Çarpışma anında geri dönüp gitmek isteyen kimseler, arkalarında onları destekleyen ikinci bir güç bulunmadığı sürece öldürülmezler.

"... Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekatı da verirlerse, artık yollarını serbest bırakın. Allah, şüphesiz çok bağışlayıcıdır. Çok merhametlidir." (Tevbe, 5) Çünkü bu kimseler tevbe etmeleri, namaz kılıp zekat vermeleri suretiyle, artık İslâm'a girmişlerdir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır. "İnsanlarla, "la ilahe illallah Muhammedur Rasulullah" deyinceye, namazı kılincaya ve zekatı verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunu yaptıkları zaman benden kanlarını ve mallarını, İslâm'ın hakkı hariç, korumuş olurlar."

Hz. Ebu Bekir'in zekatı vermeyenlere karşı savaşmayı istediği zaman sahabelerin, özellikle Hz. Ömer'in bu isteğe karşı çıkmasını anlayamıyorum! Çünkü Ömer (ra) onlar; La ilahe illallah Muhammedur Rasulullah dedikleri halde sen onlara karşı nasıl savaşırırsın demiştir. Rasulullah'ın şu hadisini hatırlatmıştır: "Ben, insanların Allah'tan başka ilah olmadıklarına şehadet etmelerine kadar onlarla savaşmakla emrolundum. Eğer bunu yaparlarsa, onlar benden kanlarını ve mallarını korumuş olurlar. Ancak kelime-i şehadetin hakkını verme onun dışındadır."

Peki kelime-i şehadetin hakkı nedir? Âlimler onun hakkının Rasulullah'ın söylediği şu üç şey olduğunu söylemişlerdir: "Bir

müslümanın kanı ancak şu üç şeyden birini işlemekle helal olur: Evli iken zina etmek, haksız yere birini öldürmek, dinini terk edip cemaatten ayrılmaktır. Diğer bir rivayette: "Bir müslümanın kanı ancak üç şeyden biri ile helal olur; iman ettikten sonra kafir olmak (küfre düşmek), evli iken sonra zina etmek ve haksız yere bir cana kıymaktır." Yine üç şeyi birbirinden ayıranın Allah, rahmeti ile onun arasını ayıracağı rivayet edilmiştir. Bunun bir hadis olduğu zikredilmiştir. Ancak ben bunun sahih hadisler arasında kaynağını bulamadım. Bu hadisin tamamı şöyle rivayet edilmektedir: Kim üç şeyin arasını ayırırsa Allah da kıyamet gününde onunla rahmetinin arasını ayırır:

- Kim; "ben Allah'a itaat ederim, Peygambere itaat etmem" derse, halbuki Allah teala "Allah'a itaat edin ve peygambere itaat edin" buyurmuştur. (Nisa, 59)
- Yine; "kim namazı kılarım, zekatı vermem" derse, halbuki Allah; "namazı kılın, zekatı verin" (Bakara, 43) buyurmuştur.
- Bir de kim Allah'a şükür ile anne ve babaya itaat etmenin arasını ayırırsa; halbuki Allah teala; "Bana ve ana babana şükret" (Lokman, 148) buyurmaktadır.

İbn Mesud (ra) şöyle demektedir: "Namaz ve zekatla emir olundunuz. Kim (namaz kılar fakat) zekat vermezse onun namazı yoktur." İbn Zeyd'de şöyle diyor: "Yüce Allah namazı ve zekatı farz kıldı ve bu ikisinin arasının ayrılmasından yüz çevirdi. Zekatı vermeyenin namazını kabul etmekten yüz çevirdi." "Eğer tevbe ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve zekatı da verirlerse artık yollarını serbest bırakın. Allah şüphesiz çok bağışlayandır, çok merhametlidir." (Tevbe, 5)

Müşriklerle Olan Anlaşmalara Son Vermenin Gerekleri

Daha sonra, yüce Allah müşriklerle olan anlaşmalara son verilmenin gerekçesini beyan ediyor ve "müşrikler için Allah katında ve Resulü yanında nasıl antlaşma olabilir?" buyuruyor. Bu müşriklerin Allah tarafından kendilerini kıyamet gününün azabından koruyacağı bir ahitleri nasıl olabilir? Yine bunların Allah Resulünden kendilerini dünyada öldürmekten koruyacak bir ahitleri nasıl olabilir? Yani olamaz. Artık "müşrikler için Allah katında ve Resulü yanında nasıl antlaşma olabilir?" Âyet-i kerimedeki "nasıl olabilir?" sorusu inkârı bir sorudur. Bu soruyla müşriklerle olan antlaşmalar reddedilerek çirkin görülmüş ve onlarla antlaşmadan imtina edilmesi belirtilmiştir. "Mescid-i Haram'da antlaşma yaptıklarınız dışında, müşrikler için Allah katında ve Resulü yanında nasıl antlaşma olabilir." Mescid-i Haramda antlaşma yapılan müşriklerin Bekroğulları kabilesi olduğu söylenmekte. Ancak ben bu sözün doğruluğundan şüphe ediyorum. Çünkü bu âyetler Hicretin dokuzuncu yılında yani, Mekke fetih olunduktan ve Allah Rasulüyle Kureyş ve Bekroğulları arasındaki antlaşmalar bozulduktan sonra nazil olmuştur. Mekke fethedildikten sonra ne Bekroğulları'nın ne de Tağlib oğullarının anlaşmaları kalmıştır." Çünkü, Mekke Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında fethedilmişti. Bu sûre ise, Hicretin dokuzuncu yılı Recep ayında yapılan Tebük gazvesinden önce, esnasında ve sonrasında nazil olmuştur. "... Mescid-i Haram'ın yanında antlaşma yaptıklarınız müstesnadır. O halde bunlar size, (antlaşmalarına sadık kalarak) dürüst davrandıkları sürece sizde onlara dürüst davranın. Şüphesiz Allah (ahde vefasızlık etmekten) sakınanları sever." (Tevbe, 7) Yapılan antlaşma ve ahidlere bağlı kalmak, takva alametidir. Antlaşma ve ahidleri bozmak ise münafıklık alametidir. Münafıklığın alameti üçtür. Bunları Allah Rasulü (sav) şöyle bildirmektedir: "Üç şey vardır ki, bunlar kimde olursa o kimse net münafıktır. Kimde de bu üç şeyden biri bulunursa, o kimsede münafıklıktan bir özellik vardır; konuştuğu zaman yalan söyler, va'd ettiği zaman va'dinde durmaz, kendisine emanet edildiği zaman da hıyanet eder." Bu nedenle İslâm antlaşma ve ahidleşmelere çok önem vermektedir. Antlaşmanın bozulması dinimiz için ne kadar fayda sağlayacak olursa olsun, öyle ki yeni beldelerin fethini sağlayacak olsa dahi antlaşmayı bozmak, ahde vefasızlık etmek caiz değildir. İslâm devletiyle başka devletler arasında bir antlaşma bulunduğu takdirde bu antlaşma sadece iki yoldan birisiyle bozulabilir.

Bir; antlaşma süresinin bitmesi, iki; müşriklerin antlaşmayı bozmalarından korkulduğu zaman onlarla olan antlaşma bozulabilir. Ve onlara "bizimle sizin aranızda olan antlaşma geçersiz olmuştur. Sizinle savaşacağız, savaş için hazır olun," diye bildirilir. Allahu ekber! Allahu ekber! Bu din ne kadar yücedir! İslâm'ın neden böyle hüküm verdiğini biliyor musunuz kardeşler? Çünkü beşeriyet ahde vefasızlık nedeniyle çok acılar çekmiştir. Öyle ki günümüzde müslümanlar dahi ahbine vefa gösterecek birilerini bulmayı temenni eder hale gelmiştir. Eğer kâfirlerle olan ahde dahi vefa göstermek farz ise ahdi ve antlaşmaları bozmak kesinlikle caiz değildir. Muaviye (ra)'ın antlaşmalı olduğu Rumlarla, savaştan sadece bu nedenle geri döndüğünü beyan etmiştik. Örneğin, şu an bir Afganlı Rusya'ya girse ve Afganlarla Rusya arasında savaş olması nedeniyle yakalansa ve hapsedilse daha sonrada kendileriyle savaşmaması şartıyla serbest bırakılsa, artık o kimsenin Ruslara karşı savaşması caiz olmaz. Bu konuda ahidleşme ve antlaşmalarda ihanet ve aldatma caiz değildir.

Harbin hile olduğu meselesi ise, tamamen ayrı bir konudur. Antlaşma ve ahidleşmelerde hile caiz değildir. Harbin hile olduğu meselesi antlaşma ve ahidleşmeler için geçerli değildir ve bu hadise dayanılarak antlaşma ve ahitler bozulamaz. Harbin hile olması, karşılıklı antlaşma ve ahitlerin olmaması şartıyla geçerlidir. Seninle düşmanlar arasında antlaşma varsa, sen de bundan kurtulmak istiyorsan bunun yolu âyetin de ifade ettiği gibi ahdin bozulduğunu karşı tarafa bildirmek, iki tarafın da ahdin bozulduğunu ve savaşın başlayabileceğini bilmelerini sağlamaktır.

Kardeşlerim! İşte din budur. Eğer bizler ahidlerimize vefa göstermezsek, kim ahbine vefa gösterir? Birleşmiş Milletler mi? Veya Amerika mı? Ya da Hafız Esad veya benzeri tağutlar mı? Hayır, ahde vefasızlık caiz değildir. Bizler müslümanız. Öyleyse tüm beşeriyete sadakati ve dürüstlüğü öğretmemiz gerekir. Şayet biz dürüst olmaz, sadık kalmazsak kim dürüst olabilir, sadık kalabilir? Özellikle İslâm devlet başkanlarının yaptıkları ahitler.

Sahih hadiste beyan edildiğine göre, Rasulullah (sav), Abdullah bin Ebi Şerh'in öldürülmesini emretmişti. Abdullah bin Ebi Şerh, Hz. Osman (ra)'ın süt kardeşidir. Allah Rasulü (sav) Mekke'yi fethettiğinde Abdullah bin Ebi Şerh ve Abdullah bin Hatal gibi bazı mürtedlerin öldürülmesini "onları Kabe'nin örtüsüne tutunmuş olarak bulsanız dahi öldürünüz" emriyle bildirir. Abdullah bin Hatal, Kabe'nin örtüsüne tutunmuş olarak bulunur ve öldürülür. Abdullah bin Ebi Serh'i ise Hz. Osman (ra) elinden tutarak Rasulullah (sav)'e getirir ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Onun tevbesini kabul et" der. Rasulullah (sav) ise (cevap vermeyerek) uzun zaman sükut eder, daha sonra elini uzatır ve tevbesini kabul eder. Abdullah bin Ebi Şerh gittikten sonra da: "Sizden birinin kılıcını alıp onu öldürmesi için bekledim" der. Sahabiler de: "Ey Allah'ın Rasulü! Bize gözünle bir işaret etseydin anlardık" derler. Rasulullah (sav) de: "Bir peygamber için gözleriyle hainlik yapması olmaz" buyurur. Bu caiz değildir. Peygamberin içiyle dışı aynıdır. Müslüman Peygamberi tanımalıdır. Müslüman halife veya hakim, hüküm vermede Rasulullah'ın makamında bulunanların ve diğer milletlerin karşısında bu dini temsil edenlerin bu hakikati bilmeleri lazım.

Müslümanlar ahidlerini bozdukları, ihanette bulundukları takdirde, geriye sadık olarak kim kalır? Ebu Ubeyde (ra) Humus'u muhasara altına almış ve Humus halkını cizye verme ya da kılıcı (savaşı) tercih etme arasında muhayyer bırakmıştı. Bunun üzerine Humus halkı cizye ödemeyi tercih etti. Ebu Ubeyde, onlardan cizyelerini aldı. Daha sonra ise Halid bin Velid (ra) geldi ve Yermuk gazvesine yönelmek için İslâm ordusu komutanlarının kendi yanında toplanmalarını emretti. Bu emir gereği Ebu Ubeyde (ra), Humus'u terk ederek Halid bin Velid (ra)'ın yanına dönmek zorunda kalmıştı. Bunun üzerine Ebu Ubeyde (ra) hristiyan olan Humus halkından ve hristiyan Rum liderlerinden aldığı cizyeyi tekrar iade eder. Bunu gören Humus halkı; "Neden cizyeyi bize geri iade ediyorsun?" diye sorarlar. Ebu Ubeyde (ra)'de "Biz cizyeyi sizleri korumak için aldık. Şu anda geri çekiliyoruz. Sizi koruyamayız. İşte bu nedenle size cizyenizi geri iade ediyorum" der. Allah'u ekber! Allahu ekber! Ebu Ubeyde (ra); "bunlar kâfir, bize karşı savaşıyorlar, mallarını geri iade etmeyerek onlara karşı mallarından faydalanalım," diyebilirdi. Fakat, böyle demedi... Çünkü, onlarla bir ahidleşme olmuştu ve buna vefa göstermek gerekirdi, hile yapılamazdı.

Ebu Râfi, Kureyş'in elçisi olarak, Allah Rasulü (sav)'e geldi. Ebu Râfi, Ebu Davud'un rivayetiyle olayı şöyle anlatmakta; İslâm kalbime yerleşti ve Allah Rasulüne; "Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yemin ederim ki kesinlikle onlara geri dönmeyeceğim" dedim. Allah Rasulü (sav) ise; "Şüphesiz ben ahde hainlik edemem. Elçiye hapsetmem. Onlara geri dön, sonra "ben müslüman oldum"

de ve bana öyle dön" buyurdu.

Hayber'de müşriklerin çobanlığını yapan biri müslüman olur. Yanında çobanlığını yaptığı bir koyun sürüsü vardır. "Ya Rasulullah! Bu koyunlar ne olacak?" der ve Rasulullah (sav) ona "getir bunu cihadda kullanalım" ya da "boğazla Ensar yesin" demiyor. Yeni müslüman olan çoban: "Ya Rasulullah! Bunları müşriklere iade etmek istemiyorum" diyor. Rasulullah (sav) ise; "koyunlarını götür. Onları sahiplerine gitmeleri için taş ile kovala sonra da bana dön" buyuruyor. (Veya buna benzer bir ifade kullanıyor) Subhanallah! Şu dinin yüceliğine bakın!

Allah Rasulü Muhammed Mustafa (sav) Mekke'dedir. Kureyş kâfirleri tarafından evi kuşatılmıştır. Öldürölmek istenmektedir. Kendisi (sav) ise Hz. Ali'ye kendi yatağında yatmasını ve sabah olunca kendisine emanet edilmiş olan Kureyş kâfirlerinin eşyalarını iade etmesini emretmektedir. Rasulullah (sav): "Bu cahiliye devletidir, bizim mallarımızı gasb ettiler, biz de onların mallarını gasb edelim" dememiştir. Bilakis, Hz. Ali'yi öldürölme tehlikesine rağmen emanetleri ehline iade etmesi için kendi yerine bırakmıştır.

Günümüzde ise, bazı müslüman gençlerin çarpık anlayışları bu hakikatten tamamen nasibsiz kalmıştır. Çok yanlış düşüncelere kapılmaktadırlar. Elektrik saatine mıknaş yerleştirmekte, "neden bunu yapıyorsun?" dendiğinde de; "Bu cahiliye devletidir. Bunların gezi yerlerinde, tiyatrolarda, sinemalarda harcanması yerine, bit bunlarla İslâm daveti için faydalanıyoruz!" diye cevap vermektedirler. Allah için söyleyin, bu nasıl İslâm daveti olabilir? Hangi İslâm davetidir bu? Müslümandır, bakıyorsunuz, imtihanı kopya çekiyor? Neden? Ve okula girdiği gibi çıkıyor. "Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler ve onlar hakka dönmezler" (Bakara, 18). Dahi sonra bu kimseler ellerinde "iyi!" veya "pekiyi!" derece ile alınmış diplomalarla gelmektedirler. "Neden?" denildiğinde ise cevapları; "İslâm'a hizmet etmek için, İslâm davetine faydalı olmak için" olmakta. Hangi İslâm davetine, hangi İslâm'a hizmet için? Belki de yarın, İslâm devletinde en büyük hırsız sen olacaksın. Bu tu şeyler caiz değildir ve olamazda. Bugün cebinde bir kuruşun yokken hile yaparsan yarın sana İslâm devletinde bir sorumluluk verildiğinde, ya da maliye bakanlığı sana teslim edildiğinde nasıl ola çaksın?

Sahte diplomayla mezun olmuş birine mücahidlere gönderilmek üzere silah vermiştik. Silahları teslim alan bu kişi gider ve Pakistan'la Afganistan arasında sınır bölgesi olan Termencal'da emanet aldığı bu silahları satar ve döner. Bunun gibiler kendi silahlarını dahi satmaktadırlar. "Neden böyle yaptın?" diye sorulduğunda da; "ben haklıyım. Beş yıldan beri veya altı yıldan beri cihadda bulunmaktayım. Peşaverde oturan, altlarında lüks arabalar bulunanların satın almasındansa bunu ben kendi evlatlarıma yedirmeye daha müstehakım" vb. gibi cevaplar... Maalesef modern İslâm dedikleri felsefe işte bu! Çağdaş İslâm! Allah Rasulü (sav)'in getirmediği, sahabelerin nakletmediği yeni İslâm!

Endonezya, Malezya, Filipin buralara İslâm nasıl ulaşmıştır? Biliyor musunuz? Şu anda bu ölkelerde yüz elli milyon müslüman bulunmaktadır. Buralara tek bir mücahid dahi girmemiştir. Bunlar, kendileriyle alış-veriş yapan müslüman tüccarların ahlâkından etkilenecek müslüman olmuşlardır. Müslümanlar; "bu insanlar kâfirdir, onları aldatalım, mallarıyla İslâm devletine güç katalım" dememişlerdir, işte bu İslâmî tavır ve ahlâkı gören bu insanlar İslâm'ın yüceliğini anlayarak İslâm'a girmişlerdir. Ebu Ubeyde (ra) Humus halkına onlardan almış olduğu cizyeyi (vergiyi) onlara geri iade ettiğinde, hristiyan olan Humus ahalisi İslâm'ın adaletine hayran kalmış ve; "vallahi sizler bizimle farklı dinden olmanıza rağmen sizin adaletiniz, bizim yöneticilerimizin zulmünden bize daha sevimlidir" demişlerdir. İslâm yeryüzünde adaletin tecellisi ve ikrarı için gelmiştir. İslâm dini adaletin tesisi için inzal olmuştur. Yüce Rabbimiz bu hakikati şöyle beyan buyurmaktadır;

"Gerçek şu ki, Biz, Peygamberimizi apaçık delillerle gönderdik; insanların adaletle hareket etmeleri için onlarla birlikte kitabı ve adalet ölçüsünü indirdik..." (Hadid, 25)

Adaletin tesisi için peygamberler gönderilmiş ve bu uğurda nice kurbanlar verilmiştir. Tüm bunlar yeryüzünde adaletin tesisi içindir. Allah Rasulü (sav), Abdullah bin Revaha'yı, hurma cizyesi alması için Hayber yahudilerine göndermişti. Rasulullah (sav) Hayber'i fethettikten sonra yarısını ziraat yapmaları için yahudilere bırakmıştı. Abdullah bin Revaha Hayber yahudilerine cizyelerini almak için geldiğinde ona cizye konusunda kolaylık göstermesi için en lezzetli ve güzel olan "celid" hurmasını takdim ettiler. Bunu gören Abdullah bin Revaha öfkeleni ve: "Ey maymunların ve domuzların evlatları! Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın yarattıklarının bana en sevimlisi olan, Rasulullah (sav)'ın yanından size geldim. Sizler ise, bana Allah'ın yarattıklarının en nefretlisi olanıdır. Fakat, Allah'a yemin ederim ki, Peygamber (sav)'e olan sevgim ve sizlere olan kinim beni hak ettiğim şeyin dışında bir şey almaya sürüklemeyecektir." Bunu işiten yahudiler: "Hak için gökler ve yerler bu hak yüzünden ayakta durmaktadır." "Biz, göğü, yeri ve bunun ikisi arasında bulunanları oyun olsun diye yaratmadık." (el-Enbiya, 16)

Arkadaşlar! Zülmün akıbeti vehimdir. Bu hususta İbn Teymiyye şöyle demektedir: "Halkına adaletli olan kâfir devlet, halkına zalim olan müslüman devletten daha uzun ömürlüdür." Kardeşlerim! Bakın, Amerika kâfir devlettir. Ancak halkından herkes, hakkını alabilmektedir. Hakları Reagan'da olsa bile mahkemede Reagan aleyhine dava açabilir. Düşünün! Bazı kardeşler Afganistan'a cihad için geldiklerinde ailelerini Amerika'da bırakmışlardır. Örneğin, Ebu Ravda kardeş bunlardan biridir. Kendisi ve hanımı Amerikan uyrukludur. Hanımını, Amerika'da bırakarak buraya cihada gelmiştir. Daha sonra hanımı Amerikan yetkililere: "Kocam burada değil ve bana bakacak kimse yoktur" diyerek başvuruyor ve kendisine beş yüz dolar aylık bağlanıyor. Amerika'da bulunan bir akrabam da; "kocam iş bulamıyor ve biz çocuklu aileyiz" diye başvuruyor. Kendisinin kaç çocuğu olduğu dikkate alınarak aylık sekiz yüz dolar maaş bağlanıyor. Ayrıca okul ve doktor ücretsiz olduğu gibi bayramlarda da (Hristiyan bayramlarında) kendilerine hediyeler göndermektedirler. Bizim, kendilerini müslüman olarak isimlendiren zalim yöneticilerimiz (!) ise, fırsat bulsa ve güç yetirebilseler üzerlerimizdeki elbiseleri dahi soyarlar. Bir defasında adamın birini devlete küfrettiği için tutuklarlar ve karakolda onu korkutmak için; "mahkeme senin idamına hükmedecek" derler. Bunu işiten o zavallı ağlayıp, feryad u figan etmeye başlar. Bunun üzerine kendisine; "tamam ağlama! Seni serbest bırakacağız ama üzerindeki tüm elbise ve mallarını alacağız" derler. Bunu kabul eden adam çırılçıplak olarak dışarı çıkar ve sevincinden, "yaşasın adalet! yaşasın adalet!" diye bağıarak gider. İşte, beldemizdeki adalet anlayışı!. Çıplak, iç ve dış elbiseler tamamen alınmış olarak dışarı bırakılıyor ve "yaşasın adalet" diye bağıyor. Vallahi, senin istediğin gibi konuşmak da hakkın değildir, istediğin gibi yazmak da hakkın değildir, istediğin gibi hareket etmekte...

Düşünün! Allah ve Rasulü'nün düşmanı olan kâfir Amerika gibi bir batı ülkesine giriyor ve insanlar arasında kanunların eşit olarak uygulandığını görüyorsunuz. Amerika'ya girerken havaalanında size bir kart veriyorlar, pasaporta iliştilen bu kartla beş yıl kalıyor ve bu süre zarfında da size hiç kimse bir şey soramıyor. Biz, ünevirsite de idik, arkadaşlarımızdan birisi müslüman

öğrenciler birliği sorumlusuna İslâmî bir dergi çıkarmak için başvurmuştu. Dilekçeyi gören yetkili ona: "Bu dilekçeyi vermen nedeniyle tutuklanırsın" der. Arkadaşta; "niçin" diye sorar. Yetkili de; "çünkü; sen, dergi çıkarmak için ruhsat istemek suretiyle Amerika'yı demokratik olmamakla itham ediyorsun. Kim sana dergi veya gazete çıkarmak için ruhsat gerektiğini söyledi?" der. Din adamı diye isimlendirdikleri rahiplerine büyük bir ihtiramları vardır. Onlar için her şeyde kolaylıklar sağlarlar. Oturduğu evde olsun, hastaneye gittiğinde olsun hatta bir markete girdiğinde oranın sahibi karşısındakinin din adamı (!) olduğunu anlayınca büyük oranda indirim yapmaktadırlar. Bu yönleri müslüman hocalar içinde geçerli. Bir arkadaşım anlatıyor; eşime ziyaretçi vizesi almak için başvurmuştuk. Bana ne iş yaptığımı sordular. Ben de "ruhani liderim" dedim. -Orada hocalara ve vaizlere böyle demekteler- Bunu işiten yetkili, "siz mademki ruhani lidersiniz, o halde sana ve eşinize de Amerikan uyuğu verebiliriz. Ziyaretçi vizesi almanıza gerek yok." Bunun üzerine kendisi de, eşi de Amerikan uyuğu aldı. İşte oradaki kâfir, Allah ve Rasulü'nün düşmanı Amerika'nın uygulaması. Bizim burada kendisim müslüman olarak isimlendiren zalim tağutlar ise, bir yere misafir olarak giderken veya gelirken pasaportunu istihbarata veriyor ve hakkında raporsuz işlem yapmıyor.

Bir defasında Almanya'ya bir konferansa katılmak için gidecektim. Amman havaalanında pasaportumu kapıdaki memura verdim. Bilgisayardan, istihbarattan bilgi istenmelidir yazısı çıktı ve orada beni tam bir yıl alıkoydular. Konferansı kaçırdığım gibi ayrıca Almanya'da beni karşılamak için havaalanında bekleyen kardeşler kaygılanıyor, evime telefon ediyorlar, çıktığım söyleniyor, bunun üzerine benim kaçırıldığımı veya öldüğümü düşünmeye başlıyorlar. Pakistan'a veya müslüman (!) devletlerden herhangi birine girmek ya da çıkmak istediğiniz zaman laf anlatmaktan boğazınız kuruyor, onay alabilmek için kapılarına gidip gelmekten ayakkabılarınız parçalanıyor. Yani, kendisini müslüman diye isimlendiren devletlerde insanın değeri hayvandan da aşağı...

1954 yılında; İhvan-ı Müslimin'in genel sekreteri, Münir ed-Delli'ye mahkemede, "siz ne istiyorsunuz?" denilir. Bu soru, devletin en yüksek yargı organı olan Yargıtay tarafından sorulmaktadır. Üstad 1968 yılına kadar hapisanede rehin olarak tutulur ve orada ölür. Evet bu en yüksek hukuki mahkemede ona; "müslüman kardeşler ne istiyor" diye sorulduğunda; Üstad Münir: "En azından istediği zaman anılabilen eşeklerin sahip olduğu kadar bir hakka sahip olmak. İstedğimiz zaman konuşabilmek, sadece konuşabilmek istiyoruz" diye cevap verir. Bu nedenle Nablus müftüsü Şeyh meşhur ed-Damin (ben Nablus bölgesinde idim) Nablus'ta İhvan-ı Müslimin'e uygulanan işkenceler düşünölemeyecek boyutlara ulaştığında, İsviçre'de bulunan Hayvan Dostları Cemi-yeti'ne bir dilekçe yazar ve; "sizden Mısır'da İhvan-ı Müslimine uygulanan dayanılmaz işkencelere karşı harekete geçmenizi ve en azından hayvan muamelesi gösterilmesini sağlamanızı rica ediyorum. Sizler, katırlarla, eşeklerle dost olmaktadır. Eşek muamelesi gören insanoğluna da dost olunuz..." der.

Abdullah Rüşvan ve Cihad Savunması

Mısır'da Cihad davasının savunmasını üstlenen meşhur hukuk müşaviri avukat Abdullah Rüşvan; üstad Muhammed el-Uden'i şöyle anlatıyor: "el-Ezher Üniversitesi'nde hocalarımıza doktora derslerini veriyordu. Usuli Din (ilahiyat) fakültesinde en yaşlı hocaydı. Abdunnasır ve Enver Sedat hocanın evinde yetişmişlerdi. Kendisine devrimin manevi lideri deniliyordu. Yaşı 78 idi. Vücudu yaşlılıktan bayağı zayıf ve halsiz düşmüş, beli kamburlaşmıştı. Mısır'da ordu ihtilal yapınca kendisine el-Ezher üniversitesinin şeyhi (rektörü) olması teklif edilir. Üstad bu teklifi reddeder. Sonra Usuli Din fakültesi dekanlığı teklif edilir, onu da reddeder. Mısır cumhurbaşkanı Abdunnasır İhvan-ı Müslimini tutuklamaya başlayınca üstad Muhammed el-Uden de tutuklanır. Üstadı idam edebilmek için bazı tutuklulardan, serbest bırakılmalarına karşılık üstadın Abdunnasır'a karşı inkılab yapmak istediğine şahitlik etmeleri istenir. Tutuklular bu isteği reddeder."

Abdullah Rüşvan Kahire üniversitesindeki bir konferansta şöyle diyor: "Askerî hukuk müşaviri subay bir arkadaşım kendisinin tutuklanmasını şöyle anlatıyor: "1965 yılında tutuklamalar başladığında ordudaki tüm subayların eski dosyaları incelemeye alındı. Bu araştırmada, benim ifadem alınldığını ve içeri girip çıktığımı belirten bir rapor buldular. Bana içerisinde sadece iki soru bulunan bir soruşturma belgesi gönderdiler, içerisinde: 'siz dininize bağlı mısınız?' ve 'dininize bağlılıkta ısrar ediyor musunuz?' diye iki soru soruluyordu. Bende ikisine de 'evet' diye yazdım ve belgeyi takdim ettim. Sorularının ikisine de peşi peşine 'evet cevabının verildiğini görünce beni tutukladılar ve sadece bu sebeple on bir yıl tutuklu kaldım. Tutuklu kaldığım hücre, üstad Muhammed el-Uden'in hücresiyle karşı karşıyaydı. Bir gün soruşturma heyetinden bir grup geldi. Üstadın hücresini açarak içeriye girmek istediler. Ben de bu arada hücreden çıkan polis köpeklerini saydım tam yirmi altı taneydi. Üstadın hücresi ise sadece 1.5 metre kadardı. Köpekler nereye bevlediyorlardı? Nereye pisliyorlardı? Üstad Muhammed el-Uden'in saçına, sakalına ve elbisesine... Üstad mahkemeye çıkarılacağı zaman hücresine pis kokudan heyet ve polisler yaklaşamıyordu. Sonra, hücresinin kapısını açtılar ve üstadın üzerine hortumla uzaktan su fışkırtarak yıkadılar (!), daha sonra da eski elbiselerini çıkararak yeni elbiseler giydirip öylece mahkemeye, soruşturma heyetinin karşısına çıkardılar." Yaşasın adalet! Bu mahkemenin adı ne? Adı: Halk mahkemesi...!

Herkes bilmekte mahkemenin ne istediğini, Yargılamadan hakimlerin nasıl kan emdiğini!

İnsana, insan olduğundan dolayı değer verilmeli, ahitlere vefa gösterilmelidir. Allah Rasulü (sav)'in önünden bir cenaze geçer. Bunu gören Rasulullah (sav) durur ve cenazenin geçmesini bekler. Sahabeler der ki: "Ey Allah'ın Rasulü bu, bir yahudinin cenazesidir!" Rasulullah (sav)'de; "cenaze değil mi? cenaze değil mi?" buyurur.

7-11. ÂYETLERİN TEFSİRİ

7-Bu müşriklerin, Allah ve peygamberi katında nasıl bir antlaşmaları olabilir? Ancak Mescid-i Haram çevresinde kendileriyle antlaşma yaptıklarınız müstesna. Onlar size doğru davrandıkça, siz de onlara doğru davranın. Şüphesiz ki Allah,takva sahiplerini sever.

8-Evet, Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar, ne akrabalık bağıni gözetirler, ne de verdikleri sözü. Ağızlarıyla sizi memnun etmeye çalışırlar. Fakat kalpleri bundan kaçınır. Onların çoğu fasıktırlar.

9-Onlar, az bir değer karşılığında Allah'ın âyetlerini sattılar.Böylece insanları Allah'ın yolundan alıkoydular. Onların yaptıkları ne kötüdür.

10-Onlar, hiçbir mü'min için antlaşma ve sorumluluk gözetmezler. İşte haddi aşanlar bunlardır.

11- Eğer onlar tevbe eder, namazı gereği gibi kılar ve zekatı verilerse, artık dinde kardeşleriniz olurlar. Biz âyetleri, bilen bir kavim için geniş olarak açıklarız.

"Müşrikler için, Allah ve Rasulü yanında nasıl bir antlaşma olabilir?" Bu soru red mahiyetindedir. Yani din de, akıl da müşriklere ahid verilmesini kabul edemez. Yüce Allah, daha önce müslümanlara, müşrik, yahudi ve hristiyanlarla ahid yapmalarına müsaade etmiş ve bunu mubah kılmıştı. Öyleyse, şanı yüce Allah, daha önce izin verdiği bir şeyi neden değiştirmekte ve reddetmektedir. Çünkü İslâm, vakiya hükmeden, gerçekçi yaklaşımlarda bulunan hareket dinidir. Olaylara karşı gereken tavır ve üsluplarla yönelmektedir. İslâm, beşeriyetin bir gece ile gündüz arasında değişmeyeceğinden emindir. İslâm kanundur. Allah'ın hayat için koymuş olduğu kanunlar bütünüdür.

Allah'ın hayat kanunlarında, toplumların baskısıyla şiddetle veya hutbe ve nasihatlerle bir anda değişmeyeceği, bilakis bunun için uzun senelere ihtiyaç olduğu bir hakikattir. Yüce Allah işte bu nedenle Mekke'de müslümanların savaşmasını yasaklamıştır. Çünkü bunların hemen müslüman olmayacaklarını biliyordu. Müslümanlar Medine'de küçük de olsa varlıklarını ortaya koyan bir devlet kurup filizini yetiştirince; Allah Teala, Peygamberine oluşturulan bu devletin tabii bir şekilde gelişmesi için çevresini güvence ve teminat altına almasını mubah kıldı. Bu sebeble Rasulullah'a yahudilerle antlaşma yapmasına izin verdi. Bu tabii ve mantıklı bir şeydi. Çünkü İslâm devletinin kendisine karşı savaş açanlara tam karşı koyabilmesi için, kendisi ile savaşmayanlarla antlaşma yapması serbest olacaktı. Evet, Rasulullah Kureyşlilerle savaşmayı ön plana almıştı. Bundan ötürü Medine'de antlaşmalar yapmıştı.

Bu antlaşma gereği müslümanlar yahudilere, yahudiler de müslümanlara saldırmayacak ve birbirleriyle savaşmayacaklardır. Hatta diyetlerde dahi, bir yahudi Araplardan bir kimseyi öldürdüğü zaman öldürülenin diyeti ortaklaşa ödenecek. Aynı şekilde bir müslüman da herhangi bir Arabi öldürdüğünde yine öldürülen kimsenin diyeti ortaklaşa ödenecek. Yahudilerle bu antlaşmanın yapılması, müslümanların esas düşmana yönelebilmelerini sağlamak içindir. Hakikatte, tüm Arap Yarımadası İslâm'ın hezimetini beklemektedir. Çünkü o an Arap Yarımadası'nda müslümanların sayısı takriben beş yüz kadardı.

Dolayısıyla müslümanların esas düşmana yönelmeye fırsat bulabilmek için yahudilerle o an için antlaşma yapmalarında bir beis yoktur. İslâm daveti karşısında dikilen bu büyük engelin önce ortadan kalkması gerekiyordu. Bu büyük engel ortadan kaldırıldıktan sonra çıkabilecek çakıl taşlarının temizlenmesi kolaydı. Bu nedenle Allah Rasulü (sav)'in yahudilerle antlaşma yapmasına müsaade olundu ve Bedir günü Kureyş'e ilk darbe vuruldu. Bunu Uhud takip etti. Şad bin Muaz'ın (ra) Hendek günü yaralandığında; "Ey Allah'ım! Eğer bizimle Kureyş arasında savaş (zaferimizle) bitiyorsa beni yanına al. Kurayzaoğulları (yahudilerinin yenilgisini) bana göstermeden ve gözümü onunla aydınlatmadan beni öldürme" dediği gün Hendek'te harp bitiyordu.

Sa'd'ın Ölümüyle Rahman'ın Arşı Sallandı

Hicretin beşinci yılında, Medine'yi kuşatmış olan "ahzab" karma ordusu geri çekildiğinde, Rasulullah (sav) şöyle buyurur: "Artık, biz onlara savaş açacağız, onlar bize değil." Rasulullah (sav)'in bu ifadesi, İslâm davetinin yarısının tamamlandığını gösteriyordu. Allah Teala Şad bin Muaz'ın duasını gerçekleştirmiş ve İslâm davetinin yarısını tamamlamıştı. Kureyş'in Müslümanlara karşı başlattığı gazveler son bulmuştu.

Geriye Beni Kurayza kalmıştı. Şanı yüce Allah bu konuda da Sad bin Muaz'ın duasını kabul etmiş ve Beni Kurayza'yı Sad bin Muaz'ın hakemliğinde yargılanmayı kabul etmek zorunda bırakmıştı. Çünkü, Beni Kurayza, Evs kabilesinin antlaşmaklarıydılar ve Sad bin Muaz'da onların lideri idi. Hakikatte Sad bin Muaz cahiliye de de, İslâm'da da onların lideri konumundaydı. Yüce Allah Sad bin Muaz ile İslâm'a çok faydalar kazandırmıştı. Yiğitlikte ve şerefte Sad bin Muaz örnek şahsiyet durumundaydı. Beni Kurayza, Evs kabilesinin hakemliğini kabul ettiklerinde kayırılacaklarını zannederek;

- "Biz Sad bin Muaz'ın hakemliğini kabul ediyoruz" dediler.

Sad bin Muaz (ra) geldiği zaman Evs;

- "Ya Sad! Kendi dostlarına bizim cahiliye de ve İslâm'da yardımcımız olan bu insanlara karşı adil ol" dedi. Sad (ra) de;

- "Sad, şu an Allah için hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmeyecektir. Onların hakkında, savaşçıların öldürülmesine, kadınlarının ve çocuklarının esir alınmasına hükmediyorum" dedi. Bunun üzerine Allah Rasulü (sav):

- "Onların hakkında, yedi kat semanın üzerinden Allah'ın hükmüyle hükmettin" buyurdu.

"Kulum bana nafil ibadetlerle yaklaşır, öyle ki artık onu severim. Ben onu sevdiğim zaman da; onun işittiği kulağı, gördüğü gözü, tuttuğu eli, yürüdüğü ayağı olurum. Benden istekte bulunduğunda isteğini ona veririm. Benden korumamı dilediğinde de onu korurum."

Yüce Rabbimiz kutsi hadiste böyle buyuruyor. Sad bin Muaz (ra)'da, gözünün Beni Kurayza yahudilerinin yenilgisiyle aydınlatılmasını istemişti. Cömertlerin en cömerti olan şanı yüce Allah, hiç cimrilik eder mi? Hiç cimrilik etmesi uygun olur mu? Hayır! Kendi diniyle şerefliendirdiği ve şeriatıyla yücelttiği kullarından bir kula isteği nasıl ikram olunmaz? Sad, hüküm verdikten sonra Hendek'te aldığı yarası patladı ve böylece ruhunu teslim etti. Onu bizzat Rasulullah taşıdı. Sad, iri cüsseli birisi idi. Fakat hafifti. Bu nedenle Rasulullah'la beraber Sad'ı taşıyan bazı münafıklar Sad hakkında "o hafiftir" dediklerinde, Rasulullah (sav): "Şüphesiz ki onu sizin dışınızda taşıyanlar vardır. Onu sizin dışınızda taşıyanlar vardır" buyurdu.

Allahuekber! Bu ne ikram. Yine münafıklar, "bu hafiftir" dediklerinde Rasulullah;

"Rahman olan Allah'ın Arşı, Sad'ın ölümünden dolayı titredi" buyurdu.

Evet arş titredi arş! Biliyor musunuz? Yedi kat gök kürsiye göre ancak bir kalkanda ki yedi dirhem kadardır ve Arşa nisbetle kürsi ise çöldeki bir halka kadardır.

İşte bu büyük Arş bir insanın, Sad bin Muaz'ın ölümüyle sarsılmıştı. Ey Rabbim! Bu nasıl yüceliktir? Bu nasıl bir ikramdır, bundan daha büyük bir şeref ve ikram olabilir mi? Güneşte kurutulmuş et yiyen, çarşı pazarda dolaşan bir kul için! "Sad'ın ölümüyle Rahman'ın Arşı sallandı" buyuruluyor!

Halid bin Velid, Ekyador Dume'nin yanma geldiğinde (Ürdün'de Dume'nin lideri) ona birçok hediyeler ve ince elbiseler verilmişti. Sahabeler (rıdvanullahi aleyhim) bu elbiselere dokunuyor ve inceliğine hayret ediyorlardı. Miskinlerdi... Koyun derilerinden başka ne giymişlerdi? İpeği, ince elbiseleri ve değişik nimetleri görünce hayret etmeleri ve "Allahu Ekber bu ne büyük nimet" demeleri normaldi. Rasulullah (sav) onların bu haline şöyle cevap veriyordu: "Bunların inceliğine hayret mi ediyorsunuz? Şad bin Muaz'ın Cennet'te bunlardan daha ince mendilleri var."

Rasulullah (sav), Hicretin beşinci yılı Şevval ayında Hendek gazvesinden sonra: "Artık biz onlara savaş açacağız, onlar bize savaş açamayacaklar" buyuruyordu ve Hudeybiye'nin ikinci yılına girilmişti. İlk yıl müşrikler, Peygamber (sav)'in Mekke'ye umre yapmak için girmesine izin vermemişlerdi. Rasulullah (sav)'de "yazıklar olsun Kureyş'e! Harb onları yiyip tüketti. Ne olur yani, benimle Arapların arasından çekilseler?"

Eğer Araplar bana saldırır ve beni yenerlerse isteklerine ermiş olacaklar. Eğer biz zafer bulursak kendilerinden hiç kimse öldü rülmeksizin güven içerisinde rahatça İslâm'a girmiş olurlar. -İslâm'a girmeyip benimle savaşacak olurlarsa, güçlerini muhafaza etmiş olarak daha güçlü bir şekilde savaşır. (Kureyş daha ne ister?)- Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, Allah bu emri üstün kılınca ya da boynum kesilinceye kadar bu davadan ayrılmayacağım."

Biz de müslüman gençlerin Afganistan'a gelmesini engellemeye çalışan günümüz tağuti hükümetlerine sesleniyor ve diyoruz ki: Ne olur yani müslümanlarla Afganistan'ın arasından çekilseler? Eğer biz müslümanlar öldürülürsek isteklerine ermiş olurlar ve bizden -onların tabiriyle aşırı dincilerden- kurtulmuş olarak istirahatı kavuşurlar. Eğer dönersek bizi hapsederler. Zaten, yarımız cihad meydanlarında şehid düşmüş, bazılarımızın kolları, bazılarımızın elleri kopmuş oluyor. Bu nedenle istirahatı kavuşuyorlar. Veya en azından yarısı şehid düşmüş, yarısı da sakat kalmış kimselerle savaşacaklardır. Halbuki öncesinde iki katı fazlasıyla ve sağlam kimselerle savaşıyorlardı!

Evet Rasulullah Hudeybiye'de Kureyşlilerle barış antlaşması yapmıştı.

Zuhri: Rasulullah (sav)'in Kureyş'le yapmış olduğu Hudeybiye antlaşmasını, Yüce Allah'ın "Büyük Fetih" diye isimlendirdiğini belirtiyor.

Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: "(Ey Muhammed) sana apaçık bir fetih verdik." Yüce Allah, neden bu antlaşmayı "Fetih" olarak isimlendirmişti. Vakıa Rasulullah (sav) ileriye görüyordu, Rabbinden aldığı emirler doğrultusunda hareket ediyordu. Ve Hudeybiye antlaşması hakkında da:

"Şüphesiz bu Rabbimin emridir ve Rabbim beni sahipsiz bırakmayacaktır" buyurmuştu. Bu nedenle bir fatihtir.

Rıdvan Bey'ati

Hicretin altıncı yılı Zilkade ayında. Hudeybiye'deki ağacın altında Rıdvan Bey'ati'nde bulunanlar 1400 kişi idi. Kureyş ile sulh yapıldıktan sonra insanlar, İslâm'a girmeye başladılar. Anlaşma gereği Kureyş, Rasulullah (sav) ile savaşmayacaktı. Dolayısıyla Kureyş'ten çekindiklerinden dolayı müslüman olmayan kimseler için, herhangi bir tehlike kalmamıştı. Kureyş'ten korktukları için İslâm'a girmeyen zayıf iradeli insanlar bunu İslâm'a girmek için bir fırsat kabul etmişlerdi. Artık Kureyş'in kızmasının bir önemi kalmamıştı. Hudeybiye anlaşmasından 20 ay sonra ise beklenen büyük özlem gerçekleşiyordu: Mekke'nin fethi... Allah Rasulü (sav) Mekke'nin fethi için gelmişti. Beraberinde 10.000 müslüman bulunuyordu. Yani, 20 aylık bir zaman zarfında 8.500 veya 8.600 kişi İslâm'a girmişti.

Hakikaten, toplumda seni seven kişiler bulunur, ancak sana yardım etmeye veya yanında yer almaya cesaret edemezler. Çünkü hükümetin baskısı ve zulmü bunu önüyor, onları korkutuyor.

Mısır'da Seyyid Kutub ve ailesine baskılar yöneltildiğinden Kutub ailesinin bir dirhem borç alabileceği tanıdıkları kalmamıştı. Kendilerinden işittim: Tüm insanlar bizden uzaklaşmıştı. Borç istediğimiz dostlarımız dahi; "biz sizi tanımıyoruz. Bize gelmeyin. Bizde size gelmeyeceğiz" demişlerdi. Cesaret edemiyorlardı. İnsanları etkisi altına alan korkunun boyutu tasavvur edilemez ölçüdeydi. Hatta Mısırlılar devlet terörünü anlatmak için şöyle nükteler anlatmaktadırlar: "Bir adam para toplamak için kahvede maymun oynatıyormuş. İstihbarat mensupları gelip orada gizlenen bazı Müslüman Kardeşler mensuplarını ve diğer müslümanları tutuklamak istemişler. Tabi insanlar kaçmış. Bu arada maymun da kaçmış. İstihbaratçılar maymunu yakalamışlar ve ona: İnsanlar hapisneden kurtulmak için kaçıyorlar, sana ne oluyor? Maymunda demiş ki: Kaçmayayım da beni yakalayıp askeri cezaevine mi koyasınız? Sonra da adam mı yoksa maymun mu olduğumu tesbit etmek için aradan altı ay geçsin...!" Evet birçok hristiyan bile Müslüman Kardeşlerden zannedilerek hapisanelere tıklmış, kendilerine aylarca işkence edilmiş daha sonra: "Sen şeriatçısın" denince onlar: "Allah'a sığınırız, biz hristiyanız" demişler. Bundan sonra bırakılmışlardır.

Yine Mısırlılar nükte olarak şunu anlatırlar: Büyük bir tarihi levha bulunmuştu. Üzerinde bir takım yazılar vardı. Levhalar arkeologlar bu yazıları çözmeleri için gönderilmişti. Abdunnasır: "Bu levhadaki yazıları çözmeliyiz, firavunlardan hangi zamana ait olduğunu anlamalıyız" diyordu. Levha birçok tarihçi tarafından çözülemeyince, istihbarat başkanı Salah Nasır'a gönderilmişti. Ertesi gün Salah Nasır Abdunnasır'a, o levhanın İkinci Ramses'e ait olduğunu söyler. Abdunnasır; "bunu nasıl anladın? O kadar tarih uzmanları çözemedi, hemen ikinci gününde nasıl çözdün?" diye sorar. Nasır devamlı: "İtirafet lan! Yoksa işkence ederim" der. Böylece alışkanlığını ortaya çıkarır.

Şunu bilmek gerekir ki, sen bir İslâm davetçisi olarak devletin karşısına dikildiğinde yanında kimseyi bulamazsın, ancak ölümü göze alan veya ailesini, çoluk çocuğunu, malını ve vazifesini feda etmeye hazır olan bir davetçi yanında kalabilir. Eh! Asıl insanlar zor anlarda tanınırlar. Çünkü sen devlete karşı çıktığında devlet seninle beraber olan kimseye merhamet etmez. Hatta sana gülümseyeni bile affetmez.

İslâm Davetçisinin Yanında Ölüme Hazır Olanlar Yer Alır!

Üstad Muhammed Necip el-Muti, Üniversite'de derslere giriyordu. Karşılaştırmalı İslâm Fıkhı kitabının müellifi. İslâm hukukunda ehliyetli âlimlerdendir. Vefatından iki yıl önce Cidde'de bulunurken bana Mısır'daki tutuklanışını anlatmıştı: Bir gün muhaberatın evime baskın yaptılar ve beni iki yıl ifadesiz içeride bıraktılar. Beni neden tutukladıklarını sorduğumda ise: "Komşun Müslüman Kardeşler Cemaatine dahil olan birinden bir araba satın aldı." Ben de: "Peki, bundan bana ne?" dedim. Onlar sözlerine şöyle devam ettiler "O adam sana selam verdi, sen de selamını aldın." Ben de: "Yani, ne yapmam lazımdı?" dedim. Onlar:

"Mescidin kapısında onunla karşılaştınız ve selamlaştınız. Bunu bize haber vermen gerekirdi" dediler. Ben de: "Ne yani, her sabah karşılaştığım adamlar için telefona sarılıp: "Alo! Bana istihbaratın müdürünü bağlar mısınız", dersem, telefonun beş-altı saat açık kalması lazım. Ta ki komşum buradan geçti ve bana selam verdi diye bilgi verebileyim." Bunu anlatan, vallahi dürüstlüğüne inandığım âlim bir insandır. Konulduğu zindanı ise şöyle anlatıyor: "İki yıl kaldığım zindanda büyük bir yılan üzerimde gezerdi. Bunun nedeni ise, komşum Müslüman Kardeşlere mensub birinden araba satın almış ve bana selam vermiş, ben de selamına karşılık vermişim"

Evet, böyle bir ortamda senin yanında durmaya kim cesaret edebilir? Buna kim güç yetirebilir? Tabi, Allah için şehadete hazır olanlar dışında hiç kimse, hiç kimse... Bunun örnekleri çoktur, saymakla bitmez.

Kuveyt'te bir kardeş anlatmıştı: Mısır'da, Müslüman Kardeşler tutuklanmaya başladığında Müslüman Kardeşlerden biri 1954 yılından beri bizde çalışıyor ve kendini gizliyordu. Mısır'da tutuklamalar başlayınca bu müslüman Mısır'ın güney kesiminde Said bölgesine giderek ziraatla uğraşmaya başlar. Ailesi ise onun tutuklandığını ve uzun zaman geçmesine rağmen hiçbir haber alınamadığı için zindanda öldüğünü zannederler. Ancak her gün istihbarat tarafından evine baskın yapılmaktadır. Yoğun baskı ve tacize dayanamayan babası İslâmî kıyafetini atar ve İslâm dininden çıkar. Gizlice bir rahipten randevu alır ve döner.

Döndüğünde gizlenen oğlunun hanımına ve çocuklarına der ki "yarın inşallah sizi piknik yapmaya çıkaracağım" der. Ertesi günü oğlunun hanımı ve çocuklarıyla birlikte taksiye biner ve şoföre; "falanca kiliseye çek" der. Oğlunun hanımı ve çocukları şaşırılmıştır. Kilise'ye vardıklarında önceden randevu aldığı rahip kendilerini beklemektedir. Rahibi gören çocuklar ve oğlunun hanımı ağlayıp feryad etmeye başlarlar. Rahip: "Ne oluyor? Mesele nedir?" der. Oğlanın babası da: "Oğlum seneler önce 1954 yılında kayboldu. Müslüman Kardeşlerden biriydi. Ondan, bu zamana kadar hiçbir haber alamadık.

Fakat, devlet hâlâ onu aramakta ve bu nedenle bizlere her gün baskın düzenleyip tacizde bulunmaktadır. Artık buna tahammül edemiyorum. Devletin baskısından kurtulmak için bunları hristiyan yapmak istiyorum" der. Bu adam 18 sene ortadan kaybolur. Saçı sakalı ağarır. Yüzü kırışır. Tarlalarda işçi olarak çalışır (Enver Sedat 1972 yılında genel af çıkartır. Bu affa 1974 Affı denilir. Bu affın gereği bazı insanlar ortaya çıkarlar) Bu adam da Enver Sedat'ın af kararını duyunca evine döner, kapıyı çalar. Çocuklar dışarı çıkar. (18 sene... Dile kolay, çocuklar artık üniversiteye başlamışlar, büyümüşler... Bir yaşında bıraktığı çocuğu üniversite birinci sınıfa gidiyor. Yedi yaşında bıraktığı Yirmibeş yaşına ulaşmış). Evet kapıya bir genç çıkar. Adam önce:

- "Çocuğum, annen evde mi?" der. Çocuk:

- "Ondan ne istiyorsun? Annem erkeklerle görüşmez," der.

Adam:

- "Onu görmek istiyorum." Çocuk:

- "Hayır, olmaz," der. Adam:

- "Onu mutlaka görmem gerekir," der. Hülâsa adamla oğlu arasında büyük mücadeleden sonra adamın içeri girmesine müsaade edilir. Adam ona:

- "Ben senin babanı," oğlan:

- "Babam onsekiz sene önce öldü", der. İçeriye girer, annesine: "Anne, bu benim babam olduğunu söylüyor, halbuki sen babamın çoktan öldüğünü söylüyordun." Kadın ona dikkatle bakar ve kocası olduğunu anlar.

Daha önce hadisesini anlattığım ve yanında yirmi altı polis köpeğinin kaldığını söylediğim Muhammed el-Uden'in hapsedilmesi hususunda ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ama bir kardeş bana şunları anlattı: "Müslüman Kardeşlerden aile nafakalarını temin edenler hapsedildiği için bu zat, kardeşlere mensup bir aileye on kuruş yermiş. Müslüman Kardeşlerden herhangi birinin ailesine bir şey veren muhakeme edilir ve hapse atılırdı. Bundan daha da ileri gidilmişti. Bir tarihte Mısır'da İslâmî Harekete karşı nasıl savaşılacağına dair bir kararname çıkarılır. Kararnameye Hasan et-Tehami, ABD konsoloslu, İsrail başbakan temsilcisi ve ABD dış işleri müsteşarı da kararnamayı imzalarlar. Kararnamede şu ifadeler zikredilir: İhvanı Müslimin'e üçüncü dereceden yakın akrabalarını da devlet vazifelerinden atmamız gerekir." Bunun anlamı şudur: Birinci dereceden akrabaları annen, baban. İkinci derecedeki akrabaları kardeşlerin. Üçüncü derecedeki akrabaları amcan ve yeğenleridir. Evet, Müslüman Kardeşlerin yeğenleri dahi devlet vazifelerinden atılmıştır. Bütün bunlardan dolayı bir dava adamı olarak kimse seninle beraber olamaz.

Mesela şimdi birçok devlet tüccarlara; "Afganlılara bir şey vermeniz yasaktır" diyor. Buna rağmen hangi tüccar ne veriyor? Devlete karşı gelmeyi göze alan dışında hiçbir tüccar bir şey veremez. Tüccarlar devamlı silkelenirler. Milyonları gider. Onlardan ithalat belgesi alınır. Bugün devletler herhangi bir yardımda bulunmamaktadırlar. Siz sanıyor musunuz ki bugün buraya gelebilen bazı tüccarlara devlet göz yummasa onlar buraya gelip bir kuruş öderler. Eğer korksalar ne gelirler, ne de bir şey öderler. Zor durumlarda ancak erler seninle beraber olur. Onlar da pek azdır. İnanç erleri, ideal sahipleri. Konumuza dönelim:

Allah Rasulü (sav) Kureyş'le barış antlaşması yapmasıyla birlikte insanlar İslâm'a girmeye başladılar. İki yıldan az bir süre içerisinde 8500'e yakın kimse İslâm'a girdi. Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında Kureyş'in daha sonra aynı yılın Şevval ayında Hevazin'in yenilgisiyle birlikte, Huneyn de artık tüm Arap Yarımadası'ndan heyetler gelmeye ve Allah'ın dinine akın akın girmeye başlarlar.

"Allah'ın yardımı ve fethi geldiğinde, insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğünde, hemen Rabbini hamd ile teşbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü O, tevbeleri çok kabul edendir." (en-Nasr, 1-3)

Etrafını saran muazzam cahiliye ile karşı karşıya bulunduğu zor şartlarda insanların çağrım kabul edip davetinin içerisine girmelerini bekleme. Çünkü canları dahil sahip oldukları her şeyi feda etmeye hazır kimseler dışında davetini kabul eden

bulunmaz.

Kureyş ve Hevazin Hicretin sekizinci yılında bitip tükenmişti. Hicretin onuncu yılında yani iki sene sonra Rasulullah (sav) kendisi ile birlikte yüzyirmidörtbin müslüman ile hacc etti. Mekke feth edildiğinde kaç kişiydiler? Onbin kişi. Demek ki iki yıl içinde ancak bu toplumun özü, eksen ve çekirdeği Uhud'a katılmış bin kişi veya Rıdvan Bey'atında bulunan bindörtü yüz sahabe oluşturuyordu. Bu insanları ortadan kaldırdın mı iş biter. Toplum tümü ile çöker. İslâm'a savaş açmış tağutlar bu hakikati çok iyi bilmektedirler. Bu tağutlar, gelip toplumun tamamını öldürmelerine gerek olmadığını, bilakis onlara o ruhu veren, İslâmî önder kadronun öldürülmesinin yeterli olacağını çok iyi kavramışlardır. Beş, altı veya yedi kişilik İslâmî önder kadronun ortadan kaldırılması, o kalabalığın dağılması ya da gerilemesi için yeterlidir. Çünkü, toplumu ayakta tutan temel direk ve cevheri bu öz grup oluşturmaktadır. Tağutlar bu öz grubtakileri idam ederek, "5-6 kişinin idamına hükmettik" diye ilan ederler. Aslında onlar bu altı kişiyle bir toplumu, bir ümmeti idam etmişlerdir.

"Şüphesiz İbrahim bir ümmetti." (Nahl, 120)

Nice yiğitler vardır ki binlerce kişilere bedeldir. Ve nice binlerde vardır ki, bir kişi bile değildir. Durum böyle değil mi? Tıpkı "benimle beraber senin gibi bin kişi bulunsa ben mahvoldum" diyen darı mesele benzemiyor mu? Yani senin gibi binlerce kişinin bir kişilik kadar bir faydası yoktur. Çünkü senin gibiler, selin üzerindeki köpüğü andırırlar. Selin üzerindeki köpüğün faydası ne? İslâm daveti, ameli bir davettir. Aziz ve Celil olan Allah'ın dini de aşamalı bir davettir. Çünkü toplumlar kaşla göz arasında değişmez. Yetişene kadar, İslâmî Hareket gelişimini tamamlayana kadar sabretmek zorundasınız. Diğer taraftan geçerli bir takım yasalar vardır. Herhangi bir devlete karşı on Kişi ile savaş açmanıza imkan yoktur. Sabırlı bir şekilde eğitimi sürdürmek kaçınılmazdır. İbn Teymiye'nin veya başka bir alimin okuduğu fetvasını göz önünde bulundurarak Afganistan'a cihada gelip de ertesi günü tüm insanların melek gibi tertemiz olmalarını bekleyemezsin. Koynunda tılsımlı muska taşıyan veya sakalını kesen ya da afyon çeken kimselerin başına kıyemeti kopararak bunlar şöyle bid'at ehli, bunlar şöyle şirk ehli vb. sözler sarf etmen senin daha çocuk olduğunu, Allah'ın dinine davetin üslubunu bilmediğini gösterir.

Daha çok süt içmen gerektiğini gösterir. Ne zamana kadar süttan kesilebilirsin? Sen herhangi bir müslümün toplumun küfre boyun eğmemesini çok mu görüyorsun? Bütün dünyada küfrün karşısında böyle bir tavır takınan başka bir müslüman toplum nerede var? "Sen de mi Brütüs?" onların arkasına takılmış kovalıyorsun. Buradan başka la ilahe illallah diyerek ve lailahe illallah adına silah taşıyan, la ilahe illallah adına küfre karşı savaşan ve lailahe illallah uğrunda ölen insanların bulunduğu bir başka bölge var mıdır? Buranın dışında böyle bir bölge var mı? Söyle bana, senin ülkenin durumu ne? Oradakiler kadayıf yemekten, tatlıları midelere indirmekten, "tencerelerle boğuştuktan, gün boyunca güzel yemekler yemekten başka ne yapıyorlar? İşte bundan dolayı Araplar, yahudilerin önünde ancak üç gün durabildiler. Bunlar ise komünizmin karşısında on yıldır ayakta durmaktadırlar. İşte şu anda dokuzuncu yıldadırlar. Sen ise gelmiş onları kovalıyorsun. Kardeşim, bırak onları kendi hallerine... Atın yok hediye edecek malın da yok Durumun el vermiyorsa dilin el versin bari

Şu zavallı, şu anda bütün yeryüzünde küfrün korkusundan titrediğini, Afganistan'ın içinde savaşın neticesini gözetleyip durduğunu bilmiyor. Yüce Allah'ın: "Siz önceden de böyleydiniz. Allah size lütf ve ihsanda bulundu. O halde iyice araştırın" (en-Nisa, 94) buyruğunda ifade ettiği gibi daha dün tevbe etti. Bu kimsenin tevbe etmeden önce, dört ay öncesinde Mekke içerisinde eroin içtiğini, Mekke içinde uyuşturucu aldığını, porno filmlerle uğraşıp bunların dağıtımını yaptığını görebilirsin.

Allah'a yemin ederim, onlardan biri bana şöyle demişti: Ben videoculuk yapıyordum, ancak pis işlere bulaşıyorduk... İşte bu kişi tevbe etti ve geldi. Allah seni dilinin altında törpü gibi, testere gibi, tömbek bulunan Afganlı halkın yerine koymasın. "Giderken, gelirken yediği odur." Çocuklar... Toplumların değişmez sünnetlerini bilmiyorlar. Toplumların değişmesi için uzun bir sabır dönemine, uzun yıllara ihtiyacı vardır. Bu cihadın Afgan halkının ruhi yapısını, aklî yapısını, akidesini, Allah'a yönelişini değiştirdiğini bilmiyor bu çocuklar.

Arap kardeşlerden birisi Afganistan içlerindeki meşhur kumandanlardan Ahmed Şah Mesud'a dedi ki:

- "Ey Ahmed Şah!"

- "Efendim"

- "Niçin tevhid sancağını kaldırmıyor ve tevhide çağrıya başlamıyoruz? Ve şu kabirleri yıkmıyoruz?..." vb şeyler.

Zannedirim Ahmed ona şu cevabı verdi:

- "Sen savaşta hadlerin -kendisine had uygulanan kimse kafirlere katılmasın diye uygulanmayacağını, böylelikle kafirlere katılan bu kimsenin önce yarım müslüman sonra da kafir olmasının önlenmek istendiğini bilmiyor musun? O bakımdan bize süre tanı. Biz Allah'ın izni ile öğretim, eğitim ve programlar çerçevesinde de değişiklikler yapacağız. Şimdi senin istediğini yaparak şu kabirlerden birisini yıkmaya kalkışacak olursak halk tümü ile komünist devletin yanında yer alır."

Senin gibi cihad edenler, aynı senin taşıdığın inancı taşıyorlar. Fakat onların ufku geniş, uzak görüşlüler. Senin aklın ise iğnenin deliğinden daha küçük ve dar. O kadar küçük ki iki ayağının arasından başka bir şey görmüyor. Bu cihadın sonucunu ve geriye bırakacağı izleri idrak edemiyor. Cihadın tesiri altında memleketini terk edip geldiğini anlayamıyor. Şimdi cihadın müslümanlara yeryüzünde cihad inancını tekrar iade ettiğini algılayamıyor. Bugün İslâm aleminde müslümanlar cihad haberleri üzerine geliyor ve yetişiyorlar. Şimdi biz burada oturuyoruz ama Mekke'deki, Paris'teki, Yunanistan'daki ve Amerika'daki gençler cihadı ve müslümanların bir binanın kerpiçleri gibi kenetleştiklerini, başından sonuna kadar basından okuyor ve izliyorlar.

Evet. Bu gibi ufku dar olan insanlar cihadın bir kısım insanlara tekrar imanı nasib ettiğini, görülen kerametlerin imanlarını bütünleştirdiğini bilemiyorlar. Nice insanlar var ki cihadda görülen kerametleri okuyunca Allah'ın her şeye kadir olduğuna yeniden iman eder oldular.

Tekrar âyete dönersek yüce Mevlanın; "müşriklerin Allah ve Rasulü katında nasıl antlaşmaları olur ki" buyurduğunu düşünürüz ve görürüz ki oradaki soru red mahiyetindedir. Yani artık sizlerin müşriklerle antlaşma yapmanız için herhangi bir gerekçe kalmamıştır. Artık antlaşma işi bitmiştir. Çünkü Allah'ın dini zafere ulaşmış, ne müşriklerin ne de şirkin devamı için herhangi bir sebep kalmamıştır. Artık müşriklerle olan ilişkileri sona erdirin. Sonra onlara karşı savaşa girin.

Şimdi biri diyebilir ki; Allah Teala bundan iki âyet öncesinde "ancak antlaşma yaptığınız müşriklerden antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesna. Bunlarla yaptığınız antlaşmayı müddeti bitinceye kadar yerine getirin. Şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever" buyurmuştur. Sonra dönüp izah etmekte olduğumuz âyetin devamında;

"ancak Mescid-i Haram çevresinde kendileri ile antlaşma yaptıklarınız müstesnadır. Onlar size doğru davrandıkça siz de onlara doğru davranın. Şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever" buyurmuştur.

Bu tekrarın sırrı nedir?

Bir kısım müfessirler bu âyet-i kerimenin birinci âyeti pekiştirmek maksadı ile tekrar ettiği kanaatindedirler. Diğer bir kısım müfessirler ise, bu âyet-i kerimede zikredilen topluluğun diğer âyetlerde zikredilen topluluktan başka bir topluluk olduğu kanaatindedirler. Vakıa her iki âyetin kast ettiği topluluk aynı topluluktur. Bunlar da - Allah daha iyisini bilir ya -Damreoğullarıdır. O halde bu tekrarın hikmeti nedir? Bize göre bunun hikmeti şudur:

Allah Teala müslümanları; "Bu müşriklerin Allah ve Peygamberi katında nasıl bir antlaşmaları olabilir?" âyeti ile harekete geçirdikten sonra, bir kısım müslümanlar âyetin bu bölümünün daha önce geçen dördüncü âyetteki; "ancak antlaşma yaptığınız müşriklerden antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler müstesnadır" âyetini nesh ettiğim zannetmiş olabilirlerdi. Bu sebeble tekrar bu metnin açıkça iade edilmesi gerekti. Bu yeni metinde de geçen âyete ilaveten yeni bir şart ilave edildi. O da; "onlar size doğru davrandıkça" ifadesidir. Önceki âyetinde "antlaşmada hiçbir eksiklik yapmayanlar ve aleyhinizde hiçbir kimseye yardım etmeyenler" kaydı getirilmişti. Bu kayıt müşriklerin geçmişteki halleri ile ilgiliydi. Bu âyetteki dürüst davranmaları şartı ise gelecekle ilgilidir. Müşriklerin gelecekte mü'minlere karşı dürüst davranmaları beklenildiği taktirde onlarla antlaşma yapılabileceğine yol bulunduğu ifade edilmektedir.

Âyet-i kerimenin sonunda "şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever" buyurulmaktadır. Evet... Takva antlaşmalarım koruyanların şiarıdır.

Sonra aziz ve celil olan Allah, yine red ifade eden bir soru ile gelen sekizinci âyete başlıyor ve buyuruyor ki: "Evet, Allah ve Resulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Şayet onlar size galip gelecek olsalar ne akrabalık gözetirler, ne de verdikleri sözü..." Âyet-i kerimede geçen ve; "verdikleri söz" diye tercüme edilen "zimmeten" kelimesi, bazı âlimler tarafından mealde de verildiği gibi antlaşma olarak izah edilmiş, müşriklerin muahedelerine bağlı kalmayacakları beyan edildiği zikredilmiştir. Öyleki onlar zayıf olduklarında antlaşma yaparlar, güçlendiklerinde ise mü'minlerin kökünü kurutmaya çalışırlar. Diğer bir kısım âlimler ise buradaki "zimmet" kelimesinden maksat; çekinmek manası olduğunu söylemişlerdir. Yani müşrikler sizi öldürmekten, kökünüzü kurutmaktan ve sizi imha etmekten çekinmezler, denildiği ifade edilmiştir.

Gerçekten tarihi olaylar müşriklerin müslümanlara karşı olan antlaşmalarını yerine getirmediklerini, müşrik oldukları sürece mü'minlerden razı olmalarının mümkün olmadığını ortaya koymaktadır. Müşrikler Allah'a ortak koştukları sürece İslâm'a karşı içlerinde kin beslemeleri ve İslâm'a tahammül edemedikleri muhakkaktır.

Aziz ve celil olan Allah'ın bizlere indirdiği bu temel esas ne değişir ne de zaman ve yere göre bir takım kayıt ve şartlarla kısıtlanır. Allah Teala; "... kafirlerin gücü yetse sizi dininizden döndürünceye kadar.durmadan sizinle savaşsınlar..." (Bakara, 217)

Kâfirlerin müslümanları öldürmeleri hiç durmaz, devam eder. Çünkü kalpleri müslümanlara karşı kinle doludur. Acaba bunun sebebi nedir? Bunun tek sebebi bizlerin mü'min olmamızdır. Evet. Onlar bize sadece mümin olduğumuz için kin beslerler. Allah'a ortak koşan müşrikler, ehli kitab olan yahudi ve hristiyanlar, ateşperest olan mecusiler ve diğer tüm kâfirler sadece mümin olduğumuz için bizlere karşı kin beslerler. Nitekim Buruc Sûresi'nde şöyle buyurulmaktadır:

"Onların müminlere kin bağlamalarının sebebi sadece mü'minlerin her şeye galip, övülmeye layık, göklerin ve yerin sahibi olan Allah'a iman etmeleridir. Allah her şeye şahid dir." (Buruc, 8-9) Bu âyetler Uhdud" halkını beyan etmektedir. Peki Firavun'un idam hükmü verdiği sihirbazlar ona ne demişlerdir. "Bizden sadece bize gelen Rabbimizin âyetlerine iman ettiğimiz için intikam alıyorsun. Ey Rabbimiz bize bol sabır ver ve bizi müslüman olarak öldür." (A'raf, 126)

Aziz ve celil olan Allah kâfirlerin bize kin beslemelerinin ve bizden intikam alma duygularının temel iki sebebi olduğunu, bunlardan birinin yoldan çıkmaları, diğerinin de bizim iman etmemiz olduğunu beyan ediyor ve buyuruyor ki; "Ey Muhammed de ki: Ey Kitap ehli, sadece Allah'a, bize indirilen ve daha önce indirilenlere iman ettiğimizden ve sizin de çoğunuzun yoldan çıkanlar (fasıklar) olduğunuzdan dolayı mı bize öfkeleniyorsunuz? (bizden intikam almaya kalkışıyorsunuz)." (Maide, 59)

Peki kendilerinin yoldan çıkmaları bizim de iman etmemiz sebebi ile bize kızan bu müşrikler, bizden ne zaman razı olurlar? Tabiki bizim imanımızı bırakmamız, onların da yoldan çıkmalarından vazgeçmeleri ile olur. Bu ise gerçekleşmesi mümkün değildir. Zira onlar yoldan çıkmalarını bırakırlarsa bunun anlamı müslüman olmuşlar demektir. Artık savaş biter. Şayet biz İslâm'ı bırakacak olursak (neuzubillahi teala) müşrik oluruz. Bu ikisi de olmadığı taktirde savaş devam edecektir. "Ey Muhammed de ki: Ey Kitap ehli, sadece Allah'a, bize indirilen ve daha önce indirilenlere iman ettiğimizden ve sizin de çoğunuzun yoldan çıkanlar (fasıklar) olduğunuzdan dolayı mı bize öfkeleniyorsunuz? (bizden intikam almaya kalkışıyorsunuz)." (Maide, 59) Onların yoldan çıkmaları; bizim imanımız, kâfirlerin bize karşı kinlerinin nedeni olduğundan Amerika'nın veya Rusya'nın yahut İngiltere'nin ya da İslâm aleminde bulunan herhangi bir zalim ve tağutun bir müslümandan memnun olduklarını görürseniz onun imanından ve müslümanlığından şüphe edin. Ne dediğim anlaşıldı mı?!

Çünkü aziz ve celil olan Allah, hiç değişmeyen ezeli bir esasını indirmiş ve şöyle buyurmuştur: "Kendi dinlerine uymadıkça yahudi ve hristiyanlar senden asla razı olmayacaklardır..." (Bakara, 120) Yahudilerin Enver Sedat'tan razı olduklarını görürseniz bilin ki Sedat müslüman değildir, yahudiler Sedat'ı öldürdüğü için Halid İsiamboli'nin idam edilmesini istiyorlarsa bilin ki Sedat yahudi tandanslıdır. Diğer yandan bir kısım insanlar Kaddafi'nin doğru bir insan, komünizme yönelik bir kişi olduğunu sanırlar. Halbuki Kaddafi'nin iktidarı her sarsıldığında Amerika suni davranışlarla onu kurtarmaktadır. Mesela Amerika uçakları Libya'yı bombalar, bir kısım Libyalıları (niyetleri ne ise ona göre) öldürür. Bütün bunların temelinde kahramanı kurtarma yatar. Sosyalizm, diğer izmler... Bütün bunlar Amerika'nın öğretileri ve talimatlarıdır. Böylece Arap, milliyetçi, müslüman görünümlü bir kahraman icad etsinler.

Haliz Esad, 'Müslüman Kardeşler'e karşı toplu imhaya giriştiğinde, koltuğu sallanınca, ya İsrail ya da Amerika onu kurtarmak için yapmacık girişimlerde bulunmuştur. Örneğin, Lübnan'da bulunan Suriye füzeleri me'seles; Golan Tepeleri meselesi tamamen yapmacık çıkışlardan başka bir şey değildir. Bu çıkışlarla sahte kahramanlar oluşturulmak istenmektedir. Golan tepelerinin İsrail tarafından işgal edildiğini ilan etmesi için dışişleri bakanı Begin hastaneden getiriliyor ve ilan ettiriliyor. Peki, uzun zamandan beri işgal edilmiş olan Golan tepelerini gündeme getiren ve hatırlatan şey ne olmuştur? Füzeler! İsrail, Lübnan'daki füzelerin çekilmesinde ısrar ediyor, Hafız Esad'da kalmasına dair tüm dünyada bir gürültü ve yaygara koparıyor. Neticesinde, Hafız Esad bölgedeki tek kahraman, yiğit ve tek kavmiyetçi lider görünümüne geliyor. Müslüman Kardeşler ise İsrail'in uşakları

görünümünde! Çünkü, İsrail yahudileri karşısında dikilen tek kavmiyetçi, kahraman (!) lidere karşı mücadele ediyorlar! Kaddafi, devamlı Enver Sedat aleyhinde konuşur ve ona göndermelerde bulunurdu. Enver Sedat, Libya lideri Kaddafi'yi Carter'a, bölgedeki "huzuru bozan ve fitne çıkaran şer birisi olduğu" şeklinde şikayette bulunur. Carter'in Enver Sedat'a cevabı ise; "Kaddafi bölge dengesini sağlayan biridir" şeklindedir. Enver Sedat şaşırmıştır. Zavallı Enver, Amerika dostu (!) olarak sadece kendisini zannetmekte. Ama kendisine; "bölge dengesinin Kaddafi tarafından sağlandığı" söylenmiştir.

Aslında hepsinin yuları Amerika'nın elindedir. Amerika uzaktan hedef gösteren efendi durumundadır. Tekrar konuya dönelim: Allah Teala buyuruyor ki:

"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağına gözetirler ne de verdikleri sözü." (Tevbe, 8)

Üstad Seyyid Kutub -Allah rahmet etsin- Fizilâl'de bu âyetin tefsirinde şöyle diyor: "Kur'an-ı Kerim'in bu ifadelerinin gerçek anlamının ortaya çıkması, tarih boyu kâfir ve müslüman ilişkilerinin nasıl olduğunun anlaşılması için, müşriklerin müminlere karşı nasıl bir tavır takındıklarını çok iyi incelememiz gerekir. Kâfirlerin bu tutumu Arap Yarımadası açısından malumdur. Çünkü meşhur Siyret kitapları onların bu davranışlarını bizlere anlatmaktadır..."

Fizilâl'il Kur'an'dan naklettiğimiz bu alıntı bile müşriklerin müminlere karşı süregelen davranışlarının nasıl olduğunu tasvire yeterlidir. Müşriklerin, İslâm davetinin ilk Mekke'de çıkışı tarihinden itibaren Kur'an'ın beyan ettiği bu nasların yaşanıldığı bu güne kadar tutumları izah edilmektedir. Aslında İslâm ile yahudiler ve hristiyanlar arasındaki savaşın süresi, İslâm ile müşrikler arasındaki savaşın süresinden daha uzundur. Fakat bu durum, devamlı olarak müşriklerin müslümanlara karşı tavırlarının sûrenin bu bölümündeki âyetlerin tasvir ettiği şekilde olduğuna ters düşmez.

"Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağına gözetirler ne de verdikleri sözü." (Tevbe, 8)

Müşriklerin ve ehli kitabın müslümanlara karşı takınmış oldukları tavır, tarih boyunca hep böyle olmuştur. Yahudiler ile hristiyanların tutumundan bu sûrenin ikinci bölümünde yeri geldiğinde anlatacağız. Müşriklere gelince onların insanlık tarihi boyunca müslümanlara karşı takındıkları tutum bu minval üzere devam etmiştir. İslâm'ın Muhammed (sav) ile başlamadığını, bilakis Peygamberimiz (sav) ile ilahi risaletin mesajının son bulunduğunu göz önünde bulundurduğumuz zaman görürüz ki, müşriklerin her peygambere ve her ilahi mesaja karşı takınmış oldukları tutum, genel anlamda müşrikliğin yüce Allah'ın dini karşısındaki tutumunu yansıtır. Konuya tüm yönleriyle bakınca aradaki savaşın boyutları gerçek suretiyle ortaya çıkar ve hükümleri ebediyyen geçerli olan Kur'an âyetlerinin tasvirini yaptığı hakikatler, istisnasız bütün insanlık tarihini kapsayan bir gerçeği ortaya koyar.

Mesela Müşrikler, Hz. Nuh, Hud, Salih, İbrahim, Şuayb, Musa, İsa (aleyhumusselam)'a neler yaptılar? Müşrikler, şirkin ikinci büyük savaşında Tatarların eliyle müslümanlara neler yaptılar? Bağdat'ta Tatar putperestler, galip geldiğinde müslümanlar son derece kanlı facialar yaşadı. Bu faciaların belgeleri tarihin kara sayfaları tarafından tescil edildi. Biz burada İbn Kesir tarafından kaleme alınan "el-Bidaye ve'n-Nihaye" adlı eserde zikredilen Hicri 656 yılının olaylarına ilişkin belgelerden kısaca alıntılar yaparak yetineceğiz. [İbn Kesir şöyle diyor:](#)

Tatarların Müslümanlara Yaptıkları

"Tatarlar (Moğollar) Bağdat'a saldırdılar. Ele geçirebildikleri bütün erkekleri, kadınları, çocukları, yaşlıları ve gençleri öldürdüler. Şehir halkının bir çoğu kuyulara, samanlıklara, fosebtik çukurlarına girdiler. Günlerce bu şekilde saklandılar, meydana çıkmadılar. Halkın bir kısmı hanlarda toplanıp kapıları üzerlerine kilitlemişti. Fakat, Tatarlar bu kapıları ya kırarak ya da yakarak o hanlara girdiler. İçerdeki halk onlardan kaçıp yüksek yerlere sığınıyorlardı, fakat Tatarlar onları silahlan ile öldürüyorlardı. Öyle ki sokaklarda dereler gibi kan akıyordu, -hasbunallah ve nimel vekil, İnna lillah ve inna ileyhi raciun- Mescidlerde, camilerde ve kervansaraylarda da aynı facialar yaşıyordu. Tatarların elinden sadece yahudiler ile hristiyanlardan oluşan gayri müslimler ve onlara sığınanlar bir de sadrazam olar. Rafızı İbn Alkami'nin evine sığınanlar canlarını kurtarabilmişlerdi. Ayrıca bazı tüccarlar da bol rüşvetler karşılığında emanname (güvenlik belgesi) alabilmiş, böylece can ve mallarını kurtarabilmişlerdi. Bu saldırı öncesine kadar en şenlikli şehir olan Bağdat, saldırı sonrasında neredeyse tamamen harabeye dönmüştü. Nüfusu son derece azalmıştı. Şehirde kalabilen bir avuç insan da korkunun, açlığın, perişanlığın ve kıtlığın pençesinde kıvranıyordu. Bu olaylarda Bağdat'ta ne kadar müslüman öldürüldüğü hakkında çeşitli rivayetler zikredilmiştir. Kimi sekizyüzbin kişinin, kimi bir milyon kişinin öldürüldüğünü söylerken kimi de bu facianın kurbanlarının sayısının iki milyona ulaştığını söylemişlerdir. -İnna lillahi ve inna ileyhi raciun- la havle vela kuvvete illa billahi aliyyül azim! -

Moğollar, Bağdat'a Muharrem ayının sonlarında girmişlerdi. Kırk gün boyunca kılıçlar şehir halkını biçmeye devam etti. Halife Mustasimillah, Sefer ayının ondördüncü gününe rastlayan bir çarşamba günü öldürüldü. Mezarı belirsizdir. Öldürüldüğü gün kırkaltı yaşım dört ay aşmıştı. Halifeliği onbeş yıl, sekiz ay ve birkaç gün sürmüştü. Yirmibeş yaşındaki büyük oğlu Ebu Abbas Ahmed kendisi ile birlikte öldürülmüştü. Bir süre sonra yirmi üç yaşındaki ortanca oğlu Ebu Fadl Abdurrahman da öldürülmüştü, en küçük oğlu Mübarek ise esir alınmıştı. Ayrıca Patıma, Hatice ve Meryem adlarındaki üç kız kardeşi de esir alınmıştı. Bunlar dışında sözünü ettiğimiz Tatarların Bağdat'a girmelerini sağlayan vezir Alkami'nin düşmanı olan ve Dârü'l-Hilafet (Halifelik Sarayı)'nın üstadı olan Muhyiddin Yusuf b. Şeyh Ebu'l-Ferec b. Cevzi, oğulları Abdullah, Abdurrahman ve Abdülkerim ile birlikte öldürüldüler. Devletin ileri gelen yetkilileri de teker teker öldürüldüler. Öldürülenlerin arasında saray ikinci katibi Mücahidin Aybek, Şahabuddin Süleyman Şah, sünni emirler ve şehrin ileri gelenleri de vardı. Abbas oğullarından göze kestirilen kişi halifelik sarayından çağırılıyor, sonra adam çocukları ve eşleri ile birlikte alınıp Hilal mezarlığına götürülüyor, burada herkesin gözü önünde koyun boğazlar gibi boğazlanıyordu. Bu arada Moğolların hoşuna giden kızlar ve cariyeler esir alınıyordu. Şeyhi ve halifenin edep dersi hocası Sadreddin Ali b. Neyyar. da öldürülmüştü. Hatipler, imamlar ve hafızlar katledilmişti. Bunun sonucunda Bağdat'ta çok sayıda camiler, mescitler aylarca kapandı, cemaatler oluşturulamadı.

Kırk günün sonunda bu mukadder facia noktalandığında Bağdat, "tavanı üzerlerine çökmüş" bir yapının enkazını andırıyordu. Şehirde bir avuç saçları ağarmış ihtiyarlardan başka insan kalmamıştı. Sokaklara yığılan cesetler, yığınlar oluşturuyordu. Yağan yağmurlar bu cesetleri tanınmaz hale getirmişti. Şehri çürük leş kokusu sarmıştı, hava dayanılmaz derecede ağırlaşmıştı. Bu yüzden şiddetli bir veba salgını baş gösterdi. Öyle ki, bu veba hava yolu ile dağılarak Şanı dolaylarındaki bazı yörelere kadar yayılmıştı. Havanın ağırlaşması ve rüzgarın bozulması sebebi ile birçok insan öldü. Pahalılık, kıtlık, veba, kırım, kılıç-mızrak darbeleri ve taun hastalığı hep birlikte halkı kasıp kavuruyordu. -İnna lillah ve inna ileyhi raciun!

Bağdat'ta "eman (güvenlik)" ilan edildiğinde facianın başından beri dehlizlerde, fosebtik çukurlarında, mezarlarda saklanmış olan insanlar dışarı çıktılar. Tıpkı mezarları eşilmiş de dışarıya çıkarılmış ölümler gibiydiler. Birbirlerini tanımaz hale gelmişlerdi. Baba evladını, kardeş kardeşini tanıyamıyordu. Bu zavallıları da veba yakalayiverdi ve bu yüzden son nefeslerini vererek? daha önce canlarını vermiş olan öldürülenlere katıldılar..."

Okuduğunuz bu tüyler ürpertici satırlar, müslümanlara karşı üstünlük kuran müşriklerin hiçbir zaman, hiçbir vicdanî sorumluluk gözetmediklerini gösteren bir tarihi belgesel tablodur. Acaba bu tablo, sırf o dönemin Moğollarına özgü ve tarihin karanlıklara gömülmüş, uzak geçmişinde kalan istisnai kural dışı bir tablo mudur?

Hayır, asla! Yakın tarihin dramatik manzaraları, hiç de bu tarihi tablodan farklı değildir. Pakistan'ın Hindistan'dan ayrılışı sırasında putperest Hinduların müslümanlara karşı işlemiş oldukları cinayetler, vaktiyle Moğolların Bağdat müslümanlarına reva gördükleri cinayetlerden hiç de daha az iğrenç , daha az tüyler ürpertici değildir.

O sırada sekiz milyon müslüman, Hindulardan gelen vahşi ve barbarca saldırılar karşısında can korkusuna düşerek Hindistan'dan Pakistan'a göç etmek zorunda kalmışlardı. Fakat yola çıktıkları zaman sayıları sekiz milyonu bulan bu zavallılardan Pakistan sınırına varabilenler sadece üç milyon kişi olmuştur. Diğer beşmilyon müslüman yolda toplu kıyıma uğratılmıştı. Bu korkunç trajedi şöyle gerçekleşmiştir: Hind devleti tarafından kimlikleri iyi bilinen ve bazı ileri gelen hükümet adamları tarafından yönlendirilen, Hindulardan oluşmuş bir takım çeteler, bir takım putperest ölüm mangaları sözünü ettiğimiz göçmenlerin yolunu keserek onları yol boyunca koyun boğazlar gibi kesiyorlardı. Arkasından Moğolların Bağdat müslümanlarına karşı takındıkları vahşeti hiç de aratmayacak bir canavarlıkla ölü vücutları kesip doğradıktan sonra kuşlara ve vahşi hayvanlara yem olarak bıraktılar!

Bunun dışında bir başka planlı trajedi de bir trenin yolcularına uygulanmıştı. Bu trenin yolcuları Hindistan'ın çeşitli eyaletlerinden ayrılarak Pakistan'a gitmek üzere yola çıkan müslüman devlet memurları idi. İki devlet arasında varılan bir antlaşmaya göre isteyen müslüman devlet memurları Pakistan'a gidebileceklerdi. İşte bu antlaşmadan yararlanarak Hindistan devletinin çeşitli kademelerinde görev yapan ve artık Pakistan'da çalışmak isteyen ellibin memur trene binmişti. Tren Hindistan-Pakistan sınırına, geçitteki tünele bu elli bin memurla girmiş, fakat tünelin öbür ucundan sadece doğranıp öteye-beriye saçılmış cesetleri ile çıkabilmişti! Devletin üst makamları tarafından eğitilip yönlendirilmiş putperest hindu çeteleri treni tünelden geçerken durdurmuşlar ve içindeki ellibin müslüman devlet memurunu doğrayıp leş ve kan yığınlarına dönüştürmeden, yoluna devam etmesine izin vermemişlerdi! Yüce Allah; "Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağıni gözetirler ne de verdikleri sözü" (Tevbe, 8) buyururken ne kadarda doğru söylüyor! Bu toplu kıyımlar günümüze kadar değişik biçimde sürekli tekrarlanıyor.

Peki Moğolların komünist Çin'de ve komünist Rusya'daki takipçileri o ülkelerde yaşayan müslümanlara karşı ne yaptılar? Ne

yapacaklar? İktidara geldiklerinden beri geçen çeyrek yüzyıl içinde yirmialtı milyon müslümanı yok ettiler. Görüldüğü gibi her yıla yaklaşık olarak bir milyon müslüman düşüyor. Üstelik toplu kıyım uygulamaları hâlâ devam ediyor.

Çin ve Rusya'daki bu müslüman kıyımından bir sene sonra Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de İslâm Konferansı düzenlendi. Bu konferansa müslüman ülkelerin vakıf bakanları katıldı. Bunlardan hiçbiri tek kelime ne Afganistan'dan, ne de Rusya'nın Afganistan'a müdahalesinden söz etmedi. Bundan daha da iğrenci bu bakanlar, ülkelerine döndüklerinde basına yaptıkları açıklamalarda Birleşik Arap Emirliği Dışişleri bakanlığının açıklamasında olduğu gibi söyledikleri şu idi: "Rusya'da İslâm ve din hürriyetine saygı gösterilmektedir." Bazıları gazetelerde, Rusya'daki din hürriyetini (!) yazdılar. Ne yazık ki konferansta hiç kimse tek kelimeyle İslâm'dan söz etmedi. Konuşulanlar, Rusya'nın çatısı altındaki müslüman ülkelerde Rusya'nın, barışı sağlamasından, övgüler yağdırmaktan ibaretti. Sadece Rabîatü'l Alemî'l-İslâmî genel sekreteri Abdullah Nasif (Allah onu aziz kılsın, korusun ve yaptıklarında başarı versin) konferansta şu tavrı takındı: İlgililer ona; "sunacağın bildiri nerede?" diye sorunca o da; "ben kağıttan konuşmam" demiştir. Sonra ayağa kalkarak şunları söylemiştir: "Barış ancak İslâm'ın gölgesi altında mümkündür. Sonra ey Ruslar! Sizin barışa çağrıda bulunduğunuza nasıl inanayım? Sizler bugün Afganistan'da müslümanları kesiyorsunuz." Bunun üzerine diğer devletlerden gelen vakıf bakanları dehşete kapılırlar; "bu adam Rusya'nın içinde bulunduğu halde bunu nasıl söyler" diye düşünüp dururlar. Fakat Şeyh Abdullah devamla der ki:

"Ey Ruslar! Biz sizin barışa çağırdığınıza Afganistan'dan çekildiğiniz taktirde inanırız. O zaman sizlerin samimi olduğuna kanaat getiririz." Velhasıl Şeyh uzun konuşma yapmış ve hakkı haykırıştır. Sonra Şeyh Abdullah'a Rusların uşağı olan kâfir müftü Babahanof'u veya oğlunu ona göndermişler o da Şeyh Abdullah'a; "bizi ziyaret etmenizi istiyoruz, Sovyet liderleri seninle görüşmek istiyorlar." Şeyh Abdullah da; "Ben onlarla ancak Afganistan'dan çekilmelerinden sonra görüşmeyi kabul ederim" demiştir. Şeyh Abdullah Moskova'dan dönerken Ruslar onu havaalanında resmî karşılamak için büyük bir tören hazırlarlar. Halbuki o Moskova'dan transit geçmektedir. Ruslar ona; "senin Rusya'da Rabîatü'l Alemî'l-İslâmî'nin bir.bürosunu açmanı istiyoruz" demişlerdir. O da: "İnşallah Afganistan'dan çekilmenizden sonra olur" demiştir.

İnsan samimi olunca neler oluyor... İnsanların gözünde de aziz, inşallah aziz ve celil olan Allah'ın nezdinde de aziz oluyor, hiçbir şey kaybetmiyor. Bilakis kâfirlerin gözünde bile şeref kazanıyor. Evet... Vakıflar bakanları Rusya'da Allah'ı inkâr eden devleti tesis eden Lenin'in kabrini ziyaret edip, çelenkler koyduktan ve saygı duruşunda bulunduktan sonra emleketerine döndüler. Rusya'nın milletlerarası barışı gözetlemesini övüp durdular. Vakıa Lenin'in kabrine çelenk koymak küfürdür. (Mustafa Kemal'in ve benzerlerinin kabrine çelenklerin konulması bundan farklı mıdır?)

Tarık bin Şihab'ın rivayet ettiği hadis-i şerifte "Bir adamın bir sinek yüzünden Cehennem'e, diğer bir adamın da yine bir sinek yüzünden Cennet'e girdiği" bildirilmektedir.

İmam Ahmed, Tarık bin Şihâb (ra)'dan rivayet ederek Peygamber (sav)'in şöyle buyurduğunu haber vermektedir: İki adam putlara tapan bir topluluğun önünden geçiyorlardı. O topluluk iki adama;

- "Bu putlara kurban kesmeden sizin buradan geçmenize izin

vermeyiz," dediler. Adamlardan biri;

- "Ben kurban kesmem," dedi. Onlar da;

- "Bir sinek dahi olsa kurban edeceksin," dediler. Adam;

- "Sinek de kurban etmem," dedi. Bunun üzerine o topluluk o kişiyi öldürdü. O da Cennet'e girdi. Diğer adam ise o putlara bir sinek kurban etti ve Cehennem'e girdi.

Müslümanlar! Konu bu kadar basit değildir. Puta çiçek koymak, karşısında saygı duruşunda bulunmak öyle kolay bir husus değildir. İslâm uleması fetvasında şöyle demektedir: Bir kimse mecusi komşusuna "Nevruz bayramı" gününde onun Nevruz gününü kutlamak için ona bir yumurta dahi hediye etse veya onu tebrik etse kâfir olur. Kâfirlerin bayramlarını tebrik etmek küfürdür, çünkü sen onun küfrünü kutluyorsun. Şimdi sizlere yılbaşı dolayısı ile tebrik kartı gönderenleri biliyorsunuz. Bunlar müslüman değiller. Sen onları küfürle tebrik etmiş oluyorsun. Küfrü tebrik etmenin ne demek olduğunu her halde anlıyorsun. "Allah ve Rasulü yanında onların nasıl bir antlaşması olabilir ki? Size galip gelecek olsalar ne akrabalık bağını gözetirler ne de verdikleri sözü. Ağızları ile sizi memnun etmeye çalışırlar. Fakat kalpleri bundan kaçınır, onların çoğu yoldan çıkanlardır." (Tevbe.8)

Tüyleri ürperten, cehennemi işkenceler bir yana günümüzde müslümanları imha etme operasyonları devam etmektedir.

Müslümanları Topluca Yok Etme Çalışmaları

Nitekim bu yıl, Çin'deki müslüman Türkistan'da, Tatarların Bağdattaki cinayetlerini bile gölgede bırakan bir facia meydana geldi. Müslüman bir lider yakalanıp getirildi, kendisi için cadde ortasında kazılan kuyuya konuldu. Arkasından yörenin müslümanları çeşitli işkence ve baskılar altında büyük abdest pisliklerini kaplara doldurup oraya getirmeye zorlandılar. (Çin'de devlet halkın bu pisliklerini toplar, onlara verdikleri gıda maddelerine karşılık olarak gübre olarak kullanır. Bu itibarla herkes pisliğini bir ekmek karşılığında devlete vermek mecburiyetindedir). İşte Çin devleti halktan topladığı bu pislikleri kuyuda bulunan müslüman liderin, üzerine boşalttırır. Bu işkence üç gün devam etti. Zavallı adam pislik birikintisi içinde can çekişe çekişe son nefesini vermek zorunda bırakıldı!

Yugoslavya'daki komünist rejimde müslümanlara aynı şeyleri yaptı. Bu cinayetlerin bilançosu olarak komünist rejimin orada iktidara geliş tarihi olan İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden günümüze kadar bir milyon müslüman yok edildi. Bu yok etmeler ve vahşi işkenceler orada hâlâ devam ediyor. Bunların bazı iğrenç örnekleri şöyle: Erkek ve kadın müslümanlar canlı pastırma sucuk üreten kıyma makinalarına atılıyor ve makinanın öbür tarafından et ve kan hamuru olarak çıkıyorlar! Kafkasyalı müslümanlardan Ürdün'e hicret eden Şeyh Şamil'in cemaati o günleri şöyle anlatmaktadırlar: Lenin ve Stalin günlerinde faizlerdeki hububatın tamamını aldılar ve bizleri topluca hapsettiler, kamplara doldurdular. İnsanlar açlıktan ölmek için, ölmek üzere olanları yiyorlardı. Baba ölmek üzere olan oğlunu, kadın ölmek üzere olan kocasını yiyordu. Bunu ben zulümden kaçarak Ürdün'e gelen Çeçen halkından dinledim. Bu şekilde eşlerini, çocuklarını yedikten sonra açlıktan kurban sırası kendisine geliyor ve ölüyordu. Sağ kalanlar ise ya Azerbeycan'da yazın sıcaklığının 50 dereceye çıktığı bölgelere ya da Sibiry'a'nın, kışın soğukluğunun sıfırın altında 30, 40 derecelere vardığı bölgelere sürgün ediliyorlardı. Sibiry'a'da bu şekilde kaç insanın öldüğünü ancak Allah bilir.

Daha sonra İslâm Konferansı'na katılan müslüman ülke vakıflar bakanları, Rusya'da barıştan ve insan haklarından söz etmekte! İşte Ruslardaki barış böyle bir barıştır. Ya Yugoslavya'daki barış?! Onun barışının mahiyetini bilmek için şu olayı dinleyin: 1948 Filistin Harbindeki Boşnak Mücahidler Filistin'de 1948 yılında harb başladığında, Filistin cihadına katılmak için Yugoslavya'dan mücahidler gelmişti. Allah'a yemin ederim ki onlardan bir tanesi bana şunları anlattı: Binlerce yahudinin arasına tek başıma giriyordum. Üzerime kurşunlar yağmur gibi yağıyor, öyleki sırtımdan ceketi düşürüyorlardı. Ona: Peki ne yapıyordun? dedim (ve o gün onu doğrulamamış, ona inanmamıştım. Ta ki, Afgan cihadında bunlara şahid oluncaya kadar). Yugoslavya'nın Bosna Hersek'inden olan Şeyh Abdurrahman şu cevabı verdi: Ben, "Kulhuvallahu Ahad, Kul euzu birabbil felak ve kul euzu birabbinnas sûrelerini âyete-e1-kürsî ile birlikte okuyor ve Bismillahillezi la yedurru maa ismihi şeyun fi'l ardi ve la fissemay ve huvessemî-ul âlîm" okuyordum ve binlerce yahudi askerinin arasına giriyordum. Görevimi tamamladıktan sonra da hiçbir yara almadan geri dönüyordum.

1948'de Kudüs'ten ve Mescid-i Aksa'dan Ürdün ordusu geri çekilip Kudüs'ü yahudilere bırakmak, teslim etmek istedikleri zaman bu Şeyh Abdurrahman ise bunu reddetmiş ve şunları söylemiştir: "Yahudiler ben sağ kaldığım ve cesedim tepelenmediği sürece Mescid-i Aksa'ya giremeyeceklerdir." Şeyh Abdurrahman ve beraberindeki Mısır İhvan-ı Müslimin teşkilatına mensup bir grup İslâmî Hareket mensubu gençlerle birlikte Mescid-i Aksa'nın içine girerler. Oradan çekilmeyi reddederler. Vallahi onlarla içeride birlikte kalan bir kardeş daha sonra bana olayı şöyle anlattı: "Bizim sayımız, Mescid-i Aksa'nın pencerelerinin sayısından daha azdı. Biz ise mescidin içerisinde bir bu pencereden, bir şu pencereden dışarıya yahudi askerlerine ateş açmaktaydık. Şeyh Abdurrahman, Ürdün askeri komutanı Abdullah et-Tell'e "Mescid-i Aksa'yı nasıl terk edebilirsiniz? Nasıl buraları yahudilere bırakabilirsiniz?" dediğinde, komutanın cevabı: "Gelen emirler böyle, çekileceğiz" olmuştu. Bunun üzerine Şeyh Abdurrahman komutana: "Bana iki sandık bomba bir otomatik silah ve mermileri bırak ve git. Ben Mescid-i Aksa'nın alanında bulunan şu minarenin üstüne çıkacağım. Yahudiler içeri girince bütün bu bombaları onlara atacağım ve onları gücümün yettiği kadar otomatik silahla tarayacağım. Sonra da onlar beni öldürürler." Sonra Mescid-i Aksa'da bulunan gençler bütün pencerelerinden ateş edince yahudiler Mescid-i Aksa'nın müslümanlarla dolu olduğunu, Mescid-i Aksa'yı boş bırakarak çekilmelerinin mümkün olmadığını zannettiler. Mescid-i Aksa'ya yaklaşmaya bile cesaret edemediler. Böylece Mescid-i Aksa işte bu gençlerin sayesinde 1948 ile 1967 yılları arasında müslümanların bünyesinde kaldı.

Arap ordusu bir savaşta ne zaman darboğazda kalsa arkalarından beş altı kişilik Yugoslav mücahidleri gönderilirdi. Bunlar yahudi muhasarasını kırar ve mücahidlere yardım ulaştırırlardı. Bir defasında şehid Abdulkadir el-Hüseyni yahudilerin kuşatması altında kalmıştı. İlgililer ek kuvvet istediler. Yugoslavyalı bu gençlerden beş tanesi gitti, yahudilerin oluşturdukları bu çemberi kırdılar. Ne yazık ki Mısır ve Suriye birlik kurup Arap Birleşik Cumhuriyeti'ni oluşturunca yeni cumhuriyetin başkanı Cemal Abdunnasır, Yugoslav lideri kardeşi Tito'ya: (AbdunnasırTito'ya kardeş derdi. Çünkü inkarcılıkta onun kardeşi idi) "Kardeşim Tito bizim birleşmemizin hediyesi olarak bizden ne arzularsın?" diye sorar; Tito da; "1948 senesinde Filistin harbinde savaşan kaç kişi var sende? Bunlar Suriye'ye gidip orada yerleştiler. Onları bana teslim et" dedi. Abdunnasır'da onları Suriye'de yakalatıp Tito'ya teslim etti. Tito ertesi günü bütün bunları kurşuna dizdi ve yaptıklarını halk için yaptığını söyledi.

1948 Filistin Harbindeki Boşnak Mücahidler

Filistin'de 1948 yılında harb başladığında, Filistin cihadına katılmak için Yugoslavya'dan mücahidler gelmişti. Allah'a yemin ederim ki onlardan bir tanesi bana şunları anlattı: Binlerce yahudinin arasına tek başıma giriyordum. Üzerime kurşunlar yağmur gibi yağıyor, öyleki sırtımdan ceketini düşürüyorlardı. Ona: Peki ne yapıyordun? dedim (ve o gün onu doğrulamamış, ona inanmamıştım. Ta ki, Afgan cihadında bunlara şahid oluncaya kadar). Yugoslavya'nın Bosna Hersek'inden olan Şeyh Abdurrahman şu cevabı verdi: Ben, "Kulhuvallahu Ahad, Kul euzu birabbil felak ve kul euzu birabbinnas sûrelerini âyete-el-kürsî ile birlikte okuyor ve Bismillahillezi la yedurru maa ismihi şeyun fi'l ardi ve la fissemâi ve huvessemî-ul âlim" okuyordum ve binlerce yahudi askerinin arasına giriyordum. Görevimi tamamladıktan sonra da hiçbir yara almadan geri dönüyordum. 1948'de Kudüs'ten ve Mescid-i Aksa'dan Ürdün ordusu geri çekilip Kudüs'ü yahudilere bırakmak, teslim etmek istedikleri zaman bu Şeyh Abdurrahman ise bunu reddetmiş ve şunları söylemiştir: "Yahudiler ben sağ kaldığım ve cesedim tepelenmediği sürece Mescid-i Aksa'ya giremeyeceklerdir." Şeyh Abdurrahman ve beraberindeki Mısır İhvan-ı Müslimin teşkilatına mensup bir grup İslâmî Hareket mensubu gençlerle birlikte Mescid-i Aksa'nın içine girerler. Oradan çekilmeyi reddederler. Vallahi onlarla içeride birlikte kalan bir kardeş daha sonra bana olayı şöyle anlattı: "Bizim sayımız, Mescid-i Aksa'nın pencerelerinin sayısından daha azdı. Biz ise mescidin içerisinde bir bu pencereden, bir şu pencereden dışarıya yahudi askerlerine ateş açmaktaydık. Şeyh Abdurrahman, Ürdün askeri komutanı Abdullah et-Tell'e "Mescid-i Aksa'yı nasıl terk edebilirsiniz? Nasıl buraları yahudilere bırakabilirsiniz?" dediğinde, komutanın cevabı: "Gelen emirler böyle, çekileceğiz" olmuştu. Bunun üzerine Şeyh Abdurrahman komutana: "Bana iki sandık bomba bir otomatik silah ve mermileri bırak ve git. Ben Mescid-i Aksa'nın alanında bulunan şu minarenin üstüne çıkacağım. Yahudiler içeri girince bütün bu bombaları onlara atacağım ve onları gücümün yettiği kadar otomatik silahla tarayacağım. Sonra da onlar beni öldürürler." Sonra Mescid-i Aksa'da bulunan gençler bütün pencerelerinden ateş edince yahudiler Mescid-i Aksa'nın müslümanlarla dolu olduğunu, Mescid-i Aksa'yı boş bırakarak çekilmelerinin mümkün olmadığını zannettiler. Mescid-i Aksa'ya yaklaşmaya bile cesaret edemediler. Böylece Mescid-i Aksa işte bu gençlerin sayesinde 1948 ile 1967 yılları arasında müslümanların bünyesinde kaldı.

Arap ordusu bir savaşta ne zaman darboğazda kalsa arkalarından beş altı kişilik Yugoslav mücahidleri gönderilirdi. Bunlar yahudi muhasarasını kırar ve mücahidlere yardım ulaştırırlardı. Bir defasında şehid Abdulkadir el-Hüseyni yahudilerin kuşatması altında kalmıştı. İlgililer ek kuvvet istediler. Yugoslavyalı bu gençlerden beş tanesi gitti, yahudilerin oluşturdukları bu çemberi kırdılar. Ne yazık ki Mısır ve Suriye birlik kurup Arap Birleşik Cumhuriyeti'ni oluşturunca yeni cumhuriyetin başkanı Cemal Abdunnasır, Yugoslav lideri kardeşi Tito'ya: (AbdunnasırTito'ya kardeş derdi. Çünkü inkarcılıkta onun kardeşi idi) "Kardeşim Tito bizim birleşmemizin hediyesi olarak bizden ne arzularsın?" diye sorar; Tito da; "1948 senesinde Filistin harbinde savaşan kaç kişi var sende? Bunlar Suriye'ye gidip orada yerleştiler. Onları bana teslim et" dedi. Abdunnasır'da onları Suriye'de yakalatıp Tito'ya teslim etti. Tito ertesi günü bütün bunları kurşuna dizdi ve yaptıklarını halk için yaptığını söyledi.

Allah Yolundan Alıkoyma

"... Allah'ın... yolundan (hem kendilerini, hem başkalarını) alıkoymuşlardır..." (Tevbe, 9)

Arap mücahid gençlerden biri vardı. Kendisini Ebu't-Tuh (sert mizaçlı) diye isimlendirmişti. Fiilen o sert mizaçlı idi. Maaşallah o cihad için gelen Arap genç mücahidlerinin ve cephelere katılanların öncülerindendi. Çok gayretliydi ve inancı sağlamdı. Bir gün Şeyh Celaleddin Hakkani'ye gelerek;

- "Te vessül (rabita yapmak) şirktir" der. Celaleddin Hakkani de;

- "O haramdır" der. Genç ona;

- "Hayır şirktir" der. Hakkani mücahidlerin karşısında ona;

- "Te vessül haramdır" der. Mücahid genç;

- "Hayır, ya tevessülün şirk olduğunu itiraf edeceksin ya da bu çatının altında bir gece dahi senle birlikte kalmam" der. Bu gence rabita yapmanın haram olması yetmiyor. Celaleddin Hakkani'nin mücahidlerin önünde rabita yapmanın haram olduğunu itiraf etmesi kâfi gelmiyor. Genç ona "mutlaka bunun şirk olduğunu söylemen gerekir" diye ısrar ediyor. Hakkani de;

- "Ben onun şirk olduğuna inanmıyorum," der. Genç de bunun üzerine hak adına (!) cepheyi terk ederek cihaddan geri döner. Vakıa bu mesele izaha muhtaçtır. "Allah'ın yolundan alıkoyma" yasağı çeşitli şekillerde çiğnenmiş olabilir. Bazen insanın kendisi Allah'ın yolundan alıkoyan olur da, kendisi bundan habersiz olur. Bu bazen ameliyle, bazen de sözle olur. Nice kelimeler vardır ki, sahibini Cehennem'e sokmuştur! İmamsın, sana ittiba edilmektedir, âlimsin, ilminden hidayete ulaşılmaktadır. Sana birisi gelip te, istirahat etme zamanında, ya da uyku zamanında bir soru sormak isterse, "yarın gel" deme. Belki de senin yanına uzak yerden gelmiştir. Bir sorunu vardır, onu çözmek istemektedir. Müsaade et ona. Senin yanından buruk olarak ayrılmasını ve "uzak yerden yanına geldik, bize iki dakikasını ayırmadı" demesine fırsat verme.

Peşaver'de oturup ta Allah'ın yolundan engelleyenlerden olma. Afganların tüm ayıplarını ezberleyip üzerine tuz biber ekerek, dışarıdan oralara Allah için cihada gelenlere engel olma. Bir müslüman cihad için Suud'dan, Kuveyt'ten, Katar'dan, Ürdün'den ya da diğer ülkelerden cihad aşkıyla geldiğinde ve seni iyi birisi olarak tanıdığından: "Ey kardeşim bana hangi cepheyi tavsiye edersin?" diye sorduğunda, ona: "Cepheye gitme. Burada cihad olmaz. Çünkü bunlar müşriktirler, bid'at ehlidirler. İşte falan komutan Fransa'yla, filan komutan Amerika'yla vs. işbirliği yaptığını işittik. Sen cihada gitme. Otur tedrisat yap" deme. İşte bunlar Allah'ın yolundan engellemektir. Seninle karşılaşan, cihad aşkıyla gelen bu müslüman beş dakika sonra: "Keşke buralara kadar gelmeseydim. Bilet parasına, vize almak için gel gitlere ve uğraşılara yazık oldu" demeye başlayacak ve geri dönecektir. İşte bu Allah'ın yolundan engellemektir. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"İnkâr edenlerin ve Allah yolundan alıkoyanların amellerini Allah boşa çıkarır." (Muhammed, 1)

Allah'ın yolundan küfürle alıkoymak, Allah'ın yolundan cihadı engellemektir. Öyle insanlar var ki; hakkı söylemek adına Allah'ın yolundan halkı akkorlar da bundan haberleri dahi olmaz. Nice insanlar vardır ki kelimeler onları Cehennem'e sürüklemiştir. Afgan cihadının ayıplarını beyan ederek insanları cihaddan engelleyenler. Ramazan'da oruç tutmamalarını söyleyen kimseler gibidir. Ramazan orucuyla, cihad arasında hiçbir fark yoktur. Cihad da farz-ı ayndır, oruç da farz-ı ayndır. Kesinlikle fark yoktur. Ramazanda oruç yiyenin günahı, cihad etmeyen kimsenin günahından daha azdır. Çünkü cihadın faydası tüm ümmet içindir. Orucun faydası ise, tutan kimse içindir. İbn Teymiyye şöyle diyor: "Dini ve dünyayı fesad eden saldırgan düşmanı engellemek, imandan sonra gelen en büyük farzdır."

İnsanların canlarına, mallarına, ülkelerine ve dinlerine saldıran komünist Rusya'yı önlemek. Afgan müslümanlarını onlardan korumaktır. Sonra birisi geliyor ve "kardeşim, Afganistan'daki cihad hakkında ne dersin?" diyor. Sen de; "geldiğin yerde kalman İslâm'a ve müslümanlara daha faydalıdır" diyorsun. La havle vela kuvvete illa billahil aliyyil azim. Bu insanın cevabı tamamen; "Ramazan orucu hakkında ne dersin?" diye sorulup ta; "kardeşim, Ramazan orucu senin sıhhatini etkiler. Biz burada İslâm devleti kurmak istiyoruz. Sıhhaten senin kuvvetli olman lâzım, çünkü İslâm devleti kurmak ve kafirlerle savaşmak istiyoruz" diyerek hak ve batılı birbirine karıştıran kimsenin cevabı gibidir. Sen şimdi Ramazan'da oruç tutma, kuvvetli olmak için (!) sonra da kâfirlere hücum ederiz. Ne kadar sonra? Elli, yüz belki de bin sene sonra! Ya da; oruç tutma demiyor, ama: "Vallahi kardeşim falan, oruç tuttu hastalandı, falan oruç tuttu öldü, falan oruç tuttu şöyle oldu" vs. Yani sanki, oruç tutma diyor. Birisi geliyor: "Allah yolunda cihad etmek istiyorum" diyor. Sen de: "Vallahi kardeş falan cepheye şu var, filan cepheye kendi aralarında kıtal var, falan cephesinde ise bidat ve hurafeler var, falan cephesinde ise şirk var." Yani ne demek istiyorsun! Desene açıkça: "Allah yolunda cihad etme" diye. Evet, kendi ülkemizde de cihad var. Nasıl mı? Nefis yemeklerle, leziz tatlılarla... Her gün cihad yapılmakta maşallah! Hatta bu yolda karınlar şişmekte, geçirmeler başlamakta! Daha sonra geliyor ve şeyhimi Cihada gideyim mi! Şeyh de: "Oğlum, ailende cihad et. Çocuklarında cihad et. Onların eğitimi de cihaddır. Birisi yine soruyor. Allah yolunda Cihada gideyim mi? diye. O da: Otur, anne babana hizmet et. Bu Afganistan'daki cihaddan daha faziletlidir diyor. Bir üçüncü kişi geliyor; biz ona; "Afganistan'da mücahitlerin zafere ulaştıklarını işittik" dediğimizde bu defa: "Sizin aklınız doğduğunuz ilk günkü gibi hâlâ küçük. Savaşın boyutlarını kavrayamamakta. Savaş büyük devletler arasında olmakta. Bu savaş Rusya ve Amerika arasında olmakta. Sizler Afganlar mı savaşıyor, zannediyorsunuz? Savaşanlar Amerika ve Rusya. Sizin bu savaşa katılmanızı gerektirecek bir neden yok! Kendi ülkende kal. Kendi ülke halkına faydalı ol. Afganlarla İslâm arasında herhangi bir bağ yok..." (Onlar) Allah yolundan (insanları) engellemektedirler. Yaptıkları ne kadar da kötü bir şeydir!

Fasık bir kimse tevbe ederek, günahlarına kefaret olması için cihada gelmiş ve Peşaver'de seninle karşılaşmış, sana cihadı soruyor ve sende "cihadı bırak! Önce İslâm'ı anlamak gerek. İslâm'ı anladıktan sonra cihad edersin (!)" demektesin. Önce sen iyi bil ki: İslâm'dan neyi anlamalıdır. Sen İslâm'dan neyi anladın, kaç kitap okudun?! İslâm'a yeni giren ve hemen cihada katılmak isteyen sahabelere otur; Kurtubi Tefsirini, İbn-i Abidini, Bidaye ve Hidayeyi, Felhu'l-Bari'yi okudun mu diye sorulmuyordu? Bilakis sahabeler La ilahe illallah, Muhammeden Rasulullah'ı biliyor ve cihaddan geri durmuyorlardı. Bu nedenle ne Ebu Bekir, ne de Ömer (r.anhuma) hadis hafızları değillerdi. Hz. Ebu Bekir zekat vermeyenlere karşı savaş açtığında, Hz. Ömer ona: Sen onlara nasıl savaş açarsın. Halbuki onlar "La ilahe illallah" diyerek kanlarını korumuşlardır, diye itiraz etmişti. Hz. Ebu Bekir de; "Vallahi, namazla zekatın arasını ayıranlara karşı savaşıyorum. Rasulullah'a verdikleri bir oğlağı dahi vermezlerse, onlara savaş açarım"

buyurmuştur. Şayet o sahabeler çokça hadis hafızları olsalardı, Hz. Ebu Bekir onlara şu hadisi delil gösterirdi: "Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasülü olduğuna şehadet getirip namazı kılincaya, zekatı verinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Eğer bunu yaparlarsa benden kanlarını ve mallarını korumuş olurlar."

Bazıları şöyle diyebilirler: "Kardeşim bunlar için tekniğe ve taktiğe ihtiyaç var. Önce güzelce silahlanmalıyız. Düşmanlarımızın sahip olduğu gibi bizlerde tanklara, uçaklara, teknolojik imkân ve sanatlara sahip olmalıyız! İyi bilinsin ki, Rumu ve Farsı yenenler tuzla kâfur otunu birbirinden ayırd edemeyen kimselerdi. Kisra'nın sarayına girdiklerinde beyaz kâfur buldular. Onu tutup bu ne yumuşak bir tuzmuş diyerek yemeklerine koyduklarında tuz tadı gelmeyince onun tuz olmadığını anlamışlardı. Oranın en zengin eşrafından Abdul Mesih isimli birinin kızı esir alınmıştı. Yaşlı olan bu kız kendisini esir alan askere: "Ey evladım! Benim yaşını oldukça ilerlemiş, gençliğim kaybolup gitmiştir. Sana istediğin kadar para vereyim ve beni bırak!" der. Asker de: "Bin dirhem isterim" der. Kadın çıkarıp bin dirhemi verdikten sonra: "Neden daha fazla istemedin?" diye sorar. O da: "Binden sonra başka sayı mı var?" der. O en büyük sayının bin olduğunu düşünmekte. İşte o zamanın süper devletlerini Rum ve Farsı bunlar fethetmiştir. Teknik, taktik ve teknolojisi olmayan insanlar!

Günümüzde bazı insanların zihninde cihaddan önce davet gereklidir, düşüncesi vardır. Cihad öncesi davet olmalıdır. Ancak, bu davet ülkelerimiz kendi idaremiz altında bulunuyorsa cihaddan daha önce gelir. Müslümanların namusları kirletilirken, her yerde oluk oluk müslüman kam akıtılırken, mukaddes topraklarımız işgal altında bulunurken, bu söz, nasıl doğru olabilir? Hırsız yatak odasına girmiş, yatağına uzanmış, hanımın kocası diyor ki: "Bekle, Allah'a dua edeyim!" Aileni, kızını, bacını bu şekilde hırsızla baş başa bırakıp da "tesbihimi çekeyim, teheccüd namazımı kılrayım" diyorsan çektiğin tesbih, okuduğun âyet sana lanet edecektir. Sen ne yapmaktasın? Yüce Allah tesbihini, namazını nasıl kabul eder? Semadaki melekler sana lanet etmektedir, ırzını, namusunu kıskanmadığından dolayı! Yatak odana giren, yatağına giren bu hırsızla savaşmak sana farz-ı ayn olmuştur. Öldürene ya da öldürülene kadar savaşmak zorundasın.

Tüm İslâm âlimleri ırzı savunmanın farz olduğu konusunda ittifak etmişlerdir; Bir müslüman kadın teslim olduğu takdirde tecavüze uğrayacağını biliyorsa onun teslim olması caiz değildir. Savaşmak ve öldürülünceye kadar direnmek zorundadır. Bu nedenle Konir bölgesinde Rus askerleri müslüman kadınları tankların içine çekmek istediklerinde, birçok müslüman kadın kendisini nehire atarak namusunu kurtarmıştır. Bu hareket tamamen İslâm şeriatine uygundur. Çünkü, namusu müdafaa, canı müdafaadan daha önce gelir.

Şairin dediği gibi;

Yüksek şeref etrafında kan akıtılmadıkça eziyetten kurtulamaz...

Durum böyle iken düşmanın tâ yatak odasına girip müslümanların ırzlarını kirletmeleri halinde nasıl davranılacaktır? İşte bu nedenle İbn Mübarek adlı şair böyle bir durumu garipseyerek şunları söylemiştir:

Müslüman kadınlar saldırgan düşmanın elinde bulunurken, Müslüman nasıl yerinde durabilir. Nasıl sakin olabilir. Halbuki kadınlar rüsvaylıktan korktuklarında en çetin söz olan şu sözü söylemekte; Keşke bizler doğurulmamış olsaydık, bu hali görmeseydik.

Evet şair bu şiirinde red ifade eden bir soru soruyor. Nasıl böyle bir durumda müslüman yerinde durabilir? Aziz ve celil olan Mevla da aynı red sorusunu soruyor ve şöyle buyuruyor:

"Size ne oluyor da Allah yolunda ve "ey Rabbimiz, halkı zalim olan bu memleketten bizi çıkar. Kendi tarafından bize bir dost gönder ve yine kendi tarafından bize bir yardımcı gönder" diye yalvaran, erkek, kadın ve çocuklardan güçsüz olanlar uğrunda savaşmıyorsunuz?" (Nisa, 75)

Şair şöyle der:

Müslüman kadınlar bütün sınırlardan kaçırılırken,

Müslümanların yaşantısı nasıl güzel olabilir?

Allah için ve İslâm hakkı için onları genç, ihtiyar savunmalıdır.

Ey dinleyen!

Basiret sahipleri nerede olurlarsa onlara seslen.

Allah'ın çağrısına cevap verin, cevap!

Kardeşlerim, Mısır'da müslüman kadın esir düştüğünde zamanın halifesine seslenerek; "Eyvah! Ya Mu'tasım" diye çağrıda bulunması üzerine, Mu'tasım 70.000 kişilik bir orduyla harekete geçer. Mu'tasım'ın bu hareketini o kadının çağrısına gereksiz bir itaat ya da yiğitlik zannetme! Bu harekette bulunmak, farz-ı ayndır. İslâm uleması "bir müslüman kadın esir düştüğü zaman, tüm müslümanların üzerine o müslüman kadın kurtuluncaya kadar cihad farz-ı ayn olur" diyerek bu hususta icmâ etmişlerdir.

"Şunlar Müşriktir" kitabından iki kelime öğrendin, insanları davet edip "gel bak, İbn Kayyım ne diyor?" diyorsun. Birinci satırı okudun, ikinci satırı da oku diye emrediyorsun. Keşke bu iki satırı bilmemiş olsaydın. Çünkü bu dinin belini kıranlar yarım âlimlerdir. Ne doğru dürüst âlimdirler, ilmine dayanarak fetva versinler. Ne de cahilliğini idrak ederek bilmediklerini öğrensinler.

İmam Nevevi'nin Mücadelesi

İmam Nevevi; İslâm tarihinde en önde gelen fıkıh âlimlerindendir. Tüm İslâm tarihi boyunca İslâm âlimlerinden en bilgili on âlim zikredilecek olsa İmam Nevevi bu seçkin on fukahânın içerisinde yer alır. Sahih-i Müslim'i şerh etmiştir. Ayrıca "el-Mecmu'ufı'l-fıkıh" isimli bir eseri de vardır. İbn Kesir, Nevevi'nin bu kitabı hakkında "benzeri bir kitap telif olunmamıştır" diyerek bahsetmektedir. Gerçekten İmam Nevevi'nin kitaplarını okurken susuzluğunu giderdiğini hissedersin. Manaların derinliğine ve cazibesine hayran kalırsın. Ayrıca İmam Nevevi çok zâhid, abid olan hayatı boyunca emr-i bil maruf nehy-i anil münkeri terk etmeyen, hakkı haykıran ve zalim sultanların zulümlerinden ve kuvvetlerinden korkmayan bir âlimdir. Bir gün yazı yazarken çırası söner ve eli bir ampul gibi parlar ve elinin ışığıyla yazısına devam eder. Şam ve Mısır emiri Zahir Baybars ile ihtilaf eder. Baybars: Tatarlar 658 H. yılında Filistin'e kadar geldiklerinde ve Şam'a saldırıya hazırlandıklarında, onlarla savaşmak üzere ordu teşhiz etmek için, halkın malını almasının caiz olacağına dair âlimlerden fetva talep eder. İmam Nevevi'nin dışında, tüm âlimler fetva verirler. İmam Nevevi ise "Hayır, sana fetva vermiyorum" der. Baybars ise: "Neden fetva vermiyorsun? Biz Tatarlara karşı cihad için silah alacağız. Tatarların zulmüyle ümmet ve din zayi olmaktadır" der. İmam Nevevi'de: "Sen buraya geldiğinde bir köleydin ve hiçbir şeye sahip değildin. Ben şu anda senin yanında birçok bağların, bahçelerin, köle ve cariyelerin, altın ve gümüşlerin olduğunu görüyorum. Bunları cihad için sattığın zaman ancak, bana karşı haklı olursun ve ben de sana cihadda kullanmak üzere halkın malını almana, o zaman fetva veririm." Bu cevabı işiten Baybars, İmam Nevevi'yi Şam'dan sürgün eder. Sürgün edilen Nevevi kendi köyü olan Neva köyüne gider ve oraya yerleşir. Bunun üzerine âlimler Zahir Baybars'a gelerek: "Şam uleması Muhyiddin en-Nevevi'ye muhtaçtır" derler. Baybars'ta, âlimlere: "Onu geri getirin" der. Buna cevaben İmam Nevevi: "Allah'a yemin ederim ki Zahir Baybars orada bulunduğu sürece Şam'a girmeyeceğim" der. Ve yüce Allah onun yeminini boşa çıkartmaz. Bir ay sonra Zahir Baybars vefat eder. İmam Nevevi Şam'a döner. İşte İmam Nevevi âlim, zahid, fakih ve muhaddis... Kitaplarındaki berekete bakın! Riyazu's-Salihin'e , Kırk hadise ve Kitabul-Ezkar'ma bakın! Kitaplarında bereket ve feyz hissedilmektedir. İmam Nevevi'nin kitaplarının yayılması gibi, telif olunmuş hiçbir kitap yayılmamıştır. Medine İslâm Üniversitesi'nde, İmam Nevevi Şerhi ve Sahih-i Müslim, öğrencilere ücretsiz olarak dağıtılır. Bir defasında küçük bir öğrenci grubu 18 ciltlik İmam Nevevi'nin Sahih-i Müslim Şerhini tekrar yetkililere iade ediyor ve "Biz Nevevi'nin kitaplarını istemiyoruz" Neden? Çünkü onun akidesinde bozukluk var! İmam Nevevi'ye dil uzatmaya cesaret edebilmek, akidesinde bozukluk var, -Allahu Ekber! Daha dün yumurtadan çıktın, bugün elini olgunlaşmamış üzüm salkımına uzatıyor- onun kitaplarını istemiyoruz diyebilmek..! Eğer Nevevi böyle olursa İbn Hacer el-As-kalani de böyle olur. Filan te'vilcidir, falan Eşari'dir vs. gibi ifadelerden sonra ulemeden geriye kim kalır? İslâm ümmetinin âlimlerinden hiç kimse kalmaz. Sen gelir bu fakih alimlerin bizler için yaptıkları büyük surları yıkmaya çalışır; üzerine bir çizgi çeker veya tek bir kelimeyle hepsini hiçe sayarsan geriye ne kalır? Bütün ümmet bunların sözlerini kabul edip kendilerine saygı gösterirken, senin bu şazz ve tutarsız durumun neyi ifade eder? Tüm İslâm ümmeti İmam Nevevi ile İbn Hacer'in ilminde ve takvasında ittifak eylemiştir. İbn Hacer, hadis ilminde emiril mü'minin mertebesinde. Henüz daha abdest almasını doğru dürüst bilmez, sabah namazını kuşluk vakti kılar ve İmam Nevevi'ye ya da Seyyid Kutub'a dil uzatmaya cüret eder. Şu kâfirdir ya da bu kâfirdir diye tekfirde bulunur. Sevdığım ve güvendiğim bir kardeşim bana şunu anlattı: Müslüman bir genç, cihad için yanına gelir. O da cihad için gelen, tanıyıp sevdiği bu müslümanı evinde ağırlar. Yedirir, içirir ve yatağında yatırır. Daha sonra da havaalanında onu yolcu etmeye gider. O müslüman misafirde kendisini ağırlayanın oğluna; "Allah için babana buğz ediyorum. Çünkü baban, Müslüman Kardeşler cemaatindendir" der. İşte, iyiliğin karşılığı! Allah'ın yolundan engelleyip de iyi niyetinden yaptığının farkında olmayanlardan bir ikincisi de işte budur! "Amellerinin kötülüğü onlara (şeytan tarafından) cazib gösterilmiştir." (Tevbe, 37) Ey kalpleri evirip çeviren, kalbimizi dinin üzerine sabit kıl. Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrail'in Rabbi olan Allah'ım, göklerin ve yerin yaratıcısı, gaybın ve hazrın âlimi! İhtilaf ettikleri şeylerde kulların arasında hükmedecek Sensin, hakta ihtilaf edilen şeylerde izninde bizleri hakka ve doğruluğa ulaştır. Şüphesiz Sen dilediğini sıratı müstakime ulaştırırsın.

Seyyid Kutub'u Dalaletle ve Kafirlikle İtham Eden Kişi

Bu ikinci kişi kendisine ikramda bulunan konuk sahibine: "Allah için sana buğz ediyorum" demiştir. Sebebi ise misafir edenin Müslüman Kardeşler'den olmasıdır. Bu tür insanlar merhum Seyyid Kutub'a, o Fizilalil Kur'an'ın sahibi değil, Fi Delâil Kur'an'ın sahibidir Seyyid Kutub! Kitaplarını okuduğunuz, sevdiğiniz bu adam dalalettedir, kâfirdir demekteler. Neden böyle söylemekte? İstihbarat birimleri gençlerin Seyyid Kutub'un kitaplarını okuyupta etkilenmelerinden korkmaktadırlar. Bu nedenle Seyyid Kutub'un akidesinden insanları şüphelendirmek ve Seyyid Kutub'un kitaplarıyla yeni neslin arasına sedler çekmek istemektedirler. Böyle söyleyen kimseler, bu sözleriyle büyük ihanet birimlerine hizmette bulunduklarını bilememektedirler. Bu zavallılar gerçekten hakkı açıkladıklarını zannetmektedirler. Seyyid Kutub'un kâfir olduğuna inanmaktadırlar. Kardeşlerim! Müslüman, Allah'ın yoluna engel olmaz. Allah'ın yolundan insanları engellemez. Nice kelimeler vardır ki söyleyene "telafuz etme beni, bırak beni" der. Peygamber efendimiz bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır: "Kişi umursamadığı bir sözü söyler ve onun yüzünden Cehennem ateşine sürüklenir" Düşünün! Nevevi'nin akidesinde bozukluk var demekle ne kadar genç hayırdan mahrum bırakılmaktadır? Milyonlarca müslüman Nevevi'nin büyük nimetten, Allah'ın ona bahşetmiş olduğu feyiz ve bereketten mahrum bırakılmak istenmiş olmuyor mu? Aynı şekilde İbn Hacer el-Askalanî için akidesi bozuktur, çünkü o Eşari'dir, denildiğinde... bunu diyenlere Eşari nedir? diye sorsanız, vallahi cevap veremez, çoğu daha Eşari nedir, ne demektir onu bilmez. Sadece duymuştur! Fethu'l-Bari'yi oku, fakat Kitabı't-Tevhid bölümünün şerhini okuma! Neden?! Çünkü İbn Hacer'in akidesi tamamen selefi değildir, Nevevi'nin kitaplarını oku, mahzuru yoktur. Fakat bazı bozuk te'villere dikkat et! Bir genç gelmişti. Adımı biliyordu. İslâmabad'ta onunla karşılaştım. Bana falan şöyledir, filan şöyle sofidir, Busayri ve filan şöyledir diye anlatmaya başladı. Sonra da: "Busayri Kasidesi (el-Burde) hakkında görüşün nedir?" diye sordu. Ben de: "İki beyiti hariç Rasûlullah (sav)'i medheden, ona övgü ve senada bulunan, bundan daha güzel bir kaside var mıdır? Sen beyitlerden Resûlullah'a sevgiyi tadarsın dedim." Bu genç; "İki beyiti kaldır, üç beyiti kaldır" demedi, dedim. Bunun üzerine: "Onun akidesinden şüphe edilmektedir" dedi. Biraz tartıştıktan sonra ikinci namazı için kalktık. Bizimle birlikte namazdan isteksiz durunca, ben; "gel sen bize namaz kıldır, senin akiden sahihtir" dedim. Öne geçti ve bize imam olup namaz kıldırıldı. Vallahi yaşı daha yirminin altında, doğru dürüst Kur'an okumayı bilmiyor, bizim akidemiz bozuk olduğu için de arkamızda namaz kılmıyor ve öne geçip bize namaz kıldırıyor. Bu bir musibettir. Söyler misiniz kâmil, akli başında bir insan nerede bulunacak? Kardeşlerim, herkeste ayıp ve hata bulunur. Fakat herkes sadece hataları görüp onları yazmakla meşgul olursa, hatalardan başka ne okunur? Her bir topluluk geldiği zaman bir öncekini lanetle anacaktır. Bu mü'minlerin sıfatı değildir. Yüce Rabbimiz mü'minlerin sıfatını şöyle beyan buyurmaktadır: "Onlardan sonra gelenler de derler ki: Rabbimiz! bizi ve bizden önce iman etmiş olan kardeşlerimizi bağışla. İman edenlere karşı kalblerimizde bir kin bırakma." (Haşr, 10) Tüm iman edenler: "Büyüğümüze saygı göstermeyen, küçüğümüze şefkatli olmayan bizden değildir" hadis-i şerifini çok iyi bilmektedirler. Ancak, gelipte; "Afgan halkı tevhide bilmedikleri için Allah Teala, azab ve ceza olarak onlara kâfirleri musallat etmiştir. Biz tevhide bilenlere gelince, Allah derecelerimizi yüceltmek için bizleri düşmanla imtihan etmiştir" şeklindeki yazıları, kitapları nasıl yazarsınız. Böyle bir kitap benim elimde bulunmaktadır. Peşaver'de bunun gibi kitaplar çokça mevcuttur. Böyle düşündükleri için Afganlılara yapılan zulümlere karşı tamamen duyarsızdılar. Afgan halkına acıyanlar da vardır. Biri buraya gelmişti. Cepheye gitmedi, Peşaver'de kaldı. Acep Peşaver'de ne var? Afganistan'daki katliamlara yanıp tutuşan biri bu zatla konuşur. O da ona; "kardeşim, Afgan halkı için kendini yorma. Sen kendini Afganlılar için yoruyorsun. Pakistanlılar onlardan daha üstündürler" der. Bunu söyleyen nasıldır? Karnı pirinç pilavı ve kızartılmış piliçlerle doludur. Öyleki fırında kızartılmadıkça piliçleri yemezler. Şimdi bu geliyor; "sen Afgan halkı için kendini yorma, onlar bu kadar önem verilmeye layık değillerdir, çünkü inançları bozuktur," der. La havle vela kuvvete illa billahil aliyyül azim. İnsanın kendi müslüman kardeşine karşı merhamet ve şefkat hissetmemesinden daha büyük bir bela olabilir mi? Evet! Allah'ın yolundan engellemenin çeşitleri çoktur. İnsanların çoğu bunlara düşer, fakat bu halleriyle Allah'ın yolundan engelleyenlerden olduklarını bilmezler. Fasık veya facir bir âlim insanları Allah'ın yolundan engellediğini bilmez. İnsanlar ondan dolayı Allah'ın dininden uzaklaşırlar. Allah'ın âyetlerini az bir değer karşılığı satan ve Allah'ın yolundan insanları engelleyen o fasık bunu bilmez. Devlet başkanından bir nişane veya dünyevi şeylerle para ve makam karşılığı devlet başkanının istediği gibi fetva veren âlim, bunu bilmez. Kardeşlerim, Seyyid Kutub ve onunla birlikte olanların kâfir olduğuna dair el-Ezher'in kitap çıkarması ve Seyyid Kutub'un katli vacip olan bir kâfir olduğuna hükmetmesinden daha büyük bir musibet olabilir mi? Müslüman Kardeşler cemaati için; "Şeytan Kardeşlerde Din Anlayışı" isimli kitap çıkararak, Allah'ın dininin hakim olmasından başka bir arzulan olmayan müslüman kardeşlere, şeytanın kardeşleri demekten daha büyük bir musibet olabilir mi? Bu kitap 1965'te el-Ezher Şeyhi'nin fetvasıyla basılmıştır. Seyyid Kutub'un ve onunla birlikte olanların kâfir, öldürülmelerinin vacip olduğunu belirtmektedir. Din adına, Ezher ulemasının fetvasına dayanarak Seyyid Kutub ve onunla birlikte olanlar katledilmişti. 1954 yılında el-Ezher Şeyhi Muhammed el-Hıdır Hüseyin (rahimehullah) "senden bunların kâfir olduklarına veya asi ve bağı hükmünde olduklarına dair fetva vermeni istiyoruz" derler. Ezher Şeyhi Muhammed el-Hıdır ise: "Hayatımın sonunu böyle bir fetva ile lekelemekten Allah'a sığınırım. Onların kanlarını boynumda taşımaktan, İslâm davetçilerine asi veya bağı demekten, yüce Allah'a sığınırım" diye cevap verir. O zamanlarda Ezher Şeyhi'nin ümmet üzerinde bir yeri ve önemi vardı. el-Ezher şeyhinin söylediği her kelime tüm dünya tarafından kabul görüyor ve dillerden düşmüyordu. Ezher şeyhine "Şeyhu'l-İslâmî'l-Ekber Şeyhu Camiatü'l-Ezheri: En büyük İslâm şeyhi" deniliyordu. Takvası ve ilmiyle biliniyordu. Ezher şeyhini, Ezher uleması seçiyordu, bu ancak takva sahibi, âlim kimselerden olabiliyordu.

Ezher Şeyhi Hıdır Hüseyin'in Kral Faruk'la Konuşması

Ezher ulemasından bir âlimi -zannediyorum Şeyh Muhammed el-Hıdr veya Şeyh Alişî'yi-, Melik Faruk iftara davet eder. O zamanlar Ramazan'da kralların âlimlere iftar vermeleri ve insanlara yaklaşmak adetleriydi. Günümüzdeki reziller gibi değillerdi. Maalesef günümüzdeki yöneticileri görünce önceki krallara rahmet okur olduk. Abdülhamid Kışk'ın dediği gibi: "Mısır halkı Kral Faruk'un kabrinden dirilip geldiğini görseler "Taleal bedru aleyna" şiirini okurlar." Kral Faruk'un iftar sofrasına davet edilen bu âlim gelir. Kral Faruk sofrayı kurmuştur. O zamanlarda bir âlim geldiği zaman krallar onun elini öper ve büyük bir ihtişamla karşılarlardı. Hâlâ Suudi Arabistan'da müftü Bin Baz'ın eli, kral ve emirler tarafından öpülerek ihtişamla karşılanmaktadır. Bu el-Ezher âlimine Kral Faruk: "Buyurun, yemeğe başlayın" der. Üstad: "Size leş ve kan haram kılındı" (Maide, 3) âyet-i kerimesini okur. Kral Faruk: "Bu leş veya kan değildir, yemektir" der. Üstad yine "leş ve kan haram kılındı" âyet-i kerimesini tekrarlar. Bunun üzerine Kral Faruk: "Hani kan nerede hocam?" der. Bu şerefli İslam âlimi de pilavdan bir avuç alır ve avucunda pilavı sıkır. Pilavdan kan damlamaya başlar. "İşte bunlar zulmettiğin insanların kanıdır" der. el-Ezher âlimleri veli ve salih kimselerden oluşmaktaydı. Bu, o âlimin bir kerametidir. 1954 senesinde devlete istedikleri fetvayı vermeyen el-Ezher Üniversitesi Şeyhi Muhammed el-Hıdır Hüseyin görevinden alınır ve yerine turizm bakanı gibi birisi getirilir. Artık o tarihten sonra el-Ezher şeyhliğine, devlete istediği fetvayı veren, yağ çekmesini iyi beceren ve insanları nifaka sürüklemekte maharetli olan kimseler getirilmeye başlandı. Nihayet el-Ezher Üniversitesi'ni katlettiler.

Şu anda sorsam el-Ezher şeyhinin ismini sizlerden kaç kişi bilir? Ben bilmiyorum. Ben el-Ezher Üniversitesi'nin şeyhinin ismini bilmiyor, onu tanımıyorum. el-Ezher'den mezun olan bir kimse her yerde saygı ve ihtişamla karşılanır, kalblerde ona karşı bir sevgi olurdu.

Annem bana; "köyümüzde Abdullah isminde el-Ezher'den mezun olan bir âlim vardı. Bundan dolayı sana Abdullah adını koydum" derdi. Ben Şeyh Abdullah'tan daha yüksek bir diploma ile mezun olup gelmiştim. Annem yanlış bir şey yaptığında; "anne bu konu şöyledir" diye izah ettiğim zaman bana; "Ezherli âlim böyle söylemişti" diye cevap verirdi. Ben doktoramı el-Ezher'de bitirdikten sonra, annem beni dinlemiyor, onu dinliyordu. Halkın tamamı böyleydi. Sadece el-Ezher ulemasının fetvasına güvenirdi. 1965'te el-Ezher şeyhliğine birisini getirdiler. O da "Müslüman Kardeşlerin hükmü Kur'an ve Sünnette maruftur. Onlar İslâm'dan çıkmışlardır. Tevbeleri kabul edilmez!" diye fetva verdi. Fetvayı veren âlim şu anda ölmüş, Rabbi huzurundadır. el-Ezher şeyhinin bu fetvasına dayanarak, Müslüman Kardeşler'den öldürülen veya idam edilen kimselerin göğsüne şu âyet-i kerimeyi asarlardı.

"Allah'a ve Rasulüne karşı savaştan, yeryüzünde fesad çıkarmaya çalışanların cezası ancak, öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmeleri ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu, dünyada onlar için bir zillettir. Ahirette ise, onlar için büyük bir azap vardır." (Maide, 33)

1954 yılında "Müslüman Kardeşler İslâm'dan çıkmışlardır, tevbeleri kabul edilmez" diye fetva veren el-Ezher Şeyhi Abdurrahman fetvasından bir veya iki yıl sonra vefat etti.

Seyyid Kutub'un İdam Merasimi

1966 yılında el-Ezher Üniversitesi'nin şeyhliğine Hasen getirildi. O da Müslüman Kardeşler için "Şeytanın Kardeşlerinde Din Anlayışı" isimli bir kitap çıkardıktan bir yıl sonra vefat etti. Bu kitap Şeyhu'l-Ezher'in adına çıkarılan "Minbei'ül-İslâm" adlı derginin hediyesi olarak halka bedava dağıtıldı. Mısır'da idamdan önce Ezher'li bir şeyh getirilip idam edilene kelime-i şehadet getirtmesi, idam merasimlerindenidir. Üsîad Seyyid Kutub idam sehпасına götürölürken onun kelime-i şehadet getirtmesi için Ez-herli bir âlim getirilir. O; "Ey Seyyid Kutub! "Eşhedü enlailahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Rasulullah" de" der. Seyyid Kutub: "Sende mi? Komediye tamamlamak için mi geldin? Şüphesiz biz "La ilahe illallah" dediğimiz için idam ediliyoruz. Siz ise karşılığında ekmek yemek için, "la ilahe illallah", söylüyorsunuz!" diye cevap verir.

La ilahe illallahu vahdehu la şerikeleh lehul mülkü velehul hamdü vehuve ala külli şeyin kadir. Vela havle vela kuvvete illa billahil aliyyul azim.

"...Onlarla nasıl bir anlaşma olabilir? Size karşı bir üstünlük sağlar, sizi yenerlerse; size karşı hiçbir hukuk gözetmezler." Ayet-i kerimde geçen "illen" kelimesinin; "ahid, akrabalık, komşuluk, zimmet, saygı" gibi manalara geldiğini daha önce belirtmiştik. Onlarla nasıl bir ahid ya da dostluk olabilir ki; size karşı üstünlük sağlarsa hakkınızda hiçbir yemin ve hiçbir zimmet (hak, hukuk) gözetmezler. Kalpleri istemediği ve çoğu fasık olduğu halde, ağızlarıyla sizi güya hoşnut ederler. "Allah'ın âyetlerini yok pahasına değişmişler ve (Allah'ın) yolundan (hem kendilerini, hem de halkı) alıkoymuşlardır. Şüphesiz onların yapmış oldukları bu şey çok kötüdür. Bu sebebledir ki bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de ahid gözetirler. İşte asıl saldırganlar bunlardır."

Saldırganlar ifadesi hak ve hukuk tanımayan mütecavizler manasınadır. Yok pahasına az bir para ile Allah'ın âyetlerini değişmişlerdir. Allah'ın âyetlerini aldıkları az bir değer karşılığı satmışlardır.

Mücahid; "az bir değer karşılığı, yok pahasına" ifadesini; Ebu Süfyan'ın yanında yiyecekleri bir yemek karşılığı olarak, ahidlerini bozmuşlardır, şeklinde tefsir etmiştir. Evet onlar, yiyecek karşılığı ahdi bozmuşlar az bir değer karşılığı (Allah'ın âyetlerini) satmışlardır ve Allah'ın yolundan (hem kendilerini hem de başkalarını) engellemişlerdir. "Şüphesiz, onların yapmış oldukları bu şey çok kötüdür. Bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de zimmet gözetirler."

Onuncu âyetin sekizinci âyetin te'kid olduğunu söylemişlerdir. Bazı âlimler de, onuncu âyet yahudilere hasdır. Birinci âyet ise; tüm müşrikleri kapsamaktadır, demişlerdir. İkinci âyet: "Bir mü'min hakkında ne yemin gözetirler ve ne de ahid gözetirler. İşte asıl mütecavizler bunlardır." Birinci âyet: "... hakkınızda hiçbir yemin ve hiçbir zimmet (hak, hukuk, ahid) gözetmezler. Kalpleri istemediği ve çoğu fasık olduğu halde, ağızlarıyla sizi güya hoşnut ederler" buyurulmaktadır. Ağızlarıyla sizi hoşnut ederler, razı etmeye çalışırlar, ifadesi münafıkların, kâfir ve müşriklerin tabiatlarını beyan etmektedir. Onlar yapmacık gülümsemelerle, yalan yeminlerle mü'minleri aldatmak isterler. Evet. Münafıkların tabiatı insanları razı etmek için çokça yemin etmektir. Yüce Allah bunu şöyle beyan etmektedir; "Onlar yeminlerini (kendilerine) kalkan edinmişlerdir. (Allah'ın) yolundan (hem kendilerini hem de insanları) engellemişlerdir."

Kur'an-ı Kerim'de müşrikler hakkında; "onların çoğu fasıktır" buyurulmuştur. Müşriklerin hepsi fasık olduğu halde niçin Allah onların çoğunun fasık olduğunu zikretmiştir? İzahı şöyledir: Fasık kelimesinin lügat manası; isyan etmek, yoldan çıkmaktır. Bu âyetteki fasıklıktan maksat ise, verilen sözden, yapılan antlaşmadan caymaktır. Müşriklerin hepsi yaptıkları antlaşmadan dönmeyip çoğu döndüğü için bu âyet "müşriklerin çoğu fasıktır" ifadesi zikredilmiştir. Evet. Âyet-i kerimde "ağızları ile sizi hoşnut etmeye çalışırlar, kalpleri ise diretir. Onların çoğu fasıklardır" buyurulmaktadır. Müşriklerin kalbinde; hem Allah'a ortak koşma inancının hem de mü'minlerden razı olma duygusunun birlikte bulunması mümkün değildir. Bu nedenle dilleri kalplerinden farklıdır. Nitekim şu âyet bu hakikati belirtmektedir:

"Ne yahudiler ve ne de hristiyanlar sen onların dinine tabi olmadıkça, senden asla razı (hoşnut) olmayacaklardır." (Bakara, 120)

İki Yüzlülük

Onların kalpleri mü'minlere rıza göstermek istemez. Onların sizden razı ya da hoşnud olmaları yapmacık gülümsemelerden ve tatlı sözlerden başka bir şey değildir.

"Diliyle tatlı sözler dökerken bir taraftan, Aldatır, tilki gibi seni diğer taraftan."

Senin aleyhinde planlar kurar, tuzaklar hazırlar. Seninle karşılaştığı zaman muhabbetle kucaklaşır, musafaha eder ve seni seviyorum diye yeminde bulunur. İşte yüce Allah'ın fasıklık diye, Resulullah (sav)'inde münafıklık diye isimlendirdiği şey budur. Peygamber efendimiz; "İnsanların en şerlisi iki yüzlü olanıdır" buyurmaktadır. Bunlar insanlara farklı farklı yüzlerle yaklaşırlar. İçlerinde olanı gizler ve aksini izhar ederler. İşte bu münafıklık ve fasıklık alametidir. Mü'min ise kişinin yüzüne karşı yanlışlıklarını izhar eder, gıyabında da iyiliklerini konuşur. Seni gördüğü zaman hoşuna giden lafları söyleyip, sevgi gösterilerinde bulunup sonra da olmadığın zaman gıybetini yapan, ayıplarını konuşan kimse sadık mü'min olamaz. Sadık mü'min kardeşine yüz yüze nasihatta bulunur. Kardeşinin gıyabında da yanlışlıklarını örter. Karşılaştığı zaman, usulüne uygun bir şekilde uyarılarda bulunur.

İncitmeden Nasihatta Bulunmak

Peygamber (sav): "Din nasihattir" buyurunca, sahabeler: "Kimin için ya Rasulullah" dediler. Rasulullah (sav)'de; -"Allah için, Kitabı için, Resulü için, mü'minlerin imamları için ve geneli için" buyurdu. Kardeşine nasihat etmen vaciptir. Onda bir yanlışlık gördüğün zaman onu önlemeye çalış. Kardeşine,Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda belirttiği gibi davran. Rasulullah (sav): "Gece namazlarını kılsa, Abdullah ne güzel birisi olur" buyurur. Bunun üzerine Abdullah bin Ömer geceleri uyumaz.Çünkü kendisine kusurlarından birisi bildirilmiştir, o da gece namazına, teheccüde kalkmadığıdır. Eğer sen de kardeşine olan sevginde sadıksan kardeşinin kusurlarını ona aracısız bildir. Onun olmadığı zamanlarda ayıplarını zikretme, insanlara karşı onun ayıbını gizle. Asıl olan kardeşinin ayıplarını insanların karşısında değil, sadece kendisinin karşısında söylemendir. Çünkü ona ayıplarını insanların karşısında söyler, nasihatte bulunursan onu incitmiş olursun. Ancak başkalarının olmadığı bir ortamda yüz yüze söylersen onu sevindirmiş olursun. Fakat insanların karşısında,"kardeşim sen şöyle yapıyorsun, bunu yapma" gibi sözlerle onun yanlışlıklarını söylersen kardeşini rezil etmiş, onu küçük düşürmüş olursun.Böyle şeyler kardeşinin kalbinde sana karşı düşmanlığa sebep olur.

Diğer yandan mü'minin alameti kardeşim yüzüne karşı çok methetmemektir. Tâ ki, onun belini kırmamasın ve onu gurura kaptırmamasın. Bu nedenle Rasulullah (sav) ağızlarıyla bizleri hoşnut etmeye, razı etmeye çalışanlara karşı "övenlerin yüzüne toprak serpin" buyurmuştur. Rasulullah mü'min kardeşini yüzüne karşı öven birisine ise; "sen bunun belini kırdın" buyurmuştur. Yüze karşı övgüde bulunmak her ne kadar haram değilse de mekruhtur. Ancak kardeşinin bazı yanlışlıklarını söylemek istediğin zaman, ona övgüyle söze başlamakta bir sakınca yoktur. Ona: "kardeşim sen zeki birisin, insanların sevip saydığı ve örnek aldığı birisin, ancak şöyle bir hatan vardır, bu hatam düzeltebilir misin" diyerek nasihatte bulunabilirsin.

Şayet nasihat edeceğin kişi, senin idarecin veya senden büyük, yahut baban gibi çekindiğin biri ise; bunlara mektup yazarak nasihat etmekte bir beis yoktur. Hasan el-Benna -rahimahullah-şöyle demektedir: Biz emri bil maruf nehy-i anil münker yaparken işte bu yolu takip ediyorduk. Bize ders veren ve yönlendirmelerde bulunan bir hocamızı mesciddeki direklerin arkasında namaz kılarken gördüm. Ona direklerin arkasında namaz kılmanın mekruh olduğunu söylemeye utandım. Hocama bir hayır sever ismi ile mektup yazarak; "sizi mescidde direklerin arkasında namaz kılarken gördüm. Rasulullah (sav)'inde buyurduğu gibi bu mekruhtur" dedim. Daha sonra hocam derste bizlere: "Gençler bugün bir hayırseverden bana mektup geldi. Direklerin arkasında namaz kılmamam hususunda beni uyarıyordu. Ben bu mekruha dikkat etmiyordum. İnşallah bundan sonra dikkat edeceğim sizler de dikkat edin" dedi. Ben de dersteydim. Hocamıza onu kırmadan nasihatte bulunabilmıştık.

Mümkün olduğu kadar kardeşini incitmeden, onu kırmadan, ona nasihatte bulunabilmelisin. Hz. Hasan ve Hüseyin (r.ahnuma)nın yaptığı gibi. Abdestini güzelce alamayan bir adam görürler. Ona abdest almayı öğretmek için konuşmak yerine onu kendi aralarında hakem kılarlar ve; "amca ben ve kardeşim hangimiz daha güzel abdest alıyoruz diye tartıştık, sen aramızda hakem ol ve bizim abdest alışımıza bak" derler. Sol eliyle ibriği alır ve sağ eline dökerek iki elini de yıkar sonra bir avuç dolusu suyla ağzını yıkar ve burnuna çeker, sonra da sol eliyle sümkürür. "Bak amca yüzümü nasıl yıkıyorum" diyerek yüzünü yıkar. Sonra; "bak amca dirseklerime kadar suyu nasıl ulaştırıyorum" diyerek kolunu ve ayaklarını yıkar. Sonra Hasan nerede der? Hüseyin, ben ondan daha maharetliyim abdest almakta, der. Sonra diğeri abdest alır. Böylelikle adam abdest almayı öğrenir ve; "ben hakemim fakat abdest almayı sizden öğrendim," der.

Bu Dini Nereden Öğrendiniz?

Emri bil maruf nehyi anil münkerde bulunma insanları gerçekten seven kişiye muhtaçtır. Uzak görüşlü, dili tatlı olan kişiye muhtaçtır. Gelip: "Ben Allah için seni sevmiyorum, sana buğz ediyorum. Çünkü sen şöyle şöyle yapıyorsun" diyen kimseye değil. Tatlı dille söylemeye gücün yetmiyor mu? "Kardeşim ben seni Allah için seviyorum. Ancak kardeşim sende şöyle basit bir hata gördüm. Bunu düzeltmen çok hoş olur" diyemiyor musun? Vallahi bir kardeşim bana kendisine gelen birinin şöyle dediğini naklediyor: Ben Allah için sana buğz ediyorum. Neden Allah için bana buğz ediyorsun? Çünkü senin baban Müslüman Kardeşlerden! La havle vela kuvvete illa billah!

Bu nasıl İslâm anlayışı!

Allah için bir müslümana kin duymak...! Neden mi? Çünkü babası Müslüman Kardeşler cemaatinden. Hasbunallahu ve nimel vekil! Bunu söyleyen kendisinin emri bil maruf yaptığını, tebliğde bulunduğunu ve hakkı açıkladığını sanıyor. Müslümanlara nefret beslediği için ecir alacağım umuyor!

Halbuki yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyliği emreder, kötülükten alıkoyarlar. Namazı dosdoğru kılar, zekatı verirler. Allah'a ve Rasülü'ne itaat ederler. İşte Allah bunlara rahmet edecektir. Allah, Azizdir, Hakim'dir."

(Tevbe, 71) Peygamber efendimiz de: "Sizden hiçbiriniz kendi nefsi için istediğini kardeşi içinde istemedikçe iman etmiş olmaz" buyurmaktadır.

Bu dini nereden öğrendiniz? Ben, senden Allah için nefret ediyorum, sana buğz ediyorum, demeyi nereden öğrendiniz? Seninle karşılaşmak istediği ya da bir hayır istediği zaman sanki önce yüzünü ekşitmesi ve arkasını çevirmesi gerekmekte! Kaşlarını çatarak bakması gerekmekte! Bakarsın ki bu zat "düşündü, ölçtü, biçti." Baktı, yüzünü ekşitti, gözlerini sana dikti, nerede ise gözleri ile seni yiyecek. Vallahi bunlardan biri benim yanımdan geçti, bana öyle bir bakışla baktı ki, ona bir tokat vurup gözlerini çıkarasım geldi.

Aziz kardeşim İslâm nerede? İslâm'ın muhabbeti nerede? Emrolunduğumuz yumuşaklık nerede?

Bir adam Harun Reşid'e gelir ve; "sert bir hitab ile sana nasihat etmek ve galiz sözler söylemek istiyorum" der. Harun Reşid'de: "Hayır, şüphesiz yüce Allah senden daha hayırlısını, benden daha şerlisine göndermiştir. Ve ona yumuşak olmasını emretmiştir. Yüce Allah Musa'yı Firavun'a göndermiştir. Hz. Musa senden daha hayırlı, Firavun'da benden daha şerlidir. Üstelik yüce Allah Musa'ya da şöyle emretmiştir:

"Firavun'a gidin, çünkü o azmıştır. Ona yumuşak söz söyleyin, belki öğüt alır, yahut korkar." (Taha 43-44)

Hoş kelime, iyi söz, sadakadır. Hele de bu söz hayra vesile olan bir söz olur ise düşünün nasıl olur?

Allah Teala Uhud savaşında Rasulullah'ın emrine muhalefet eden insanlara karşı Rasulullah'ın nasıl şefkatli davrandığını beyan ederek buyuruyor ki:

"Allah'ın bir rahmeti dolayısıyladır ki, sen onlara karşı yumuşak davrandın, eğer kaba, katı kalbli olsaydın, elbette etrafından dağılır giderlerdi. Bu itibarla onları başıyla ve onlar için Allah'tan mağfiret dile. İşlerinde onlarla istişare et." (Âl-i İmran, 159) Yumuşak olmak Allah Teala'nın büyük bir nimetidir. Mü'min yumuşak davranır, kolaylaştırır, muhatabını hoşnut kılar. Adeta uslu bir deve gibidir. Nereye çekersen oraya gider. Nereye de çöktürürsen oraya çöker.

Rasulullah (sav) küçük bir kız çocuğu ile karşılaştığında çocuk onun elinden tutar. Ona bir şeyler yaptırmak isterdi. Rasulullah'a; "benimle gel! Şu taşı veya şu şeyi bana göster" derdi. Sense kardeşim karşımda, burnundan soluyor, yüzünü ekşitiyorsun. Neden böyle yapıyorsun? Senin bana hediye edecek ne bir atın var ne de malın. Beni sevindiremiyorsan bari güler yüz göster. Hem hostik (adi) hurma Hem de gramı az olsun.

12 - 16. AYETLERİN TEFSİRİ

12- Eğer onlar, antlaşma yaptıktan sonra, yeminlerini bozar ve dininize dil uzatırlarsa, küfrün önderleriyle savaşın. Çünkü onlarda yemine sadakat yoktur. Umulur ki, bundan vaz geçerler.

13- Ey mü'minler! Yeminlerini bozan ve peygamberi yerinden çıkarmayı kasteden bir kavimle savaşmaz mısınız? Halbuki size karşı ilk önce onlar başladılar. Yoksa onlardan korkuyormusunuz? Eğer gerçekten mü'min iseniz, korkmanıza Allah daha layıktır.

14- Onlarla savaşın ki, Allah sizin elinizle onlara azab etsin. Onları rezil ve rüsvay etsin. Onlara karşı size zafer versin ve mü'min kavmin gönlünü huzura kavuştursun.

15- Kalplerinden öfkeyi gidersin. Allah dilediği kimselerin tevbesini kabul eder. Allah, her şeyi çok iyi bilendir ve hikmet sahibidir.

16- Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenleri, Allah'dan, Peygamberinden ve mü'minlerden başkasını sırdaş edinmeyenleri açığa çıkarmadan bırakılacağınızı zannediyorsunuz? Şüphesiz ki Allah, bütün yaptıklarınızdan haberdardır.

"Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlarsa..." Âyet-i kerimede yemini bozma olarak ifade olunan "nekesu" kelimesi bir şeyi bağladıktan sonra tekrar çözmeye denir. Yeminlerini bozmalarından maksat; antlaşma ve ahidlerini bozmaktır. "... ve dininize saldırlarsa o küfür önderlerini, ileri gelenlerini ve elebaşlarını öldürün (onlarla savaşın) çünkü onların yeminleri yoktur." Allahu alem âyet-i kerimenin bu bölümünün manasında Allah'a karşı ahidlerini bozanlar küfrün liderleridir. Küfrün liderlerini öldürün, onlarla savaşın. Müslümanlara karşı antlaşma ve ahidlerini bozan İslâm dinine saldıran her kimse küfrün liderlerindendir. Allah Rasulü (sav)'in sırlarının emanetçisi, onun sırdaşı, Huzeyfe bin Yeman (ra) şöyle diyor: Bu âyet-i kerimede işaret olunan küfrün elebaşlarından dört veya beş kişi kaldı. Orada bir bedevi oturuyordu ve;

- "Sizler, ey Muhammed (as)'in sahabeleri, bize (bir takım şeyler) haber veriyorsunuz ki, bizler onları bilemiyoruz. Şu kimselerin hali nedir ki, onlar bizim evlerimizi yarıp açıyorlar ve en kıymetli mallarımızı çalıyorlar" dedi. Huzeyfe:

- "Bunlar (kâfirler ve münafıklar değil) fasıklardır. Evet onlardan dört kişiden başka kimse kalmadı. Onlardan biri çok yaşlı bir ihtiyardır ki, o soğuk su içse artık onun soğukluğunu da hissetmez olmuştur" dedi. (Buhari, K. Tefsir, bab: 140)

Görüldüğü gibi bedeviler saygı ve ihtiram hususunda nezaket kurallarını takdir edemiyorlardı. Konulara direk giriyorlardı. Bu nedenle sahabeler Rasulullah (sav)'e utandıkları soruları sormada bedevilerden faydalanıyorlardı. Kendileri direk Rasulullah (sav) 'e sormaktan haya ederlerdi. Medine'ye bir bedevi arab geldiği zaman ona: "Eğer Rasulullah (sav) 'e şu soruyu sorarsan sana iki ölçek hurma veririm" der ve sormak istedikleri soruyu onlara sordururlardı.

Rasulullah (sav)'in, sahabeleri nezdinde bir heybeti ve onların kalbinde yüce bir yeri vardı. Bedevi Araplar ise Rasulullah (sav)'in bu heybet ve yüce mevkisinin farkına yaramıyorlardı. Allah Rasulü (sav)'in sahabeleri, Rasulullah (sav)'e karşı son derece edepli idiler. Ey Allah'ım! Bize edeb öğret!

İbn Abbas (ra) şöyle diyor: Ben Rasulullah (sav)'in sahabelerinden daha fazla edepli hiç kimseyi görmedim. Rasulullah (sav) 'e yalnızca on üç meseleden sormuşlardır: "Sana hayızdan soruyorlar", "sana içki ve kumardan soruyorlar", "sana yetimlerden soruyorlar", Kur'anı Kerim 'de "sana soruyorlar" ifadesiyle başlayan on üç meseleden sormuşlardır. Sahabeler edepli insanlardı. Yüce Allah'tan bizlere edep öğretmesini niyaz ederiz. Onlar birbirlerinin ve özellikle de Rasulullah (sav) 'in kadrini çok iyi takdir ediyorlardı. Ey Allah'ım! Bize edep öğret!..

Rasulullah (sav) 'in siyretinde sıfatının tamamı Hz. Hasan ve Hüseyin (r.anhuma) ile İbn Ebi Hâle ve Ümmü Mâbed el-Arabiyye'den rivayet edilmiştir. Neden Ebu Bekir veya Ömer (r.anhuma) Rasulullah (sav)'i vasfetmemiştir? Çünkü Hz. Hasan ile Hüseyin (r.anhuma) küçük çocuklar idiler, henüz Rasulullah (sav)'in kadrini takdir edemiyorlardı. Rasulullah (sav)'in namaz kılariken sırtına biniyorlardı. Rasulullah (sav) 'de onlarla oynuyor ve; "ben ikiniz için ne güzel bir bineğim" buyuruyordu. Rasulullah (sav) 'e secdesini niçin uzattığını soranlara; "oğlum sırtıma binmişti, onu düşürmek istemedim" diye cevap veriyordu. Hz. Hasan ile Hüseyin (r.anhuma) henüz çocuk oldukları için Rasulullah (sav)'in kadrini takdir edemiyor ve onun sakallıyla oynuyor, bir sağına bir soluna geçiyorlardı. Sahabeler (r.anhum) ise heybet ve celalinden Rasulullah (sav)'in yüzüne bakmaktan çekinirlerdi. Sahabenin büyükleri Ebu Süfyan'ın Zeyd bin ed-Desine'ye de anlattığı gibi Rasulullah (sav) 'i ru'şeyden ileride tutuyorlardı. Zeyd bin ed-Desine'yi esir alan Kureyş, onu harem dışına Tenim mevkiine öldürmek için çıkarırlar. Ebu Süfyan ona yaklaşıp ve: "Ya Zeyd! Yerinde Muhammed'in olmasını ister misin? der." Zeyd bin ed-Desine (ra)'de: "Değil ki Muhammed'in bu anda benim yerimde olmasını, ben evimde sağ salimken onun ayağına bir diken batmış olmasını bile istemem" der. Bunun üzerine Ebu Süfyan: "Muhammed'in sahabelerinin Muhammed'e olan sevgileri gibisini görmedim, görmedim!" diye hayretini gizleyemez. İşte bu şekilde sahabeler birbirlerinin kadrini iyi biliyorlardı. Abdurrahman bin Avf, Ömer ve Ebu Ubeyde'nin elini öpüyordu, halbuki Abdurrahman bin Avf bütün Medine'yi, çevresini ve Ömer ailesinin bütün mülkünü alma gücüne sahipti. Fakat o sırf sevgi ve saygısından ve Hz. Ömer'i takdirinden dolayı bunu yapıyordu. Çünkü Ömer, Rasulullah'a Abdurrahman bin Avf'dan daha yakındı. Halbuki Abdurrahman da Ömer'le birlikte Cennetle müjdelenenlerden biriydi.

İbn Ömer (ra)'ın da dediği gibi Rasulullah (sav)'in sahabeleri, Ebu Bekir, Ömer ve Osman (r.anhum)un kadirlerini takdir ediyor, hiçbir kimseyi onlara denk tutmuyorlardı. Bu nedenle İbn Abbas (ra) diyor ki; "Ben şu âyetin haklarında nazil olduğu iki kimseyi Hz. Ömer'den sormaktan uzun zaman çekindim. Ben ondan haya ediyordum." Âyette şöyle buyurulmaktadır:

"... Her ikiniz de Allah'a tevbe ederseniz kalbleriniz şüphesiz hayra yönelmiş olur."

(Tahrim, 4)

İbn Abbas (ra) devamla diyor ki; Nihayet bir gün Hacda Ömer (ra)'i gördüm ve yanına gelerek "Her ikiniz de Allah'a tevbe ederseniz..." âyet-i kerimesinin haklarında nazil olduğu iki kişiyi sordum. Hz. Ömer (ra), İbn Abbas'ın bu sorusuna: "Ya İbn Abbas sana şaşıyorum! Ne kadar da çok soru soruyorsun..." der. İbn Abbas (ra) Hz. Ömer'in hilafetinin ilk yıllarında 15 yaşında idi.

Vaktinin çoğunu Ömer (ra) ile birlikte geçirirdi. Her meclisin bir saygınlığı vardır. İbn Abbas (ra) bu ümmetin güvenilir kaynağıdır ve büyük bir âlimidir. Hz. Ömer (ra), Muhacir ve Ensar'ın ileri içtenlerinden oluşan meclisine İbn Âbbâs (ra)'da alır. Meclistekiler, İbn Abbas için; "bu bizim çocuğumuz yaşındadır," deyince Ömer (ra); "yarın tekrar toplanalım" der. Yarın olunca sahabeler ve İbn Abbas (r.anhum) gelir. Meclistekilerin yaşı 40, 50, 60 ve 70 yaşları civarındadır. Hz. Ömer (ra) meclistekilere: "Allah'ın yardımı ve fetih geldiği ve insanların, Allah'ın dinine fevc fevc girdiklerini gördüğün zaman Rabbini hamd ile tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü o tevbeleri çok kabul edendir."

(Nasr, 1-3) Yüce Allah'ın bu buyruğundan ne anlıyorsunuz?" diye sorar. Meclistekiler: "Yüce Allah bizlere zafer nasib ettiği zaman kendisinden mağfiret dileyip ona tevbe etmemizi ve teşbihte bulunmamızı emretmektedir" derler. Daha sonra Hz. Ömer: "Ya İbn Abbas! Bu âyet-i kerimeden sen ne anlıyorsun?" der. İbn Abbas (ra) de "Bu âyet-i kerimeden Rasulullah (sav)'in ecelini anlıyorum." Yarın Allah'ın yardımı zafer geldiği ve insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğü zaman peygamberlik görevi tamamlanmıştır. Bunun manası da Rasulullah (sav)'in vefat edeceğidir. Evet. Bunlar meselelerin özünü anlıyorlardı. Allah'ın dilediği kadar da takva sahipleri idiler. Bunlar hurma taneleriyle geçiniyor, onu dahi bulamadıkları ve ağaç yaprakları yedikleri oluyordu. İşte Utbe bin Gazvan şunları söylüyor: "Ben Rasulullah (sav) ile birlikte müslüman olanların yedincisiyim. Bizim ağaç yapraklarından başka yiyeceğimiz yoktu. Öyleki damaklarımız yara olmuştu. Bugün ise bizden her birimiz bir yerin emiriyiz." Şad bin Ebi Vakkas'ın (ra) dediği gibi: "Ben Rasulullah (sav)'la birlikte müslüman olan yedi kişiden biriydim. Bizim hable diye adlandırılan bitkinin yapraklarından başka yiyeceklerimiz yoktu. Bizler büyük abdestimizi yaptığımızda koyunların dışkıları gibi dağılmaz bir şekilde sertti. Şimdi de Esedoğulları beni müslümanlığım hususunda ayıplıyorlar. "Sa'd anlamaz" diyorlar." Subhanallah!

Tekrar konuya dönelim;

Hz. Ömer (ra) meclisindeki sahabelere; "İbn Abbas'ın yerini kabullendiniz mi?" der. Onlar da "evet kabul ettik" cevabını verirler. Bundan dolayı meselelerde Hz. Ömer (ra) İbn Abbas'a sorar, o da cevap verirdi. Ömer (ra)'de ona şu atasözünü söylerdi: "Bu bizim ahzemden bildiğimiz "ş"li konuşmadır. (Ahzem; "Hatim et-Tai" diye adlandırılan Arapların en cömert insanının dedesidir. Hatim, kendisine gelen misafirlere her hayvan boğazladığında; bu bizim dedemiz Ahzem'den öğrendiğimiz bir örfümüzdür. Nasılki "ş" harfi şivesi ile konuşanlar atalarından bunu kaparlarsa biz de bunu dedemizden böyle almışızdır derdi.) Hz. Ömer, Abdullah bin Abbas'a bunu söylerken şunu kastediordu: "Senin böyle cevap vereceğini biz biliyorduk. Çünkü senin eskiden beri öyle olduğunu tanıyoruz."

Daha önce Ömer'in meclisinde bulunan sahabeler, yaşının küçüklüğü nedeniyle İbn Abbas'ın da kendileriyle aynı mecliste bulunmasına itiraz ediyorlardı. Çünkü her meclisin kendisine göre bir saygınlığı ve ihtiramı vardır. Onun için Abdullah bin Abbas'ı küçük görüyorlardı. Fakat onun, Hz. Ömer'in açıkladığı gibi ayrı bir imtiyazı vardı. Bunun için bu meclise alınıyordu. Fakat bunu örnek alarak bugün ilim meclisine bir yada iki yaşında kız çocuğuyla gelip onunla oynamak nasıl bir edeb anlayışıdır! Kardeşim, biz buraya oyun oynamak için mi geldik? Senin dışında kimsenin kızı, oğlu yok mu? İlim meclislerini meşgul ediyorsun. Bakıyoruz ki birileri küçük çocuğunu getirmiş, onunla oynuyor, dakika başı; "müsaadenizle bunun şurasını yıkamam gerekiyor" diyor. Edep ya hu!

Ey Allah'ım bizlere edeb öğret!

Veya müslüman bir genç, babası yaşındaki birinin karşısında ayak ayak üstüne atarak oturabilmekte! Neden? Çünkü artık büyümüştür, lise mezunudur veya üniversite talebesidir. Şimdi bunun vakarlı ve saygın bir şekilde insanların toplantılarında oturması veya dinin böyle olduğunu düşünmesi gerekmez mi?

İslâmî Makam, İhsan Sahiplerine Saygı Duymak

Ürdün'de, İslâmî Harekete mensup olan hocalarımızdan birisi cemaatin evine girdiğinde gençlerden birisi ayak ayak üstüne atmış oturmaktaydı. Hocamız ona: "Neden böyle oturuyorsun?" der. O da: "Bu sünnettir" der. Hocanın karşısında ayak ayak üstüne atarak oturmanın sünnet olduğunu bilmesi ve bunu bir müslümanın söylemesi nasıl mümkün olabilir? Halbuki sahih bir hadisi şerifte zikredildiği gibi; Rasulullah (sav) Fatıma geldiği zaman onun için ayağa kalkar, onu kucaklar, cübbesini altına serer ve Fatıma'yı cübbesinin üzerine oturttuğu, beyan edilmektedir. Hz. Fatıma Rasulullah (sav)'in kızıdır. Henüz yaşı o sıralarda ondörttür. Keşke bizler ve gençlerimiz âlimlerimizin bu husustaki fetvalarını okumuş olsaydık.

İbn Teymiye ki bu selefilerin şeyhidir, hepimiz onun fetvalarını kabul ederiz, bakın bu hususta ne diyor; "İslâmî makam ve ihsan sahiplerine ihtiramen ayağa kalkmaya ruhsat verilmiştir." Aynı şekilde İmam'Nevevi bu konuda el-Terhis bi'l-Kıyâm (Ayağa Kalkmaya Ruhsat) isimli bir kitap yazarak saygı değer kimseler için "girdiklerinde ayağa kalkmaya ruhsat verilmiştir," demekte ve buna delil olan bir çok sahih hadisler zikretmektedir. Ayrıca bu konuda Ahmet bin Hanbel, İmam Malik ve birçok fakihin ittifak ettiğini bildirmektedir.

Bir kardeşimiz bana şöyle diyor: "Hayatım boyunca anne-babamın huzurunda dikkatli olurdum, ana-babaya itaat ve iyilikle muamele emrine karşı edepsizlik olur inancıyla bir yere dayanmaz ve bana bir emir verirken veya benden bir şey isterken anne babam konuşmasını bitirinceye kadar karşısında hazır ol şeklinde dururdum." İşte İslâm adabı, edeb anlayışı!

Ey Allah'ım bizlere edep öğret!

Şimdi ise maaşallah hoca öğrencisiyle kâğıt oynuyor, öğrencisine sigara takdim ediyor vb. İslâm adabına yaraşmayan birçok tavırlar takınıyorlar. Öyle ki öğrenci hocasına kafa tutuyor, onunla dalga geçiyor ve bu haliyle de diğer öğrenci arkadaşlarına karşı övünüyor!

Âlimlerin Halifelere Davranışları

Halifenin oğulları Emin ile Me'mun hocaları el-Kisâ'nin ayakkabısını tutmak için birbirleriyle yarıştılar. Kendilerine kitabı öğreten hocalarına karşı bir saygı ifadesi olarak ayakkabısını düzeltmek ve giyerken de ona sunmak isterlerdi. Ancak, âlimlerde saygınlıklarını korurlardı...

İlim ehli ilmi korusaydı, ilimde onları korurdu. İlmi nefislerde yüceltselerdi, ilim de onları yüceltirdi. Ancak ilme ihanet ettiler ve ihanet olundular. Ruhlarını tamahkarlıkla kirllettiler ve karanlıklara gömüldüler.

Bundan dolayı biz âlimlerin tutumlarını ve halifelerin dahi" onlara nasıl saygı gösterdiklerini izah etmeye çalıştık. Mesela; İmam Ebu Hanife'ye, Halife Ebu Cafer el-Mansur baş kadılığı kabullendirmek için neler yapmadı? İmam Ebu Hanife'yi hapsedtirmeler... kırbaçlatmalar... ve sonunda zindanda hayatına son verme... İmam Ebu Hanife kendisine teklif edilen baş kadılığı kabullenmediği için zindana atılır ve orada vefat eder. İmam Ebu Hanife neden baş kadılığı kabullenmemiştir? Rivayetlere göre bunun nedenini Ebu Hanife şöyle açıklamaktadır: "Mansur teklif ettiği baş kadılığı kabullenmemle bey'atimi almak ve velayetimi kazanmak istiyordu." Ebu Hanife, Mansur'a şöyle der: "Ben senin adına kaza yetkisini kabullenmem. Çünkü, sana yönelik bir mesele geldiği ve senin zıddına bir hüküm verdiğim zaman sen kabullenmezsin. Ben ticaretle uğraşıyordum ve yargıya girmeye ihtiyaç hissetmiyorum" der. Halifeler, padişahlar insanların huzurunda âlimlere yönelmekte ve saygı göstermekteydiler. Gerçekte hoşlanmamalarına, sevmemelerine rağmen yine de içlerinde onlara karşı saygı duymakta ve âlimlerden çekinme vardı. Mansur bir konuda ihtilaf ettiği zaman o konuyu İbn Ebi Zî'b'e, Ebu Hanife ye ve İmam Malik'e gönderirdi. Bir defasında da; "sizlerin benin hilafetim hakkındaki görüşünüz nedir?" diye sordu. İbn Ebu Zî'l şu cevabı verdi; "babaların hilafeti haram yoldan ele geçirdi, çöl insan öldürerek büyük katliamlar yaptı. İstedığınız gibi tasarruf ta bulunduğunuz bu mallar size nereden helal oldu?" İmam Malik diyor ki: "İbn Ebi Zî'b'in kanı üzerime sıçramasın diye ben elbisemi toplamaya başladım. Sonra Mansur aynı soruyu İman Malik'e yöneltir. İmam Malik ise şiddetsiz yumuşak bir ifade kullanır. Daha sonra da Ebu Hanife'ye sorar: O da şiddetli bir cevapla karşılık verir. Ve üçü de Mansur'un yanından ayrılırlar Sonra Mansur üçüne de birer kese altın gönderir ve: "Eğer bu malı İbn Ebi Zî'b ve Ebu Hanife kabul ederse ikisinin de kellesini bana getirin. Eğer Malik kabul ederse bunu ona verin" diye emreder. İbn Ebi Zî'b'e geldiğinde: "vallahı bu malı ben efendine darı helal görmüyorum. Kendi nefsimi nasıl helal görebilirim," der ve kabul etmez. Ebu Hanife'ye gelir o da; "İleş, kan, ve domuz eti bun dan daha helaldir" der ve kabul etmez. İmam Malik ise Mansur'un hediyesini kabul eder.

Mansur çok şiddetli biriydi. Boynu vurulanların kanını emer kıvrıcık tüylü deri devamlı önünde bulunurdu. Bu deri öldürülenlerin ayağının altına konurdu. Cellat da her zaman Mansur'un yanında hazır bulunurdu. Bu nedenle Mansur bir defasında da Süfyan es-Sevri'yi çağırttırır. Süfyan es-Sevri, Mansur'un yanın; gelmeyi reddeder. Bunun üzerine Mansur, Süfyan es-Sevri'nin yanına kendisi gider ve:

- "Ey Süfyan, ne isteğin varsa söyle" der. Süfyan:
- "Verecek misin?"der. Mansur'da
- "Evet," der. Süfyan-ı Sevri de:
- "Ben seni çağırtıncaya kadar gelme. Senden bir şey istemedikçe bana bir şey verme" der. Bunun üzerine Mansur elini-eteğini çeker gider ve şöyle der:

"Bütün kuşlara yem verdik. Onlar yemleri topladılar. Süfya es-Sevri hariç." Mansur alimleri yem verilen kuşlar gibi görüyordu. Kendisini kuşlara yem veren, hayvanlara yem veren biri görüyordu.Günümüzdeki özel komiteler, özel heyetler ve benzeri kurumlar işte bu şekilde yem verenler mahiyetindedirler. Onların istediklerini kabul edenler ağlarına düşer, gözlerinde beş para olurlar.

Üstad Ebû Mâcid ve Ürdün Kralı Melik Hüseyin

Bir gün hocamız Ebu Mâcid bizlere şunu anlatmıştı: Bir defasında Ürdün kralı Hüseyin'i tuttum ve ona; "dinle! bizim vazifemiz insanları Allah'ın dinine davet etmektir. Kimse bizim gibi konuşamaz ve bizler kesinlikle dinimizi satmaya da, seni aldatmaya da razı olmayız" dedim. Kral Hüseyin de: "Hayır, hayır etrafımda bulunan insanlar hakkında vehme kapılma. Bunların hepsi de münafık. İnsanı yüzüne karşı över ve olmadık medihlerde bulunurlar. Vallahi, bunları çok hakir görüyorum" der. Daha sonra da: "Mesleğim Padişahlık" isimli bir kitap yazar ve kendi çevresinde bulunanlara vezirlerinin gerçek yüzlerini anlatır. Bakanlarından birisi hakkında bundan daha aşağılık, dana rezil bir kimse görmedim diye bahseder. Hayatı boyunca kendisine hizmet eden ve hâlâ da hizmette bulunan bakanı hakkında söylediği bu. Daha bu konuda örnek olarak söylenebilecek birçok kıssalar mevcuttur. Yine hocamız Ebu Mâcid bana anlattı ki: Amman'da bulunan Hüseyin el-Kebir mescidine gittim. Aynı günde de Kral Hüseyin'in dedesi Abdullah, Filistin'in Elled ve Remle isimli iki kentini İsrail'e teslim etmişti. Kral Abdullah, Osmanlı krallarının adetleri gibi her gün ikindi namazında bu mescide gelir, âlimlerden biri de onun huzurunda insanlara vaaz ederdi. Sohbet bittikten sonra dönüp evine giderdi. Halk, Mısır ordusunun İsrail'in önünde çekilmesinden ve Filistin'in yahudilere teslim edilmesinden dolayı kan ağlıyordu, içleri öfke ile doluydu. Ben girdiğimde ayakkabılarımı mahfelin altına koymuştum. Meğer burası kral mahfeliymiş. Çıkmak istediğimde mahfelin altından ayakkabılarımı alamadım. Çünkü üzerinde kral oturuyordu. Bunun üzerine dedim ki bu adamdan bir şeyler dinleyeyim. Bu esnada Faruk isimli hoca vaaz ediyordu. Bu hoca kralın yaptıklarına gerekçe bulmaya girişti. Onun açıklamakta olduğu şu âyet-i kerimeden daha iyi bir gerekçe bulması mümkün değildi. O şu âyeti açıklıyordu: "İyilik (hayır) yüzlerinizi doğu ve batı tarafına çevirmeniz değildir." (Bakara, 177) (Yani Kudüs'ün elinizden çıkmasına üzülmeyin. Çünkü yüzünüzü oraya doğru veya batıya doğru çevirmeniz takva değildir, demek istiyordu). Benim ise içim kaynıyordu. Ateş püskürüyordum. Artık tahammül edemedim. Kalkıp mikrofonu yakaladım ve ona dedim ki: "Yeter artık münafıklığın ey Bel'am! Dinini dünya metar karşılığında sattın. Senin bu krala nasihat ederek "Elleb ve Remle nereye gitti?" demen daha doğru olurdu. Krala da dedim ki: "Eğer Kudüs'ü koruyamıyorsan, babanın kemiklerini oradan çıkart. Kral; "Ey insanlar! Bu adam münafık. Benimle sizin aranızda fitne sokmak istiyor" dedi. Arabasına binip Kudüs'e gitti. Daha sonra Ebu Macid'e, vali gelir ve ona: "Ya Ebu Macid! Bize mescidi taramamız emredildi. Allah için bak bu duruma" dedi. Sonra vali elini hocanın sırtına koyunca bir kasap ilerledi ve "eğer elini onun üzerine koyarsan onu keserim" dedi. Ey efendiler! O sıra insanlarda hayır ve bereket vardı. Şimdi ise Bumedyan Cezayir'i yakıp yıkıyor ve hiçbir kimse de ne yapıyorsun demiyor. Bir buçuk milyon şehid veriliyor ve devlet "Hür Demokratik Sosyalist Cezayir Cumhuriyeti" olarak ilan ediliyor. Ne İslâm'ın adı zikrediliyor ne de orada Arapça görülüyor. İnsanlar konuşmaktan korkar bir hale geldi. Artık çok uzaktan "Ey Said kaç çünkü Said helak oldu" (ey konuşan arkadaşım, bırak tebliği de kaç çünkü senin gibi tebliğ eden diğer bir arkadaşını yok ettiler). Toplumumuzdaki insanlar, duvarlara alıcılar yerleştirmişlerdir korkusuyla konuşmaz oldular. "Yerin kulağı var" demeye başladılar. İnanın bir defasında bazı insanların yanına gittim. Evlerine girdiğimde kendileri sohbet ediyor ve radyoyu da açmışlar cızırtılı ses yapıyordu. "Neden radyoyu bu şekilde açık bırakıyorsunuz?" diye sordum. Onlar da "istihbaratın dinlemesini önlemek için!" cevabını verdiler. Şairin dediği gibi; Zelinin yaşantısına özenen de zelildir, Nice yaşantı vardır ki ölüm ondan daha azizdir.

Artık şu âyet-i kerimenin tasvir ettiği hale geldi.

"Onları kendi hallerine bırak, yesinler, eğlensinler ve ümitle avunsunlar." (Hicr, 3)

"...(Onlar) eğlenirler ve hayvanların yedikleri gibi yer (ve içerler)." (Muhammed, 12)

Kral Abdullah, Üstad Ebu Macid'e adam gönderir ve yanına çağırır: Ebu Mâcid gelenlere: "Beni dinleyin! Beni kralınızın yanına işkenceci, kan emici kölesine teslim etmesi için mi götürüyorsunuz?" der. Onlar da; "Ey Ebu Macid, Allah'a yemin ederiz ki dünya ayaklanır, susmaz. Ne olursa olsun sana hiçbir kimse dokunmayacak" derler.

Ebu Macid'i Kral Abdullah'ın sarayına götürürler. Sarayın surlarına geldiklerinde;

- "Buradan gireceksin" derler. O da:

- "Ben buradan içeri girmem, beni burada indirin" der. Asker, Kral Abdullah'ın yanına döner ve: "Saraya girmeyi reddediyor" der.

Kral Abdullah son derece öfkelenerek;

- "Saraya dahi girmeyi reddediyor ha! Eğer bunun hesabını ondan sormaz, onu gebertmezsem Allah beni kahretsin" der.

Arkasında korumaları bulunmakta ve bir adamda oturduğu zaman altına koymak için sandalye taşımaktadır. Ebu Macid'e:

- "Ey Münafık! Yanıma gelmek için saraya dahi girmek istemiyorsun ha!" der. Ebu Macid'de:

- "Gerçek münafıklar senin yanında bulunanlardır" der. Kral Abdullah:

- "Götürün bunu çöle, sürgün yerine" diye bağırır. Çöl Sürgün yeri; Ürdün, Irak ve Suud arasındaki çölün ortasına inşa edilmiştir.

Olay Ramazan ayında cereyan etmektedir. Ebu Macid kardeşine der ki:

- "Gel, bana ne olacağını izle, takip et." Sonra ona dedi ki:

- "Git benim için ve benimle birlikte bulunan şu on üç asker için iftarlık getir." Kardeşi bir şeyler almak için on üç askerle birlikte dört kilometre kadar uzakta bulunan lokantaya gider ve;

- "On dört kişilik yemek hazırla" der. Lokantacı:

- "Kime götüreceksin" der. O da:

- "Geçen gün camide konuşma yapan hatibe" der. Bunun üzerine lokantacı;

- "Yemekleri ben ikram ediyorum, ücret almayacağım" der

Sonra dükkanın kapısında durur ve şöyle seslenir.

- "Mescidde konuşan adama gidin adama!" Orada bulunanlar bunun kardeşini yüklenip dört km. taşırlar. Kral adamlarına:

- "Bunu alın çöl sürgün yerine götürün" der. Hoca giderken emniyet amirine;

- "Pijama almak istiyorum" der, ondan pijama almak ister.

Dükkan sahibi;

- "Camide konuşan sen miydin" diye sorar o da;

- "Evet" der. Dükkan sahibi de;

- "Vallahi ben bunun parasını almam" der. İnanın o zaman insanlarda çok iyi kişiler vardı.

Hadise 1948'de olmaktadır. Kral sarayında çok öfkeli, yüzü kıpkırmızı, morali bozuk bir halde idi. Tabaklarını yalayan, tencerelerini temizleyen avanesi onunla konuşamıyorlardı. Sanki başlarında kuş duruyormuşçasına başları önlerine eğikti. İşte o sırada kralın dilinden hak sözler döküldü ve şöyle dedi:

- "Genç bir adam, vatanının menfaatini düşünerek gerekenleri konuştu. Benim çevremde bulunan sizlerden bu gibi sözleri işitmem daha uygun olmaz mıydı?" Prenslerden biri şöyle dedi:

- "Ey haşmetli kral. O güzel bir genç. Ben onu tanıyorum. Onunla beraber çalıştım. Ben onunla birlikte mahkemede çalıştım. O temiz, emin ve adaletli bindir." Kral;

- "Şayet özür dilerse haydi serbest bırakın onu" dedi ve Çöl Hapishanesine bir yetkili gönderdi. Bu yetkili Ebu Macid'e özür dilediği takdirde serbest bırakılacağını söylediğinde üstadın cevabı:

- "Allah'a yemin ederim ki kesinlikle özür dilemeyeceğim" olur. Bunun üzerine birkaç ay zindanda kalır ve daha sonra serbest bırakılır.

Eskiden insanlar iyi idi. Âlimin başına bir olay geldiği zaman onunla birlik oluyor, onu kendi haline terk etmiyorlardı. Şimdi ise âlime bir şey olduğu zaman ya kendisi taviz veriyor ya da halk onu kendi haline terk ediyor! Ya da bir âlime bir şey olduğu zaman; "o bunu hak etmişti, kendisini derebeyi görüyordu. Biz ona çok nasihat etmiştik. Bu seslerini biraz kıs. Fakat o sert mizaçlı idi. Bunu yapamıyordu" derler. Onu ziyaret edip çoluk çocuğuna gerekeni yapmaları yerine onu söyleyip adeta sevinircesine bir tavır takınırlar.

"Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırırlarsa, o küfür önderlerini öldürün (onlarla savaşın)" (Tevbe, 12)

İmam Malik, bu âyet-i kerimeyi delil göstererek, dine dil uzatan veya Rasulullah'a (sav) hakaret eden ya da söven kimseden tevbe istenmeksizin ister müslüman olsun, ister hristiyan -gayri müslim- katli vacip (öldürülmesi farz) olur demiştir. Dine küfreden kimseden hakim tevbe etmesini istemez. Yani herhangi bir kimse dine söverse hakimin kendisinden tevbe etmesini istemeden kâfir olarak veya zındık olarak öldürülür. İmam Malik'in de, İmam Şafii'nin de, İmam Ahmed bin Hanbel'in de, İshak'ın da ve cumhur ulemanın da görüşü budur. Bu hususta sadece Ebu Hanife muhalefet etmiş ve; "Dine hakaret eden kimse hapsedilip tazir cezası verilir ve şiddetle dövülerek terbiye edilir" demiştir. Aynı şekilde müezzin ezan okurken bir hristiyan (veya herhangi biri) "bu eşek ne söylüyor, bu eşek ne anıyor!" derse Maliki ve Şafii mezhebine göre ahdini bozmuş kabul edilir ve öldürülür. En büyük felaketlerden biri de şudur: Bir takım insanların konuşmalarına dine söverek veya Allah'a hakaret ederek başlamalarıdır İnanır mısınız, Corc Habaş ve Nayif Havatime'nin adamları 1969-70 yılları arasında Filistin Kurtuluş Örgütü arasında bulunuyorlardı. Biz de oradaydık. Yanımızda Naif Havatime'nin karargahı bulunuyordu. İnanmayacaksınız belki ama gerçekten; gece parolaları dine veya Rabbe sövme cümlelerinden oluşuyordu. Hatta bir tanesi kendisini sırf İslâm'a karşı çıkmak için Ebu Leheb diye isimlendiriyordu. Merkezde bize et getiren diğer birinin adı ise Cehil idi. Bu Ebu Leheb daha sonra Ürdün sağlık bakanı oldu. Şair bunu şu nüktesiyle ifade ediyor:

Vallahi amacım kargaşa çıkarmak değildir, ama: Son derece hayret veren bir iş oldu. Kral peygamber oğlu olduğunu söylüyor, Bakan ise Ebu Leheb oldu.

Yani Kral Hüseyin Rasulullah'ın soyundan geldiği halde onun bakanı Ebu Leheb isimli biri.

Dine Dil Uzatın Kimsenin Hükümü

Dine dil uzatmak kişiyi İslâm'dan çıkarır. Kim dine küfrederse karısı kendisinden boş olur. Dine küfreden eşiyile kaldığı takdirde zina etmiş ve çocukları da veled-i zina olmuş olur. Çocukları ona mirasçı olamazlar. O kimse öldürülür, yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz ve müslümanların kabrine defnolunmaz. Ancak, bu kimse cahil ise, onun durumu farklıdır. Fakat söylediği sözün manasını biliyor ise şaka yaparak dahi söylese aynı şekilde İslâm'dan çıkar. Aziz ve celil olan yüce Allah şöyle buyurmaktadır: "Eğer anlaşmalarından (ahidlerinden) sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırlarsa siz de küfrün bu önderlerini öldürün (onlarla savaşın)." (Tevbe, 12)

"Onlara (o tarz konuşmalarının sebebini) sorsan, "dalmışız, oyalanıyorduk" diyeceklerdir. (Ey Muhammed! Onlara) de ki: Siz Allah ile, âyetleri ile ve Peygamberi ile alay mı ediyorsunuz?" "Boşuna özür dilemeyin. Zira siz, imanınızdan sonra küfrettiniz. İçinizden bir zümreyi affetsek bile, suçlu olmaları dolayısıyla bir zümreye de azab ederiz." (Tevbe, 65-66)

Kim imandan sonra kâfir olursa şüphesiz ki onun ameli boşa gider. Şimdi bu hüküm, günümüz insanlarına tamamen uyar mı? Öyle bir cehalet ki boyutlarını idrak edemiyorlar. Namaz kılıyorlar, oruç tutuyorlar bununla birlikte dine sövüyorlar! Gece namazları kılıyor, fakat subhanallah dine, Allah'a sövmeye adeta mütehasşis oluyorlar! Şeyh el-Bânî bu konuda İmam Ebu Hanîfe'nin görüşünü tercih ediyor ve diyor ki; "dine söven insanlar tekfir olunamazlar. Çünkü onlar cahildirler." Nitekim İbn Teymiye, Cehmiye fırkasından olan insanlarla tartıştıktan sonra onlara şöyle demiştir: "Eğer ben sizin söylediklerinizi söylesem kâfir olurum fakat sizleri tekfir etmiyorum çünkü sizler cahilsiniz." Bilinmesi zarureti diniyeden olmayan meselelerde cehalet birçok ulemaya göre mazerettir. Yani namaz, oruç, zekat gibi dinin bir gereği olduğu konusunda üzerinde hiçbir kimsenin ihtilaf etmeyeceği zarureti diniyeden olan meselelerden birini kişi inkâr etse veya onunla alay etse kâfir olur. Ancak henüz yeni müslüman olmuş ve içkinin haram olduğunu bilmeyen kimsenin içkinin haram olduğunu inkâr etmesi ve mubahtır demesi onu kâfir yapmaz. "Eğer anlaşmalarından (ahitlerinden) sonra yeminlerini bozarlar ve dininize saldırlarsa..." (Tevbe, 12) Yani bu iki şeyden birini kim yaparsa kâfir olur ve öldürülür:

a. Zimmilerden kim ahidini bozarsa öldürülür.

b. Zimmilerden kim dine dil uzatırsa öldürülür. Âyet-i kerimede buyuruluyor ki; "Küfrün önderlerini öldürün (onlarla savaşın). Zira onların yeminleri yoktur." Anlaşmalarına ve ahitlerine riayetleri yoktur. Küfrün önderlerinin, ahidini bozan herkes olduğunu söylemiştik. Huzeyfe (ra) her ne kadar bu âyetin beyan ettiği kimselerden (Tevbe 12) sadece dört veya beş kişi olduğunu söylemişse de bir bedevi gelip ona; "Ey Muhammed'in sahabeleri! Sizlerden bazı sözler işitiyoruz fakat ne demek olduğunu anlamıyoruz" demiştir. Bedevi; "Şu kanlarımızı akıtan develerimizi gasbenden ve şunu şunu yapanlar küfrün önderleri değiller mi dir" diye sormuştur. Huzeyfe (ra) da ona; Bu söylediklerin sadece kâfirlerdir. Küfrün önderleri değil. "Küfrün önderlerini öldürün (onlarla savaşın) onların ahitleri yoktur. Belki böylece (küfürden ve düşmanlıktan) vazgeçerler." Evet kâfirlerin düşmanlıktan vazgeçmesi, düşmanlığına son vermesi ancak mü'minlerden korkmasıyla ve kendilerinin öldürülmesiyle olur. Bu nedenle aziz ve celil olan Allah şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlu tutulacaksın. İman edenleri de teşvik et. Ola ki Allah, kâfirlerin şiddet ve kuvvetini önler." (Nisa, 84)

Bugün bütün dünya Afganlılara saygı göstermektedir. Acaba niçin? Çünkü onlar küfrün önderlerine karşı savaşmaktadırlar. Hatta Birleşmiş Milletler'de bile Afganlıların ağırlığı hissedilmektedir. Amerika başkanı Reagan'a bir çok devlet başkanları gitmiştir. Reagan onlarla görüşmeyi kabul etmemiştir. Şu Mısır'ın devlet başkanı mübarek olmayan Mübarek kaç gün Amerika'da bekledi. Reagan'a adamlar gönderdi. Özellikle kendisi ile görüşmek için geldiğini söyledi. Reagan ona; "vaktim yok" diye cevap verdi. Ve onun yanına Dışişleri Bakanı 'nı değil Dışişleri Bakan Yardımcısını gönderdi. Yahutta Dış İşleri Bakanlığı'nda herhangi bir sekreteri gönderdi. Şairin dediği gibi;

Zelilin yaşantısına özenen de zelildir,

Nice yaşantı vardır ki ölüm ondan daha azizdir.

Fakat Hikmetyar gidince Reagan onunla görüşmede ısrar eder. Pakistan'ın Amerika elçisi Hikmetyar'a gider ve ona; "Hikmetyar, Reagan seninle görüşmek ister" der. Hikmetyar da "Afgan şura meclisinden bu hususta izin almadım" der. Elçi; "bu basittir" der ve sonra İslâmabad'a telefon açar, Afgan liderleri Şura Meclisi ile bağlantı kurar, onlardan şu cevabı alır: "Biz ona tam yetki verdik. Ne yaparsa biz onu kabul ederiz" derler. Durmadan Hikmetyar'a baskı yaparlar. Hatta onu Reagan'la görüşüleceği, saat sekizde özel bir köşeye yerleştirirler. Pakistan elçisi sevinerek gelir. Hikmetyar'a; "Afgan Şura Meclisi senin Reagan'la görüşmeni onayladı" der. Hikmetyar; "fakat ben buna muvafakat etmiyorum" der. İşte bu Pakistan elçisini çıldırtır. Aklını kaybedecek olur. Bu adamın cebinde 10 rupi bile bulunmaz. Reagan bununla görüşmek için ısrar eder. Elçi Hikmetyar'a; "Sen deli misin? Sen düşünerek mi bunu yapıyorsun? Atmış tane kral ve devlet başkanı Reagan'la görüşmek için isimlerini listeye kaydetmişler, bekliyorlar. Sen, o seninle görüşmek istediği halde onunla görüşmek istemiyorsun. O seninle saat onbirbuçukta görüşmek istiyor. Hikmetyar; "Hayır görüşmeyeceğim. Şayet ısrar ederseniz, Amerika'dan derhal giderim" der. Acaba Hikmetyar niçin böyle der? Çünkü yüce Mevla Küfrün önderlerini öldürün buyurmuştur. Şairlerin şu sözleri ne kadar manidardır.

"İzzet ve şerefin bineği küheylanların sırtıdır, Küheylanları ancak gece yürümeler ve sabahlanmalar ortaya çıkarır.

Diğer bir şair şöyle demiştir:

Yemin olsun ki yaşayacak olursam ölümü gülümseyerek karşılayan Parça parça olması önem taşımayan her saç baş birbirine karışmış Savaşı; anne, mızrağı; kardeş ve kılıcı da baba yapacağı

Evet... Bu adamın mesleği, düşman öldürmek. Ölüme seve seve gitmek. Hani derler ya; "cihad merde, düğün bayram". Başka bir şair de şöyle diyor:

Onlar geniş adımlıdır, savaş sevincinden ve aşkından dolayı Atların kişnemesi kendilerini eğerden aşağı atarcasına hoplatır. Atlarını beyazlarla kefenlemiş, bayrakları ise oklarının başındaki düşman kelleleridir.

Evet... Bu kahraman kılıcının üzerine bayrağı çekme yerine cengaver birinin kellesini bayrak ediniyor. Vallahi savaş... savaş...! Bu ümmetin şanını cihad yüceltmıştır. Nitekim bu hususta Rasulullah (sav) cihaddan geri kalacaklar hakkında şunu buyurmuştur: "Allah sizin kalbinize acziyet sokacak, düşmanlarınızın kalbinden de sizden çekinme duygusunu çekip alacaktır. Sahabeler: Ey

Allah'ın Rasulü kalbimize sokulacak o acziyet nedir deyince, Rasulullah da; O dünyayı sevmek ve ölümden nefret etmektir" buyurmuştur.

Evet...Dünya sevgisi.... Dünya sevgisi... Bırakın onu, yüce Mevla'nın buyurduğu gibi;

"Onlarla, yeryüzünden fitne kalkıncaya ye din yalnız Allah'ın oluncaya kadar, savaşın.'

(.el-Zûfal, 39)

Ta ki şirk yaygınlaşmasın. Ta ki yeryüzünde din yalnızca Allah'ın olsun. Allah'ın dinine kılıcsız, silahsız ve pasiflikle yardımda bulunacaklarını zannedenler, Allah'ın dininin gelişim seyrini bilmeyen ve vehme kapılan kimselerdir. Bu nedenle yahudiler Tunus'a girip orada Filistin Kurtuluş Örgütü mensuplarını bombaladıklarında hiç kimse ses çıkaramamıştı. Uçaklar Irak'ın nükleer santralini bombalarken üç arap devleti yanmış, fakat buna dair hiçbir top patlamamıştır.

Silahları neredeydi? Onlar zor günler için, sıkıntılı günler içinmiş! Uçaklar, tanklar zor günler için saklanıyormuş! Peki o zor günler ne zaman olacaktı? Şöyle bir hikaye anlatırlar:

Birisi varmış durmadan silahını parlatır dururmuş. Bir gün hanımı ona: "Bu tabancayla uğraşmaktan başka işin gücün kalmadı!" demiş. Adam da: "Bu zor günler içindir" diye cevap vermiş ve bir gün eve hırsız girmiş, evin eşyalarını toplamaya başlamış.

Kadın sese uyanır ve kocasını kaldırarak, "Bey, silahım alda hırsız uzaklaştı" demiş. Yine kocası; "Hanım, bu zor günler içindir... Zor günler içindir!" diye cevap vermiş. Ve hırsız eşyaları toplayıp gitmiş. Silahsa zor günler için bekletilmiş (!)

Yine bir gün aynı adam dışarıda hanımıyla birlikte gezinirken hanımının güzelliğini gören hırsızlar gelmiş adamın elinden karısını alıp kaçırmışlar. Kadın, göz yaşları içinde; "silahını kullan, beni kurtar" diye feryad etmiş. Ama nafile... Kocas; "Ben bunu zor günler için bekletiyorum" demiş. Karısı hırsızlarla birlikte uzaklaşmış, silah ise zor günler için kalmıştır. (!)

Evet! Bunlar askeri güçlerini ne güne saklıyorlar? Zor günler için mi? Dünya müslümanlarının çoğunluğu güç ve kuvvetlerini zor günler için beklettiklerini söylemektedirler. Halbuki yüce Mevla;

"Yeminlerini (ve ahitlerin!) bozan ve Peygamberi (yurdundan) çıkarmaya kalkışan bir kavimle, size karşı ilk defa onlar başlamış oldukları halde neden savaşmazsınız? Yoksa onlardan korkuyor musunuz?" (Tevbe, 13) buyurmaktadır.

Âyet-i kerimede savaşın gerektiğine dair iki husus zikredilmektedir. Bunlardan biri; sizi (yani müminleri) ve Peygamberi yurtları olan Mekke'den çıkarmalarıdır. Diğer ise; mallarına el koymalarıdır. Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifte mealen şöyle buyurmuştur: "Kıyamet gününde kula: Senin şurada şu sözü söylemene engel ne idi, diye sorulacak, kul da: Ey Rabbim insanlardan korkmaktı, diyecektir. Aziz ve celil olan Allah da: Ben'den korkman sana daha fazla yakıştırdı, buyuracaktır." Bu sözümü bitirirken, kendim için de sizin için de Allah'dan af dilerim.

17-27. AYETLERİN TEFSİRİ

17- Müşrikler, kendilerinin kâfirliğine şahitlik ederken, Allah'ın mescidlerini imar edemezler. İşte onların yaptıkları boşa çıkmıştır. Cehennem'de devamlı kalacak olanlar da onlardır.

18- Allah'ın mescidlerini, ancak Allah'a ve ahiret gününe iman eden, namazı gereği gibi kılan, zekat veren ve yalnız Allah'tan korkan kimseler imar ederler. Umulur ki onlar,doğru yolda bulunanlardan olurlar.

19- Hacılar su dağıtan ve Mescid-i Haram'ı imar edenle, Allah'a ve ahiret gününe iman eden ve Allah yolunda cihadda bulunanı bir mi tutarsınız? Bunlar Allah katında eşit değildirler.Allah, zalim kavmi hidayete erdirmez.

20- İman eden, hicret eden, Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad edenler, Allah katında daha büyük dereceye sahiptirler. İşte bunlar, kurtuluşa erenlerdir.

21- Rableri onları, katından bir rahmet, rıza ve cennetlerle müjdeler. Onlar için Cennet'te devamlı nimetler vardır.

22- Onlar orada devamlı kalacaklardır. Şüphesiz ki, büyük mükafat Allah kalındadır.

23- Ey mü'minler! Eğer inkârı imana tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi dostlar edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir.

24- Ey Muhammedi De ki: "Eğer babalarınız, oğullarınız,kardeşleriniz, eşleriniz, akrabalarınız, elde ettiğiniz mallar,durgunluğundan korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler;Allah'tan, peygamberinden ve Allah yolunda cihad etmekten sizin için daha fazla sevgili ise, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah, fasıklar güruhunu hidayete erdirmez."

25- Şüphesiz ki, Allah size birçok yerde ve Huneyn savaşı yapıldığı günde yardım etmişti. O gün sayınızın çokluğu sizi gururlandırmıştı. Fakat çokluğunuz size bir fayda sağlamamıştı da, o geniş yeryüzü size dar gelmeye başlamıştı. Sonra da yüz çevirip geri kaçmıştınız.

26- Sonra Allah, Peygamberinin ve mü'minlerin üzerine emniyetini indirdi. Görmediğiniz askerler gönderdi. Kâfirleri de azaba uğrattı. İşte kâfirlerin cezası budur.

27- Bundan sonra Allah, dilediği kullarının tevbesini kabul eder. Allah, çok bağışlayan ve çok merhamet edendir."

İbnü'l-Munzir ümmetin icmasını naklederek şöyle diyor: "İlim ehli, Peygamber (sav)'e küfreden kimsenin zındık olacağı ve öldürülmesi gerektiği hususunda ittifak etmiştir. Ebu Hanife'nin dışında buna muhalefet eden olmamıştır. Yani bu görüş Hanbeli, Maliki, Şafii mezhebinin ve İshak'la tüm ilim ehlinin görüşüdür. Ancak İmam Ebu Hanife ise: "Peygambere küfreden zimmi (müslümanların idaresi altında yaşayan gayri müslim) kimse öldürülmez. Çünkü o, Rasulullah (sav)'in kadrini bilmemektedir." Ancak, müslüman bir kimse Peygamber (sav)'e küfrettiği zaman bu onun zındık olduğunun alametidir. Yani, bu hal onun uzun zamandan beri kâfir olduğunun alametidir. Müslüman görünmesi ya korkusundan ya da İslâm devletinde bir göreve tamahından veya öldürülmekten korktuğundandır. Mesela namazı terk etmesi gibi, çünkü İslâm devletinde İslâm'a göre yaşamayan insanın bir kıymeti yoktur. Bir insanın Allah'a olan yakınlığı onun âlimler ve insanlar nazarındaki değerini yüceltir. Bu nedenle İslâm devletindeki kişinin İslâm'ın prensiplerine sahip çıkmaktan, onlara göre kendisini şekillendirmekten başka bir yolu yoktur. İnsan ameliyle değer kazanır. Hz. Ömer (ra)'ın da dediği gibi: "İnsan verdiği imtihanlarla ölçülür, davadaki geçmişi ile ölçülür, maddi ihtiyaçlarına göre muamele edilir." Ömer (ra) ganimet, zekat vb. malları dağıtırken bunları söylerdi. Yani; insan İslâm'daki amelleriyle itibara alınır. İnsan davadaki öncülüğüne ve eski oluşuna göredir. İnsan ihtiyacına göredir. Yani çoluk çocuk sahibi kimsenin ihtiyacı ile kimsesi olmayan kimsenin ihtiyacı bir değildir, diyordu. İslâm devletinde her insan sadakati ve ameli kadar yücelir. Emin kişiye güvenilir, hain kişinin hainliği ilan edilir. Doğru söyleyene inanılır, yalan söyleyen ise yalanlanır. Bugün bizlerin yaşadığımız cahiliye döneminde ise durum, Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda ifade ettiği gibidir: "Deccal'den önce insanları aldatan yıllar yaşanacaktır. O yıllarda yalan söyleyene inanılacak, doğru söyleyen ise yalanlanacaktır. Güvenilen kişi hain ilan edilecek, hain ise güvenilen biri olarak itibar edilecektir." Evet, bugün insan devletten çalabildiği kadar yükselir, bir fakir az bir miktar para çaldığında hapsedilir ve herkese teşhir edilir. Fakat milyarları çalan maliye müdürü terfiye edilir, maliye bakanı yapılır. Size bir olay anlatacağım;

Ürdün Bakanı Ebu Leheb

Ürdün'de, Baas partisine mensub Ebu Leheb isminde bir bakan vardı. Arkasında aşireti olduğu için son derece cüretkar biriydi. Babası kabile reislerindendi. Sağlık bakanı idi ve başbakanı devamlı muhalefet eder, onu eleştiren konuşmalar yapardı. Bir çocuk madeni bir kuruşu yuttuğundan dolayı hastaneye kaldırıldı. Ama çocuk kurtarılamadı ve öldü. Bunun üzerine başbakan devamlı kendisine karşı çıkan Sağlık Bakanını yermek için bir fırsat yakaladı ve onun hakkında şöyle dedi: "Vallahi merak ediyorum, acaba Sağlık Bakanı ne yapmakta? Bir çocuk madeni para yutmakta, kurtarılamayarak ölmekte" der. Sağlık bakanı Ebu Leheb'in cevabı ise: "Bundan daha da fazla şaşılması gereken bir husus var; o da bir kuruş yutan ölüyorda, milyonları yutan ölmüyor!"

Evet!.. Yalancı kişi doğrulanır, doğru kişi ise yalanlanır.

Mevcut beşeri sistemlerdeki yöneticilerin etrafında dürüst bir insan bulabilir misiniz? Onların yanında münafık ya da riyakâr kimselerin dışında kimseyi bulamazsınız. İslâm devleti olduklarını iddia eden Ürdün vb. ülkelerde yöneticilerin dayandıkları bir âlimi ya da âlim bir bakanı bulabilir misiniz? Hayır... Ürdün de yaklaşık otuz yıldan beri Adalet Bakanı genellikle hristiyanlar-dan olmaktadır. 1955'ten beri Adalet Bakanı hristiyan! Şu ana kadar da Adalet Bakanı hep hristiyanlardan olmaktadır. Çünkü Adalet Bakanı'nın adaletli olması için "Allah için üçüncüsüdür, Allah, baba, oğul ve ruhul kudüstür" diyen ve sarhoş gezen biri olması gerekli imiş.

Halbuki Maliye Bakanı öyle bir insan olmalı ki, kendine özgün bir mesele konuştuğu zaman bakanlığın elektriğini kullanmaktan korkmalı, oğluna bir mektup yazmak istediği zaman devletin kağıtlarından bir kağıda yazmaktan korkmalı.

Vallahi kardeşlerim, İslâm makam veya hüküm değil, İslâm hayattır, yaşantıdır. Buna bir örnek olarak bizim yetişmemizde emeği olanlardan Dr. İshak el-Ferhan'dır. Kendisi Ürdün Milli Eğitim ve Terbiye bakanı olmuştu. Amerikan büyük elçisi ve diğerleri onun Milli Eğitim Bakanlığından alınması için yoğun girişimlerde bulunmuşlardı. Bakanlığın bünyesinde eğitim programları müdürü idi. Milli Eğitim Bakanlığı hazırlanan programa göre kitapları basar daha sonra okullara dağıtırdı. Benim gibi bir dostu bu zata gidip de çocuğunun aldığı kitabı kaybettiğini söyler ve bundan var olan kitaplardan bir tane isterse bu zat elinin altında bulunan müdüre; "buna filan kitabı ver, benim hesabıma kaydet" derdi. Ay sonunda da borçlarını toplar, aylığından öderdi. İşte takva budur. Bunun bir diğer örneği de daha önce size kendisini anlattığım ve Mescidi Hüseyin'de Kral Abdullah'ın karşısına dikilerek tebliğde bulunduğunu izah ettiğim Ebu Macid'dir. Bu zat da devlette yargı organlarında çalışıyordu. Mektup yazmak istediğinde evinden kağıt götürüp yazıyordu.

Biraz önce kendisinden bahsettiğim Dr. İshak el-Ferhan, el-Ezherde okumamıştı. İbn Teymiyye'nin fetvalarını da ezberlememişti. el-Risale el-Hameviye adlı eseri de okumamıştı. Ebu Macid hukuk fakültesi mezunuydu. Dr. İshak Ferhan ise Beyrut'taki Amerika Üniversitesi mezunuydu. Hatta bu üniversiteden kimya dalında master yapmıştı. Bu üniversite mezunları kimya dalında doktora yapması için onu Amerika'ya göndermek istemişlerdi. Fakat yurtdışına öğrenci gönderme kurumu müdürü Halil es-Salim isimli bir hristiyandı. İshak'a şunu teklif etmişti. Biz seni Amerika'da insanlara tanıtmamız için masonluğa girmeni istiyoruz. Döndüğünde de sana makam verelim. Dr. İshak ise ona şu cevabı vermişti: "Ben müslümanım, nasıl mason olabilirim?" İsrarlarına rağmen kabul etmedi. İshak Ferhan çok zeki bir öğrenciydi. Ürdün'ün birincilerindendi. Amerika Üniversitesi'ni de birincilikle bitirdi. Dokuz ay içinde oradan masterini bitirdi.

Bir gün İshak Ferhan Lübnan Amerika Üniversitesi Ruhani Yönlendiricisi Konstantin Züreyk'in karşısına dikilmiş, ona cevap vermişti. Arap milliyetçiliğin atası diye adlandırılan Corc Habbaş'a da aynı şeyi yapmıştı. Adı gecen Konstantin Züreyk, İslâm'a saldırınca Amerika Üniversitesi anfasında talebe olan İshak Ferhan ona cevap vermişti. Bunun üzerine Üniversite Kurulu toplanarak İshak Ferhan'ın üniversiteden atılmasına ve Ürdün'e gönderilmesine karar verdi. İshak, Ürdün'ün Salt kentinde orta öğrenimini yapmıştı. Bu sebeble şehre döner dönmez oranın ileri gelenleri Milli Eğitim Bakanlığına başvurdu, onun tekrar dönmesinin gerektiğini söylediler. Bu durum Milli Eğitim Bakanının gururuna dokundu. Dolayısı ile Amerika Üniversitesine bir mektup yazarak; "ya bütün Ürdünlüleri geri gönderin, yahut da İshak Ferhan'ı tekrar üniversiteye alın" dedi. Onlar da İshak'ı tekrar üniversiteye kabul etme mecburiyetinde kaldılar. Burada asıl önemli olan şu: Maaşallah Ferhan'ın acı bir aklı olduğundan kimya dalında doktora yapmak için onu yurt dışına göndermek istemeleri meselesi. Bu adamlar masonluğa girmesi için ne kadar aşağıdan aldılarsa da hatta uçağın merdivenine kadar ısrar ettiyseler de İshak Ferhan "ben müslümanım, yahudilere uşak olamam" dedi. İlk önce bu hususta kendilerinden özür diledi, yumuşak davrandı. Fakat bunun herhangi bir fayda sağlamadığını gördü. Neticede uçağın merdiveninin başında "tamam ben müslümanım, asla masonluğa girmem" dedi. Düşünebilir misiniz Amerika Üniversitesi ne yaptı? Yurtdışına kimya dalında öğrenci gönderme kontenjanını iptal etti. Eğitim ve pedagoji dalında kontenjan açıldı. Bunun üzerine İshak Ferhan Allah'tan kendisine bir lütuf olarak bu eğitim dalını seçti, okul programları hakkında doktora yaptı, memlekete döndüğünde Milli Eğitim Bakanlığı'nda programları hazırlama ona tevdi edildi ve o da bu yolla Ürdün'le birlikte birçok Arap devleti için faydalı oldu. Onların milli eğitimlerine İslâmî ruhu soktu. Katar'da, Umman'da, Yemen'de, Birleşik Arap Emirlikleri'nde bunlar görüldü, hepsi de eğitim programlarında Dr. İshak Ferhan'dan büyük yardımlar gördü.

Eğitim ve terbiyenin çok büyük önemi vardır. En büyük felaket birçok ilimleri tahsil edip âlimler nezdinde terbiye ve eğitim görmemiş olmaktır. Bu eğitim ve terbiyeyi almamış kimseler İslâm için bir musibet, istihbarat birimleri için ise yutulacak bir lokma haline gelir.

İstihbarata hizmet edenlerin birçoğunun ilmi metinleri hıfzetmiş kimseler olduklarını müşahade ediyorum. Yani sırf kitapları okuyup da din adamları ve eğitimciler tarafından eğitilmeyen insanlar, devletle herhangi bir çatışmada yakalanıp götürülürler ve önce müslümanların menfaatine gibi daha sonra da aleyhlerine kullanılırlar. Biliyor musunuz bunlar nasıl tutulup götürülür? Burunları delinir, oraya demirden bir halka geçirilir. İlk yakaladıklarına; "senin de burnunu delelim mi" derler. O da; "hayır" der, "o halde gel bizimle, biz senin namazı, orucu bırakmanı istemiyoruz. Müslümanlar aleyhine rapor sunmanı da istemiyoruz. Biz senin komünist birini gördüğünde adını bize vermeni istiyoruz. Çünkü onlar İslâm'ın ve müslümanların düşmanıdır" derler. Daha sonra bu zatı Baas Partisi mensuplarının aleyhine kullanır, hatta Arap milliyetçilerinin aleyhinde bile istihdam ederler. Daha sonra

ise ona řu teklifte bulunurlar. "Aslında müslümanlar iyi insanlar, onlar aleyhine bize bir şey getirme. Fakat camilerde problem çıkaran řu aşırı Müslüman Kardeşler var ya, biz camilerde ibadetlerin layıkı ile yapılmasını istediğimiz için bizim meselemiz bunlarla. Sen bize onlardan sadece beyni yıkanmış zararlı olanlardan birkaç isim ver" derler. İşte bu adamlar insanı böyle yakalarlar.

Böylece değerli bir kardeş şuuruna varmadan şeytanın avanelerinin bir organı olur. Komünizme karşı çaba harcamayla başlar. İslâm'a karşı savaşmakla son bulur. Neden böyle olur? Çünkü o layık kişiler elinde eğitilmemiştir. Terbiyeden yeterli kadar payını almamıştır.

Emin Şennar'ın Son Hali

Ürdün'deki İslâmî Partilerinden birinin önde gelen liderlerinden olan ve daha sonra istifa edip tüm insanlardan uzaklaşarak evinde oturup nafil namaz, oruç, teheccüt namazı kılarak ve Kur'an okuyarak günlerini geçiren birisi bana terbiye ve eğitim konusunda şunları anlatıyor. Kendisi kimseyi ziyaret etmiyordu, kimsenin de kendisini ziyaret etmesinden hoşlanmıyordu. Hatta insanların kendisine selam vermesini istemediğinden dolayı camiye dahi gitmiyordu. Bu nedenle onun ziyaretine gittim ve:

- "Seni bu hale getiren şey nedir?" diye sordum. O da:

- "İnsanların beni ziyaret etmesinden hoşlanmıyorum. Fakat seninle karşılaşmaktan memnun oldum, ferahladım", dedi. O çok açık sözlü biridir. Kesinlikle hatır gönül için farklı konuşmaz. Dedi ki:

- "Ben tüm insanlardan uzaklaştım, hatta evlatlarımdan ve hanımımdan bile. Onlar evdeler ama onlar bir vadide, ben başka bir vadideyim. Onların yiyeceklerini, içeceklerini ve benim üzerimdeki haklarını yerine getiriyorum. Ama onlar bir dünyada, ben başka bir dünyadayım." Dedim ki;

- "Peki nasıl bu hale geldin? Çok acaib bir hal! Namaz, oruç ve kitapları mütalaa, insanlarla konuşmamak, camiye insanların musafahayla meşgul edilmemesi için gitmemek?" dedim. O da;

- "Biliyorsun, ben İslâmî bir partinin önde gelen liderlerinden biriydim. (Bu zat meşhur bir yazardır. Basında yazıları büyük ilgi çeker) Partide bir haftada otuz yedi ayrı grubu idare etmekteydim. Çok iyi hatırlıyorum. Bir defasında aralıksız on yedi saat particilik fikrine ikna etmek için bir takım insanlarla tartışmıştım. Daha sonra devlet aleyhine konuşmalar yapmaya başladık ve 47 veya 49 kişiyle birlikte tutuklandık. Tutuklandığımızın hemen ilk haftasında tamamı da partiden ayrıldılar ve ayrıldıklarını gazetelerde "yıkıcı partiden ayrıldık" şeklinde yazarak ilan ettiler.

Onların ifadesiyle içlerinde yıkıcı partiden ayrılmayan tek ben kalmıştım. İstihbarat birimleri ayrıldıklarını bu şekilde ilan etmelerini istemişti. Onlara şöyle bir form sunulmuştu:

"Ben falan falanım. Yıkıcı... partisinden istifa ettiğimi onlardan beri (uzak) olduğumu ve uğruna canlar feda yüce krala bağlılığımı ilan ediyorum. Önemli olan mübarek memleketimizdir."

Onlar da bunu imzaladılar. Ben ise, bunu gururuma yediremedim. Bunu bir erkeklik ve gurur meselesi yaparak reddettim. İmzalamadım.

Uzun müddet bunların karşısında düşündüm. Daha sonra bunların neden böyle olduğunu, hastalığın ne olduğunu keşfettim. Hastalık; bizim onlara Allah'ı tanılamamamız idi. Onların Allah'la irtibatlarını kuramamamızdı. Biz onlara sadece fikir ve kültür olarak siyaseti ve siyasi tahlilleri öğretmiştik. Onları Allah'a bağlamamıştık. Ruhlarını gıdalamamıştık. Davetçilerde olması gereken sabrı öğretmemiştik. Peygamberin siyretini, Kur'an'daki peygamberlerin hayat ve mücadelelerini, kıssalarını öğretmemiştik. Öğrettiğimiz tek şey siyasetti. Siyasi tahlillerdi. Falan Amerikan uşağı, filan İngiliz uşağı, filan Rus uşağı vb. şeylerdi.

Gerçekte bu hal bir musibetti. Çünkü İslâm âlimlerine de dil uzatılmaya başlanmıştı."

İbn Asâkir şöyle diyor: "Kim âlimlere dil uzatarak onları kınarsa yüce Allah onun kalbini öldürür." Yine diyor ki: "Âlimlerin etleri zehirlidir. Onların etlerini yiyenlerin Allah tarafından maskelerinin düşürüldüğü muhakkaktır."

Gerçekten ben parti için çalışanların nasıl olduklarını şu an düşünüyorum. Bakarsın birileri uzun bir smokin giymiş. Cebleri kartlarla dolu. Ayrıca bloknotları üzerinde "filan Amerika uşağıdır, falan İngiliz adamıdır," her gördüğü adamdan bir kart alır, onu alamamazlık edemez.

Emin Şennar devamlı şunları anlattı:

"Hapishaneden çıktıktan sonra parti başkanının yanına gittim. Allah rahmet eylesin Beyrut'ta oturuyordu, vefat etti. Ona: - Ey Şeyh! Yaşanmış olaylar, tecrübeler oldu. Bunlar hata götürmez, tartışılmaz hallerdi. Haftanın başında kırk yedi, kırk sekiz kişi yıkıcı partiden ilişkilerini kestiklerini ilan ettiler. Sırf gurur yaparak biri kaldı.

"Evet o da benim. Evet benim... Bunu İslâm için değil, gurur meselesi yaparak yaptım. Sebep ise şudur: Biz bu insanlara Kur'an'ı, Sünneti öğretmedik. Onları Allah'la bağlantı kurmak üzere eğitmedik. Bizler bundan öğüt ve tecrübe almalıyız değil mi?"

Kur'an, Sünnet, sahabe hayatını eğitim programlarımıza koymalı, gece eğitimleri ve gece namazlarını yaymalıyız. Parti lideri şeyhin ise bana cevabı şu oldu:

- "Dinle Emin. Bir kısım dervişler yetiştirmek istemiyoruz. Gençleri heder etme" dedi. İşte o zaman partiden çekildim ve anladım ki parti içinde kalmamın herhangi bir faydası yok. Çünkü partide mühim olan particilik düşüncesinin yayılıp galip gelmesi ve taraftarlarının çoğalmasındır. Doğru olsun yanlış olsun, hak olsun batıl olsun, karşımdaki rakibimi mağlub etmeye çalışmamdır. Mühim olan galip gelmedir. Böylece benim mensub olduğum parti ile diğer sosyalist ve benzeri partiler arasında herhangi bir fark kalmamaktadır. Sadece birinin adı İslâmî parti, diğerininki sosyalist parti. Gitsem parti liderine desem ki;

- "Fılan adam iyi bir adam, gecelerini namazla, gündüzlerini oruçla geçiriyor, insanlarla muamelesi hoş. Biz bunu partiye alsak ne dersin?" O;

- "Hayır bu partiye yaramaz. O iyi bir adam ama partiye uygun biri değil" der. Ben de desem ki;

- "Niçin?" O da:

- "Biz dinamik bir akla sahip, hareket adamı istiyoruz" derdi."

Evet bu zat bu hale gelmesini bu şekilde anlatmıştı.

Üstad Abdullah'ın İslâm Davetindeki Tecrübesi

Allah'a hamd olsun ben otuz yıldan fazla Allah'ın dinine davet için uğraşmaktayım. Çalışmalarım sonucunda şu neticelere vardım:

a. İslâm'ın ruhu üzerine bina edilmeyen tüm yapılar ne kadar yüksek olurlarsa olsunlar, yıkılmaya mahkumdurlar. (Aslında davetçilerin adetleri şudur; halkın önünde yetkili insanlar gösterebilir diye kendisine tabi olanları abartır, tabiri caizse şişirirler. Ta ki davaya yeni adamlar kazandırsınlar). Fakat şurası iyi bilinmelidir ki davetçi arzulanmış gibi olmazsa ne kadar şişirilirse şişirilsin, böyle bir davetçi hem davetin hem de İslâm'ın aleyhine bir bela ve bir felakettir. Yani kendisine, eğitimine itina göstermeyen, azimetleri seçmeyen, namazı, orucu hakkı ile ifa etmeyen davetçi devamlı aşağı düşer, çerçöp haline gelir.

b. Dava ile ilgili düşüncesi ile birlikte kendisini ruhi ve psikolojik olarak yetiştirmeyen, düşünce ile birlikte ruha, Allah'la irtibata ve çokça ibadet yapmaya kendisini vermeyen davetçinin, kalbi katılaştır. Olduğu yerde kalır, artık böyle bir insan çok değerli şeyleri de beğenmez olur, hiçbir şey kendisini etkilemez. Burnunun doğrultusunda hareket eder.

c. Kendi hizbi tarafından gelmeyen herhangi bir iyiliği sevmeyen, ondan hoşlanmaz. Böylece aziz ve celil olan yüce Allah'a kulluk edilmez, hizbe kulluk edilmiş olur. Çünkü kulluğu Allah için olsaydı, Allah'ın dininin yayılmasından ve hayrın çoğalmasından sevinirdi... Neden hayırların Tebliğ Cemaati eliyle gelmesinden hoşlanmıyorsun? Neden hayırların selefi cemaati eliyle gelmesinden hoşlanmıyorsun? Eğer sen aziz ve celil olan Allah'a kulluk ediyorsan hoşlanırsın olmalısın.

Mesela sen bir hizipten olsan, selefilere bir de hadis hakkında kitap yazsa, kitabında sahih hadisler zikretse, sen de ona baksan ve kitabın gelecekte İslâm'a ve müslüman nesle faydalı olacağını görsen, senin bu yazar hakkında; "Allah kulun mükafatını versin" demen ve bu kitabın okunmasını gençlere tavsiye etmen gerekir. Evet sen, hayrın yayılmasını ve gençlerin İslâm üzerine eğitilmelerini istiyorsan bunu böyle yapmalısın. Fakat hizipçi düşünce bunu yapmaz. Hizipçi düşünce, ne kadar salih, alim de olsa hizbin dışındaki herhangi bir insanı övmenin isabetsiz olacağına inanır. Peki hizipçi felsefe ve düşünce neden böyledir? Çünkü bu kitabı tavsiye ettiğinizde gençler ondan etkilenecekler, senin hizbine olan bağlılıkları azalacağından korkulur. O halde şöyle bir denklem ortaya çıkar. Madem ki hizbin dışında bir takım insanları öne çıkarma, gençlerin o kişi ile etkileneceklerine sebep oluyor, öyleyse hizbin dışından herhangi bir kimse öne çıkarılmamalıdır. İşte Allah'ın dışındaki bir şeye ibadet buradan başlamaktadır. Bu halde biz insanların hayrını düşünmüyoruz, Allah'ın dinine yardım etmeyi istemiyoruz, hizbimize tapıyoruz şeklinde bir tavır takınmış oluruz. Dikkat edin!

İslâm büyük bir ırmağa benzer. Her İslâmî çalışan gruptan o büyük ırmağa küçük ırmaklar akıp takviye ederler. Mesela Müslüman Kardeşler'den oraya bir nehir akar, Selefilere başka bir nehir akar, Tebliğcilerden başka bir nehir akar, filan İslâmî gruptan diğer bir nehir akar. Sen ise bütün nehirleri kurutup sadece kendi hizbine ait olan küçük nehirciğin bu büyük ırmağı beslemesini düşünüyorsun. Böylece İslâm'ın büyük ırmağını kurutmaya çalışıyorsun. Bakarsın biri gelir ve şunları söyler: "Sakin Tebliğ Cemaati ile bir yere gitme, hizbimize bağlı olacağına dair verdiğin biati unutmama, meseleyi iyi düşün." Vakıa Tebliğ Cemaati hoş insanlar. Her perşembe günü gidip camilerde yatarlar, insanları ziyaret ederler. Peki kardeşim senin böyle söylemen İslâm değil, o halde niçin bunu söylüyorsun? Ben gidip Tebliğ Cemaatından İslâmî adabı tevazuyu öğreniyor ve şer'i şerif hakkında o insanlardan doktora almak istiyorum. Ben onlarla gideceğim. Cahil olan bir adamın dersini dinlemeyeceğim. Bakarsın ki o kişi seni davet eder, iki hafta uğraşıp hazırlamaya çalıştığı bir veya iki cümleyi sana anlatır. Karşısında bulunanlar da onun karşısında küçük öğrenci gibi dinlerler. Şayet o insanlara diyecek olsan ki; "burada niye vaktini kaybediyorsun? Niçin faydalanacağın ve müslümanları da faydalandıracağın hareketli bir felsefe kitabı okumuyorsun?" Onlar sana şu cevabı verirler: "Ben buradan bereketlenmek için oturuyorum." Evet bereket almak için oturuyorlar. Bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Hiçbir topluluk Allah'ın evlerinden bir evde bir araya gelip Allah'ın Kitabını okumaz ve onu öğrenmeye çalışmak istemezler ki, onların üzerine huzur inmiş olmasın, rahmet onları kaplamış olmasın, çevrelerini melekler kuşatmış olmasın ve Allah onları kendi katındakilerine anlatmış olmasın." Sen bundan daha fazla ne istiyorsun.

Maalesef bu tür maneviyatlar müslümanların gözünden kayboldu. İşte, felaketlerin en büyüğü ve Allah'a davet eden dostlarımızın en büyük, ayıpları budur.

Değerli kardeşler! Allah'a kulluk edin Allah'a! Vakıa bir cemaat içinde eğitilmek ve cemaatle birlikte yardımlaşarak hareket etmek ve mutlaka bir cemaatin içine girmek zaruridir. Fakat Allah'a kulluk edin. Hizbe ve cemaate değil. Dediklerim anlaşıldı mı? Bizler, Hanefi mezhebinin taassubunda olmaları nedeniyle Afganlı kardeşlerimizden neler çekiyoruz? Kandahar bölgesine şu an Arap gençler giremiyor. Neden? Çünkü Araplardan yardım almak caiz değildir diye fetva çıkardılar. Arap gençlerin cepheye gitmelerine izin vermiyorlar. Çünkü onlar Hanefi mezhebini yok edip Vahabiliği yayıyorlarmış! Mezheb taassubu müslümanları bu hale sürükledi. Allah'a hamd olsun bu bölge küçük bir bölge. O bölgede bu hali reddeden bazı büyük komutanlar bulunmaktadır. Mesela Mevlevi Gulam Muhammed Garib bunlardandır. Grubçuluk taassubu da mezheb taassubu gibi müslümanların birbirlerini çirkin görmelerine sebep olmaktadır. Fikri gelişimi kapamakta ve hayırları sadece kendi adamlarından kabul etmekte. Çünkü onlar kendi grubundan. Bu hâl kişiyi birçok hayırdan mahrum bırakmaktadır. İbadette ihlastan mahrum bırakmaktadır. Tüm müslümanları sevmekten mahrum bırakmaktadır. Kendi grubundan, cemaatinden veya partisinden olan müslümanları sevip dışındaki müslümanları sevmemeye neden olmaktadır. Bu musibettir. Bir cemaatten ol, fakat tüm müslümanları sev ve gönlünü, hayra açık tut.

Hizipçi birine Tebliğ Cemaati sorulduğunda; "Vallahi onlar insanları cihada davet etmiyorlar, siyasi meselelere eğilmiyorlar vb. şeyler" der, onları hesaba katmaz. Peki onlar kahvelerden sarhoşları alıp camilere getiriyorlar. Böylece yolun yarısını katetmiş oluyorlar. Sende onların elinden tut, onları cihada ulaştır.

Bazı Araplar, bizim burada kampımıza geldiler ki kampı tebliğ gezileri yapmaya çağırırlar. Evet... Kardeşimiz Müsenna ve İlyas bize bu maksatla gelmişlerdi. Biz onları tuttuk, eğittik, onlar burada kaldılar, cepheye gönderdik. Hülasa tebliğciler büyük bir mesafeyi aşmış oluyorlar. Sen de onların elinden tut yolu tamamlat.

Kusursuz hiçbir cemaat yoktur. Herhangi bir cemaatte bulunan iki, üç kusur için onlardaki tüm hayırları kesip atmak olmaz. Onların ayıplarını terket, güzel amellerini al. "Falan cemaat şöyledir! Filan cemaat böyledir! Tebliğ cemaatini boşver! Selefiler katırdılar" gibi sözlerle müslümanları elinin tersiyle itip atma. Bilmiyor musun ki akılları hurafelerden kurtararak İslâm'a sayısız

hizmette bulunanlar selefilerdir. Ben şunu itiraf edeyim ki; eninde sonunda lütuf Allah'a aittir. Fakat üstad Nasiruddin el-Bânî'nin düşüncelerimdeki ve akidemdeki etkisi büyüktür. Ben akaidde ve düşüncede de selefiyim. Bazıları benim hakkımda İbn Bâz'a ve başkalarına giderek dedikodu yapmakta, bu Afgan cihadında selefilerin karşısındadır. Falan cemaata selefi oldukları için yardım etmek istemiyor. Vallahi, dedim ki; "İster İbn Baz'ın ister başkalarının yanında asılsız dedikodular yapın. Mühim olan alemlerin Rabbi huzurunda dedikodu yapamamanızda".

Abdullah Azzam'ın Şeyh Bin Baz'la Konuşması

Bin Baz'a benim hakkımda birçok asılsız dedikodularda bulunmuşlar. Hacca gittiğimde Bin Baz'la karşılaştım. -O beni sever ya da onun beni sevdiğini sanıyorum- Bana:

- "Ya Abdullah! Hakkında övenler de karalayanlar da çoğaldı"dedi. Ben de:
- "Dinle ya Şeyh Bin Baz" dedim. (Bir odaya geçtik ve oturduk. Yanımızda Abdülmecid ez-Zindani'de vardı.) Ben:
- "Şeyh Bin Baz! Benim İhvan-ı Musliminden olduğumu biliyor musun?" dedim. O da:
- "Evet" dedi. Ben:
- "Vallahi, seninle konuşmaya başlamazdan önce, şunu sormak istiyorum, senden hiç dünyalık bir menfaat bekledim mi?" Bin Baz:
- "Hayır" dedi. Bunun üzerine ben:
- "Bundan sonra da senden herhangi bir şey beklemeyeceğim.Şimdi seninle sadece Allah için konuşacağım" dedim. (Yanına giderken kendi kendime şöyle demiştim. Bin Baz'ın bana kızması veya beni sevmesi bana neyi kazandırır? Sonra hatırıma şu geldi.

Sen iyi bir adamı davetten mahrum etmiş olursun. Yoksa ondan sana ne gelecek? Hiçbir şey gelmeyecek) Sonra vallahi! Ya Şeyh Bin Baz, sizin davetini yaptığınız bu selef akidesine ben sizi tanımazdan on yıl önce davet etmekteydim. Yani bu bizim için yeni bir husus değildir."

Evet ben selefiyim. Fakat ben cihad meydanlarında Selef akidesinin ticaretinin yapılmasını istemiyorum. Neden Selef akidesini siyasi bir hizib yapmak istiyorsunuz? Selef akidesi benim de akidemdir. İslâm ümmetinden yüce Allah'ın nezdinde kurtuluşa ermek isteyen herkesin de akidesidir. Fakat bunu siyasi bir kalıba sokmak için ısrar etmeniz ve bu kalıba girmeyen herkesin selefi salihin akidesinde olmadığını belirtmeniz doğru değildir. Bizler de selefi salihin akidesiüzereyiz. Bin Baz'da ihlas ve müslümanlara fayda olduğunu zannediyorum. Yüce Allah'a karşı kimseyi tezkiye etmeyiz ama onun iyi birisi olduğunu zannediyoruz. Çünkü müslümanların olduğu her mıntıkada Şeyh Bin Baz'ın bir hizmeti vardır.

Bin Baz'ın düşüncesi selefidir. Ancak hizibci değildir. Selefi siyasi herhangi bir hizbe dahil değildir. Zihniyle, kalbiyle, ruhuyla İslâm için vardır. Nerede olursa olsun grub ayırımı yapmaksızın İslâm'ı sever. Suriye'de İhvan-ı Müslimin mevcut tağuta karşı cihad başlattığında Bin Baz bu cihadın İslâm için olduğuna dair fetva verdi. Bu fetva Suud şartlarında azımsanacak bir şey değildir. Çünkü bu fetvayla Suriye'de mücadele eden mücahidler için mal ve zekat toplamak serbest olmuştu. Halbuki bu fetva iki devlet arasındaki ilişkileri olumsuz yönde etkiledi.

Afganistan'da cihad başladığını işittiğinde yine fetva yayınladı ve cihadın farz-ı ayn olduğunu, onlara mal vesair yardımların yapılmasının gerekliliğini bildirdi. Herhangi bir bölgede mazlum müslümanlar olduğunu işittiğinde onların yöneticileri aleyhinde fetva yayınlıyor. Üzerinde bulunduğu konum İslâm'dır. Gaye Allah'ın rızası ve Rasulünün (sav) Sünnetine ittibadır.

Bir takım kimseler selefilik siyasi bir hizib haline getiriyor ve ona dahil olanı kurtulmuş, dışında kalanı ise akidesi fasid olmuş kabul ediyor. Dillerine düşenin vay haline! Onun için hiçbir hak, hukuk ve yakınlık gözetmiyorlar. Bin Baz'a veya Kasım bölgesinde yaşayan İbn Useymin'e gidip; "işte şu şöyle dedi, bu böyle dedi vs." şeylerde bulunmaktalar. Hatta onlardan bir kısmı bana geldi ve: "Duyduk ki sen Suud âlimleri hayız ve nifas âlimleridir" diyor-muşsun dedi. Ben: "Kimi kastediyorsun?" dedim. O "Mesela, Şeyh Bin Baz, Şeyh İbn Useymin" dedi -La havle vela kuvvete illa billah- Benden, Şeyh Bin Baz ve Şeyh İbn Useymin'e yönelik böyle bir şeyin sadır olması mümkün değildir. Ben bunu âlimlere ve özellikle de bu iki âlime yönelik söylediğimi zannetmiyorum.

Gerçekten ben bu ikisini severim. Ve onlara olan sevgimde de sadıkım. (*) Azzam, Şeyh Bin Bâz'ın iyi taraflarını belirtiyor. Azzam'ın şehadetinden sonra bazı nahoç tavırlarını değerlendirmesi mümkün değil.)Çünkü onların ihlaslı ve samimi olduklarına inanıyorum. Evet, orada tanıdığım bazı insanlar vardır ki bunlar Allah'ın âyetlerini az bir değer karşılığı satmakta ve Suud'da dinlerinin basit bir değer karşılığı ticaretini yapmaktalar. Ve ben oradayken onların yüzlerine karşı bunu söylüyordum. Onlara: "Biz devamlı ölümlerle, kabirlerle koşulan şirki anlatıyoruz. Neden dirilerle koşulan şirki anlatmıyoruz? Ne acaibtir. Seyyid Bedevi'den Bedevi tarikatının reisi olan ve kabri Mısır'ın Tanta kentinde bulunan Seyyid Ahmed Bedevi ve onun kabrinden başka şey yok mudur? Zavallı Seyyid Bedevi. Şayet onun yanında da Hafız Esad gibi koruyucuları olsaydı sizden biriniz onun aleyhine konuşmaya cesaret edebilirmiydi? Fakat Hafız Esad'ın polisleri ve ordusu vardır. Ülkesinde İslâm'ı ve müslümanları katletmektedir. Aleyhinde tek bir kelime işitmedik. Ölümlerle Allah'a şirk koşulması anlatılmakta. Ama dirilerle Allah'a ortak koşulması tamamen bırakılmakta. İnsanları tağutlara kulluk ettirenler hakkında tek kelime işitememekteyiz.

Allah'a Kulluk Et, Kendi Grup Ya da Cemaatına Değil

İslâmî Harekette terbiye zaruridir. Cemaat olmak zaruridir. Ancak bizler Allah'ın rızası için cemaate dahil olmuşuz. Öyleyse Allah'a kulluktan cemaat, grup veya partiye kulluk eder hale dönmemeliyiz. Allah korusun amellerimiz boşa gider de hiç farkında dahi olamayız. Bu en büyük musibetlerdendir. Bazı sadık, ihlaslı ve tağuta karşı mücadele içerisinde bulunan, hakkı konuşan ye bundan dolayı işkencelere maruz kalan kimse hakkında; "bir gence falan hizibteki bu kimse hakkında görüşün nedir?" diye sorduğunuzda; o kimse kendi grubundan olmadığı için "boş ver onu" demekte. Neden? Çünkü o kendi hizbinden değildir. O halde hayırlar kendi hizbindeki kimseler tarafından sadır olmuşsa iyidir, sevilir, değilse sevilmez ve değersizdir!

Peki sizlerin ümmetçiliğiniz nerede? Dünya müslümanlarına karşı haliniz ne olacak? İslâm ümmeti bir milyarı aşkın. Bütün bunlara hayrı öğretmek gerekiyor. Buralarda zulme karşı durmak ve buralarda Allah'ın dinini yaymak icab ediyor. Sizin İslâmî topluluğa karşı oranınız ne kadar?

Arkadaşlar, inanır mısınız adları İslâmî Partiler olan bazıları, yeryüzünde karalamadıkları ve hakkında şüpheler uyandırmadıkları hiç bir İslâmî cemaat bırakmamışlardır. Onları dünyadaki kâfir güçlerle irtibatlandırmaya çalışmışlardır. Pakistan'daki İslâm cemaatini sorarsın; "onlar uşaktır" derler, İhvanı Müslimin; "onlar da uşaktır" derler. Yani dünyada etkinliği bulunan İslâmî çalışma ve cemaatlere mutlaka bir damga basarlar. "Bu grubun içine girmen dinini ifsad eder, kalbini ifsad eder" derler. Bunlar hayrı, hakkı ve nuru sevmeyen tiplerdir. İnsanlık derecesinden düşüp sinek seviyesine ererler. Sinekler ancak mikrobik yerlerde yumurtlar ve oralarda çoğalırlar. Sineği temiz yere götürdüğünüzde dayanamaz ölür. Kalbi hasta olan insanlar da böyledir. Bataklıklar ararlar. Yarasalar gibi karanlıkta yaşamayı isterler. İnsanların etlerini yerler, koğuculuk yaparlar, yalan söylerler bütün bunları da İslâm adına yaparlar.

Ey müslümanlar! Bu İslâm değildir. Şayet siz herhangi bir grup veya İslâmî cemaatte iseniz sadece kendi grubunuz için iyilikleri sevip diğerleri için sevmemenizin İslâm olmadığını biliniz. Yüce Mevla bu gibi insanları tasvir ederek buyuruyor ki:

"De ki; eğer siz Rabbinin rahmet hazinelerine sahip olsaydınız yine de harcamaktan korkar, onu elinizde tutardınız. Doğrusu insan çok cimridir." (İsra, 100)

Eğer göklerin ve yerin hazineleri onun elinde olsa, kendi grup veya partisinin dışında kimseye bir zırnık dahi koklatmaz. Yeryüzünün tüm bölgelerinde örneğin Ürdün'de, Mısır'da sayıları ikibine dahi ulaşmaz ama kendi dışında kalan insanları sanki kâfirmiş gibi değerlendirmeler, onlarla çatışmalar, köklerini kazıma uğraşları ve nefretler! İslâm bize böyle mi öğretti! "Müslüman müslümanın kardeşidir," ilâhî emir nerede? Dünyanın neresinde bulunursa bulunsun, ister Endonezya'da, ister Japonya'da ister Mısır'da bulunsun, kendi cemaat veya partisinden olsun veya olmasın müslüman müslümanın kardeşi değil midir? Müslümanlara faydalı olabilmesi için illa da bu dar halkaya girmek, beş yüz kişiye dahil olmak zorunda mıdır? İşte musibetlerin en şerlisi bu tür anlayışlardır. İçimizdeki en büyük musibet budur. İslâmî çalışmadaki en büyük musibet budur.

Ey müslümanlar! Ben şunu sormak istiyorum: Sizler İslâm devletini mi kurmak istiyorsunuz? Tüm dünya müslümanlarını kapsayan tek İslâm devletinin kurulmasına mı davet ediyorsunuz? Tek İslâm ümmetini oluşturmak mı istiyorsunuz? Şu anda sizler İslâm için uğraşan beş yüz kişilik bir topluluk olarak, yine İslâm için çalışan diğer bir beş yüz kişilik toplulukla anlaşmaya güç yetiremiyorsanız, yanı başınızdaki İslâmî üçüncü bir cemaatle birleşemiyorsanız, sizler nasıl dünya İslâm devletini, tek İslâm ümmetini kurabilirsiniz? Sıkıntılı günlerde toplamınız iki bin, kolay günlerde üç bin ise ve her bir fert diğerine öfkeyle, kinle bakıyorsa, bir araya gelme ölçüsü Kur'an ve Sünnet olma yerine herkesin kendi halkası oluyor, âlimlerin ve İslâm davetçilerinin giybeti yapılıyor ise, bu bizim yolumuz olamaz, bizim prensibimiz ya da metodumuz bu olamaz. Çünkü bu hâl üzere İslâmî çalışma musibete dönüşür, müslümanlara zarar veren son derece zehirli bir hale gelir.

İslâmî çalışma Abdullah oğlu Muhammed Mustafa (sav)'ın getirdiği ölçüler doğrultusunda olmak zorundadır. İslâmî çalışmanın ruhunu Rasullullah (sav)'e ve tüm İslâm davetçilerine hitab eden şu âyet-i kerimeler belirlemiştir: "Biz seni ancak alemlere bir rahmet olarak gönderdik." (el-Enbiya, 107) "(Sen) tüm insanlar için bir müjdeleyici ve uyarıcısın." (Sebe, 28) İşte İslâm budur. İslâm senin cemaatin, grubun veya partin değildir. İslâm tüm insanlığa bir rahmet olarak vardır. Kimden, hangi gruptan sadır olursa olsun hayırları sevmek zorundasın. Örneğin bir selefi sahih hadisleri, zayıf hadislerden ayırmak için uğraşıyorsa ona; "Allah senden razı olsun" diyebilmeliyiz. Çünkü o teorik yönden büyük bir boşluğu dolduruyor. Tebliğ cemaatinden birisi için; "Allah razı olsun" de. Çünkü o da pratik olarak iyiliği emr ediyor, kaybolan insanları tekrar İslâm'a kazandırmaya çalışıyor, böylece başka bir boşluğu dolduruyor. İhvan-i Müslimin için; "Allah razı olsun ve Allah mükafatlarını versin" de. Çünkü onlar, müslüman olmayan idarecilerle ve tağutlarla çarpışıyorlar. Böylece en büyük boşluklardan birini dolduruyor ve müslümanların açıklarını kapatmaya çalışıyorlar. İnsanları nurdan mahrum etmemeliyiz. Çünkü nur senin pencerenden çıkmıyor, insanları hayırdan mahrum etmemeliyiz. Çünkü hayır senin evinden çıkmıyor. Önemli olan tüm evlerin aydınlanmasıdır, tüm kalblerin nurlanması, tüm gönüllerin parlamasıdır. İslâm için çalışmak budur.

İslâmî çalışma Allah için olmalıdır. Allah için başlayıpta, Allah'ın dışındaki için son bulmamalıdır. Allah için hayırları severek, isteyerek gayretli bir nefisle girmekte Allah'tan başkası için son vermek caiz değildir. Vallahi öyle gayretli gençler görüyordum, devamlı namazlarını mescitlerde kılıyor, sakalını bırakıyor ve yanında herhangi birinin giybeti yapıldığı zaman onu iştirmek için orayı terk ediyor, sigara içmiyor, sinemaya gitmiyor, bir şeyin haram olduğunu iştince onu işlemiyor, daha sonra bir gruba veya partiye dahil oluyor, bir ay sonra ise tüm ahlakı değişiyor. Artık cami ve cemaatten uzaklaşıyor, sakalını kesiyor, kendi grubu veya partisi dışındaki müslümanları sevmiyor, onlarda onu sevmiyor!

"Sabahları fıkıh dersine gelen falana ne oldu, neden gelmiyor?" diye sorduğumuzda;

- "O falan hizbe dahil oldu."

- "Olabilir, neden gelmiyor?"

"O şimdi senin uşak olduğunu, kullanıldığını söylüyor!"

- "Neden sakalını kesmiş?"

- "İstihbaratın kendisini tanımaması, İslâm'a davet ettiğini

bilmemesi için! Çünkü İslâmî mücadele vacip (farz), sakal ise sünneti müekked!

- "Sigara içmezken sigaraya başlamış."
- "Neden?"
- "Çünkü sigara haram değil! Sinemaya gitmeye başlamış"
- "Neden?"
- "Çünkü çıplak resimler haram değil!"

Allah'a yönelen ihlaslı, samimi bir müslüman iken bir ay sonra İslâmî çalışmaya (!) giriyor ve tamamen değişiyor. İslâmî çalışma adına değişmek! Keşke bu kimse İslâm için çalışmaya başlamasaydı da sağlam fıtrat ve ihlası üzerine kalsaydı...

Ürdün Kralı Hüseyin ve Üniversite Hocaları

Bir defasında Ürdün kralı Hüseyin, üniversite hocalarının tamamını davet etmişti. Ben gitmedim. İkinci gün Şeriat Fakültesinde bir öğrenci bana:

- "Kral Hüseyin size ne dedi?" diye sordu. Ben de:
- "Ben bu tür davetlere gitmem" dedim. Bunun üzerine partiye dahil olmayan bu öğrenci gidiyor ve parti mensubu olan bir gençle tartışıyor ona;
- "Sen İhvan-i Müslimin uşaktırlar, diyorsun. Abdullah Azzam İhvan'dan birisi ve kralın davetine dahi gitmiyor" diyor. Partiye mensub olan susmuyor hemen cevabını yapıyor:

- "Kral Hüseyin'in yanına o, İhvan-ı Müslimin reisinin yardımcısı Muhammed'le birlikte geceleyin gitti!"

Düşünebiliyor musunuz, bâtil yolla dahi olsa üstün gelmek istiyor ve "genel görüşmeden ne bekleyecekler" diyor.

Allah'a hamd olsun, üniversitedeki gençlerin birçoğu beni ve derslerimi severlerdi. "Günümüzde İslâm Alemi" isimli bir ders veriyordum. Tabiatı itibariyle bu ders gençleri cezbediyordu. İslâm aleminin konumu, fikri saldırılar karşısındaki durumu, müslümanların başına gelen musibetler, bizim ve yöneticilerimize karşı tutumlarımızdan oluşuyordu. Aynen burada (cihad meydanında) sizlerle dersi nasıl yapıyorsak, üniversitede de öyle yapıyorduk. Derslere gençlerin katılımı ve istekleri son derece iyiydi.

Bir defasında bazı gençler üniversitede ağacın altında oturmuş konuşuyorlar. Birisi beni övüyor, diğer bir hizipçi de buna tahammül edemiyor ve;

- "O Kral Hüseyin'in uşağıdır", diyor. Öbürü:
- "Kral Hüseyin'in nasıl uşağı olur? deyince de:
- "Kısa bir süre önce kralla görüşmüş, ondan beş yüz dinar almış. Kendisiyle birlikte bacısının oğlu da bulunuyormuş. O dayısına;
- "Dayı bu haram değil mi? Sen insanların kanına girmiş oluyorsun. Yöneticilerin size verdiği bu mallar nereden geliyor?" deyince Azzam:

- "Bu seni ne ilgilendirir" demiş ve bir de tokat atmış."

O esnada da yeğenim ağacın altında toplanan öğrencilerle birlikte orada oturuyor. Fakat bunların hiçbirinden haberi yok. Onun bu konuşmasını işiten yeğenim kalkıyor ve konuşana:

- "Abdullah Azzam'ın burada bulunan tek yeğeni benim ve bu söylediklerinin hiçbirinden haberim yok" diyor. Böylece aleyhimizde konuşan apışıp kalıyor. Bahsettiğim bu yeğenim Ebu Ubade'dir. O zaman on iki, on üç yaşlarındaydı. Kralla görüşmeye müsait bile değildi. Şimdi Ebu Ubade Kudüs Üniversitesi Şeriat fakültesinde hoca.

İslâmî çalışma; insanlara kin ekmekten, müslümanların kalplerine nefret tohumları serpmekten, sana tabi olanların kalplerine diğer müslümanlara karşı hoşnutsuzluk sağlamaktan ibaret olduğu zaman... sonuç ne olur?

Seyyid Kutub -Allah rahmet eylesin- idam olunduğunda Cemal Abdunnasır'cı gençlerden biri, Seyyid Kutub'un idamına üzülmekte olan müslüman gençlere;

- "Ben Seyyid Kutub'un hanımını -veya kızını- Kahire'de başı açık, kısa kollu bir elbise içerisinde gördüm" der. Müslüman gençlerden birisi:

- "Sen bunu bizzat kendi gözlerinle gördün mü?" der. O da:

- "Evet, ben Kahire Üniversitesi'nden mezun oldum. Seyyid Kutub'un hanımını -veya kızını- devamlı görüyordum. Gözümle gördüm" der. O müslüman genç de:

- "Ey cemaat! Şahid olun. Seyyid Kutub hiç evlenmemiştir" der.

Bunun üzerine kendi nefesine zulmeden o kişi şaşırıp kalır!

Kardeşlerim, dikkatli olunuz. Sizler İslâm'ı bilmektesiniz. Nereden gelirse gelsin hayırlı şeyleri kabul ediniz. İyilikten, maruftan hiçbir şeyi hakir görmeyiniz. İnsanların aleyhinde konuşmayınız. Yaptıklarını küçümsemeyiniz. İnsanlar için hakka şahidlik edenler olunuz. İnsanların kötülüklerini araştırarak iyiliklerini silip atmayınız. Rasulullah (sav), Ebu Hureyre'ye şöyle buyuruyor: "Ey Ebu Hureyre! Üç gece içerisinde seni ziyaret eden kimdi, biliyor musun? Şüphesiz o şeytandı. Sana doğru söyledi. (Aslında) o çok yalancıdır." Rasulullah (sav) şeytanın bu defa doğru söylediğini belirtiyordu. Yine Rasulullah (sav), Ubey İbn Kab'a; "Habis (şeytan) sana doğru söyledi" diyerek kâfir cin hakkında bunu söylüyordu.

Kardeşlerim! Bizim dinimiz yeryüzünde adaleti gerçekleştirmek için gelmiştir... "Gerçek şu ki; biz peygamberlerimizi apaçık delillerle gönderdik, insanların adaletle hareket etmeleri için onlarla birlikte kitabı ve adalet ölçüsünü indirdik." (Hadid, 25)

Adaleti gerçekleştirmek için kitaplar indirildi. Rasuller gönderildi. Adaletin ikamesi için... Bizler müslümanlar olarak adaletli davranmadığımız, İslâmî çalışmalara soyunmuş kimseler olarak adaletli olmadığımız zaman yeryüzünde adaleti kim ikame edecektir? Dünyadan hiçbir yere sahip olmadığımız, hükmetmediğimiz şu zamanda sözlerimizde adaletli olamazsak, yarın dünyaya hükmettiğimiz zaman ya da dünya hazineleri önümüze konduğu zaman nasıl adaletli olabiliriz?

* "Ey iman edenler! Adaleti ayakta tutan ve kendiniz, ana-babanız ve yakın akrabalarınız aleyhine de olsa, yalnız Allah için şahidlik eden kimseler olunuz." (Nisa, 135)

Dikkat ediniz... İslâm için cemaatlerde çalışınız, cemaatlerin içerisinde yetişin ancak Allah'a değil de cemaatlara tapar olmayın.

Çalışma ve amelinizi farkında olmaksızın tağutlara kulluğa çevirmeyin. Aziz ve celil olan Allah'a ibadet yerine hizipçilik sizlere yeni bir ibadet olmasın. İnsanların haklarına zulmetmeye sebep olmasın. İslâm ya da İslâmî davet veya İslâmî çalışma adına müslümanların etlerini yiyen, hürmetlerini tepeleyen, ırzlarını paramparça eden olmayınız. Dikkat ediniz. Dikkatli olunuz...

Bil ki aziz kardeşim; Eğer İslâm devletini ikame etme isteğinde samimi ve ciddi isen, tek başına senin cemaatin İslâm devletini kurmaya güç yetiremez. Hiçbir cemaat, hiçbir örgüt yalnız olarak İslâm devletini kurmaya güç yetiremeyecektir. Diğer samimi müslümanlarla yardımlaşmak, dayanışma içerisine girmek şarttır. Müslümanların, birbirlerinin samimiyetlerinden, tecrübelerinden, savunmalarından, cihadlarından istifade etmeleri zaruridir. İslâmî topluma, İslâmî devlete ulaşmak için bu kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Değerli kardeşim, şunu iyi bilmelisin ki mensup olduğun cemaatin bütün fertleri buradaki Afgan cihadına katılacak olsalar, Afgan'ın sınırlarından sadece bir sınırını korumaya güçleri yetmez. O halde sen niçin bütün insanları kıskanıyor, hayır ve bereketten mahrum olmak istiyorsun. Böylece kendini de, hizbini de hayırdan mahrum ediyorsun. Halbuki hayır senin tekelinde değildir. Allah'ın vereceği bir lütufudur.

Size bir misal vereyim, daha önce kendisinden size bahsettiğim İshak Ferhan Milli Eğitim bakanı oldu. Bize şunları anlattı: "Göreve geldiğimde bakanlık bünyesine müslümanları yerleştirmek istedim. İhvan-i Müsliminin yetişkin olan tümünü getirdim, bakanlığın çok az bir bölümünün ihtiyacını karşılayabildiler. Sonra Hizb-i Tahrircileri, Tebliğ cemaatına mensup olanları, selefilere getirin, dedik. Onlar da bakanlığın ihtiyacının onda birini bile karşılayamadılar. Sonra bütün namaz kılanları araştırın getirin, dedik. Yine ihtiyacı karşılamadılar. Daha sonra sadece cuma namazı kılanları getirin dedik, yine de küçük bir devlet olan Ürdün'de tek bir bakanlığın ihtiyacının yarısını bile karşılayamadılar."

Evet Dr. İshak Ferhan bunları anlattı. Şimdi sizler iki yüz veya beş yüz kişiyle birbirine kenetleşmiş İslâm devleti temelini nasıl kuracaksınız? Yirmi yıldır ömrünü memleketindeki İslâmî çalışmaları karalamak, hayır kaynaklarını kurutmakla geçirdin. Kınamadığın hiçbir İslâmî çalışma kalmadı, sövmediğin hiçbir alim bırakmadın. Hizbin uğruna iğnelemediğin hiçbir davetçi bırakmadın. Halbuki senin hizbin müslümanların ihtiyacı karşısında denizden bir katredir. Arkadaşlar Allah'a karşı samimi olun, samimî! İslâmî cemaatlere girin, İslâmî cemaatlerde yetişin ama hizipçi olmayın. Klikçi olmayın. Aksi taktirde alemlerin Rabbi olan Allah'a kulluğu bırakıp hizbinizin ve hizbinizdeki yöneticilerin kulu olursunuz.

Dikkat edin tekrar ediyorum! Niyetiniz samimi olsun. Kalbiniz pak olsun ki Allah size güç ve kuvvet versin, başarılar nasib etsin, elinizden tutup hedefe ulaştırın.

28. ÂYETİN TEFSİRİ

28- Ey iman edenler! Müşrikler, ancak necistirler. Bu yıllarından sonra onlar, Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar. Eğer yoksulluğa düşeceğinizden korkuyorsanız, yakında Allah, dilerse sizi lütfü ile zenginleştirir. Allah, şüphesiz her şeyi çok iyi bilendir. Hüküm ve hikmet sahibidir.

Rasulullah'ın Vefatının Yaklaştığını Bildiren Alametler:

Tevbe sûresinin birinci bölümünde, müslümanlarla müşrikler arasındaki nihai ilişkilerden bahsedildiğini söylemiştik.

İkinci kısımda ise; müslümanlarla ehli kitap arasındaki ilişkilerden bahsedilmektedir.

"Ey iman edenler! Müşrikler pistir; bu itibarla, bu yıllarından sonra Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar." Tevbe Sûresi'nin 28. âyet-i kerimesi olan bu âyet, müslüman toplumlarla müşrikler arasındaki nihai ilişkileri düzenleyen birinci bölümün son âyetidir. Daha önce de zikrettiğimiz gibi, Tevbe Sûresi nazil olduktan sonra Arap Yarımadası'nda müşrikler için kalma hakkı bırakılmamıştır. Ya müslüman olacaklar, ya öldürülecekler ya da kaçacaklardı. Hiçbir müşrikten kesinlikle cizye kabul edilmeyecekti. Rasulullah Veda Haccında insanlara hitab ederek şöyle buyurmuştur: "Şeytan bu topraklarınızda kendisine tapılmaktan artık ümidini kesmiştir. Ancak bunun dışında küçük gördüğünüz amellerinizde kendisine itaat etmenize razı olmuştur. Bu nedenle ondan sakınınız! Gerçekten ben size iki şey bıraktım. Onlara sınıksız sarıldıkça asla sapıtmayacaksınız, onlar: Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün Sünneti'dir." (Hadisi İbn Abbas (ra) rivayet etmiştir. Hakim, Müstedrek, C.I, s. 93'te rivayet etmiş ve isnadı sahihtir demiştir. Zehebi de Müstedrekin Telhis'ine ona muvafakat etmiştir. Ayrıca Hakim, Ebu Hureyre'den rivayet ettiği bir hadiste ona şahid göstermiştir. Nitekim Münziri'de et-Terğib ve't-Terhib (c.I, sh. 80, no: 6) da zikrederek onu tasdiklemiştir. (Mut.)

Evet, yüce Allah bu âyet-i kerimesiyle kutsal topraklarda müşrikler için yer olmadığı hükmünü açıklamıştı, Allah'ın Rasulü (sav) sahabelerine gönderdiği genel tavsiyelerde şunu ilan ettiriyordu: "Bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecek, çıplak olarak tavaf yapılmayacak." Böylece Hicretin dokuzuncu yılı, müşriklerin haccettikleri son yıl olmuştu. Evet Allah'ın Rasulü (sav) son haccını ifa etmezden önce Beytulah'ı müşriklerden temizlemek istiyordu. Zira yapacağı bu hacc, İslâm'ın haccı olacaktı. Müslümanlar haccın nasıl yerine getirileceğini bu hacc ile öğreneceklerdi. Çünkü Rasulullah (sav) bu günlerin, hayatının son günleri olduğunu hissediyor ve bu haccın kendisi için ilk ve son hacc olacağı kanaati taşıyordu. Nitekim Peygamber'imiz (sav) Veda Hutbesi'nde sahabelerine şöyle sesleniyordu: "Ey insanlar sözlerimi iyi dinleyiniz. Belki de sizlerle bu yılımdan sonra bir daha karşılaşmam." Rasulullah'a bunu hissettiren bir takım sebebler oldu.

Cebrail (as) her Ramazan ayında Rasulullah'tan Kur'an'ı her Ramazanda bir defa dinlerken, Hicretin onuncu yılı olan bu Ramazan ayında iki defa dinlemişti. Bu sebeble Rasulullah (sav): "Bundan, ancak ecelimin yaklaştığını anlıyorum," buyurmuştu. Ayrıca, Peygamberimiz (sav)'in veda ettiğini gösteren daha birçok alametler vaki olmuştu. Bu alametlerden bazıları şunlardı:

1. Alamet: Nasr Sûresi'nin inmesi: "(Ey Muhammedi) Allah'ın yardımı ve fetih geldiği, insanların bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini gördüğün zaman, Rabbin hamd ile teşbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü o, tevbeleri çok kabul edendir." Bir kısım sahabeler bu Nasr Sûresi'nin Rasulullah'ın vefatını gösteren ve peygamberliğin tamamlandığını beyan eden alametlerden ilk alamet olduğunu anlamışlardı. Çünkü sûrede Allah'ın zaferinin geldiği ve insanların akın akın İslâm'a girdikleri ifade ediliyordu. Artık peygamberliğin devam etmesinin zaruri olmadığı dolaylı yolla ifade ediliyordu.

2. Alamet: Rasulullah'ın vefatı yılında Kur'an'ın Cebrail tarafından iki defa Rasulullah'a okunmasıdır.

3. Alamet: Mâide Sûresi üçüncü âyetinin nazil olmasıdır:

"Bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı seçtim."

Evet, yüce Rabbimizin bu buyruğu ile nimet tamamlanmış, din kemale ermiş ve Rasulün vazifesi sona ermişti.

4. Alamet: Rasulullah'ın (sav) dünyada yaşamayı tercih etmesi yerine ahirete intikal edip Cennet'te yüce Mevlası'nın nezdinde yaşamayı tercih etmesi idi. Bu hususta Peygamber efendimiz şunu buyurmuştur: "Aziz ve celil olan Allah bir kulu uzun ömür yaşayıp sonra Cennete gitme ile hemen Cennete gitme arasında serbest bıraktı. O kul da hemen Cennet'e gidip yüce refaketi tercih etti." (Yüce Rabbinin nezdinde olmayı tercih etti). Bu tercihinin Rasulullah (sav) sahabelerine minber üzerinden haber vermişti. Ebu Bekir (ra) Rasulullah'ın bu haberiyle kimi ve neyi kastettiğini hemen anlamış ve "Ey Allah'ın Rasulü! Biz senin yerine kendi canımızı feda edelim" demişti.

Rasulullah (sav) Hicretin onuncu yılında oluşan bu alametler neticesi vedalaşmıştı:

- Uhud Dağı'na gitmiş, Uhud savaşında şehid düşenleri ziyaret etmiş ve onların cenazelerini kılmıştı.
- Gece yarısı el-Bakiyy mezarlığına gidiyor orada yatan ölümlere selam veriyor, kendisi ile birlikte hizmetçisini de götürüyordu.
- Hicretin dokuzuncu yılında veda haccını yapmıştı.

Evet. Hicretin dokuzuncu yılında yapılan hacc Rasulullah'ın yapacağı veda haccına bir hazırlıktı. Çünkü bu veda haccında Rasulullah hacc ibadetinin nasıl yapılacağını öğretecek ve bundan sonra bir daha hac yapmayacaktı. Bu nedenle Peygamber efendimizi haccın her bir ibadetini yaptığında; "hacc ibadetlerinizin şeklini benden aynen alınız" buyuruyordu. Aziz ve celil olan Allah Hicretin onuncu yılında sahabelere, Rasulullah ile birlikte hacc yapma nimetini lütfetmişti. Bu haccda Rasulullah ile birlikte hacc eden toplam hacıların sayısı o zamandaki yaşayan insanlardan tam 124.000 kişiydi. Rasulullah bu haccında Allah Teala'nın Kitabında emrettiği doğrultuda bizzat kendi yetiştirdiği ve insanlığa önderler olarak ortaya çıkardığı rehberlere (ana kadroya) veda ediyordu. Evet... bu ümmet insanlığın önderi ve rehberleri olmuştu. Nitekim yüce Mevla: "Siz insanlar arasından çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emr eder, kötülüğe mani olursunuz ve Allah'a iman edersiniz"

(Al-i İmran, 11) buyurmuştur.

Rasulullah (sav) Hicretin dokuzuncu yılında "artık bu yıldan sonra hiçbir müşrik hacc yapamayacak. Kabe'yi çıplak olan hiçbir kimse tavaf edemeyecek" hükmünü ilan ettirince Yüce Mevla dünya ile irtibatlarını tam koparamayan bir kısım insanların Arap Yarımadası'ndaki müslümanların az olması hasebi ile rızıklarının azalacağından korktuklarını bilmişti. Bu insanlar, müşriklerin

hacc etmeleri yasaklanınca iki mahzurun ortaya çıkacağını zannediyorlardı.

Birincisi; güvenlik tehdit edilmiş olacaktı,

İkincisi ise; rızık kaynakları azalacaktı. İşte aziz ve celil olan Allah bu gibi düşünceleri beyan ederek buyurdu ki: "Eğer seninle beraber hidayete uyarsak, ülkemizden sürülürüz," dediler." Yüce Mevla bu kuşklarını gidermek ve bu iki mahzura güvence vermek için devamla buyurdu ki: "Halbuki Biz onları, kendi katımızdan her şeyin ürünlerinin içinde toplandığı hürmetli ve güvenli bir yere yerleştirmedik mi? Fakat onların çoğu bilmemektedirler." (Kasas, 57)

Evet yüce Allah bu âyet-i kerimesiyle emniyet sorununu güvenceye alıyordu. Ve Allah'ın Rasulü de bu hususta yemin ederek buyuruyor ki: "Allah'a yemin ederim ki, kervan Irak'tan gelip Kabe'yi tavaf edecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacaktır..." İşte Mekke ve ahalisi için yapılan emniyet ve güven müjdesi!

Allah Teala, onların rızık korkularına ise şu cevabı veriyordu: "Şayet fakirlikten korkarsanız (iyi biliniz ki) Allah sizleri kendi lütfundan zenginleştirecektir." (Tevbe, 28)

Hicretin dokuzuncu yılında meydana gelen en önemli hadiselerden biri de Arapların cömertlikte örnek şahsiyet kabul ettikleri Hatim'in oğlu Adiy'nin müslüman olmasıdır. Adiy kavminin lideri ve hristiyan dinini kabul etmiş biriydi. Bacısı Sefane esir düştükten sonra Rasulullah'a gelmişti. Sefane ise esirliği sırasında Rasulullah'a kendisini tanıtmış ve şunları söylemişti: Ben kavminin lideri olan, açları doyuran, çıplakları giydiren bir insanın kızıyım. Rasulullah da onun azad edilmesini emretmiş ve şöyle buyurmuştur: "Kavminin arasında azizken zelil olmuş, zenginken fakir olmuş, âlim olduğu halde cahiller arasında kalmış olan insanlara acıyın ve onlara merhamet edin."

Evet... Bu üç felaket, büyük musibetlerdendir. Bunlardan birincisi; kavminin içinde azizken zelil olandır.

İran Lideri Şah Pehlevi bunun örneğidir. Bu zat, debdebenin zirvesindeydi, bölgede Amerika polisi sayılıyordu. Bir anda her şey altüst oldu. Amerika dahi sığınmasını kabul edemeyeceğine dair özür diledi. Otellerinden bir otelinin odasında yatıramadı. Hatta bütün yeryüzü kabul edemeyeceğine dair mazeretler beyan etti. Bu nedenle Şah şayet Sedat onu bir tuzakla öldürmedi ise kahrından öldü. Belki de Sedat onun hayatına alelacele son verdi ki geriye kalan servetine el koysun. Sedat insanları avlamada pek maharetli biriydi. Şah için şöyle düşünüyordu:

"Biz onu birkaç ay ağırlarız, kollesterolü yükselerek ölür. Ölmese de Allah'ın izniyle biz onun hayatına tezden son veriz." Sedat, Şahı ihtişamla karşıladı. Şah ile birlikte milyarlarca dolarların da kendisine gelmesini sağladı. Düşündüğü gibi birkaç ay sonra Şah öldü. Tabi nasıl öldüğünü bilemiyoruz. Büyük bir ihtimalle kahrından öldü.

Evet... Rasulullah'ın "kavminin içinde aziz iken zelil düşene merhamet edin" Rasulullah'ın buyurduğu kişiliği İran şahı yaşadı, öldü ve gitti...

Hicri dokuzuncu yüzyılın önemli hadiselerinden biri saydığımız Adiy bin Hatim'in müslüman olma meselesine dönelim. Adiy'nin bacısı Sefane serbest bırakıldıktan sonra kardeşi Adiy'e gitmişti. Ona, Rasulullah'ın ahlakını ve İslâm'ı sevdirmişti. Bunun üzerine Adiy Rasulullah'a gelip müslüman olmuştu. Adiy'in göğsünde haç bulunuyordu. Rasulullah ona; "bu putu at" deyince oda onu atmıştı. Rasulullah Adiy'in önünde "o ehli kitap hahamlarını ve papazlarını ve Meryem oğlu İsa'yı Allah'ın dışında rabler edindiler" (Tevbe, 31) ayetini okuyunca Adiy buna şaşırılmış ve şöyle demişti: "Ey Allah'ın Resulü, biz onlara ibadet etmedik ki onları rabler edinmiş olalım." Adiy ibadetin belli bir kahine veya rahibe yahut papaza namaz kılma olduğunu zannediyordu. Fakat Rasulullah Rab edinmenin sadece bu olmadığını beyan ederek buyurdu ki: "Evet, siz onları rabler edindiniz. Onların size Allah'ın haram kıldıklarını helal kılmalarını ve helal kıldıklarını da haram kılmalarını kabul ettiniz. Onlara itaatte bulundunuz. İşte bunları rab edinmek budur" diye izahatta bulundu. Aslında ibadetin manalarından biri de verilen emirlere itaattir. Bu nedenle yöneticilerin Allah'ın haram kıldığı şeyleri helal kılma veya Allah'ın helal kıldığı şeyleri haram kılma içeriğindeki emirlerine itaat edenler Allah'a değil bu yöneticilere tapmış olurlar. Allah'ın indirdiği dışında kanun ve hüküm koyan yöneticilere itaat etmek ve ona razı olmaksa kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır. Zira bütün alimlerin ittifakı ile Allah'ın indirdiği dışında herhangi bir yasa koymak kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır, İslâm'dan koparır. Bu hususta İbn Teymiye şunu söylemiştir:

"Kim yabancı bir kadına bakmanın helal olduğunu söylerse âlimlerin icma ile o kimse kâfir olmuştur. Yine kim ekmeğin haram olduğuna karar verirse yine bu icma ile o kimse kâfir olmuştur." Bu hususta şer'i bir kural vardır. Kim haramı helal sayarsa o kâfir olur. Yine kim helali haram sayarsa o da kâfir olur. Bu üzerinde ittifak edilen bir kuraldır. Şimdi gelir de bir yönetici içki satılması için müslümanlara meyhane açılmasına ruhsat verirse bu kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır. Yine bir yönetici gelir de "bize göre ceza kanununun filan maddesinde hırsızlık yapanın cezası iki ay haptir" veya benzeri şeyler söylerse bu kâfirliktir. Kişiyi dinden çıkarır. Çünkü aziz ve celil olan Allah "hırsızlık eden ,r-kek ve kadının yaptıklarının karşılığı ve Allah tarafından bir ceza olarak ellerini kesin" buyurmuştur. Allah Teala böyle buyurmuşken yöneticinin gelip; "siz bunları iki ay veya şu kadar zaman hapsedin" demesi yeni bir din icad etmesidir. Bu da kişiyi dinden çıkarır.

Ben size yukarıdaki hükümleri açıklayan başka örnekler vereyim: Mesela, bir yönetici, yeni bir kanun çıkarsa ve: "Oruç Şevval ayında tutulacaktır, Ramazan ayında değil" dese, çıkardığı bu kanunla onun hükmü ne olur? Kâfir midir? Değil midir?

Evet, o kimse bu kanunla kâfir olmuştur. İslâm milletinin dışına çıkmıştır.

Yine başka bir yönetici de: "Ülkemizde akşam namazı dört rekat kılınacaktır" dese hükmü ne olur? Kâfir olur mu olmaz mı?

Tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla o kimse kâfir olur. Ancak insanlar hırsızlık cezasının hükmünün değiştirmenin küfür olacağını ve kişiyi İslâm milletinden çıkaracağını anlayamamışlardır. Evet, neden akşam namazını üç rekatken değiştirip dört rekat yapan, Allah'ın indirdiğinden başka bir şeriat koyduğu için kâfir oluyor da hırsızın cezasını kol kesmeden değiştirip belli bir süre hapsedmeye çevirin Allah'ın indirdiği şeriatı değiştirmekle kâfir olmuyor? Bu da küfürdür, diğeri de küfürdür.

Allah'ın nizamını bırakıp beşeri kanunları tatbik etme musibeti, İslâm ümmetine ilk defa Tatarların Bağdat'ı H. 656'da işgali ile başladı. Hulâgû, Cengiz Han'ın İslâm ümmetine uygulanması için çıkarmış olduğu "el-Yasak" "kral siyaseti" diye isimlendirilen Cengiz Han kanunnamelerini uygulamak istemesi üzerine; İslâm uleması karşı çıkar ve âlimlerden biri Yasak diye isimlendirilen bu kanun kitabını eline alarak müslüman halka:

"Bu kitap ne oluyor?" diye seslenir, onlar da;

"Cengiz Han'ın kanunları Yasak'dır" derler. Bu cevap üzerine o âlim:

"Kim bu kitapla hükmederse kâfir olur, kim bu kitabın kanunlarıyla yargılanmak isterse kâfir olur" der. Hulâgû ise; günümüz yöneticilerinden daha akıllı davranır ve bir mahkeme Yasak'ın kanunlarıyla bir mahkeme de Kur'an'la hükmetmek üzere iki ayrı

mahkeme kurar. Böylece Kur'an ve Sünnetin hükümleri ile yargılanmak isteyenler müslümanların mahkemesine, Yasak'la (Cengiz Han kanunnameleri ile) yargılanmak isteyenlerde Yasak'ın mahkemesine giderlerdi. Fakat, kim Yasak'ın mahkemelerine girerken görülürse o kimsenin kâfirliğine hüküm verilirdi. Fakat şu anki musibet ve çağımızın Cengiz Han kanunları ise İslâm aleminin çoğunda tatbik edilen Napolyon Bonapart'ın kod haline getirdiği kanunları ve diğer insanların yaptığı kanunlardır. Mesela biz Suriye'de Üniversitenin Şeriat fakültesinde, şeriatın yanında beşeri kanunları da okuyorduk. Suriye'de uygulanan kanunlar, Mısır kanunlarından alınmıştır. Mısır kanunları da harfiyen Fransız kanunlarından tercüme edilmiştir ve Ürdün'de bu kanunları tatbik etmek istediklerinde, harf harf bu kanunları nakletmiştir. Allah bu Ürdünlülerin gözlerini o kadar kör etmiştir ki kanunun sonunda "Bu kanun filan gün ve tarihte Suriye'de çıkarılmıştır" dediler. Ürdün, "Amman'da çıkarılmıştır" demeyi dahi beceremedi.

Hukuk ve kanun meselesi gerçekten çok önemlidir. Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında yeni yeni kanun ve hukuk sistemleri tesbit etmek küfürdür. İslâm'dan çıkmaktır. En azından her müslümanın görevi bu tür beşeri sistem ve kanunları kalbiyle de olsa kabullenmeyip rıza göstermeyerek reddetmesidir.

Ben, bu meseleyi çok araştırdım. Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında teşri -hukuk sistemi ve kanunların tesbiti- meselesi gerçekten beni çok meşgul etti. Çünkü ben Mısır'da doktora tezi hazırlarken Enver Sedat'ın döneminde hapishaneden müslümanlar çıktılar. Bunlar bu mesele hususunda farklı görüşler taşıyorlardı. Bunlardan bir kısmı; tüm insanları tekfir (küfürle itham) ediyor, diğer bir kısmı; müslüman veya kâfir olduklarına dair herhangi bir hüküm vermekten kaçınıyor, üçüncü bir kısım ise "la ilahe illallah Muhammeden Rasullullah" diyen bütün insanların müslüman olduklarını söylüyorlardı.

Bu konu beni çok uğraştırdı, meşgul etti. Çünkü bu müslümanlardan bazıları camilerde namaz kılmıyordu. Bu ise büyük kargaşalara sebep oldu. Tekfir meselesini gündeme getirenlerden biri rahmetli Mustafa Şükrü. Enver Sedat, Mustafa Şükrü'yü Mısır Vakıflar Bakanı Zehebi isimli bir zatın öldürülmesi ile yargıladı ve idam etti. Mustafa Şükrü şu kaideyi işleterek kendi cemaatine girmeyenlerin kâfir olduğu kanaatinde idi. "Kâfiri tekfir etmeyen (kâfir olduğunu söylemeyen) kâfirdir. Kâfirin küfründe şüphe eden kâfirdir."

Bu şekilde düşünen gençler hapishanede Müslüman Kardeşler cemaatinin lideri üstad Hasan Hüdeybi'nin yanına varmışlar ve ona;

- "Sen Mısır cumhurbaşkanı Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylüyor musun?" demişlerdir. Hüdeybi de;
- "Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylesek ne kazanırız, söylemesek ne kaybederiz" diye cevap vermiştir. Tabi bu söz Hüdeybi'nin aleyhine tam bir delil olarak ileri sürülmüştür. Halbuki Hüdeybi aslında siyasi bir cevap vermiştir. Fakat gençler Hüdeybi'yi anlayamamışlar, onu da tekfir etmişler, böylece ayrılıp yeni bir grup oluşturmuşlardır. Artık Hüdeybi'nin arkasında namaz kılmaz olmuşlardır. Bunlar hapishaneden çıktıktan sonra karşılaştıkları kişilere;
- "Abdunnasır ve Sedat hakkındaki görüşün nedir?" diye sorarlar, onların kâfir olduklarına dair cevap aldıktan sonra
- "Hüdeybi hakkında görüşün ne?" derlerdi. Onun Müslüman olduğu cevabını alınca da;
- "Fakat o kâfir olan Abdunnasır'ın kâfir olduğunu söylemiyor. Kâfire kâfir demeyen de kâfirdir" diyorlardı. Sen onlara "hâşâ ben Hüdeybi'yi tekfir edemem" deyince de seni de kâfirler listesine ilave ederlerdi.

Vallahi! Bir gün yanıma devamlı gidip gelen ve beni seven Ürdün'lü bir genç geldi. Bu genç Mustafa Şükrü'yü önder edinmiş, onun görüşlerine hayran olmuştu. Vakıa ben bu genç kadar iman hakkında gayretli olan ve dinine bağlı olan birini görmedim. Bu genç eczacılık fakültesinde okuyordu. Kahire'de gelip bazı günler benim yanımda orucunu açıyordu. Yine günlerden bir gün Mustafa Şükrü ile görüştüğümde beni ziyarete geldi. Benimle konuşmaya başladı. Ben onunla tartışıyordum. Nihayet namaz vakti geldi. Baktım ki o arkamda namaz kılmaya yanaşmıyor. Dedim ki:

- "Buyur sen namaz kıldır." O bana namaz kıldırdı. Ben namaz için öne geçtiğim zamanlarda ise;
- "Ben namazları cem ettim" diyordu. Ben onu açmak istiyordum. Bir gün dedim ki:
- "Benim hakkında görüşün nedir?" Dedi ki:
- "Açık mı konuşayım." Dedim ki:
- "Evet açık konuş." Dedi ki:
- "Ben senin kâfir olduğunu söylüyorum." Dedim ki:
- "Peki arkadaşım neden? Mesele ne?" Dedi ki:
- "Sen Müslüman Kardeşler'densin." Dedim ki:
- "Güzel, ben onlardanım." Dedi ki:
- "Müslüman Kardeşler'den olan herkes kâfirdir."
- "Niçin?" dedim. Dedi ki:
- "Çünkü onlar kâfir Hüdeybi'nin kâfir olduğunu kabul etmiyorlar."

Düşünüyor musunuz? Bu kadar kolay bir şekilde bunu söylüyor. Dedim ki:

- "Gel buraya arkadaş. Dinle beni. İmam Şafii ile İmam Ahmed bin Hanbel, kasıtlı olarak namazı terk edenin hükmü hakkında ihtilaf etmişlerdir. İmam Şafii tekfir etmemiş, İmam Ahmed ise tekfir etmiştir. Bunlar birbirleri ile tartışmalarına rağmen hiçbirini diğerini tekfir etmemiştir." Fakat bu genç çok hararetili ve cüretkar olduğundan bana şu cevabı verdi:
- "Şayet ben orda olsam, Şafii ile tartışsaydım Şafii de namazı kılmayanın kâfir olmadığını söyleseydi, ben Şafii'yi tekfir ederdim."

Ben de dedim ki:

- "La havle vela kuvvete illa billah. Artık burda mesele bitti. Mesele bu noktaya kadar ulaşınca artık yapacak bir şey kalmadı."

Biliyor musunuz bundan sonra bu gence ne oldu? Mustafa Şükrü'nün meselesinden dolayı yargılandı, on beş sene ceza giydi, hatta şu ana kadar hapishanede olduğunu sanıyorum. Fakat şu hususu göz önünden kaçırmamak lazım. Bunlar çok hararetili gençler. Bu nedenle diğer gençlerin kalblerini çelmişlerdir. Bunun sebebi ise harici fırkasına mensub olan insanlar gibi açık sözlü olmaları ve dediklerini harfiyyen yapmalarıdır. İstihbarattan herhangi bir kimse kendilerine; "sosyalizm hakkında görüşün nedir?" diye sorduğunda ona cevapları şu oluyordu; "Kısa kes. Bana "Sedat hakkında görüşün ne?" diye sor. Sedat kâfirdir. Ona her yardım eden de kâfirdir. Onun verdiği kararı kabul eden herkes de kâfirdir."

Böylece bu gençler istihbaratın işini kolaylaştırıyorlardı. İşte onların bu kadar açık sözlü olmaları gençleri kendilerine çekti. Kuru odunların tutuşmasında ateşin yayılması gibi gençlerin arasında süratle yayıldılar. İşte bütün bunlardan dolayı insanları tekfir

etme meselesi beni çok, çok uğraştırdı.

Allah'ın Kanunlarının Dışındaki Kanunlar

Bunlar öyle gençler ki Rasulullah'ın beyan ettiği şu insanlar gibiydi; "evet sizden biriniz kendi namazınızı onların namazı karşısında, orucunuzu da onların orucu karşısında küçük görürsünüz." Bunlar, Kur'an-ı Kerim okuduklarında içlerinden gelerek okuduklarını hissedersin fakat maalesef cehalet onları helak etti, yordu ve felakete sürükledi. Evet bunlar gençlerdi gençler. Mısır'ın en seçkin gençleri idi bunlar. Fakat bu hale geldiler.

Yine gençlerden bir grup; "biz tekfir hakkında herhangi bir yargı vermiyoruz" diyorlardı. Bunlar kendilerinden olmayan herhangi bir insanı imtihandan geçirmedikçe müslüman veya kâfir olduğuna karar vermiyorlardı. İmtihanlarında şunları soruyorlardı: "Yönetici hakkında görüşün nedir?

Mevcut kanunlar hakkında görüşün nedir?

Kanun koyma hakkında görüşün nedir?" vb sorular. Şayet bu yüzde ellinin üstünde başarılı olursa (aslında bunun başarısı yüzde doksandan fazla olmalıydı. Çünkü herhangi bir soruda ufak bir yanlış yaparsa onu tamamen siliyorlardı) arkasında namaz kılarlardı. İmtihani geçemez ise arkasında namaz kılmazlardı. Onlar camilere gitmiyorlardı. Çünkü onları cahiliye mabedleri kabul ediyorlardı. Onlar tanımadıkları imamın peşinde namaz kılmazlardı. Ayrıca devletten maaş alan hiçbir imamın arkasında da namaz kılmıyorlardı.

Bu mesele beni çok uğraştırdı. Araştırmaya giriştim. Uzun uzun araştırdım. Ve sonuçta mutmain olduğum şu neticelere vardım.

1. Allah'ın indirdiği kanunların dışında başka kanunlar tesbit eden her yönetici müslüman değildir, İslâm ümmetinin dışındadır.Çünkü bu kimse namazı değiştiren kimse gibidir.

2. Kanun yapımcılar ve bunları maddeleştirenler -adalet komisyonları gibi- gruplar kâfirdir, İslâm dininin dışına çıkmıştır. Namaz kılıyor, oruç tutuyor olsalar dahi bunlar kâfirdirler. Çünkü haramı helal, helali de haram kılmaktadırlar.

Bugün bize tatbik edilen kanunlarda zina serbest hale gelmiştir. Evet, kocasının evinde yapmadığı sürece zina etmesinden dolayı kadın cezalandırılmaz! Aynı şekilde koca da eşinin evinde yapmadığı sürece zina etmesinden dolayı cezalandırılmaz! Kişi kendi özel arabasında bir kadınla fuhuş yaparken polis onları görse kadın yardım istemediği sürece polisin müdahale hakkı olmayacaktır! Çünkü özel araba taşınabilir ev hükmündedir! Şeyh Necibullah el-Mutî'nin de dediği gibi; "Allah hakkı için söyleyin bana bu bir devlet kanunu mudur. Yoksa, fahişeler kanunu mudur? Nasıl olur, bir kadın umumi bir cadde üzerinde açıktan zina edebilecek ve eğer özel arabalarında yapıyorlar ise polisin müdahale hakkı olmayacak. Çünkü özel arabalar taşınabilir ev hükmündeymiş!"

Evet, birinci olarak zikredilen yöneticiler kendi kafalarından kanunlar uydurdıkları veya başka kâfirlerden kopya ettikleri kanunlarla yeni bir hukuk sistemi getiriyor olduklarından dolayı kâfirdirler ve İslâm dininin dışındadırlar.

İkincisi ise, kanun yaparak bunları maddeleştirenlerdir ki bunlarda aynı şekilde İslâm dininin dışındadırlar.

3. Çıkarılan bu kanunları uygulayan hakimler ve savcılar:Bunlar İslâm'dan çıkmazlar. Çünkü bunlar sadece uygulayanlardır. Kanun koyanlar değildir. Ancak, Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlarla yargıda bulunduğundan dolayı haramla uğraşması sebebiyle günahkârdırlar. Aldıkları maaş haramdır. Vazifesi haramdır. İçki satan kişi ile bunun arasında hiçbir fark yoktur.

4. Beşeri kanunları severek uygulayan hakim ise kâfirdir.

Evet. Beşerî sistemlerde hakimlik yapanlar yani Rabbani, ilahi hukuk sistemi dışındaki kanunlarla hakimlikte bulunanlar iki kısımdır. Birinci kısımdan olanlar, kanunları sevmedikleri halde onlarla insanları yargılayan hakimlerdir. İşte bunlar meyhanede içki satandan veya faizli bankalarda görev alan kimselerden daha büyük günah işlerler. Bu tür hakim ve savcıların maaşları haramdır, işleri haramdır. Gelirlerini sadece hakimlik ve savcılıktan sağlayan kimselerin sofrasında bulunmak, ondan bir lokma yemek haramdır. Fakat babasından kendisine kalmış bir miras varsa ve bunlarla kendi vazifesinden kazanmış olduğu mallar birbirine karışmışsa örneğin bir parça arazi veya bostan kalmış bunların ekin ve ürünlerinden sağlanan kazancı varsa, onun sofrasından yemekte bir sakınca yoktur. Bu yenilen yemeğin helal kazançtan olduğu kanaati ile yenilir. Çünkü, burada helal malla, haram mal birbirine karışmıştır. Böyle karışan malların hükmü de böyledir.

Hakimler İslâm dininin dışına çıkmazlar. Ama görevlerinden dolayı fasıktırlar. Çünkü o haram bir hususta iştigal etmektedir. Bu hüküm, kalbinden reddedip çirkin görerek yargıda bulunduğu taktirdedir. Diğer bir kısım hakimler vardır ki beşeri kanunları kalben severek ve isteyerek yargıda bulunurlar. İşte bunlar İslâm dininin dışındadır, kâfirdir. Kim olursa olsun kalbinden beşeri kanunları isteyip severse kâfir olur. İslâm ümmetinin dışındadırlar.

5. Avukatlara gelince; avukatın işi haramdır. Ürdün'de iyi bir kardeşimiz bana geldi ve dedi ki: "Ben avukatım. Bu hususu şeriat fakültesindeki hocalara arzet -ben de o zamanlar Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesi'nde bulunuyordum.- "Benim işim hakkında bir hüküm versinler ve ben de verdiğiniz bu hükme bağlı kalacağım." Şeriat fakültesinin hocaları olarak toplandık ve bu konuda ben hariç ittifakla ulaştıkları netice şu oldu: Avukatlık mesleğiyle uğraşmak üç şartla helal olur.

- Hakkında dava açılmak istenen meselenin yürürlükte olan kanundaki hükmü İslâm şeriatının hükmüne ters düşmemelidir.
- Savunduğu müvekkilinin tamamen bu olayda haklı olduğuna ve kendisinin de hakkı savunduğuna kalbi kanaat getirmelidir.
- Müvekkilinin, haklı olduğunu zannederek savunurken, mahkeme esnasında onun haksız olduğu ortaya çıktığı takdirde, onu savunmaktan ve avukatlığını yapmaktan çekilmelidir.

Bu görüşü oradaki hocaların tamamı kabul ettiler. Ancak ben ise yakînen haram olduğuna inanıyorum. Allahu alem beşeri kanunların gölgesi altında avukatlık yapmanın, beşeri kanunlarla savunma hazırlamanın hâlâ haram olduğu kanaatindeyim. Fakat orada bulunan âlimler avukatlığın, bu şartlar dahilinde mubah olduğu görüşüne vardılar. Tabi, bu âlimlerin içerisinde, benden daha âlim olanlar, benden daha hayırlı ve takva sahibi olanlar vardı. Ancak yine de ben avukatlık işinin haram olduğuna inanıyorum.

6. Millet meclisleri diye isimlendirilen yasama ve şûra meclisleri, parlamento;Cemal Abdunnasır zamanında espri yaparak derlerdi ki: "Millet meclisinin iki kapısı var. Birinci kapının üzerinde "Tartışan konuşan millet vekillerinin kapısı", ikinci kapının üzerinde de: "Dinleyen milletvekillerinin kapısı" yazılıdır. Bir gün heyecanlı ve gayretli birisi gelir ve der ki; "ben hem dinleyici hem

de tartışmacı olarak geldim" der ve Tartışma Kapısı'ndan içeri girer. Bir de ne görsün; önu sokak. (Yani burada tartışılanlar sokak laflarından ve cadde kavgalarından başka bir şey değil)."

Evet bizim memleketlerimizdeki parlamentolar böyle... Haşim er-Rıfai'nin de dediği gibi oyun ve dalavereden başka hiçbir şey değil. Haşim er-Rıfai, Abdunnasır, parlamento ve benzeri şeyler hakkında yazdığı "Hatırat Şiirleri"nde şunları zikrediyor.

Ey Nasır! işte milletvekillerini

Onları çocuk oyuncağı gibi

Dilediğin şekilde hareket ettirebilirsin

Senin arzulamadığın bir şeyde ağızlarını dahi açmazlar

Biz çok iyi biliyoruz ki onlar sırf

Konuştuğunda seni alkışlamak için

Oraya biriktirilmişlerdir.

Senden önce zulmetmek zehirli bir mantarken,

Şimdi zulüm senin elinde organizeli bir örgüt oldu.

Evet, millet meclisine gelelim, parlamentoya gelelim. Parlamenterlere arapça "nüvvab" denir. Bu kelime vekil manasına gelen "naib"in mi yoksa musibet manasına gelen "naibe"nin mi çoğulu olduğunu bilemiyoruz. Çünkü bunların çoğu vekil değil, musibet! Meclisteki milletvekillerinin İslâm kanunlarına ters düşen hiçbir kanunu, ister aslî, ister ferî meselelerde olsun onaylamaya hakları yoktur. Şayet kadın erkek eşitliği gibi İslâm'a ters düşen herhangi bir kanuna muvafakat ederlerse, İslâm dininden çıkarlar. İslâm'a muhalif olan en basit meselede bile milletvekilinin karşı çıkması gerekir. Şayet karşı çıkmaz ise o İslâm'a ters olan meseleye razı olursa ve onu imzalarsa işte bu davranışı İslâm'dan çıkmaktır. Çünkü millet meclisi yasama meclisidir, kanun koyma yeridir. Allah'ın kanununu bertaraf edip yerine yeni kanun koymak uluhiyyet makamına gölge düşürmeye kalkışır.

7. Halkın durumuna gelince; küfür kanunlarına razı olmayan, kalbinden bu kanunlara kin besleyerek nefret duyanların günaha girmeyeceğini yüce Allah'tan ümid ediyorum.

Kendisine haksızlık yapılmış, zulm olunmuş bir kimse, hakkını alabilmek için çaresizliği dolayısıyla bu mahkemelere müracaat etmesinin hükmü nedir? Hakkını alabilmek için küfür mahkemelerine baş vurması caiz midir, değil midir?

Üstad Mevdûdi, kişinin hakkının kaybolmasını, bu mahkemelere başvurarak elde etmesinden daha hayırlı olduğunu söylemektedir. Çünkü bu mahkemeler, tağuti sistemin mabetleridir. Sanıyorum ki üstad Seyyid Kutub da bu mesele hakkında aynı görüştedir. Ancak bu konuda biz şöyle diyoruz: "Eğer sana zulm olunmuş ve hakkın gasb edilmişse sen de zorda kalarak hakkını kurtarmak için bu mahkemelere istemeyerek başvurmuşsan yüce Allah'ın sana günah vermeyeceğini niyaz ederiz. Ama evla olan hakkını terk etmendir. Şüphesiz, hakkının zayi olması, bu mahkemelere sığınmaktan daha faziletli ve evla olandır. Fakat, bu mahkemelere müracaat ettiğin taktirde de -Allahu alem- günahkâr olmazsın.

İşte zikrettiğim bu hususlar yapmış olduğum uzun araştırmalarımın özetidir. Bu konular gerçekten çok uzun ve tafsilatlıdır.

BM arada mücahid kardeşlerden birisi Abdullah Azzam'a parlamentoya girmenin hükmünü sorunca, üstad: Millet meclisine sadece hükümeti denetleyelim ve bu meclis vasıtasıyla davamızı tebliğ edelim diye giriliyorsa; İslâm'a muhalif olan her şeye -cüz'i bir mesele dahi olsa- karşı çıkmak, bu tür hususlarda aleyhte oy kullanmak ve küfür adına yeminde bulunmamak şartıyla bir beis yoktur. Yani bu şartlarla caizdir. Benim düşüncem budur -Doğrusunu en iyi bilen Allah'tır-. Fakat Bakanlar Kurulu farklıdır. Yani kesinlikle caiz değildir. Çünkü bakanlar kurulu küfür kanunlarının geçerlilik kazandırılıp uygulamaya konulduğu yerdir.

Ancak, millet meclisi ise imkanlar nisbeünde devletin gözetlendiği, dileyenin istediğini konuşabildiği bir yerdir. Ama bakanlar kurulu, zannımca - Allah bilir ya - girilmesi haram olan bir yerdir. Yukarıda da belirttiğim gibi yürütme organıdır.

Soru soran aynı kardeş, "inanarak parlamentoya girmenin hükmü" nû soruyor?

İnanarak olmaz. Bizler Avrupa'dan olduğu gibi alınarak başımıza musallat edilen kanunların uygulandığı bir toplumda yaşıyoruz.

İstesen de, istemesen de bu kanunlar sana tatbik ediliyor. Eğer devlet, millet meclisinde konuşmasına müsaade ettiği murakıp bulundurmaya izin veriyor ve o kimse de devlet şu şekilde hırsızlık yapmakta, falan bakan şunu çalmıştır, şu rezalette bulunmuştur gibi hainlikleri rüşvet olaylarını gündeme getirebiliyor bunların sorgulanmasını isteyebiliyorsa -inşallah- orada bulunması af olunur.

Soruyu soran, üstadın sözünü kesip tartışmaya başlayınca üstadın ona verdiği cevap:

Vallahi, bu husus davetin merhalesiyle ilgilidir. Meclise girmek faydalı mıdır, değil midir? Allah en iyi bilendir. Ey aziz kardeşim, öyle toplumlar var ki, müslümanlar susturulmuş, İslâm zayi edilmiştir. Müslümanlara, ne radyo ne de televizyon aracılığıyla seslerini duyurma imkanı bırakılmamıştır. Ve daha birçok baskı ve zulüm politikaları... İşte bu açıdan millet meclisi, müslüman halka hakkın duyurulabildiği minberlerden bir minber haline gelmiştir. Allah daha iyi bilir ya, uzun bir süreden beri kanaat getirdiğim düşüncem budur.

Bu konuda hata etmiş de olabilirim, isabet etmişte. Eğer isabet etmişsem yüce Allah'tandır. Yok eğer hata etmişsem benden ve şeytandandır. Yüce Allah'tan bizlere hakkı hak olarak, batılı da batıl olarak göstermesini, hakka tabi olmayla, batıldan kaçınma ile rızıklandırmasını niyaz ederim. Şüphesiz yüce Allah kullarını işiten, onlara yakın olan ve dualarını kabul edendir.

Ziya ül-Hak'ın Hükmü

Soru soran mücahid kardeş "Ziya'u-l Hak'ın iktidarını soruyor: Ve Üstadın bu soruya verdiği cevap:

Ziya'u-l Hak! Ben onu tekfir etmiyorum. Çünkü çok çaba harcadı. Evet, mücadele etmiştir. Ancak etrafı şerli kişilerce ve facirlerle çevrilmişti. Tek ve Kahhar olan yüce Allah'ı inkar eden, her hayrı mü'minlerin aleyhine çevirmeye, zorlaştırmaya çalışan kimselerle onu kuşatma altına almışlardı. Buna rağmen uğraştı, evet uğraştı gücünün yettiği kadar. Ve ben böyle bir insanın tekfir edileceğini zannetmiyorum. Daha iyisini Allah bilir.

Allah'tan Ziya'u-l Hak'ın emsallerinin çoğalmasını niyaz ederiz. Aziz kardeşim, Rabbimiz bizlere onun vasıtasıyla birçok faydalar sağlamıştır.

Üstadla tartışan kardeş: "Yöneticilerin en iyisiydi" diyebilir miyiz?" Ve üstadın cevabı:

"Hayır. En iyisi değil, liderler içerisinde, kötülüğü en az olanıdır. Onun Afgan cihadının yanında yer alması, mücahilere kapıları açması, onun için yeterlidir. Eğer yönetimde, Ziya'u-l Hak yerine Butto ailesi gibi domuzlar olsaydı, kim bu cihad toprağına ulaşmaya güç yetirebilirdi? Ne Afganlıların ve ne de dış ülkelere gelen mücahidlerin buna gücü yetmezdi. Görmüyor musunuz bugün sınır kapılarındaki giriş-çıkışlarda mücahidler için nasıl zorluklar çıkardıklarını? Hatta Afganlı mülteciler için bile ne zorluklarda bulunduklarını? Fakat, cihadın ilk merhalesinde, Cenabı Allah, Ziya'u-1 Hak eliyle savaşın zorluklarına ve tehlikelerine dayanıklı olmayan Afgan halkına ve mücahidlere kolaylıklar ihsan etti. Allah, bu ümmete, güç yetiremeseler bile hayırlı hizmetlerde bulunmak isteyenlerin emsallerini çoğaltsın. Ziya'u-l Hak gibi birinin yönetime geçmesi bizler için Allah'ın bir nimetidir. Şüphesiz Ziya'u-l Hak ve emsalleri hata ve yanlışlıklarından dolayı Allah katında sorgulanacaklardır. Fakat buna rağmen, yüce Allah, onların iyi amelleriyle bizleri faydalandırmaktadır. Allah, istihbarat birimlerinde, bakanlıklar bünyesinde iyi kimselerin sayısını çoğaltsın. Evet, şüphesiz bu kimseler işledikleri haramlardan dolayı hesap ve sorguya çekileceklerdir. Helâl olan davranışları ise bizim yararımızdır. Evet, onlar Allah katında işledikleri haramlardan, yaptıkları hatalardan hesaba çekileceklerdir. Ancak yüce Allah dilerse, onlarla müslümanlara yararlar ihsan edebilir.

Bir adam, İbn Teymiye veya Ahmed bin Hanbel'e şöyle der: "Ben gümrükte çalışıyorum ve Rasulullah'ın zina etmesinden dolayı recm edilen bu kadın öyle bir tevbe ile tevbe etti ki maliye memuru dahi böyle bir tevbe ile tevbe etmiş olsaydı elbeteki günahı affedilirdi" şeklindeki hadis-i şerifi de biliyorum. Fakat benim orada olmam insanlara karşı olan zulmü hafifletiyor. Ben sadece tek bir pay alıyorum. Benim dışında olanlar olsa birçok pay alırlar. Ben vergileri azaltıyorum. Şimdi siz bu hadisi biliyorsunuz. Bunun doğrultusunda benim için ne dersiniz? İbn Teymiye veya Ahmed bin Hanbel de şu cevabı vermişlerdir: Sen müslümanların zulmünü hafifletmek için bulunduğun vazifede devam et.

Evet... Allah Teala bu gibi insanları kullan için hayır aracı yapmış olabilir.

Abdullah Azzam'ın Bakanlık Hakkındaki Görüşü

Bir gün ben ve Ebu'l Hasan en-Nedvi, bakanlık meselesi üzerinde tartışıyorduk. Nedvi'ye dedim ki:

- "Vallahi biz, bir davetçi için kendi ülkemizde bakanlık görevini kabullenmesini büyük bir musibet olarak kabul ediyoruz." Ve daha henüz onunla İslâmî Hareketler üzerine konuşurken, "kim bakanlığa gelirse veya bakanlıklarda görev alırsa onu İslâmî hareketten ayırıyorlar ya da saf dışı bırakıyorlar" dediğimde birden çok şiddetli bir şekilde kızdı ve:

- "Hayır, hayır öyle değil. Biz Hindistan'da polisler, müslümanlara ateş ettiklerinde silahla yapılan bu saldırıyı hafifletecek müslüman bir polis arıyoruz. Emniyet teşkilatında müslüman bir amir bulduğumuzda çok seviniyoruz. Çünkü ona müslümanları öldürme emri geldiğinde, müslümanları öldürmez. Siz bu meselelerde çok keskin olmayın" dedi.

Evet üstad Nedvi'nin görüşü bu. Biz Allah'a karşı kimseyi temize çıkarmak istemiyoruz ama Nedvi selefi salibinin geri kalanlarından ve yeryüzünün seçkin zaddarlarından biridir.

Biz bu örnekleri bırakıp tekrar Hatim'in oğlu Adiy'nin hikayesine dönelim. Rasulullah ona; "haham ve papazlar ehli kitap için haram olanları helal kıldılar, helal olanları da haram yaptılar. O ehli kitap da papazlara ve hahamlara itaat ettiler. İşte onların bu din adamlarına ibadetlerinden maksat budur" buyurmuştur.

Ben bu konu üzerinde önemle durmak istiyorum. Çünkü bu konu inanç meselesidir. Din meselesidir. Basit bir siyaset meselesi değildir. Evet, teşri (yasama) meselesi inanç ve din meselesidir. Bu nedenle kardeşlere hep, uğraşı ve gayretlerinizi, kabirlerden medet umma, onlara mum yakma meseleleri üzerinde odaklaştırmayınız diyorum. Ey kardeşler, ölümlerle koşulan şirk üzerine değil, dirilerle koşulan şirk üzerine uğraşı ve mücadelelerinizi yoğunlaştırınız. Günümüzde hiçbir kültürlü genç, ne olursa olsun mezarlara gidip taşlara yapışmamaktadır. Kültürlü insanlar nezdinde ister dindar olsun isterse olmasınlar mesele son bulmuştur. Bu nedenle mücadelelerinizin merkezini dirilerle koşulan şirk oluştursun. Bu da Allah'ın indirdiğinin haricinde kanunlar koymaktır. İşte sizler tağut idarecilerin insanlara zorla kabullendirdikleri bu şirk üzerine titizlikle durun. Bu yöneticiler yaptıklarının böyle olduğunun farkına vardıklarında insanları diri olanlarla Allah'a ortak koşma meselesinden uzaklaştırıyorlar ve ölümlerle Allah'a ortak koşma meselesini gündemde tutuyorlar.

Ben onlara diyordum ki; siz Bedevi tarikatının şeyhi olan Mısır'daki Ahmed Bedevi üzerinde ve Abdulkadir Geylani üzerinde devamlı duruyorsunuz. Halbuki Hafız Esad ve Kaddafi'yi terk ediyorsunuz, bırakıyorsunuz. Abdulkadir Geylani'nin kabrinin başında da Hafız Esad'ın yanında bulunduğu gibi polise güçler olsaydı onun aleyhine tek bir kelime dahi konuşamazdınız. Evet dirilerle Allah'a ortak koşulma meselesi üzerinde durunuz. Tağutların Allah'ı bıraktırtıp insanları kendilerine tapırma şirkine karşı çıkınız. Bu tağut idareciler ağızları ile söylemeseler de pratik davranışları ile uluhiyyet iddia etmektedirler. Evet bunlar ayeti kerimede "hüküm (egemenlik) ancak Allah'ındır" buyurulmasına rağmen kanun koyarak hükmün ancak kendilerine ait olduğunu ortaya koyarlar. Böylece uluhiyyet fonksiyonunu icra etmek isterler. İşte sizler insanların çoğunun kafasından uzak olan bu meseleler üzerinde durunuz. İnsanların çoğu bu tağutları kendi idarecileri kabul ediyor, bunların saflarında yer alıyorlar. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenlerin, Allah'ın indirmedikleri kanunlar koyanların saflarında bulunuyorlar, hak ve batılda, onları destekliyorlar. Bilmiyorlar ki onlar bu halleri ile kâfirleri dost ve veli ediniyorlar. Ne yazık ki bunu göremeyen bir takım insanlar, her hangi bir kimsede bir muska gördüğünde sanki üzerine gökten şimşek düşer, her yerden onun üzerine gazab yağar. Halbuki bir muska insanı dinden çıkarmaz. Fakat Allah'ın indirdiği nizamdan başka bir nizamla sevk idare edilmeye razı olmak kişiyi İslâm'dan çıkarır, kâfir eder. Evet bu bir inanç meselesi, inanç!

İbn Kesir; Hulâgu'nun insanlara "Yasak" (Cengiz Han Kanunnamesi'ni) uyguladığını görünce bu kanunun içeriğini belirttiikten ve bunun İslâm, yahudilik ve hristiyanlıktan iktibas edildiğini beyan ettikten sonra "el-Bidaye ve'n-Nihaye" isimli eserinde şunları yazmıştır: Kim Muhammed bin Abdullah'a indirilmiş sağlam şeriat İslâm'ı bırakır onun dışındaki hükmü kaldırılmış herhangi bir şeriatla hüküm olunmak isterse şüphesiz ki o kâfir olmuştur. Hükmü kaldırılan şeriatlardan maksat yahudilik ve hristiyanlıktır. Durum böyle iken "Yasak" isimli kanunla hüküm olunmayı istemek ve onu İslâm şeriatının önüne geçirmenin hükmü ne olur? Şüphesiz ki müslümanların icma ile bu kanunu İslâm'ın önüne geçiren kâfir olur. (Cengiz Han'ın bu kanunnamesi bize bugün zorla uygulanan kanunlara benzemektedir. Bu beşeri kanunlar bir kısmı İslâm'dan, diğer bir kısmı yahudilik ve hristiyanlıktan, başka bir bölümü eski Roma kanunlarından iktibas edilmiş yeni bir din haline getirilmiştir ki bu yeni dinin adı da Napolyon Bonapart Kodu dinidir). İbn Teymiye de namaz kılıp oruç tuttıkları halde "Yasak" isimli kanunla idare edilmeyi kabul ettikleri için Tatarların kâfir olduklarına, yine bir kısım kabilelerin, kabile ve aşiret kanunları ile idare edilmeyi kabul ettikleri için kâfir olduklarına hüküm vermiştir. Müslümanlar namaz kılıp oruç tuttıkları için Tatarlarla savaşmaktan çekinince İbn Teymiye onlara: "Şayet siz, onların arasında başımda Kur'an'ı taşıırken görürseniz beni dahi öldürün" demiştir. Yani onlarla savaşmaktan hiç çekinmeyin. Tatarlarla beraber olanlarla savaşmakla da hiç çekinmeyin. Çünkü onlar Allah'ın şeriatı dışındaki bir kanunla idare edilmeyi istiyorlar.

Konuyu tekrar Adiy bin Hatim'e döndürelim. Adiy Rasulullah (sav)'ın yanında oturmaktadır. O esnada bir adam gelir ve fakirlikten şikayet eder. Sonra bir başkası gelir yol kesen haydutlardan şikayet eder. Adiy bin Hatem'in gördüğü manzara karşısında göğsü daralır ve: "Bizim dahil olduğumuz bu din nedir? Tamamı fakir, Medine'de dahi emniyet içerisinde iman etmeye güç yetiremiyorlar" diye düşünür... (Hep liderler böyledir. Onlar dış görünüşleri beğenirler. Güveni severler. Bolluk isterler. Büyük gelirlerin gelmesini arzularlar. Yüksek mevkilere heves ederler). Rasulullah Adiy bin Hatim'e bakar, adeta onun kafasında cereyan eden düşünceleri okumuşçasına şöyle buyurur:

- "Ey Adiy sen Hire'nin (Irak'ın) nerede olduğunu biliyor musun?" der. O da;

- "Ben orayı duydum fakat gitmedim" der. Rasulullah da ona;

- "Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ileriye görürsensen kafilenin Kabe'yi tavaf etmek üzere Hire'den geldiğini ve Allah'tan başka hiçbir kimseden korkmadığını göreceksin" buyurur. Adiy'nin kafası buna basmaz. İnanamaz... Ve kendi kendine şöyle der: "Peki Tay kabilenin ahlaksız eşkiyaları nerede kaldılar?"

Bir kabile onların arasından geçip gelecek, Kabe'yi tavaf edecek ve gelirken de Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak?!"

Rasulullah Adiy'e devamla şunları söyler:

- "Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ileriye göreceksin olursan İran kralı Kisra'nın hazinelerinin müslümanlar tarafından mutlaka fethedileceğini göreceksin." Adiy de;
- "Hürmüzün oğlu Kisra mı?" der. Rasulullah;
- "Evet, Hürmüz'ün oğlu Kisra. Onun hazineleri mutlaka fethedilecek ve Allah yolunda harcanacaktır. Allah'a yemin olsun ki eğer ömrün uzar da ilerisini göreceksin olursan kişinin bir avuç altın ve gümüşü alıp "bu sadaka malını kim alacak" diye seslenip gezdiğini ve hiçbir kimsenin gidip onu almadığını göreceksin" buyurdu.

Adiy diyor ki: "Ben Irak'tan kervanın gelip Kâ'be'yi tavaf ettiğini ve gelirken Allah'dan başka hiçbir şeyden korkar durumda olmadığını gördüm. Bu birincisi tahakkuk etti. Yine ben Kisra'nın hazinelerini fethedenlerden biriydim. Bu ikincisi de hayatımda gerçekleşti. Ey Müslümanlar! Emin olsun ki eğer sizin ömrünüz uzar da ileriye göreceksin olursanız Ebu 'l Kasım Muhammed (sav)'in sizlere müjdelmiş olduğu üçüncü şeyi de göreceksiniz." Adiy bin Hatim (ra)'ın dediği adil halifelerden Ömer bin Abdülaziz döneminde gerçekleşmiş oldu.

Ömer bin Abdülaziz Afrika'ya zekatları toplamak için Yahya bin Said isminde bir vali gönderdi. Yahya bin Said zekatları toplar ve tam bir ay boyunca: "İhtiyaç sahipleri gelsin ve bu malı alsın" diye ilan ettirir. Fakat alacak hiç kimse çıkmaz. Yahya bin Said durumu halife Ömer bin Abdülaziz'e bildirir. Bunun üzerine Ömer bin Abdülaziz (ra); "Bu malla köle satın al ve hepsini azad et, hürriyetine kavuştur" diye emreder, böylece bu malın tamamı toplanarak bölgede tekrar infak olunur.

İzah etmekte olduğumuz Tevbe Sûresi'nin 28. âyetinde yüce Mevla müşriklerin Mescid-i Haram'a girmesini yasakladıktan sonra rızık korkusuna kapılan insanlara bu topraklarda yaşayanları rızıklandıracağını bizzat kendisi tekeffül ettiğini beyan etmişti. Evet aziz ve celil olan Allah hem Kâ'beyi koruyup ve güvenliğini sağlayacağını hem de orada yaşayanların rızıklarını tekeffül ettiğini başka ayetlerde de beyan ederek şöyle buyurmuştur: "Bu beytin (Kabe'nin) Rabbine kulluk etsinler. Onları yedirip açlıktan doyuran, onlara güven verip korkudan kurtaran O'dur." (Kureyş, 3-4)

Suud'da çıkan petrolü biliyor musunuz? Bu Allahu alem Hz. İbrahim'in orada bulunanların rızıklandırılmasını isteyen duasının bir kabulü olarak Beytullahi'l Haram'a hizmet için çıkmıştır. Hz. İbrahim duasında şunları zikretmiştir:

"Rabbimiz! Ben, çocuklarımdan bazısını Senin Beyt-i Haram'ının yanında, ziraata elverişli olmayan bir vadiye, namazı dosdoğru kılabilmeleri için yerleştirdim. İnsanlara, onlara sevgiyle meyleden bir kalb ver, onları, şükretsinsin diye çeşitli meyvelerle rızıklandır." (İbrahim, 37)

Kış meyvaları, yazın dahi Mekke'de tükenmiyor. Yaz meyvalarını hangi vakit isterseniz Mekke'de bulabilmektesiniz. Dünyada yetişen tüm meyva ve sebzeleri İbrahim (as)'ın duasının kabulünün bir neticesi olarak Mekke'de bulmaktasınız. Harem'in genişletilmesi, çeşitli hizmetler, yolların genişletilmesi, Müzdelife ve Mina'nın geliştirilmesi çeşitli köprü ve ışıklandırılmaların yapılması vb bütün şeyler Harem'in bereketlerinden ve Beytullahi'l-Haram'a hizmetin parçalarındandır. Suud'da petrol Beytullah'a hizmet için Müzdelife, Mina ve benzeri yerleri haccedenlere rahatı sağlamak için çıkmıştır.

Yüce Allah Harem'i korumak, ibadet yollarını ve Mekke ahalisinin rızıkını daim kılmak için petrol çıkartmıştır. Sizler neler görüyorsunuz: "İman etmeyenler: Eğer biz seninle beraber doğru yola uyarsak yerimizden, yurdumuzdan oluruz, dediler. Biz onları nezdimizden bir rızık olarak her şeyin ürünlerinin toplanıp getirildiği emin ve mukaddes bir yere yerleştirmedik mi? Fakat onların çoğu bunu bilmezler." (Kasas, 57)

Ben 1968'de hacetmişim. Henüz daha Safa ile Müzdelife yolları kumdu. Daha önce ise pazar halinde idi. Yolların etrafında çarşılar ve satıcılar vardı, elbise vb. şeyler satıyorlardı. Gündüzleri sıcağın şiddetinden tavaf etmeye güç yetiremiyorduk. Adeta sıcak ayaklarımızı kavuruyordu. Daha sonra sıcaklık ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin kesinlikle ısınmayan beyaz mermerler döşendi.

Müzdelife'ye gelince, insanlar Arafat'tan Müzdelife'ye akın ediyorlar ve orada uyuyorlardı. Yolların tamamı ise topraktı. Arabalarıyla girebilenler ise Mina'dan Müzdelife'ye geceleyin tam bir günde ulaşabilmekteydiler. Müzdelife'de arabalar geliyor, bir kısım insanlar arabaların üzerinden düşüp ölüyorlar, yaralıları görmeyen arabalar onları çiğneyip öldürüyorlardı. Fakat aziz ve celil olan Allah bu harem bölgesinin kutsal ve emin olarak devam etmesini diledi ve Harem halkının güven ve huzur içinde yaşamasını istedi. Oraya gelen ve Beytullah'ı hacceden Rahman'ın misafirlerini de emniyet ve rahat içinde hac yapmalarını istedi. Bu sebeple oraya petrolü lütfetti ki buralara harcansın. Evet önceleri harem tek bir kattı. Daha sonra iki kat oldu. Şu anda teravih namazını açık ve temiz bir havada kılma imkanı bulabiliyorsun. Bu Allah'ın nimetlerinden büyük bir nimettir. Beytullahi'l Harem kral Suud döneminde genişletilmeye başlanınca yeteri kadar paralan yoktu. Fakat Suud'un eşrafından olan Muhammed bin Ladin Suud yöneticilerine: "Ben kendi öz malımla Beytullahi'l Haramı genişleteceğim ve devlete borç olarak yazacağım" dedi. Böylece Muhammed bin Ladin Harem'i genişletmeye girişti. O zamanda veliahd olan Faysal, Muhammed bin Ladin'e; "Harem'i genişlet, alacaklarını bana borç olarak yaz, iktidara gelince ben sana ödeyeceğim" diyordu. Harem'in genişletme çalışmalarında sekiz milyar riyal sarf edilir. Bu yüce Allah'ın bir nimetidir. Beytullah'ın hizmeti, hacıların rahatı ve emniyeti için Yüce Rabbimiz petrol çıkarmıştır. Sizler hacı ne zannediyorsunuz? O basit bir şey değildir. Hacceden babalarımıza Hacı derdik. Birine Hacı denildiğinde onun temiz olduğu, temizlenmiş olduğu, batılın ona ön ve arkasından yavaşamayacağı anlaşıldı. Çünkü o hacı canını verme pahasına yapabiliyordu. Öyle ki hacca giden bazı insanların, hacca gitmeden önce cenaze namazları kılınıyordu. Çünkü ona ölecekmiş gözü ile bakılıyordu. Bugün Ürdün'le Suud'un arasında bulunan kabileler eskiden hacıların karınlarını yarıp bağırsaklarında altın arıyorlardı. Onları öldürüyor, ceplerindeki paraları gasb ediyorlardı. Kral Abdülaziz gelinceye kadar bu hal devam etmişti. O gelince Medine'nin çevresinde bulunan bütün kabileleri topladı ve onlara; "mutlaka devlete boyun eğmeniz gerekiyor" dedi. Onlar da: "bazı şartlarımız var. Bunlardan birincisi hacıların önünü kesmemizi serbest bırak, biz onların ellerinde bulunan paralan alalım" dediler. Kral Abdülaziz ise onlara: "Bunu size müsaade edemeyiz" dedi. Kabilelerle Kral Abdülaziz anlaşamadılar, neticede kral onları kılıçla tehdit etti ve hizaya getirdi. Eğer kılıç olmasaydı kimsenin güven içinde hacetmesi mümkün değildi.

Eskiden bir insan altı ayda hacca gidip gelebiliyordu. Şimdi ise iki günde bile hac etme imkanı var. Ben geçen yıl Zilhicce ayının tam dokuzuncu günü arefe günü Cidde'ye ulaştım, direk Arafat'a gittim ve Hac yapabildim. Kısaca yüce Mevla müşriklerin Mescid-i Haram'a girmelerini yasaklarken orada yaşayanların hem güvenliklerini hem de rızıklarını teminat altına almıştır. Çeşitli vasıtalar yaratarak bunları sağlamıştır. Bunu belirten âyeti tekrar edelim.

"Ey iman edenler! müşrikler ancak necistir. Onun için bu yıllarından sonra artık onlar Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar. Eğer

fakirlikten korkarsanız Allah dilerse, sizi yakında lütfundan zenginleştirir. Şüphesiz Allah bilendir, tam hüküm sahibidir." (Tevbe, 28)

Âyet-i kerimede: "Müşrikler necistir" buyurulmaktadır. Necislikten maksat nedir? Örneğin teri mi necistir? Hristiyan bir kadınla evlenen birisi hanımıyla birlikte uyuduğunda kadının teri kocasına bulaştığında veya hristiyan hanımın anne babasıyla tokalaştığında müslüman adam necis mi olur? İbn Hazm'a göre; "Evet necis olur, müslüman olmayanın teri ve tükürüğü necistir." İbn Hazm şöyle diyor: "Allah'ın necis olarak isimlendirdiği şey nasıl temiz kabul edilebilir? Allah Teala onu necis olarak isimlendirmiştir. Nasıl, teri temizdir, tükürüğü temizdir denilebilir?! Bu nedenle hristiyan hanımını öpen kimse hanımının tükürüğü kendisine bulaşmış ise onu yıkaması vaciptir." İbn Hazm'a göre idrar bulaşan yerin nasıl yıkanması gerekiyor ise, o kadının terinin bulaştığı yerin de öylece yıkanması gerekir.

Bu hüküm Hasan el-Basri'den de rivayet edilmiştir. Hasan el-Basri şöyle demiştir: "Müşrik birisiyle tokalaşan kimse abdest alsın." Yani müşriğin terinin gitmesi için ellerini yıkamalıdır.

Dört mezheb imamı ise; hristiyanın "tükürüğü ve teri temizdir" demişlerdir. Herhalde mesele anlaşılmıştır. Buna göre âyet-i kerimede; "Müşrikler ancak necistir" ifadesinden maksat onların manen necis olmalarıdır. Yani Allah'a ortak koşma necaseti ile necislerdir. Fakat vücutları necis değildir. Yine âyet-i kerimede; "Müşrikler ancak necistir, artık bu yıllarından sonra Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar" buyurulmuştur. Âyette geçen yıldan maksat Hicretin dokuzuncu yılıdır. Artık bu yıldan sonra hiçbir müşrik haccetmeyecektir.

Âyette geçen Mescid-i Haram'dan maksat nedir?

Atâ'ya göre: "Mescid-i Haram çevresi ile birlikte mescid sayılır. Yani Harem bölgesinin neresinde olursa olsun kılınan iki rekat namaz için yüz bin rekat namaz sevabı yazılır." Bu ister Mina'da olsun, ister Müzdelife'de olsun her rekat, yüz bin rekat sayılmaktadır. Çünkü Müzdelife de, Mina da harem bölgesi içerisindedir. Mekke'nin evlerinin tamamı hatta harem en ücra yerine kadar aynıdır. Ata (rahimehullah) buna şu âyet-i celileyi delil göstermektedir:

"Kulu Muhammed'i geceleyin, Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya götürün Allah, her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir." (İsra, 1)

Âyet-i kerimede Rasulullah'ın Mescid-i Haram'dan alınarak götürüldüğü zikredilmiştir. Bunun zahirine bakıldığında Rasulullah'ın Mescid-i Haram'ın içinde uyumuş olması icab etmektedir. Halbuki Rasulullah (sav) mescidin bizzat içerisinde değil bilakis Ümmü Hani'nin evinde uyumaktaydı. Ümmü Hani'nin evi mescide dahil değildi. Bu da gösteriyor ki sadece Mescid-i Haram'ın içi değil Mekke ve çevresi de Mescid-i Haram'ın hükmündedir. Bütün bu bölgede iyilikler kat kat artar, kötülükler ise büyür. Dikkat edin kötülükler artmıyor, sadece büyüyor. Bu Allah'ın bir lütfudur. Nitekim bir âyet-i kerimede şöyle buyurulmuştur:

"Mescid-i Harama girmekten menedenlere ve orada zulm ile doğru yoldan saptırmak isteyenlere acı bir azab tattırırız." (Hacc, 25)

Bu nedenle İbn Abbas gibi bazı sahabeler Mekke'de yaşamaktan korkmuş ve orayı terk edip Taife gitmişlerdir. İbn Abbas (ra) "İyiliklerin katlandığı gibi kötülüklerin de büyük olarak değerlendirildiği bir beldede oturmam" demiştir.

Abdullah bin Ömer (ra)'ın da iki tane çadırı vardı. Biri Harem bölgesi dışındaki yerde diğeri de Harem bölgesinin içinde idi. Hanımına kızdığı zaman onu Harem bölgesi dışındaki çadırına götürür orada ona sitem eder ve kızgınlığını orada giderirdi. Aile efradından razı olunca ve hayırlı sözler söylemeye müsait olunca da Harem bölgesindeki çadırına dönerdi. Evet onun iki çadırı vardı,iki...

Evet, bu insanlar Cenneti istiyorlardı. Ona çok aşık ve düşkünlerdi. Bizlere benzemiyorlardı. Hatta günümüzdeki Mekke ve Medine halkına bile; "Sen Mekke'de yaşıyorsun veya Medine'de yaşıyorsun" dediğinde cevapları şu oluyor; "Rabbimiz bize edebli olmayı lütfetsin" (bu kutsal topraklara yakışır şekilde davranmayı nasib etsin).

Ey Mekke'li Ömer ne dersin?

Evet, Harem, kutsal yerler edeb ister edeb. Fakat sen Mekke'de oturur da haccetmek için o kutsal topraklara gelen genç kızları kovalarsan veya faiz yersen yahut yalan söylersen ya da müslümanları aldatırsan vay haline. Allah'dan kork Allah'dan.

Evet Harem bölgesi böyledir. Medine-i Münevvere de kutsal bir şehirdir. Medineliler kendi şehirlerini Mekkelilerin Mekke'yi sevdiklerinden daha fazla severler. Bakın ben bu hususta size bir vakayı anlatacağım:

Mekke'deki Mescid-i Haram'da İbrahim el-Ahdar isminde birisi imamdı. Hayatımda onun gibi güzel Kur'an okuyan, sesi tatlı bir kimse işitmedim. Şu anda Medine'de teravihlerde dahi imamlık yapmıyor. Onun arkasında ilk olarak sabah namazını kıldım. Genç birisi, aslen Cezayirli. Onun Kur'an okuyuşunu işittiğimde sanki Kur'an şu an nazil oluyormuş gibi işitiyordum. Mekke ve etrafında halk İbrahim Ahdar'ın sesini işitmek için sabah namazında Mescid-i Haram'a geliyorlardı. Cidde'den dahi oraya sabah namazına gelenler vardı. Daha sonra bazı kimseler onu Haremden çıkarabilmek için akidesinde şüphe uyandırmaya çalıştılar. Aksi halde nasıl çıkarabilirlerdi? Sesi, hıfzı ve mahreçleri çok güzeldi. Öyleyse akidesinde şüphe uyandırmak lazımdı ve sonunda Suud müftüsü Bin Baz'a mektup yazdılar ve: "Bunun akidesi sahih değildir, çünkü dedesi İbn Teymiye'ye sövmüştür" diyerek mektupları bu şekilde gönderiyorlardı. Kral Halid o zamanlar sağdı. Bazı yöneticilerle birlikte Kral Halid, onun sesine hayran kalmışlardı. Harem İmamına: "Şikayetler ne olursa olsun bunu yerinden oynatma ve bu konuda kimseyi dinleme" demişlerdi. Daha sonra duydum ki İbrahim Medine'ye dönmek istiyor, bunun üzerine yanına gittim ve: "Burası haremdir, insanlar kalblerini titreten maharetli kurralardan mahrumdurlar. Kardeşim, sen bu insanlar için edeb numunesi ol. Bütün insanlar senin sesini dinlemek için gelmektedirler. Allah Teala sana çok nadide ve latif bir ses vermiş, insanlardan bunu mahrum etme" dedim. O: "Hayır Medine'ye döneceğim" dedi. Ben: "Allah'tan kork! Ya şeyh" dedim. O da: "Vallahi asıl dönme sebebim ninemin hastalığıdır. Ona hizmet edip ona bakacak kimse yok" dedi. Ben: "Onu buraya getir" dedim. Harem imamının maaşı oldukça kabarık, ayrıca özel araba ve evde tahsis edilmekte. O: "Ninemi buraya getirmek istedim fakat kabul etmedi" dedi. Ben: "Neden?" dedim. O: "Ninem Mekke'de ölmekten korkuyor. Çünkü o öldüğünde el-Bâki Mezarlığı'na defn olunmak istiyor. Hayatı boyunca Medine dışında ölürüm de el-Bâki'ye defn olunmaktan mahrum kalırım diye Medine'nin dışına çıkmadı."

Medine Halkı

Medine'deki Harem etrafında eski evlerde zengin Hindli kimseler oturmakta. Yeni ev yapmayı kabul etmiyorlar. Çünkü onlar ileride "el-Bâki" mezarlığından başka yeni bir mezarlık olurda ondan uzak olan mezarlıklara defnedileceklerinden korkuyorlar ve diyorlar ki; "Biz bu evlerde kalalım, bunlarda ölüp el-Bâki Kabristanı'na defnedilelim." Allah'ım bu ne kararlılık! Medine ehli Medine'yi nasıl seviyor! Oraya bağlılıkları gerçekten acı! Gerçekte bu Rasulullah (sav)'ın komşularına Allah'ın bir lütfü ve ikramıdır.

Evet Medine'nin üzerine inen Rahmet yağmaktadır. Bu husus ta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Kim Medine ahalisine bir kötülük yaparsa Allah onu, tuzun suda eridiği gibi eritir (helak eder). Körüğün, demirin pasını giderdiği gibi Medine bir körük gibidir, körük demirin posasını attığı gibi Medine de murdarlıkları dışına atar."

Evet... Medine eski ismi ile gerçekten Tibe ve Tabe (pak, temiz, hoş, güzel bir yer)dir. Vakıa Medine sakinleri de bu damgayı taşımaktadır. Bilemiyorum ki insanlar bu güzel huyları atadan dedeye nakledilen rivayetlerden mi alıp tatbik etmektedir yoksa kendileri de hisleri ile bu hoş hali sezinleyip yapmaktadır. Hacılar Medinelileri çok severler. Bu durum Hz. Osman döneminden beri böyledir. Hz. Osman'ın zamanında fitne baş gösteripte insanlar yapılan hataları konuşmaya başladıklarında Hz. Osman'ın amcasının oğlu Hz. Muaviye ona şunu söylemiştir:

- "Ey müminlerin emiri, ben sana Şam'dan koruyucular getireyim. Onlar burada kalsınlar" Hz. Osman da ona şu cevabı vermiştir:

- "Allah'a yemin olsun ki ben Rasulullah'ın komşularının rızklarında kimseleri onlara ortak etmem. Ben Şam'dan asker getireyim de Medinelilerin yiyeceklerini mi yesinler. Hayır, hayır.Ben Rasulullah'ın komşularına kimse ile sıkıntı veremem."

Halifeler hacca geldiklerinde infak edecekleri altın kaseler hususunda ilk önce Medine ahalisinin hesabını yapar daha sonra Mekke ehlinin hesabını yaparlardı. Çünkü petrol çıkmadan önce bugünkü Suudi Arabistan çok fakirdi. Buna mukabil Mısır, Kral Faruk'un günlerinde oldukça zengindi. Bu hususta şairin biri şöyle diyor:

Ey Nil vadisi, başına ne felaketler geldi. Bunu yapanlar artıkla beslenen bir gürühtü.

Yani Mısır'ın zillet ve fakirlik devri geldiği gün Mısır'ın bütün hayır ve bereketi azalmış oldu. Mısır bütün dünyaya ödünç para veriyordu. Şimdi ise dış borçlan altmış milyar doların üstünde.

Kral Faruk ve babası Kral Fuad dönemlerinde Kâ'be'nin ipek perdeleri Mısır'da dokunur sonra getirilip Kâ'be'ye hediye edilirdi. Mısır'da bu perdelerin dokunduğu özel bir han bulunuyordu. Hanın ismi Mahmel'di. Kâ'be'nin perdeleri bitirildikten sonra vapurlara yüklenip Cidde'ye götürülür, oradan da Mekke'ye taşınırlardı. Kral Faruk Mısır halkının Rasulullah'ın komşuları olan Medinelilere ve Mekke halkına bir ikramları olarak özel altın kâseleri tahsis ederdi. Ta ki bunlar rahatça yaşasınlar, insanlara muhtaç olup bir şey istemesinler. Mısır'ın bu ikramı 1964-1965 yıllarına kadar devam etti. Nihayet Yemen savaşı bunu sona erdirdi.

Kral Faysal'ın iktidarda olduğu günlerde Yemen'le Mısır arasında savaş oluyordu. Mısır, Suud'u kınamaya ve radyo-televizyonda "Allah düşmanları" diye bir program yayınlamaya başladı. (Aman Allah'ım ne büyük bir rezillik ve adilik!) Faysal'ın zamanında - sene 1965- Mısır Kabe örtüsünü bir mahfel içerisinde Cidde limanına getirdi ve tabii onunla birlikte istihbarattan büyük bir grupta gelmişti. Cidde sahiline çıktıklarında slogan atmaya ve "Allah düşmanları devrilsin! Allah düşmanları devrilsin!" diye gösteri yapmaya başladılar. Faysal'da "Kabe'nin örtüsünü tekrar Mısır'a götürün. Bundan sonra Kabe'nin örtüsünü biz yapacağız" dedi ve Mekke'de Kabe'nin örtüsünün yapılması için özel bir fabrika inşa edildi.

İşte Mısır'ın Suud'a bu yardımları kesilince Suud'da kemer sıkma politikası, maaşları düşürme gibi durumlar ortaya çıktı. Bu sebeble bir Mısırlı, Suudlu bir arkadaşına şu espriyi yapmıştı: Mısırlı Suud'luya diyor ki:

- "Fakirlikten korkmayın, inşallah durdurulan yardımı tekrar yapacağız." İşin garibi doktorlardan biri rütbe almak için Mısır'ın bu yardımı hususunda bir kitap yazdı ve üniversiteye taktim etti. Filan bu yardımdan şu kadar yardım alıyordu, falan kabilenin başkanı bu kadar yardım alıyordu vb. şeyleri tesbit etmişti. Fakat bunu okuyunca bazı insanlar kızdılar. Mısır asıllı olan bu profesörün üniversiteyle olan anlaşmasını iptal ettiler. Bu ona "hadi güle güle git, buralardaki insanları rızıklandırmayı Allah üzerine almış ve tekeffül etmiştir ve şöyle buyurmuştur: "Kureyş hiç olmazsa alıştırdığı kış ve yaz yolculuğuna ısındırıldığı için bu Kâ'benin Rabbine ibadet etsinler. O Rab ki onları açlıktan kurtarıp doyurdu ve onları korkudan emin kıldı" (Kureyş, 1-4)" dediler.

Âyet-i kerimede "artık bu yıllarından sonra Mescid-i Haram'a girmesinler" diye buyurulmaktadır. Bu âyetin ifade ettiğine göre Mekke ve çevresindeki kutsal bölgelere müşriklerin girmeleri caiz midir yoksa değil midir? Mesele ihtilaftır.

a. Mâliki mezhebine mensup olan Medine ehli: "Bu âyet geneldir, bütün müşrikleri ve Mescid-i Haramın dışındaki bütün camileri kapsamaktadır" demişlerdir. Nitekim Emevi devletinin âdil halifesi olan Ömer bin Abdülaziz (ra) tüm valilerine hiçbir müşriğin Mekke'ye, Mescid-i Haram'a vesair mescidlere girmesinin caiz olmadığına dair yazı yazmıştır.

b. İmam Şafii'ye göre: "Bu âyet insanlar olarak bütün müşrikleri kapsamaktadır, mescidler olarak ise sadece Mescid-i Haram'ı kastetmiştir. Buna göre hiçbir müşrik Mescid-i Haram'a giremez fakat diğer mescidlere girebilir. İmam Şafii, yahudi ve hristiyanları Mescid-i Haram'ın dışındaki mescidlere girmelerine cevaz vermiştir. Ancak Maliki mezhebine mensub olan İbnu'l-Arabi, İmam Şafii'nin bu görüşünü tenkid ederek şunu söylemiştir: "Bu görüş İmam Şafii'nin nassın zahiri üzerinde donup kaldığı bir görüştür. Yani nassın asıl maksadına muhaliftir."

c. Ebu Hanife ve arkadaşlarına göre: "Kâfirler arasında farklılık gözetilmiştir. Yahudi ve hristiyanların bütün mescidlere hatta Mescid-i Haram'a girmelerinin engellenemeyeceği söylenmiş, buna mukabil müşriklerin ve putperestlerin Mescid-i Haram'a girmeleri caiz görülmemiştir.

Görüldüğü gibi Mâliki mezhebine mensub olan âlimler âyeti genelleştirerek ve daha önce zikredilen Ata'nın görüşüne de dayanarak bütün kâfirlerin tüm mescidlere girmelerinin yasak olduğunu söylemişlerdir. İkrime (ra) da Allah Teala'nın Ebha bölgesine çokça yağmur yağdırarak Hicaz sakinlerini zenginleştirdiğini dolayısıyla müşriklerin hac etmeden sağlayacakları gelirleri muhtaç olmadıklarını söylemiş fakat İkrime (ra) bugün petrolün çıkarak büyük zenginliklere sebep olacağını tabiki bilememiştir. Âyet-i kerimede; "şayet fakirlikten korkuyorsanız Allah sizi lutfundan zenginleştirir" buyurulmaktadır. Bu ifade

üzerinde görüş bildiren âlimler sebeblere başvurmanın caiz olup olmadığı hususunda fikir yürütmüşler ve demişlerdir ki; aslında sebeblere başvurmak caizdir. Çünkü bu tevekküle ters değildir. Her ne kadar rızıklar daha önceden takdir edilmişlerse de bir yandan Allah'a tevekkül etmek, diğer yandan da çalışıp çabalamak ve sebeblere başvurmak gerekir. Sebeblere başvurmayı eleştiren sünneti eleştirmiş olur. Tevekküle başvurmayı eleştiren de imanı eleştirmiş olur. Çünkü Rasulullah (sav) tevekkülün numunesi idi. Bu bakımdan şöyle buyurmuşlardı: "Eğer sizler Allah'a hakkı ile tevekkül edecek olursanız O sizleri sabahleyin aç gidip akşama karınları tok dönen kuşlar gibi rızıklandırır."

Bu hususta İbnü'l-Arabi; sebeplere tutunmaksızın oturup ta; "biz kulların Rabbine tevekkül ediyoruz" diyen sofilere reddiyede bulunmakta ve şunları söylemektedir: "sahabeler (rıdvanullahi aleyhim) yahudilerin bahçelerinde çalışıyorlardı. Rasulullah (sav) bir yahudiden arpa borç almıştı ve vefat ettiğinde zırhı arpa karşılığında bir yahudide rehindi."

Çalışmayıp gökten üzerimize rızık yağmasını, altın veya gümüş yağmasını beklemek yanlıştır. Hz. Ömer (ra) bunu reddetmiş ve şöyle buyurmuştur: "Sizden hiçbiriniz rızık talep etmekten (onun için uğraşından) geri durup; "ya Rabbi! ya Rabbi!" demesin. Gökyüzünün ne altın ne de gümüş yağdırmayacağı malumdur" demiştir.

Yemen ehlinden bir cemaat, yanlarında yemek ve para taşıyor ve: "Biz tevekkül edenleriz" diyorlardı. Hz. Ömer (ra)'a, bunların "biz tevekkül edenleriz" dedikleri söylendiğinde Ömer (ra): "bunlar tevekkül edenler değil, yeyicilerdir". Rasulullah (sav) sıkıntılar çekiyor, açlıktan kıvrılıyor fakat ona gökten ne hurma iniyordu ne de ekmek. Rivayet edilir ki bir adam Rasulullah'a gelir ve devesi hususunda:

- "Ey Allah'ın Resulü, ben bunu bir yere bağlayayım mı yoksa serbest bırakıp tevekkül mü edeyim" der. Rasulullah da:

- "Sen o deveyi bağla, tevekkül de et" buyurur.

Sofiler de "bizim sebebe başvurmadan tevekkül etmemizin delili, Eshab-ı Suffe'dir. Onlar çalışmıyorlardı, rızıkları kendilerine geliyordu" derler. Halbuki Eshab-ı Suffe'de onlar için herhangi bir delil yoktur. Çünkü Eshab-ı Suffe müslümanların misafirleriydi. Gündüzleri odun taşıyor, Rasulullah'ın evine su getiriyor, Kur'an okuyor, namaz kılıyorlardı. Buhari onları bu şekilde vasıflandırmıştır. Onlar sebebe başvuruyorlardı. Rasulullah'a bir hediye geldiğinde bir kısmının yediği olsun veya yemediği olsun onlara gönderiyordu. Şayet kendisine bir sadaka gelirse o Rasulullah'a helal olmadığı için onu sadece Eshab-ı Suffe'ye gönderirdi, fakat İslâmî fütuhlar gelişip savaşlar genişleyince Eshab-ı Suffe artık yatıp kalktıkları çardağın altından çıktılar, Ebu Hureyre ve benzeri sahabeler müslümanlara emirlik yapar oldular. Artık orada oturup kalmadılar.

Denildi ki rızkın talep edileceği sebepler altı türdür. En yücresi Rasulullah (sav)'ın kazancıdır ki o da, ganimetlerdir. Nitekim bu hususta Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Rızıkım mızrağımın gölgesi altında kılındı. Zillet ve aşağılık ise emrime karşı gelene geldi." Evet ganimetler kazançların en efdalidir. Çünkü bunlar şerefli bir şekilde alın teri ile kazanılan azıklardır.

İkinci derecedeki rızık: Bu da kişinin kendi el emeği ile kazanıp yediği rızıktır. Bu hususta da Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Kişinin yediği en temiz ve helal rızık kendi el emeği ile kazanıp yediği rızıktır. Allah'ın Peygamberi Davud'da kendi el emeğinden yerdi."

Allah Teala da Hz. Davud'un mesleğini överek şöyle buyurmuştur:

"Biz, ona zırh sanatını da öğrettik." (el-Enbiya, 80)

Rivayetlere göre İsa (as)'da annesi Meryem (as)'ın eğirdiği iplerin gelirinden yemekteydi.

Üçüncü derecedeki rızık: Ticaretten elde edilen rızıktır. Ticaret bereketli bir ameldir. Sahabelerin çoğunluğu özellikle muhacirler ticaretle uğraşıyorlardı.

Dördüncü derecedeki rızık: Tarım ve ormancılıktan elde edilen rızıktır. Ancak cihad günlerinde ziraatla meşgul olmak bir zillettir. Bir çaman Rasulullah (sav) Ensar'dan birilerinin kapısında bir saban demiri görmüş ve şöyle buyurmuştur: "Bu hiçbir eve girmemiştir ki o eve zillet girmiş olmasın." Bu neden böyledir biliyor musunuz, çünkü insanları cihaddan alıkoyan her şey bir zillettir ve helak olma sebebidir. Nitekim Rasulullah da; "Emrime karşı gelene (yani cihad et emrime karşı gelip de ziraatla uğraşana) zillet ve aşağılık verilmiştir" buyuruyor. İşte bu nedendir ki Hz. Ömer'e mücahidlerin Filistin'in fethettikleri özellikle Hule ovasını alıp oraya Şam'ın esmer buğdayını ektikleri haberi ulaşınca bir kişiyi gönderip o buğdayları yaktırmış ondan sonra da kendilerini şunları içeren mektubunu göndermiştir: "Yemin olsun ki eğer cihadı bırakır ziraatla uğraşırsanız size cizye vururum ve ehli kitap muamelesi yaparım. Sizin azıklarınız düşmanlarınızın ağzından aldığınız yiyeceklerdir." Hz. Ömer'e komutanlarından biri olan Anbes bin el-Esved el-Ansi'nin çalışıp bir bahçe veya çiftlik yaptığı haberi ulaşınca, -bu zat Humus kentinin emiri idi-Ömer ona; "sen kâfirlerin boynunda bulunan zillet ve aşağılığı alıp kendi boynuna taktın öyle mi!" diye mektup yazmıştır.

Beşinci derecede olan rızık: Kur'an öğretme ve insanlara şifa bulmaları için dua ve benzeri şeyler okuyarak kazanılan rızıktır. Bu da helal olan azıklardandır. Çünkü Rasulullah (sav) Ebu Said el-Hudri ve cemaati Arap emirlerinden birine afsun yaptıkları için ondan on koyun almışlardı. Rasulullah (sav) onlara kalblerinin mutmain olması için bu helaldir demiş ve: "sizinle birlikte benim içinde bir pay ayırım" buyurmuştur.

Altıncı derecede olan rızık: İhtiyacından dolayı ödemek niyetiyle alınan borç. Peygamberimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardır: "Kim ödemek niyetiyle insanların mallarını borç alırsa, Allah ona ödemeyi kolaylaştırır. Her kim de telef etmek niyetiyle alırsa, Allah da onu telef eder." Allah Teala'nın "dilerse sizleri kendi lutfundan zenginleştirir" âyet-i kerimesinde geçen "dilerse" ifadesi göstermektedir ki rızık elde etmek kulun çalışıp çabalaması ile değil Allah'ın lütfü, ihsanı, taksim ve nasibiyledir. Nitekim yüce Mevla:

"Onların geçimliklerini dünya hayatında Biz taksim ettik" (Zuhuruf, 32) buyurmuştur.

Size bir misal vereyim. Bir adam üç yüz Ürdün dinarına bir arazi satın almıştı. Sonra aldığı araziye geri eski sahibine iade etmek istedi. Arazinin eski sahibi ise geri almayı kabul etmedi. Sonra iyi bir adamı aralarında hakem tayin ettiler. O adam malın eski sahibine; "kardeşim malını geri al" dedi. O ise kabul etmedi. Bunun üzerine adam "sorunuzu halletmek için arazinizi ben satın alayım" dedi ve kendisi aldı. Bir müddet sonra batıdan doğuya göç başladı ve üç yüz dinara aldığı yer üç milyon dinar oldu.

İkinci bir misal anlatayım: İbrahim el-Cüleydan Afgan cihadına ihsanda bulunanlardan birisi. Yetimler için bir yurt yaptırdı! Bu yurdun yılda yüz binlerce riyal geliri var. Bunları alır infak eder, tekrar yeri dolar. Bu adam daha önce Medine havaalanında memur idi. Havaalanının etrafı pek para etmiyordu. Sağdan soldan borç ederek prenslerden biri için kırk bin riyala büyük bir arazi satın aldı. Bu araziye satın alırken çeşitli kişilerden ödünç para alarak Prens adına satın almıştı. Prense gelip:

"Ben sana sağdan soldan borç edip kırk bin riyallik bir arazi satın aldım" dedi. Prens ise ona:

- "Vallahi řu an ora hořuma gitmiyor. Vazgeçtim, istemiyorum" dedi. Memur ona;

- "Peki kırk bin riyali nereden ödeyeyim" dedi, o da; "başının çaresine bak" dedi. Adam:

- "La havle vela kuvvete illa billah, ne büyük bir belaya düştük" dedi. Borçluların borçlarını azar azar ödemeye girişti. Birilerini susturdu, diğerklerine karşı katlandı. Ona tahammül etti, buna ödedi, nihayet borcunu ödedi. Günler geçti, arazi yüzlerce milyon eden bir arazi haline geldi. Havaalanındaki bu memur da Medine'nin belki de Suudi Arabistan'ın istemediğı halde en büyük zenginlerinden oldu.

O bu araziyi aldığıında; "başıma ne büyük bir bela geldi" dedi fakat aziz ve celil olan Allah da; "sen ne istiyorsun, ben ne istiyorum, şunu bil ki Ben dilediğimi yaparım" dedi ve bunu zengin etti.

29 - 30. ÂYETLERİN TEFSİRİ

29- Kitap ehlinden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah'ın ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan ve hak din olan "İslâm"ı din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye kadar savaşın.

30- Yahudiler: "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler. Hristiyanlar da: "İsa Mesih Allah'ın oğludur" dediler. Bu, onların ağızlarında geveledikleri sözlerdir. Onlar bu sözlerini kendilerinden önceki kafirlerin sözlerine benzetirler. Allah, bunları kahretsin! Nasıl da uyduruyorlar?

Bu âyet Tevbe Sûresi'nin 29. âyetinden itibaren sûreden yeni bir bölümün başladığını bildirmektedir. Bu âyet-i kerimeden önceki âyette yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur. "Ey iman edenler. Müşrikler necistir; bu itibarla bu yıllarından sonra Mescid-i Harama yaklaşmasınlar. Eğer fakirlikten korkarsanız elbette Allah dilerse lütfuyla sizi zenginleştirecektir. Şüphe yok ki Allah her şeyi hakkıyla bilendir. Hikmet sahibidir."

(Teybe, 28)

Bu 28. âyet ile izah etmeye çalıştığımız 29. âyet arasındaki ilişki şöyle: Yüce Allah müşriklerin Beyt-i Haram'ı hac etmelerini yasakladıktan sonra mü'minlerin zihinlerine gelir kaynaklarının azalacağı endişesi gelmişti. Bu nedenle yüce Allah onlara yeni bir kaynak açtığını, onun da cizye olduğunu belirtiyor. Bu sizlerin azalacak zannettiğiniz gelirlerinizi daha da fazlaştıracaktır, diye beyan ediyor. "Eğer fakirlikten korkarsanız elbette Allah dilerse lütfuyla sizi zenginleştirecektir. Şüphe yok ki Allah her şeyi hakkıyla bilendir. Hikmet sahibidir." Buyurduktan sonra; "Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle savaşın" ilahî emrini bildiriyor. Cizye mü'minler için yeni bir kaynak, yeni bir gelir kapısı olmuştur. Çünkü beytül-malın (devlet hazinesinin) esas gelir kaynaklarından birisidir. Cizye fey kapsamı içerisine girer. Bir bakıma cizye de fey'in bir parçası demektir. Cizye beytu'l-malın ana kaynağıdır demiştik. Çünkü ganimetlerin beşte biri müslümanların beytül-malına gelir olarak katılır. Nitekim yüce Mevla şöyle buyurmaktadır: "Şunu da bilin ki, (savaşta) ganimet olarak aldığınız bir şeyin beşte biri mutlaka Allah'a, Rasulüne, akrabalara, yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir. Allah her şeye kadirdir." (el-Enfal, 8/41)

Ganimetler: Kâfirlerle savaş sonucu yani onları yenik düşürmek sureti ile alınan mallardır.

Fey': Kâfirlerden sulh yolu ile alınan mallardır. Müslümanlar bir kaleyi fethetmek isteseler ve kale halkı da müslümanların kaleden geri çekilmesi şartıyla barış yapmak isterlerse, bunun karşılığında alınan bedele fey' denir. Örneğin; Teşavnî kalesini muhasara altına alsak ve oranın komutanı bize gelerek; "siz buradan geri çekilin ve size bir milyon afgani vereyim" dese işte bu alınan bir milyon afgani fakihlere göre fey' adını alır. Aynı şekilde haraca tabi arazilerden alınanlar da cizye gelirleri de fey' kapsamına girer. Çünkü askerlik bedeli olarak adam başına alınan vergidir. Haraç ise arazi vergisidir. Yani bir bölgeyi barış yoluyla fethettiğimiz zaman bu vergiyi alırız. Mesela Afganistan'ı kılıç zoruyla fethettikten sonra Buhara'yı da savaşla fethetsek buna karşılık Semerkant ahalisi de kaçsa yahut Semerkant halkı gelip: "Savaşmaksızın şehri size teslim etmek istiyoruz" derlerse Buhara halkının malları ganimettir, Semerkant halkının malları ise fey'dir. Araziye konulan vergiye haraç, savaşçılara adam başı konulan vergiye de cizye denilir. Buna göre cizye adam başı alınan verginin adı, haraç da araziden alınan verginin adıdır. İnşallah yüce Rabbimiz bizlere fethedeceğimiz yeni yerler nasib eder, ganimetler ve fey ile bizi rızıklandırır. Şüphesiz en şerefli kazanç ganimetlerdir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmaktadır: "Benim rızıkım mızrağımın gölgesi altında kılındı."

Fey' kelimesinin lügat manası "geri dönmek" demektir. Bu nedenle gölgeler döndüğü zaman arapça "fâ'e'z-zillu" denilir. Mallar gerçek sahipleri olan müslümanlara döndüğünden bu mallara fey' denilmiştir.

Şimdi 28. âyetin izahına geçelim. Yüce Allah onlara fakirlikten korkmamalarını beyan buyurmuştur. Çünkü mallar müslümanlara çok daha fazlasıyla gelecekti. Nitekim Irak haraç gelirleri Ömer (ra) zamanında 120 milyon dirhemdi. Ve o zamanlar dirhem altın dinarlardan kat kat değerli ve önemli idi. Ancak Haccac zamanında insanlara olan zulmün çokça artması sebebiyle gelirler çok azaldı. Zannederim 40 milyon dirheme düştü. Çünkü topraklar pek fazla ürün vermez olmuştur. Tıpkı Mısır sosyalizminde ya da Arap sosyalist dünyasında olduğu gibi. Bunlar ziraatın yok olmasına ve zirai ürünlerin çokça azalmasına sebep olmuştur. Çünkü araziler gasb olunmuş arazilerdi. Gasb olunan topraklardan nasıl üretim alınabilir? Yüce Allah o toprakları nasıl bereketli kılabilirdi?

İşte Cezayir inkılabı... Hür Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti... İsmi bir karıştan fazla yer tutuyor fakat isminde İslâm kelimesi de Arap kelimesi de geçmiyor. Şu inkılapla sosyalizm gelip işbaşına geçince kolestra üzüm bağlarım yeyip bitirdi. Bu, kökleri yiyen bir haşeredir. Cezayir ise en çok üzüm üreten bir ülkeydi. Üzümü sıkıp şarap yapmaya koyulup sosyalizm adına toprakları müsadereye koyulması üzerine üretim alabildiğine azaldı... Cezayirde üzüm üretimi yok olup gitti. Çünkü bereket Allah tarafından kaldırıldı.

Ömer Bin Abdülaziz ve Muaz Bin Cebel Zamanında Haraç

Ömer bin Abdülaziz (ra) zamanında Haraç gelirleri tekrar yükseldi. 80 milyon dirheme ulaştı. Bu sadece Irak haracının geliri idi. Abdülmelik döneminde 40 milyon dirhem olan bu gelir Ömer bin Abdülaziz döneminde 80 milyona çıkmıştı... İşte bu sadece Irak haracı. Suriye arazisinin, Mısır arazilerinin ve başka yerlerin gelirleri ise bu hesabın da dışındadır... Derler ki "Ömer bin Abdülaziz "in depolarında hurma çekirdeği kadar bir buğday tanesi bulundu. Yanında da; "İşte yeryüzünde adaletin mükafatı budur" ibaresinin yazılı olduğu bulundu."

Babalarımız bizlere hayırlı günleri anlatırken Filistin'de buğday başaklarının adamın boyundan yüksek olduğunu anlatırlardı. Merec bin Amir ovalarının buğdayları dillere destandı. "Buğday başakları süvarinin boyunu aşıyordu" derlerdi. Suriye buğdayı tarih çapında meşhurdur. Şimdilerde ise iki karıştan fazla boy atmıyor başaklar. Sebebi ise az zekat vermektir, insanların Allah'ın dininden uzak kalmalarıdır.

Hiz. Ömer (ra) Muaz bin Cebel'i Yemen'e vali tayin etmişti. Muaz bin Cebel (ra) valiliğinin ilk yılında Yemen halkının zekatının üçte ikisini Ömer (ra)'a gönderdi. Hiz. Ömer (ra) da; "ben sizleri insanların mallarını toplayıpta bana gönderesiniz diye vali tayin etmedim. Şüphesiz ki ben sizleri zenginlerden mallarının zekatlarını alıp aynı bölgenin fakirlerine vermeniz için gönderdim. O bölgenin fakirleri zenginleşmeden bana hiçbir şey göndermeyin" dedi. Bunun üzerine Muaz bin Cebel (ra) ona şu cevabı yazdı: "Benim buradaki fakir insanların ihtiyaçlarını karşılamadan sana bir şey gönderdiğimi mi zannediyorsun?" Muaz bin Cebel (ra) birinci yıl zekatın üçte birini, ikinci yıl zekatın yarısını üçüncü yıl da zekatın tamamını Ömer (ra)'e gönderdi. Çünkü valiliğinin üçüncü yılında Yemen'de fakir insan kalmamıştı. İslâm, onları zenginleştirdi. Yüce Allah onları kendi lütfuyla nimetlendirdi.

Kıtlık senesinde açlık baş gösterince Ömer (ra) Amr bin As'a emir göndererek Mısır'dan buğday göndermesini ister. Amr b. As ise ona bir satırlık mektup yazarak şöyle der: "Emredersin ey müminlerin emiri. Sana öyle bir kafilé göndereceğim ki başlangıcı senin yanında sonu ise benim yanımda olacak" yani kafilenin bir ucu Medine-i Münevvere'de öbür ucu Kahire'de olacaktı. Şimdi bu hür sosyalizmin gelişinden sonraki hallere bakın. Sözüm ona şu mübarek sosyalizmin... Fakirliğin sebebi insanların kanlarını emen krallık ailesinin varlığıdır dediler. Bunun için krallık ailesinden kurtularak Faruk'u da kovdular. Faruk Mısır'dan çıkıp gitti. Mısır'dan çıktığı sırada bir cüneyhi 10 Suudi riyali değerinde idi. Ürdün dinarından pahalıydı. Bir Mısır cüneyhi bir Ürdün dinarından iki kuruş da fazlaydı. Mısır'ın toprakları çok geniştir. Mısır'ın sınırları ise Rafah'e kadar uzanır. Faruk, Mısır'dan çıktığında Mısırlılar; "bir tencere bakla şu kadar büyüktü (Faruk zamanında açıcılarda yemek, bol kepçeydi)" diyorlardı. Faruk; ülkenin dışına çıktığında aile bağları sağlamdı, muhafazakardı.. İlim adamlarının bir değeri vardı. Yöneticiler onlara saygılı idi. Faruk ülkeden çıktığında el-Ezher'in ve Ezher şeyhinin değeri vardı. Ezher şeyhi en büyük şeyhülislam diye anılırdı. Ezher şeyhi konuştu mu, bütün dünya kulak kesilirdi. Şimdi ne oldu? Faruk Mısır'ın dışına çıkıp gitti, Mısır bütün dünyaya borç veriyordu. Hatta İngiltere'den bile alacaklıydı.

Ya şimdi? İngiltere'ye borcu var, daha nereye nereye... Faruk döneminde buğday Mısır'ın ihtiyaçlarını karşıladığı gibi Mısır arta kalanı ihraç dahi ediyordu. Ya şimdi? Sosyalizmden sonra insanların malları gasb edildikten, ortaklıklara el konulduktan, mallar şirketler, topraklar ve her şey zorla sahiplerinin elinden alındıktan sonra?... Allah bereketi kaldırdı. Şimdilerde bir Mısır cüneyhi kaç para? İki buçuk riyal veya biraz fazla. Halbuki bir cüneyh on riyaldi.

Bugün, bildiğim kadarı ile Mısır'ın otuz beş milyar dolar dış borcu var. Altmış milyar dolar diyenler de var. Eğer Mısır her sene ödeme gücünü bulacak olursa, uluslararası bankalara faiz öder.

Mesela faizin yüzde yedi olduğunu kabul edersek yıllık 204 milyon dolar faizini öder, ana borç ise olduğu gibi kalmaya devam eder. Şimdi Mısır faiz borçlarını dahi ödeyememektedir. Bundan dolayı çok ödemekle birlikte faizi dahi bir türlü ödeyememektedir. O bakımdan her gün borçlar da artıp durmaktadır.

Mısırlı kardeşlerin dediği gibi bir tencere bakla daha önceden şu kadar ucuz iken, şimdi şu kadar yükseldi, bir baş soğan daha önce şu kadar büyük iken, şimdi şu kadar küçüldü.

Nihayet Abdunnasır'ın Asuvan Barajını yapması için hayalledikleri bereket geldi. Nasır şöyle diyordu: "Şimdi biz bunu buraya yapıyoruz. Biz yüce baraj yapıyoruz." Evet Mısırlılar Asuvan barajını yapıp yaklaşık 1000 km² yi sular altında bıraktılar. Sulara da; "Büyük Nasır Gölü" dediler. Peki ne oldu? Nil'in taşma dönemlerinde her sene topraklara getirdiği alüvyonlar ortadan kalkıverdi. Mısır halkı her sene temmuz ve ağustos aylarında sardunya ve diğer balık çeşitlerine doyardı. Şimdi ise Allah yardımcıları olsun. Taşkınlar sebebi ile Nil'in her sene beraberinde getirdiği o alüvyonlar ortadan kalktı. Bu alüvyonlar topraklara yeni ve oldukça zengin bir tabaka ekliyordu. Artık bu yok.

Yaz aylarında Nil nehrinden fıskıran su zerrecikleri Kahirede ve diğer şehirlerdeki binaların üzerlerinde bulunan tabîi tuzları yıkıyorlardı. Böylelikle bir apartman yüz yıldan fazla dayanabiliyordu. Şimdi ise bir apartmanın ömrü yirmi beş yıldan fazla sürmüyor. Büyük bir musibet oldu. Mısır'da büyük mühendislerden birinden duyduğuma göre şimdi de bu çıkmazdan nasıl kurtulacaklarını düşünmektedirler.

Şu anda İsrail Mısır'ı sular altında bırakmak isterse bu barajı bombalar. Asuvan'dan itibaren 1000 km veya Kahire'ye kadar bin millik bir alan sular altında kalır. Bu baraj yıkılırsa Kahire de apartmanların üçüncü katını dahi sular basar. O bakımdan Mısır ağır silahların kullanılacağı her hangi bir savaşa girememektedir. Ta ki baraj yıkılmasın ve Mısırlılar sularda boğulmasın.

Yani yok ediliş her taraftan üzerlerine üzerlerine geliyor. Yani sayın başkan (!) Kahire'de konuşup şuna buna hücum ederken Amerika'dan gelen buğdaylar İskenderiye'de indiriliyor. Amerika Mısır'da bir inkılabı gerçekleştirmek isterse sadece bir ya da iki ay buğday sevkiyatını durdurması yeterlidir. Halbuki Mısır, piramitleri Roma devletinin buğday mahzenleri olarak değerlendiriyordu. O büyük Roma imparatorluğunun... O Mısır ki Hiz. Yusuf döneminde yedi yıl boyunca bugünkü İslâm dünyasının yayıldığı toprakları aklıktan kurtarmıştı. Mısır bütün Arap alemine buğday veriyordu. Nerede bütün bunlar?

Gitti... Bitti... Çünkü topraklar gasb edildi, gasb edilen topraklarda ise bereket olmaz. Hatta Hanbeli mezhebine göre gasb edilen topraklarda namaz kılmak dahi caiz değildir. Yani kendi toprağında çalışan çiftçi namaz vakti girip de o toprağında namaz kılmak olursa Hanbelilere göre namazı batıldır.

Sanayiye gelince, onun da bereketi kalktı. Önceleri Mısır İngiliz ve İsviçre yün kumaşlarına denk kumaş imal ediyordu. Şu anda Mısır'ın yünleri nerede? Mısır'da bulunan züccaciye fabrikaları, yasin züccaciyeleri nerede? Babam bana şöyle derdi: "Yasin bardaklarından satın al çünkü o bardaklar kırılmaz." Mısır'da Yasin bardakları meşhurdu. Şimdi nerede? Darmadağın edilen değerler, darmadağın edilen ahlak ile birlikte bu ürünler de yok olup gitti ve bu arada Mısır'da tükendi.

Cumhurbaşkanı Enver Sedat sosyalizm hakkındaki bir konuşmasında şöyle diyordu: "Sosyalizm Mısır iktisadını sıfıra indirdi." Gerçekten de Mısır iktisadı sıfırın da altına inmişti. Bu Enver Sedat'ın bir itirafıydı.

Mısırlı bazı kardeşler sosyalizmle birlikte ülkeye gelen fakirliği ifade için şöyle nükteli bir söz söylemektedirler: "Sosyalizm eşitliktir. Mısır'da hiçbir zengin kalmadı. Zenginlerin tamamı fakirleşti ve diğer fakir insanlarla eşit oldular..." Mısır'da darıdan yapılmış köfte şeklindeki yemeğin adına tamiye derler. Yine Mısırlılar nükte yaparak: Mısır'da adamın biri bu tamiye yemeğini alır, gazetenin üzerine koyar, götürmeye çalışır. (Zaten Mısır'da her şey gazetededir. Sosyalizm kültürü gazetedir, yiyecekleri gazetelerin içine koyarlar, gazete de ne gazete... Mesela el-Ehram gazetesi on sekiz ile yirmi sahifeden oluşur. Bir kuruş veya bir buçuk kuruşa satılır. Gazete genelinde Abdunnasır'ın boy boy bastığı için onu satanlar şöyle seslenirler: "Halkın sevdiği lider bir buçuk kuruş! Halkın sevdiği lider bir buçuk kuruş!") Adam bu tamiyeleri götürürken haberi olmadan gazete delinir, tamiyeler düşer. Yerine ulaştığında gazeteyi açar bakar ki içinde hiçbir şey yok. Sadece Abdunnasır'ın resmi. Onu ayağının altına koyar, çiğner ve şöyle der: "Şu tamiyelere varıncaya kadar da mı beni kovaladın" der. Yani Nasır "sen her şeyimizi elimizden aldın, sıvı yağda kızartılmış Mısır unu köftesini bile benden aldın." Evet Mısırlılar kendilerini bu hale getiren sosyalizm hakkında bu tür espriler yaparlar.

1967 Savaşında Mısır, Sina Çölü'nü kaybedince Süveyş Kanalı 'm dahi kaybetmişti. Sonra dünya trafiğine açılması için İsrail Süveyş Kanalı'nı Mısır'a verme mecburiyetinde kaldı. Mısır askerleri Süveyş Kanalı'nın iki tarafında nöbet tutuyorlardı. Sina Çölü tarafında da barış güçleri bulunuyordu. Burada nöbet tutan bir Mısırlı asker İsveçli barış güçlerinden bir subayla şunları konuşur. Mısırlı asker:

- "Ayılığınız ne kadar" diye sorar. İsveçli subay;
- "Benim maaşımı İsveç'te hanımım alıyor, ben burada hizmet bedeli alıyorum." Mısırlı ona;
- "Hizmet bedeli ne demek?" İsveçli;
- "Bin dolar yurt dışında bulunma bedeli, beş yüz dolar şoförlük bedeli, beş yüz dolar hareket bedeli, beş yüz dolar konut bedeli" diye cevap verir. Mısırlı ona;
- "Yani toplam kaç dolar" diye sorar. İsveçli;
- "Yani hizmet bedeli olarak toplam üç bin dolar alıyorum" der. İsveçli Mısırlı'ya;
- "Ya senin maaşın ne kadar?" diye sorar. Mısırlı asker;
- "İki buçuk cüneyh" der. İsveçli ona;
- "Peki bu neyin karşılığı" diye sorar. Mısırlı da ona;
- "Dilenmemizin karşılığı" der.

Aman Allah'ım! Bu ne perişanlık! İşte sosyalizmin bereketi budur. Şayet bizler İslâm'ı uygulayacak olsak gökler kapılarını açar, yer hazinelerini bize sunar. Bu hususta yüce mevla şöyle buyurmuştur:

"Halbuki o ülkelerin halkı iman etseler ve sakınsalardı, üzerlerine gökten ve yerden nice bereket (kapıları) açardık." (Araf, 96) İşte İslâm'ı tatbik etmenin bereketi...

Babam bana şöyle derdi: "Biz bir zaman toprağa bir ölçek mısır ektik bin ölçek mahsul verdi." Aziz ve celil olan yüce Allah bir habbeyi yedi yüz habbe olarak bereketlendirdiğini şu âyet-i kerimesiyle beyan buyurmakta.

"Mallarını Allah yolunda harcayanların durumu; her başağında yüz tane olmak üzere yedi başak veren bir tanenin durumuna benzer. Allah, dilediğine kat kat verir. Allah lütfü geniş olan ve her şeyi bilendir." (el-Bakara, 261)

Bir tane bin tane, bir ölçek bin ölçek oluyor... Şimdi ekinciler ekini ekmekte, tohumu dahi alamamaktadırlar. Bereket kaldırılmış. Peygamber efendimiz bu hususta müslümanları uyararak şöyle buyurmuştur: "Herhangi bir topluluk malının zekatını vermezse onlar gökten inen yağmurdan mutlaka mahrum olurlar. Eğer hayvanlar olmasa hiç yağmur yağmaz. Herhangi bir topluluk ölçü ve tartısını eksik yaparsa, mutlaka kıtlıkla, hesapta olmayan giderlerinin çoğalması ile ve idarecilerinin zulmü ile cezalandırılır." Evet beklenmeyen masraflar! Hesapta olmayan kıtlıklar! Biliyor musunuz, sosyalist bir devlette bir tek ekmek dahi almak için yer yer iki veya üç saat kuyruk beklenir. Hele hele Kaddafi, Saddam ve benzeri dürüst (!) sosyalistlerde bu kuyruk saatleri daha da artar. Sosyalist kooperatiflerden tek bir ekmek almak için tek bir yumurta hatta kapları yıkayacağı tek bir bulaşık lifi dahi alacak olsa, saatlerce kuyrukta bekler. İşte bütün bunlar bereketlerindendir(!)

Ehl-i Kitab İle Savaşın Gerekleri

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Rasulü'nün haram kıldığı haram saymayanlarla ve hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe, 29)

Bu âyet-i kerimde yüce Allah, kitap ehli ile savaşmanın üç gerekçesini bildirmektedir:

Birinci gerekçe: Şüphesiz ki onlar Allah'a da ahiret gününe de iman etmezler.

İkinci gerekçe: Şüphesiz ki onlar Allah'ın ve Resulünün haram kıldığı şeyleri haram kılmazlar.

Üçüncü gerekçe: Şüphesiz ki onlar hak dini din edinmezler.

İşte bu üç gerekçe âyet-i kerimde beyan olunmuştur. İbnü'l-Arabi'nin İbn Akil'den naklettiği şu sözleri ne kadar hoştur. İbn Arabi diyor ki: "Ben Ebu'l-Vefa Ali bin Akil'in bir tartışma meclisinde bu âyet-i kerimeyi okuyup bunu çeşitli hükümlere delil gösterdiğini işittim.

Ali bin Akil âyetin onları öldürün bölümünü okuyunca "işte bu cezadır" dedi. Allah'a iman etmezler bölümünü okuyunca, "bu da cezayı gerektiren suçun açıklanmasıdır" dedi. Ahiret gününe iman etmiyorlar bölümünü okuyunca da "bu da suçun pekiştirilmesidir" dedi. Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram kılmazlar bölümünü okuyunca "bu da amelleri ile Allah'a karşı çıkma hususunda suçlarının katmerli olduğunu beyan etmek dedir" dedi. Hak dini din edinmezler bölümünü okuyunca da "bu da saparak, inad ederek İslâm'a boyun eğmeyi gururlarına yedirmeyerek isyanlarının tekid edildiğine bir işarettir" dedi. Kendilerine kitap verilenlerden bölümünü okuyunca da "bu aleyhlerine olan delilin bir pekiştirilmesidir. Çünkü onlar Tevrat ve İncil'de Rasulullah'ı ve Kur'an'ı buluyorlardı. Buna rağmen iman etmemeleri aleyhlerine olan bir delildi" dedi. Boyun eğip bizzat kendi elleriyle cizye verinceye kadar bölümünü okuyunca da "onların cezalandırılmalarının ne maksatla yapıldığı beyan ediliyor ve bunların bu zilletten kurtulmaları için çareleri zikrediliyor" dedi.

Evet bu âyet-i kerimde, kendilerine kitap verilenlerle savaşmanın üç gerekçesi zikredilmiştir.

Dördüncü bir gerekçe ise; bundan sonra gelen şu âyette zikredilmiştir: "Yahudiler, "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler; Hristiyanlar da "Mesih, Allah'ın oğludur" dediler. Bu onların kendi ağızlarıyla geveledikleri sözleridir ki, kendilerinden önceki kâfirlerin sözlerine benzetiyorlar." Âyet-i kerimde "Üzeyir Allah'ın oğludur" diyen yahudilerin ve "İsa Mesih Allah'ın oğludur" diyen hristiyanların bu sözleri ile müşriklere benzedikleri zikredilmektedir. Çünkü müşrikler; "melekler Allah'ın kızlarıdır!" demektedirler. "Ey kâfirler! Şimdi bütün bunlardan sonra Lat ve Uzza'ya ve bundan başka üçüncü putunuz Menat'a ne dersiniz? Demek erkekler sizin, dişiler Allah'ın öyle mi? O halde bu haksız bir taksim." (Necm, 19-22)

Bu âyette de zikredildiği gibi müşrikler meleklerle Allah'ın kızları diyorlardı. Dolayısıyla Allah Teala; erkek çocuklar sizin de dişiler Allah'ın mı, diye onları kınıyor.

Beşinci gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın beşinci sebebi ise şu âyette zikrediliyor:

"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesih'i kendilerine rab edindiler. Halbuki onlar tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardır. Zira ondan başka ilah yoktur. O, onların şirk koştuklarından münezzehtir." (Tevbe, 31)

Altıncı gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın altıncı sebebi de şu âyette zikrediliyor:

"Onlar, Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah, kâfirler hoşlanmasalar bile, kendi nurunu mutlaka tamamlayacaktır." (Tevbe, 32)

Yedinci gerekçe: Ehli kitapla savaşmanın yedinci gerekçesi ise şu âyette zikrediliyor:

"Ey iman edenler! Hahamların ve rahiplerin çoğu, insanların mallarını haksız yere yemekte ve (onları) Allah'ın yolundan alıkoymaktadırlar." (Tevbe, 34)

İşte kitap ehli ile savaşın gerekçeleri. Bu gerekçelerden sadece biri dahi kitap ehli ile savaşmak için yeterli bir nedendir. Buna rağmen yüce Allah diğer sebepleri ve gerekçeleri de saymıştır. Ta ki mü'minlerin kalbinde yahudilerle savaştıktan sonra hristiyanlarla da savaşmak için herhangi bir şüphe kalmasın. Çünkü müslümanlar çeşitli ihanetlerinden dolayı Medine'de bulunan yahudilerle savaşmışlar ve yine bunlara karşı savaşmaya da hazırıldılar. Fakat hristiyanlarla savaşmaları olmadığından bunlarla savaşmaktan kaçınıyor bir tavır içindeydiler.

Ehli Kitap Cizyeyi Nasıl Öder?

Âyet-i kerimede; "... Boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek..." buyurulmaktadır. Subhanallah! Bu hayreti mucib bir hal. Çünkü Rasulullah (sav) şöyle buyurmaktadır: "Üstteki el alttaki elden (veren el alan elden) daha hayırlıdır." Bu âyet-i kerimede ise cizyeyi veren el alta olan el olarak değerlendirilmiş ve veren el olmasına rağmen zelim ve aşağılık olarak vasfedilmiştir. "... Boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek..." buyurulmuştur. Müfessirler âyetin bu ifadesini şu şekilde izah etmişlerdir: Cizyeyi alan oturur halde olacak, veren ise ayakta verecektir.

Şafii mezhebindeki bir rivayette bu âyette geçen ve "boyun eğmek" diye tercüme edilen "es-siğar" ifadesi şöyle izah edilmiştir: Cizye alan memur sol eli ile hristiyanın veya yahudinin sakalını tutup kendine doğru çeker, hristiyan veya yahudi de sağ eli ile cizyesini verir. Evet... Şafiiler âyette geçen; "boyun eğmek" ifadesini bu şekilde vasıflandırmışlardır.

Âlimler şöyle demiştir: Cizyeyi ödeyecek kimsenin bizzat kendisinin ödemesi gereklidir. Yani aracı kullanarak; "işte bu falan kimsenin cizyesidir" diyerek beytul mala ödeyemez. Bizzat kendisinin ödemesi gerekir ki boyun eğme ve zillet gerçekleşmiş olsun.

Âlimler cizyenin miktarı hususunda farklı görüşler belirtmişlerdir.

a. İmam Şafii, cizyenin miktarının yılda bir dinar olduğunu ve bunda fakir ve zenginin eşit olarak değerlendirileceğini belirtmiştir.
b. Hanefi ve Maliki mezhebine mensub olan alimler ise: Fakirin yûda bir dinara tekabül eden on iki dirhem, orta hallinin iki dinara tekabül eden yirmi dört dirhem, zenginlerin ise dört dinara tekabül eden kırk sekiz dirhem ödemesi gerektiğini söylemişlerdir. Bazı âlimler de en azının bir dinar, en çoğunun ise sınırı olmadığını belirtmişlerdir.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmuştur:

"Kendilerine Kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram saymayanlarla ve Hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşıınız." (Tevbe, 29)

a. Hanefi ve Maliki mezhebinden olan âlimlere göre her ne kadar âyet-i kerimede cizyenin ehli kitap olanlardan alınacağı zikredilmiş ise de Allah'a ortak koşan müşriklerden, ehli kitaptan, putperestten, ateşe tapan mecusilerden ve diğer kâfirlerden cizye alınabileceğini ve karşılığında muahede ile müslümanların idaresi altında yaşayan zımmiler olacaklarını söylemişlerdir. Bu görüş İslâm'ın alemşûmul olmasına ve kâinat sistemi oluşuna daha münasip bir görüştür. Zira her ne kadar dinimiz bütün yeryüzüne hakim olmayı ve insanlığı içinde bulunduğu sapıklıktan kurtarmayı bizlere farz kılmışsa da bizler fethettiğimiz ülkelerin bütün insanlarını zorla İslâm dinine sokamayız.

b. İmam Şafii'ye göre ise, cizye verip kurtulmak sadece ehli kitaba has olan bir imtiyazdır, ehli kitap olmayanlar ise ya müslüman olacaklar veya öldürüleceklerdir. Arap Yarımadası'nda yaşayan müşriklerden cizye kabul edilmediği gibi onlar serbest de bırakılmazlar. Buna göre komünist olan Rusya'yı veya Budist Hindu gibi dinlere mensub olan Hindistan'ı fethettiğimiz zaman bu insanlar ya İslâm'ı kabul edecekler veya öldürüleceklerdir.

Onlardan cizye kabul edilmez. Hanefi ve Malikiler ise Hinduların cizyelerini alıp onları zimmi yapmayı kabul ederler.

Bizler de inşallah Hindistan'ı fethedip oraya İslâm'ı uygulayınca bunu yaparız. Zaten Hindistan 1857 yılına kadar İngilizlerin orayı fiilen işgal etmelerinden önce İslâmî bir idare ile yönetilmekteydi. İngilizler adı geçen bu tarihte Hindistan'ı işgal edince iktidarı müslümanlardan alıp Hindulara vermişlerdir. Şayet İngilizlerin bu işgali omasaydı bugün Hintlilerin çoğu müslüman olurdu. Allah İngilizleri kahreylesin. İngiltere İslâm'ın en büyük düşmanlarından. İslâm'ı gittiği her yerde yıkmıştır. Yahudileri getirip Arap topraklarına yerleştirenler onlardır. Mısır'ı yıkan onlardır. Arap Yarımadası'nda tevhid inancını öldüren de onlardır. İngilizler o zamanda Mısır'ın yöneticisi olan İbrahim Paşa'yı kıskırtmışlar, Arap Yarımadası'ndaki Abdülvahab hareketini yıkmışlar, Dereiye denen yerde Vahhabi devletini çökertmişler, oranın emiri olan Ubeydullah bin Suud'u esir alıp İstanbul'a göndermişler, bu zat İstanbul'un sokaklarında gezdirilip teşhir edilmiştir. Çünkü Osmanlı devleti ile Abdülvahab hareketi arasında ihtilaf bulunuyordu. Evet İngiltere gittiği her yere fitne fesad götürmüş, tesettürlü hanımların tesettürünü soymuş, iktidarı münafıklara, laiklere teslim etmiş, ondan sonra işgal ettiği memleketlerden çıkmıştır. İngilizler işgal ettikleri yerlerde iktidarı esmer ingilizlere ve oranın en şerli insanlarına teslim etmeden çıkmazlar. Ancak bugün yüce Mevla İngilizleri şaşılacak bir şekilde zelim etmiştir. Eskiden Filistin'de veya Mısır'da genel vali olan bir İngiliz'in bugün İngiltere'de 70-80 yaşındaki bir emekli olduğunu Mısır ve Filistin'de sömürdüğü mal varlıkları ile köşkler yaptığını görürsün. Fakat bugün İngiltere'den aldığı maaşı yapmış olduğu o köşkerin temizlik hizmetine dahi yetmemektedir. Bu nedenle bu köşkerlerini birer birer satmaktadırlar. Hem de Araplara... Londra'nın caddelerine girdiğinizde sanki oranın Suudlulara, Katarlılara ve Kuveytlilere ait caddeler olduklarını sanırsınız. Yazın Londra'ya gittiğinde acaba bu cadde bir Arap caddesi mi yoksa İngiliz caddesi mi bilemezsin. Çünkü Arapların çoğunun orada evleri, villaları var. Yazın oradaki yazlıklarına gidiyorlar. Biz amellerimizin şerrinden Allah'a sığınırız. Allah bizi korusun.

Pakistan'da Hristiyanların Durumu

Pakistan ise bu yönüyle çok iyi. Pakistan'da çöpçüler ve temizlikçiler hristiyanlardan olmak zorunda. Müslümanlar bu tür işlerde çalışmıyorlar. Pakistan'da hristiyanların hiçbir kıymeti ve değeri yok.

Pakistan'da bizim eve temizlik için müslüman bir kadın gelmişti. Tuvaleti temizlememiş ve; "bu benim görevim değildir. Bunu temizletmek için hristiyan bir kadın getirmeniz gerekir" demişti.

Ürdün'de Zerka belediyesi Pakistan'dan bir grup işçi getirmişti. Üçüncü gün belediye onlara çöp süpürgelerini teslim etti. Onlar; "bu ne oluyor?" dediler. Yetkililer de; "sokak temizliğinde çalışacaksınız" dediler. Onlar da; "biz sokak temizliğinde çalışmayız. Bizler müslümanız, bizi hristiyan mı zannediyorsunuz?" dediler ve görevi kabul etmeyerek Pakistan'a tekrar geri döndüler. Ancak Harem de (Kâ'be'de) temizlikte çalışan kimseler ise, bunu bir şeref olarak kabul ettikleri için yapmaktadırlar. Mekke ve Medine'de harameynin hizmetinde bulunmanın büyük bir şeref olduğuna inandıkları için çalışmaktadırlar. Çünkü harameynin temizlenmesi Mescid-i Haramın imarındandır. Nitekim bu hususta şöyle buyurulmuştur;

"Müşriklerin kendi küfürlerine bizzat kendileri şahitlik edip dururken Allah'ın mescitlerini imar etmeleri olacak iş değildir. Bunlar iyi amelleri boşa gitmiş kimselerdir; Cehennem'de de onlar ebediyyen kalacaklardır.

Oysa Allah'ın mescitlerini, yalnız Allah'a ve ahiret gününe iman eden, namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve sadece Allah'tan korkan kimseler imar ederler." (Tevbe, 17-18)

Mecusilerden (ateşe tapanlardan) cizye almak ittifakla caizdir. Hz. Ömer (ra):

- "Ben mecusiler hakkında bir hüküm bulamıyorum onlardan cizye alayım mı veya almayayım mı" diye Abdurrahman bin Avf'a sorduğunda Abdurrahman bin Avf:
- "Şehadet ederim ki ben Rasulullah'ı şöyle derken işittim: "Onlara (mecusilere) ehli kitabın muamelesini yapın" dedi," Bir diğer rivayette ise: "(Mecusilerin) kadınları nikahlanamaz, kestikleri yenmez."

Evet mecusilerin, kadiyanilerin, bahailerin, mürtedlerin, komünistlerin, baas partisine mensup olanların ve benzeri dinsizlerin kestikleri hayvanları yemek caiz değildir.

Bu nedenle Karaçi'de mezbahanide bir kadiyani görmüşler, onu boğazlayıp kesmişlerdir. Pakistanlıların bazı güzel huyları var. Bunlardan biri de dini duyarlılıkları ve hassasiyetleridir. Mesela Suud'da Kâ'be baskını hadisesi olunca İmam Humeyni televizyonda; "Bu olayın arkasında Amerika var" dedi. Bunun üzerine Pakistan halkı Amerika büyükelçiliğini, Lahor'daki konsolosluğunu yerle bir ettiler. Belgeleri bile yok ettiler. Önlerine gelenleri kırıp geçtiler. Halbuki Arap aleminde hiçbir kimseden bir fısıltı bile çıkmadı. Bu an Arapların ırz ve namusları Amerikalılar tarafından tarumar edilmekte. Fakat kimsenin ağzından tek bir kelime dahi çıkmamakta.

Hristiyan ve Yahudi Kadınlarla Evlenmek Caiz midir?

Yahudi ve hristiyan kadınlarla bir şartla evlenmek caiz olur. Bunların kendi kitaplarına iman etmeleri. Yani hristiyanın İncile ve kiliseye iman etmesi, yahudi kadının da Tevrata ve yahudiliğe iman etmesi şartıyla. Hristiyanların "Mesih Allah'ın oğludur", yahudilerin de "Üzeyir Allah'ın oğludur" demelerine ve müşrik olmalarına rağmen caizdir. Çünkü yüce Allah'ın "müşrik kadınları iman edinceye kadar nikahlamayınız" emri genel bir ifadedir. (Bakara, 221) Bu âyeti Allah Teala'nın şu âyeti kısıtlamıştır: "Bugün size, temiz ve güzel olan şeyler helal kılındı. Kendilerine kitap verilenlerin yemekleri size helaldir. Sizin yemekleriniz de onlara helaldir. Hür ve iffetli mümin kadınlar ile sizden önce kendilerine kitap verilenlerden hür ve iffetli kadınlar, namuslu olmanız, zina yapmamanız, dost edinmemeniz ve kendilerine mehirlerini vermeniz şartıyla size helaldir. Kim dini inkâr ederse, şüphesiz onun, daha önceki amelleri boşa gider. Ahiret gününde o, hüsrana uğrayanlardandır." (Maide, 5)

Yahudi ve hristiyan kadınlarla kendi kitaplarına iman etmeleri ve iffetli olmaları şartıyla evlenilebilir. Evet bunların namuslu olmaları şarttır. Ancak günümüzde batılı kadınlarda iffetli birini bulmak çok zordur. İsveç'de ve diğer yerlerde yaşayan müslümanlara sorunuz. Oralarda iffetli kadın bulmak mümkün mü? Bu nedenle Huzeyfe (ra) ehli kitaptan bir kadınla evlendiğinde Ömer (ra) ona şu mektubu göndermişti:

"Bana senin ehli kitaptan bir kadınla evlendiğin haberi geldi. Bu mektubum sana ulaştığında o kadını boşa." Huzeyfe (ra)'de Hz. Ömer'e şöyle haber gönderir:

"Bu evliliğin helal olup olmadığını bana haber verinceye dek bu kadını boşamayacağım" Hz. Ömer'de ona şu cevabı gönderir:

"Bu evlilik helaldir, fakat acem (müslüman olmayan yabancı) kadınlarda hainlik vardır ve ben onlardan fahişelerle evleneceğinizden korkuyorum."

İşte ben de bugün yahudi ve hristiyan hanımları ile evlenilmemesi, ancak müslüman kadınlarla evlenmeye gücü yetmeyenlerin ehli kitap kadınları ile, cariyelerle evlendiği gibi evlenilmesi kanaatindeyim. Yüce Allah âyet-i kerime: "İçinizden her kim, hür müslüman kadınlarla evlenmeye maddi gücü yetmezse mülkiyetiniz altında bulunan mü'min cariyelerden evlensin" (Nisa, 25) buyurmaktadır.

Zaruret olmaksızın ve zinaya düşme korkusu bulunmaksızın kölelerle evlenmek caiz değildir. Ancak zinaya düşmekten korkulduğu ya da hür mü'min kadınlarla evlenmeye maddi güç yetmediği zamanlarda cariyelerle evlenmek caiz olur. Kardeşlerim! Gerçekten bugün ehli kitaptan olan kadınlarla evlenmek çok büyük sorunlara sebep olur. Çünkü bu kadınlar senelerce diledikleri gibi hareket etmiş, diledikleri kimselerle arkadaşlıkta bulunmuş ve diledikleri erkeklerle içli dışlı yatıp kalkmışlardır. Tüm bunlarda babalarının veya ailelerinin rızası ve gözetimi altında olmaktadır. Ailelerinin gözetimi veya babalarının rızası altında olması şart mıdır? Hayır. Kızlarının hürriyetlerine aileleri de babaları da karışamaz aksi halde hapis var. Ailesinin müdahalesi durumunda kız mahkemeye başvurarak şikayette bulunma hakkına sahiptir. Evet onlarla evlendiğinde kocası olarak bile her hangi bir insanla arkadaşlık etmesine veya yürümesine engel olamazsın.

Bazı kardeşler batılı müslüman olmuş kadınlarla evlenmişlerdi. Bunlardan bazıları evlendikten kısa bir süre sonra, bazıları da üç dört çocuk sonrası boşanmak zorunda kaldılar. Batı kültürüyle yetişmiş kadınlarla İslâmî aile hayatı sürmek oldukça zordur. Bu nedenle ben batılı kadınlarla ister müslüman olsunlar, isterse hristiyan olsunlar çok şiddetli zaruri haller dışında onlarla evlenilmemesi gerektiği görüşündeyim.

Amerika'dan evlenen birçok kimse hanımlarından boşandıktan sonra çocuklarıyla birlikte oradan kaçmak zorunda kalmışlardır. Amerikan kanunlarına göre eşlerin boşanmaları durumunda küçük çocuklar annelerine verilmekte ve kadın boşandığı eşinin malının yarısını almaktadır. Büyük milyoner Muhammed el-Fâsi Yunanistan'da barların birinde barmenlik yapan bir İngiliz kızla evlenir. Sonra Amerika'ya gider, orada birkaç ay yaşadıkdan sonra onunla birlikte yaşamaya güç yetiremez ve o kadını boşar. Zannediyorum toplam serveti 3 milyar dolar civarında ve hakim 1.5 milyar dolar kadına nafaka ödemesini kararlaştırır. Kitap ehli kadınlarla evlenmek gerçekten çok büyük sorunlara sebep olmaktadır. Bunlar sonradan İslâm'a girmiş olsalar dahi bu sorunlar yok olmamaktadır. Çünkü insanların bir gün ve gece arasında değişmesi mümkün değildir. Bu uzun senelere muhtaçtır. Geçmişin silinmesi uzun zaman isteyen bir olaydır. Onların İslâmî ortamlara alışması ancak yıllar sonra mümkündür. Onların İslâmî usûllere göre terbiye olunması ve İslâmî adabı öğrenmeleri yıllar sonra mümkün olabilir.

Bedir ehlinde olan sahabelerden Kudame bin Maz'ûn (ra)'ın içki içip sarhoş olduğu rivayet edilmektedir. Neden? Çünkü onlar içkinin su gibi içildiği bir toplumda yetişmişlerdi. Yine Ebu Mihcen, Kadisiye Savaşı'nda içki içmiştir. Şad bin Ebi Vakkas onun ellerine kelepçe vurur ve hapseder... Ebu Mihcen savaş atlarını görünce şiirler söyler.

Gençler! İçinizden onun şiirlerini ezberleyin

Ey Ebu Mihcen

Senin oklarla donatılmış atları görüp de Elin ayağın bağlı olarak oturup kalman Üzüntü olarak kafidir.

Onun bu sözlerini işiten Sad'ın eşi ona acır, Sad'ın alacalı atını ona verir ve atı alan Ebu Mihna yönelir. Şad savaşı izlerken, bu iş alaca atın işi der. Komünizm ve baasçılığın şerrinden Allah'a sığınırım. Komünist kadınlar, baasçı kadınlar kâfirdir, İslâm'ın çerçevesi dışındadır.

Onlara yahudi veya hristiyan kadınların hükmü uygulanmaz. Yahudi veya hristiyan kadınlarla evlenmek caizdir. Ancak ateist veya komünist kadınlarla kesinlikle evlenmek caiz değildir. Aynı şekilde komünist veya ateist kimselere kız verilmeside caiz değildir. Bu kimselerin komünizme inanıyor olmaları veya olmamaları önemli değildir. Eğer komünizme veya ateizme davet eden kimseler ise onların kâfirliğine hükmolunur. Onların kestikleri hayvanlar yenmez ve onlar müslümanların kızlarıyla evlenemezler. Öldükleri zaman cesetleri yıkanmaz, kefenlenmez namazları kılınmaz ve müslümanların mezarlığına defnolunmazlar.

Komünizme veya ateizme davet eden ya da Baas Partisi propagandasını yapan kimseleri zahirleri ile değerlendirir ve onlara kâfir muamelesi yaparız, iç alemlerini ise alemlerin Rabbi Allah'a bırakırız. Komünist ya da ateist herhangi bir partiye dahil olan kimse hangi niyetle olursa olsun örneğin İslâm'a hizmet etmek veya müslümanlardan zulmü hafifletmek niyetiyle denilse dahi bu o kimsenin Rabbi ile kendisi arasındadır. Biz o kimseye kafir muamelesi yaparız. Kâfir bir kimsenin müslüman bir kadın ile evlenmesi nasıl caiz değil ise, ateist veya komünist bir kimsesinde müslüman bir kadınla evlenmesi aynı şekilde caiz değildir. Bu

kimseler kurban kesseler veya davette bulunsalar onların kestikleri yenmez ve davetlerine icabet olunmaz. Onların ölüleri yıkanmaz, kefenlenmez ve müslümanların kabrine defnedilmez.

Bu fetvaya Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesinde ben ve diğer âlim kardeşlerimiz muvafakat ettik. Ben onlara dedim ki; "bu mesele hakkındaki hüküm budur." Onların hepsi de benim söylediğim hükme muvafakat ettiler. Bu fetvaya muvafakat edenlerden biri de Şeyh Said Havva'dır. Komünist, ateist, ateist, baas partisine mensup olan insanlara Rasulullah (sav)in; "kim dinini değiştirirse onu öldürünüz" hadisi tatbik olunur. Baas Partisi'ne mensup olan herhangi bir kimsenin İslâm'ı sevmediği halde gelip bizimle bazen Cuma namazı kılması onun müslüman olduğunu göstermez. Çünkü bunlar, İslâm'ı çirkin görmekte ve İslâm'ın günümüzde tatbik olunamayacağını savunmaktadırlar. Bu düşünce onların küfrüne yeterlidir. Baas Partisi'ne mensub olan birinin Baas Partisi'nin kurucusu hristiyan Michel Aflek'i dost edinmesi, onun öğretilerini alması böyle bir kişinin kâfir olduğuna hüküm vermek için yeterlidir.

Soru: İngiliz veya Amerikan vatandaşı olan hristiyan ve diğer dinlere mensup olan kimselere harbi denilebilir mi? Zira bazı âlimler bunları harbî olarak değerlendirmektedirler.

Cevap: Bunlar hristiyandır. Eskiden İslâm'ın Rumları harbi olarak kabul ettiği gibi bugün de bunlar harbi statüsündedirler.

Müslüman Devlette Yaşayan Hristiyanın Öldürülmesi

Müslüman bir devletin idaresi altında yaşayan doğulu veya batılı herhangi bir hristiyanı öldürmek caiz değildir. Yeter ki vize alarak girmiş olsun. Çünkü vize eman verme sözleşmesi hükmündedir. Vize alarak müslümanların ülkelerine gelen kimselerin kanları mahfuzdur, malları güven altındadır. Çünkü bu kimseler müslümanların ülkelerine geldikleri taktirde öldürüleceklerini bilselerdi gelmezlerdi. Ancak İslâm ülkelerine vize alarak gelmiş olan bu kimseler müslümanları hristiyanlaştırmaya başarlarsa biz onlara uyarıda bulunarak; "eğer müslümanların arasında hristiyanlık propagandası yaparsanız kanınız hederdir, size verilmiş olan vize (eman akdi) geçersizdir" deriz. Bu uyandan sonra yine hristiyanlık propagandalarına devam ederlerse, onların öldürülmeleri caiz olur.

Örneğin Afganlılara Peşaver'de yemek, elbise ve sağlık hizmetlerinde bulunmak için gelmiş olan Amerikan, İsveç, Alman ve İngiliz vb. devletlerin vatandaşlarını öldürmek caiz değildir. Ancak bunlardan vizesiz olarak veya Afgan gruplarından herhangi bir grubun aracılığı olmaksızın ülkeye girmiş olanların öldürülmeleri caizdir. Buna mukabil Afganistan'daki herhangi bir grup yukarıda zikredilenlerden birini alır, Afganistan'a getirir ve ona; "gel sana Afganistan'ı göstereyim" diyecek olur ise, buradaki herhangi bir mücahidin ona dokunması helal değildir. Ancak böyle bir kişinin Afganistan'da fesad çıkardığını görürsek bunu uyarır ve tehdit ederiz. Bu ya Afganistan'ı terk edip gidecektir yahutta kanı helaldir, öldürülür. Herhangi bir grubun aracılığı ile Afganistan'a gelen birini bir kötülüğü görülmeden öldürülmesi günaha vesile olur. Çünkü böyle bir durumda müslüman verdiği sözü bozmuş olur. Kardeşlerim buna çok dikkat edin.

Ben de bu meseleye vâkıf değilim. Bu yıl okumuş olduğum fıkıh kitaplarından anladım, öğrendim. Ben cihad, eman, ahit vb. bölümleri mütalaa ederken bu neticeye vardım.

Hangi devletten olursa olsun, bir devlete vizesini alarak girdiğin taktirde, o devletin kanunlarına muhalif her hangi bir şey yapmak senin için caiz değildir. Vize alınarak girilen devletin kanunlarına muhalefet ancak kişiyi İslâm'ın herhangi bir emrini yerine getirmekten engellediği taktirde caiz olur. Örneğin namaz, oruç ve benzeri ibadetlere engel olma gibi. Bunun dışında onları aldatmak, mallarını çalmak kesinlikle caiz olmaz. Yine o devletin izni olmadan onun vatandaşı olan bir kızla evlenmen caiz olmaz. O devlete zarar vermek caiz değildir. Elektrik çalmak için elektrik saatine mıknaş koyman caiz değildir. Telefon faturasını yırtıp atmak caiz değildir. Batı devletleri veya Amerika'da tüm kafirliklerine ve İslâm düşmanlıklarına rağmen insanlara dürüst davranmaktadırlar. İnsana saygı göstermektedirler.

Örneğin bizim ülkemizde telefon faturasını iki gün veya bazı yerlerde bir hafta yahut bir ay geciktirdiğiniz taktirde telefon kesilir. Neden? Çünkü faturanın bedelini ödemedi geciktiniz. Batıda ise durum böyle değildir. Amerika'da doktorasını yapmış müslüman bir genç bana şunları anlattı: "Okulu bitirdiğimde birikmiş elektrik ve telefon faturalarını ödemek için şirkete gittim ve; "biriken borçlarımı ödemek istiyorum, öğrenci olduğum için zamanında ödeyemedim" dedim. Onlar; "önemli değil, eğer paran yoksa ülkeni döndükten sonra postayla gönderirsin" dediler." Evet... Birikmiş borçlarını ödemek isteyen birisine söyledikleri bu! Kişi Ürdün'e gidecek, oradan Amerika'ya elektrik faturalarının parasını gönderecek. Tam bir güven... Tam bir emniyet...

Fabrika sahipleri fabrikalarını sigorta ettirmekte, yangına veya herhangi bir hasara uğradığı zaman da tazminat almaktadırlar. Bunu öğrenen Amerika'da bulunan bazı yabancı uyruklular, özellikle arap iş sahipleri iflas durumuna gelince, yahut iflasa yaklaşıncı şirketlerini sigorta ettirmekte işyerlerini yakmakta ve şirkete giderek; "işyerim yandı ve tüm emniyet tedbirlerini de almıştım" diyerek milyonlarca dolar tazminat almaktadırlar.

(Dinleyenlerden biri Abdullah Azzam'la konuyu tartışıyor):

Tartışan: "Ya Şeyh! Bu hüküm önceden geçerliydi. İslâm'ın devlet olduğu, savunmaya ve saldırmaya güçlü olduğu zamanlarda geçerliydi. Ve İmam Ebu Hanife müslüman bir kimse hristiyan bir adamın camını kırsa onu tazmin etmek zorundadır diyordu...

Azzam: Şu anda da bu hüküm geçerlidir tazmin etmek zorundadır.

Tartışan: Fakat bunlar ülkelerimize kendi kültürlerini yaymak amacıyla gelmektedirler!

Azzam: Kardeşim onların girmelerine mücadele eden kim?

Tartışan: Onlar gibi kâfirler!

Azzam: Evet! Doğru söyledin. O taktirde onlara; "sizi buraya girdirenler sizin gibi kâfirlerdir. Sizin buraya girmeye hakkınız yoktur" diyerek uyarıda bulunmak gerekli. Öyle değil mi? Buna rağmen o kimse girdiği taktirde; ya İslâm'ı kabullenecek, ya çizye vermeyi kabullenecek, ya da öldürülecek, hükmü budur, öyle değil mi? Ancak bu hükmün geçerli olması için onun önceden uyarılmış olması şarttır. Aziz kardeşim! Ona bir mektup göndermen ve; "Sen burada şöyle şöyle fesat çıkarıyorsun, bu ülkeyi terk edeceksin aksi taktirde öldürüleceksin" diyerek uyarıda bulunman yeterlidir. Bu uyarıyı yaptıktan sonra onu öldürmen senin için caiz olur. Fakat bu uyarıda bulunmadan ve o kimse kendisini bulunduğu yerde güven içerisinde ve mutmain olarak hissederken onu ansızın öldürmen caiz değildir. Bu hüküm müslüman ülkede yaşamayan yabancı kâfirler için geçerlidir.

Kendi ülkemizde birlikte yaşayan ehli kitaptan kimselere gelince, bunları öldürmek ancak onlar bize saldırdıkları veya savaş açtıkları taktirde caiz olur. Aksi halde öldürülmeleri caiz değildir. Çünkü bu sonu gelmeyen büyük bir fitneye sebep olacaktır. Günümüz tağuti sistemin liderleri onların safında yer alacaklardır. Müslümanları ve İslâmî Hareketleri bastırmaya, gerekirse katliamlar yapmaya yöneleceklerdir... Bir hristiyanın gözünü çıkardığın veya onu öldürdüğün zaman karşılığında hapishanelerde onlarca müslüman işkence altında öldürülür.

İslâm Hakimiyeti Altında Ehli Kitabın Hükümü

Aziz kardeşlerim! Kitap ehli, yahudi ve hristiyanlarla düzenlenmesi gereken ilişkiler ancak İslâm devletinin gölgesi altında mümkün olabilir. İslâm devletinin olmadığı bir ortamda kılıçla işe başlarsan unutma ki onlar senden çok daha kuvvetliler. Dikkat et. Şer'i maslahatları ve şer'i siyasetleri göz önünde bulundurman gerekir. İslâmî davetleri ve İslâmî çalışmaları muhafaza için dikkatli olmamız gerekir. Stratejik açıdan şu anda onlara saldırmamamız gereklidir. Aksi halde onlardan bir kişinin ölmesi karşılığında onlarca müslüman işkence altında şehid edilecektir. Bütün dünya sana karşı harekete geçecektir. Amerika ve ülkedeki uşak yönetim sana karşı harekete geçecektir. Senin ülkedeki idareciler tarafından müslümanlara işkence yapıp baskı yapacaktır. Böylece onlarca müslüman şehid edilecektir. Ne adına? Bir hristiyanın öldürülmesinden dolayı.

(Başka bir kişinin Azzam ile bu meseleyi tartışması)

Azzam: Hristiyan bir kimsenin malını alman kesinlikle caiz değildir. Ülkene vize alarak giren batılı bir hristiyanı öldürmen de caiz değildir. Onu öldürmen ancak kanını heder edecek bir iş yapması durumunda caiz olabilir.

Soran: Peki İslâm ülkesine eman alarak girmiş olan bu kâfirin kanını helal kılan ameli kim tesbit eder? Onu kim sınırlandırır? Örneğin ben bunu yapabilir miyim yoksa âlimlerin mi tesbiti gereklidir?

Azzam: Şüphesiz ki âlimlerdir... Kendisine izin verilerek İslâm topraklarına giren insanın hangi amelinin kanını helal kılacağını âlimler belirlerler. Tabi ki fetva nereden çıkacaktır. Âlimden çıkacaktır. Öldürülüp öldürülmeyeceğine o karar verir. Sana "öldür" dedikten sonra sorumluluğunu ona yükle, işine devam et. Fakat bu mesele bu kadar basit bir konu değildir. "Kifayetu'l-Ahyar" veya "İbn Abidin" veya "İbnu'l-Kayyim el-Cevzi"nin kitaplarından bir iki satır okuyan gençler sanki İslâm'ın en büyük müftüsü kesiliyor, fetva veriyor ve şu âyetleri okuyor: "Onları bulduğunuz yerde öldürün, sizi çıkardıkları yerden sizde onları çıkarın." (Bakara, 191) "Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutun, hapsedin, bütün gözetleme yerlerinde onları gözetlemek için oturun." (Tevbe, 5) Bu âyetlerle meseleye vâkıf olmayan kimselerin hemen fetva vermeye kalkışmaları caiz değildir. Olay sizin sandığınız kadar basit değildir. Mısır'daki Tekfir ve Hicre cemaatinin tutulduğu hastalık budur. Bu cemaatin emiri Şeyh Mustafa Şükrü -Allah rahmet eylesin- bu tür fetvalar veriyordu. Ve cemaatine dahil olan gençlerde birkaç kitap okuyarak müslümanların kanlarının mubah olduğuna dair fetva vermeye kalkışıyorlardı. Daha sonra Mısır istihbaratı, cemaati oyuna getirmeyi başardı. İçlerine sızdılar. O zaman da Mısır'ın Vakıflar Bakanı olan Dr. Zehebi'nin aleyhinde gençleri kışkırttılar. Onlara; "Sizin aleyhinize fetva veren Zehebi'dir" dediler. Aslında mesele Zehebi meselesi değildir. Meselenin arka planında şunlar olmuştur: Enver Sedat'ın karısı Cihan Sedat bir de Mısır'da İslâmî İşler Yüce Meclisi Başkanı Tefvik Uveyda'nın vakıf mallarını çaldıkları anlaşıldı. Bu hırsızlığı ortaya o zamanki Vakıflar Bakanı adı geçen Dr. Zehebi ortaya çıkardı. Mesela Zehebi Enver Sedat'ın karısı Cihan Sedat'ı Vakıflar'a ait birçok daireyi kiralayıp gelirlerini kendisine aldığını ve bir bölümünü de Tefvik Uveyda'ya verdiğini ortaya çıkardı. Bu hususta mahkemeye dava açtı. Tefvik Uveyda Zehebi'ye ihtarda bulunarak;

- "Sen bu davayı saygıdeğer biri olarak geri al" dedi. Zehebi;

- "Hayır, mümkün değil, bu bir haktır, uyulmaya layık olan haktır" diye cevap verdi. Tekrar ona birini gönderdiler;

- "Bu davayı geri al, bu senin için daha hayırlıdır" dediler. Zehebi bunu reddetti. Bunun üzerine bakanı değiştirdiler. Zehebi'yi bakanlıktan kovdular. Sonra da ona mahkemede davanın düştüğünü bildirdiler. Zehebi de;

- "Bunu mutlaka devam ettirmek gerekir çünkü memlekette yargı organları var" dedi. (O zaman da Mısır yargı organları kısmen de olsa bağımsız hareket ediyordu. Herhangi bir kimse aleyhine çekinmeden hüküm verebiliyorlardı. Mısır hakimleri Enver Sedat'ın aleyhine de olsa hüküm verebilecekleri hissini taşıyorlardı). Önemli olan Zehebi'nin davasından vazgeçmemesidir. Mısır istihbaratı da Tekfir ve Hicre cemaatine mensub olan bu gençleri Zehebi'nin aleyhine kışkırttılar. Onlara; "bu adam sizin aleyhinize çalışıyor, bu adam sizin aleyhinize fetva veriyor, sizin davanızın önünde bir engel teşkil ediyor. Böyle bir adamın kanı helaldir. Niçin bunu öldürüp diğer alimlere de ibret yapmıyorsunuz?" dediler. Tekfir ve Hicre cemaatine göre de âlimlerin çoğunluğu dinden çıkmış kâfirlerdir. Böylece bu insanlar Zehebi'yi öldürdüler, devlet de hem Zehebi'den kurtuldu hem de öldürüldü diye çılgık kopardı.

Allahuekber!

Zehebi öldürüldü! Böyle büyük bir âlim öldürüldü! Bu zat salih bir kimse idi. "Tefsir ve Müfessirûn" adlı kitabın yazarı idi. Devlet bunu istismar ederek büyük bir sansasyon yaptı. Bu sansasyonun sayesinde Tekfir ve Hicre cemaatine mensub olan gençlerin çoğunu toplayıp hapishanelere attı. Önde gelen liderlerinden beşini de öldürdü.

Yine mevzumuza dönelim;

Tartışan: Hristiyanlar harbi (müslümanlarla savaş halinde olan kâfir) hükmündedirler...

Azzam: Harbi olan hristiyanlar kimlerdir? Tartışan: Tüm hristiyanlar harbidirler.

Azzam: Nasıl harbi oluyorlar?

Tartışan: Başına şapka örten, boynuna haç takan tüm insanlar...

Azzam: Her boynuna haç takan harbi midir? Haçı boynuna takmak veya elbiselerine işlemek bu adamların inançlarının bir gereği. Sırf haç taktığı için harbi olmayabilir. Çünkü müslüman devletin iktidarı altında cizye vererek yaşayan yahut başka bir devletten olmasına rağmen müslüman devletten vize alarak turist olarak gelmesi de mümkündür. Bunlar kanlarını helal kılacak bir iş yapmadıkça harbi değildir.

Kardeşim! Harbi kimse müslümanlara silah çeken kimselerdir...

Bu konuyu daha fazla uzatmaya hacet yok. Ben bu şekilde fetva vermiyorum. Dileyen kendisine başka bir fetva mercii arayabilir!

İslâm Devletinde Zimmilerin Hukuku

Yahudi, hristiyan veya zimmi hükmünde olan bir kimse cizyesini ödediği takdirde ziraat yapmasına, ticarete bulunmasına müsaade edilir. Yapmış olduğu ticaretten veya ziraatten dolayı ayrıca bir şey alınmaz. Ancak ziraat yaptığı arazi haraç arazileri arasında ise o toprağın haracı alınabilir. İslâm ülkelerinde bulunan toprağın geneli haraç topraklarıdır. Toprağından dolayı haracı, kendi nefsinden dolayı da cizyeyi ödemesi gerekir. Ancak dış ticaret yapıyorsa ondan ticaretinin onda biri alınır. Zimmi olan bir tacir yurt dışından müslüman memleketlerine çeşitli mallar ithal edecek olursa onun ticaretinden öşür alınır. Özellikle Mekke ve Medine şehirlerine ithalda bulunan bir zimmiden bu miktar alınır. Nitekim Hz. Ömer kendi döneminde böyle yapmıştır. Hz. Ömer zeytinyağı, tahin vb. şeyleri Mekke ve Medine'ye ithal eden zimmi tüccarlardan yirmide bir vergi alıyordu. Fakat diğer ticaretlerinden onda bir alıyordu.

Haraç meselesine gelince; İslâmî idare altında yaşayan gayri müslimler memleketlerinin fethedildikleri zamanda belirtilen haracı öderler. Nitekim Rasulullah (sav) Hayber'i fethettikten sonra yahudilerin yaşadıkları bu toprakları iki eşit kısma ayırmış, bir kısmını kendisi ile birlikte cihad eden sahabelere dağıtmış, diğer bir kısmını ise arazinin mahsulünden yarısını vergi vermeleri şartı ile yahudilere bırakmıştır. Yahudiler her yıl sonunda mahsulün yarısını müslümanlara haraç olarak veriyorlardı. İşte bu vergi müslümanların elinde bulunan veya barış yoluyla fethedilen arazilerden alınan öşürün (mahsulün onda birinin) karşılığıdır. Bugün müslümanların topraklarının bütünü haraca tabi olan arazilerdir. Çünkü oralar müslümanlar tarafından fethedilmiştir.

Bir hristiyan haraç ve cizyesini ödedikten sonra kendi dininde serbesttir. Üzümü sıkıp evinde özel şarap yapabilir. Ancak çarşı-pazarda içki ve domuz eti satamaz. Şayet müslümanların çarşı pazarında içki satarsa veya domuz eti sunarsa böyle bir hristiyan terbiye edilir. Bir müslüman evine girer de bunları onun evinde görecektir olursa şişelerini ve diğer alet ve edevatlarını kıramaz, aksi takdirde kıldığını öder.

Buna karşılık müslümanların idaresi altında yaşayan gayri müslimler bize isyan eder, silah çekerlerse bize vermiş oldukları ahitlerini bozmuş olurlar. Bu takdirde onlarla savaşabiliriz. Zimmiler müslümanlara itaat edeceklerine dair söz verirken ayrıca müslümanlardan farklı elbiseler giyeceklerine dair de taahhütte bulunurlar. Mesela "giyar" diye adlandırılan bir elbiseyi ve bir parça kumaşı göğüslerine takarlar veya zünnar diye adlandırılan kuşağı bellerine bağlarlar ki yahudi veya hristiyan olduğu sokaklarda belli olsun. Çünkü sokaklarda yürüyen insanlara göre İslâm'ın hükümleri farklıdır. Mesela müslümanlar hristiyanlarla karşılaştıkları zaman onlar yoldan çekilip müslümana yol vermek mecburiyetindedirler. Hz. Ömer Kudüs'ü fethettiğinde oradaki hristiyanların giyar veya zünnarı giyerek müslümanlardan ayrılmasına, yahudilerin de ense saçlarını uzatarak müslümanlardan ayrılmasına dair onlardan taahhüd almıştı.

Gençler! Saçların ensesini uzatmak yahudilerin adetidir. Fakat bugün müslüman gençler onları taklid eder oldular. Halbuki bu durum cizye ödemenin sembolüdür. Bu nedenle sizler de ensesindeki saçı uzatan birini gördüğünüzde ondan cizye alın ve deyin ki; "sen bunu özel bir nişan yaptın ki selamın alınmasın, seni yolda bulduğumuzda kenara itip sıkıştıralım."

Hz. Ömer'in Kudüs'teki hristiyan ve yahudilerden aldığı taahhütlerden biri de silah taşımamaları ve atlara eğerli halde binmemeleri taahhüdü idi. Onlara bindiklerinde çıplak binecekler, her iki ayaklarını da bir taraftan sarkıtacaklardı. Yine Hz. Ömer bu gayr-i müslimlerden çan çalmamalarına, çanlarını tamir etmemelerine, yeni kiliseler yapmamalarına, bayram ve diğer dini günlerinde gösteriş yapmamalarına dair taahhüd almıştı. Evet... Hz. Ömer'in Kudüs hristiyanlarından aldığı ahitler işte böyle idi. Bu hususları İmam Nevevi Mecmu adlı kitabında zikrettiği gibi diğer bir çok âlimler de kitaplarında zikretmişlerdir. İşte hristiyanlara karşı davranma bu şekildedir, onların zelilliğini hissettirme vardır.

Bir Şamlı bana dedi ki: "Daha yakın zamana kadar biz hristiyan birini yolda gördüğümüz zaman ona "ey hristiyan soldan yürü" derdik, hristiyan da yolun soluna çekilirdi. Bir hristiyan karşımıza binekli olarak çıktığında bineğinden inerdi."

Evet bir hristiyan bir müslümandan yüksek bir durumda olamaz. O bakımdan hristiyanlar kendi binalarını müslümanların binalarından daha yüksek yapamazlar. Ne yazık ki bugün her şey tersine döndü. Bu hususta size çok enteresan bir örnek zikredeyim:

Mısır kralı Faruk'un kız kardeşi Fethiyye, Kemal Gali isminde bir hristiyan gence aşık olur. O kızın annesinin ismi kraliçe Nazlı'dır. Annesi Kral Faruk'a;

- "Bu kız Kemal Gali ile evlenmek istiyor" der. Kral Faruk:

- "Ben nereye giderim, Mısırlıların dilinden nasıl kurtulurum, Ezher bana ne der. Ezher âlimleri beni ve sizleri tekfir eder. Benim kız kardeşim nasıl hristiyan bir kimse ile evlenebilir?" der. Kızın annesi:

- "Sen kendi başının çaresine bak" der. Bunun üzerine kral Faruk kız kardeşinden beri olduğunu, kendisi ile onun arasındaki tüm bağların koptuğunu ilan eder ve kız, bu hristiyan gençle evlenir. Ezher âlimleri bu kızın kâfir olduğunu ilan ederler. Kız, bunların hiçbirisini önemsemez ve evlendiği hristiyan Kemal Gali ile birlikte yanındaki milyarlarla Amerika'ya gider. Amerika'da köşklere, kumarhanelere ve barlarda bu paraları tüketir... Ve bir zamanlar Kral Faruk'un kız kardeşi olan prenses oFethiyye bir lokma ekmek bulabilmek için Amerika'lıların evlerinde hizmetçi olur. Bu hal böyle devam ederken hristiyan Kemal Gali Fethiyye'nin mallarını bitirdikten sonra ona kızar. Los Angeles kentinde silahını çekip Fethiyye'yi öldürür. Daha sonra gidip kendisini Los Angeles mahkemesine teslim eder. Evet bu kadının sonucu şu hadisi şerifte tasvir edildiği şekilde olur: "Allah bir kuluna gazab ettiği zaman göklerden biri şöyle seslenir; "Allah filana buğz etti! Sizler de ona buğz edin!" Yeryüzünde de biri şöyle seslenir; "Allah filana buğz etti! Siz de ona buğz edin!" Kim Allah'ı gazablandırarak insanları razı etmeye çalışacak olursa, Allah ona gazab eder, insanları da ona gazablandırır. Kim de insanları kızdırarak Allah'ı razı edecek olursa Allah, ondan razı olur ve insanları da ondan razı eder."

Günümüzde ise bütün hükümler değiştirilmiştir, şeriatın hükümleri nerede uygulanmaktadır? Allah'ın dininin indirildiği şekilde uygulandığı hiçbir toprak parçası maalesef günümüzde yoktur. Öyleyse zimmilerin; "...boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde hor ve hakir olarak cizye verinceye kadar onlarla savaşın..." âyet-i kerimesinin hükmü nerede?

Ürdün'de Kral Abdullah 1950 senesinde vefat ettiğinde hiçbir hristiyan, orduda subay olamazdı, hiçbir hristiyan okul idaresinde bulunamazdı, Ürdün mahkemelerinde hiçbir hristiyan hakim yoktu... Şu anda ise Ürdün mahkemeleri hakimlerinin % 50 'sini

hristiyanlar oluşturmaktadır. Bunlar müslümanları yargılayıp karar vermektedirler. Kan, mal ve ırz gibi davalarda hükmeden hakimler hep hristiyanlardandır! Ürdün genel kurmayında ki komutanların çoğunluğu hristiyanlardandır! Biliyor musunuz ordu komutanları bakanlardan daha önemlidir.

Ürdün'ün Kral Abdullah Zamanıyla Karşılaştırılması

Kral Abdullah döneminde adliye bakanı İrbit şehrine hristiyan bir hakim gönderdi. O zaman İrbit'de bugünkü başbakan Vasfi et-Tell'in babası Mustafa Vehbi et-Tell bulunuyordu. Bu zat şairdi. Kendisinde gayret-i diniyye vardı. Hristiyan hakim bu şehre varınca Mustafa Vehbi kral Abdullah'a bir mektup göndererek şunları yazdı: "Siz bize Ürdün hristiyanlarından olan papaz Ayyat Muassil'i gönderin de İrbit halkını vaftizlesin." Bu mektup kral Abdullah'a ulaşınca; "Bu deliye ne oldu?" dedi. Kralın etrafında bulunanlar; "İrbit şehrine hristiyan bir hakim gönderdiler" dediler. Kral Abdullah; "Hayır, hayır bu olmaz. Hapsedin onu" dedi. Yine Ürdün'ün Amman şehrinde bir kilisenin yapımına başlandı. Kilise yukarı doğru yükselince Kral Abdullah onu gördü ve şehrin valisine;

- "Bu ne?" diye sordu. Vali;
- "Efendim bu bir kilise, bana baskı yaptılar. Pazar günü ayin yapmak istiyorlar" dedi. Kral Abdullah da ona;
- "Sıdkı, sen hristiyanlara kaleler mi yapmak istiyorsun, derhal onu durdur" dedi. Kiliseyi yaptırmasını durdurdu ve kiliseyi yıktı.

Evet yeni kilise yaptırmak yasaktır, yasak!

Yine bir zaman Kral Abdullah zamanında Sald şehrindeki bir okula hristiyan birisi müdür olarak atandı. Bunu duyan Sald ahalisi bu durumu protesto eden gösteriler yaptılar.

Şu anda ise her şey değişti! Tüm dünya değişti...

Şairin dediği gibi;

Çadırlar aynı çadırlar amma

Mahallenin kadınlarını değişik görüyorum.

Cizye Neyin Karşılığıdır?

Konumuza dönelim. Cizye neyin karşılığı idi? Malikilere göre cizye;

- Kâfir olmalarından dolayı öldürülmelerine karşılık olarak alınır ve zimmiler sağ bırakılır.
- Şafiilere göre ise, cizye; zimmilerin hem kanlarının bedeli hemde İslâm diyarında ikamet etmenin bedelidir.
- Bir kısım Hanefilere göre ise cizye; zimmilere yardım edilmenin ve cihada katılmamalarının bedelidir. Çünkü gayri müslimler askerden muaf tutulurlar, buna karşılık cizye öderler. Bu nedenle herhangi bir kimse müslüman olursa Mâliki ve Hanefi mezheplerine göre, o yılın cizyesi düşer. Şafiiler ise, yılının cizyesini daha önce vermemiş ise müslüman olduğu o yılın cizyesini de son olarak ödemek mecburiyetindedir, derler.

Zimmet ehli hristiyanlardan bazıları, yol kesiciliğe başlarsa, onlara müslümanlardan yol kesicilik yapanlara olduğu gibi yol kesen hükmü uygulanır. Bu hüküm şu âyet-i kerimede belirtilmektedir. "Allah ve Rasulüne karşı savaşan ve yeryüzünde fesat çıkarmaya çalışanların cezası ancak öldürülmeleri veya asılmaları yahut ellerinin ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi ya da yeryüzünde başka bir yere sürgün edilmeleridir. Bu dünyada onlar için bir zillettir, ahirette ise, onlar için büyük bir azab vardır." (Maide, 33) Âyet-i kerimede şıkları belirtilen cezaların seçilmesinde eşkiyaların suçları göz önünde bulundurulur. Eğer yollarını kesmiş oldukları insanları öldürmüş, mallarını almamış iseler, bunun karşılığında öldürülürler. Eğer insanların mallarını alıp ve onları öldürmüşlerse hem asılır hem de öldürülürler. Şayet sadece insanların mallarını almışlarsa elleri ve ayakları çaprazlama kesilir. İnsanların mallarını da almaz sadece onları korkutacak olurlarsa sürgün edilirler. Ancak bazı alimlere göre sağ eli ile sol ayağı çaprazlama kesildikten sonra öldürülecekleri, sonra da bütün insanlar görsünler diye üç gün asılacakları gerekmektedir. Bir kısım alimler asılma işinin öldürüldükten sonra, diğerlerinin ise öldürülmeden önce yapılması gerektiğini beyan etmişlerdir. Cizyesini ödeyen zimmet ehline ise, herhangi bir eziyette bulunmak caiz değildir. Metnini tam olarak hatırlayamadığım sahih bir hadiste Rasulullah (sav) şöyle buyuruyor: "Allah'ın Rasulü zimmiye eziyet eden bir kimsenin kıyamet gününde aleyhine şahittir." Sahih-i Müslim'de rivayet edilen başka bir hadiste de Hişam bin Hakim, Şam'da güneşin altında bekletilen çiftçilerden bir takım insanların yanından başka bir rivayette başlarına zeytinyağı dökülmüş insanların yanından geçmiş ve; "bunlar ne yaptılar?" diye sormuştur. Başlarında bulunan kişi; "bunlar cizyelerini ödemedikleri için burada tutuklanmaktadırlar" cevabını vermiştir. Bunun üzerine Hişam; "Ben Rasulullah'ın şöyle buyurduğuna şahitlik ederim; şüphesiz ki Allah dünyada iken insanlara işkence edenlere az-ab eder." (Siz bunları Mısır'da askeri cezaevinde müslüman kardeşlere acımasızca işkence eden Saffet er-Rubi'ye ve Hamza Besuni'ye söyleyin). Bir rivayete göre Hişam Filistin'in o zamanki emiri olan Umeyr bin Sad'ın yanına gider, bu hadisi ona anlatır. O da cizyesini ödemeyen bu insanları serbest bırakır.

Zimmilerden cizye ödemek istemeyenleri cezalandırmak caizdir. Cizye ödeyemeyecek derecede fakir olanlar, çocuklar ve kadınlar cizye ödemezler.

Cizye; savaşmaya güç yetirebilen zengin zimmet ehlinde alınır. Zengin bir hristiyan fakir bir dindaşı için; "bunun cizyesini ben ödeyeceğim" dese dahi bu kabul edilmez. Cizye ödemekten aciz kalan fakirlerin cizyesi zenginlerinden alınamaz. "Boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde cizye verinceye kadar onlarla savaşın." Bu âyet-i kerimenin hükmü gereği her zimmi kendi cizyesini eliyle ve zillet içerisinde ödemek zorundadır.

Cizye zillettir. Hz. Ömer (ra) zamanında Tağriboğulları'ndan olan hristiyan Araplar cizye ödemeyi istemeyerek Hz. Ömer'e; "Cizye zillettir ve bizler Arabız zilleti kabul etmeyiz. Cizye olarak isimlendirmeksizin istediğin kadar bize mal vergisi koyabilirsin" dediler. Hz. Ömer (ra) onlara zekatı ikiye katladı ve "dilediğiniz gibi isimlendirin" dedi.

Evet gayri müslimler bizzat kendileri için cizye öderler. Arazilerinden de haraç öderler. Fakat gayri müslimler haraç arazilerini ekip biçmekten aciz olurlarsa, bir müslümanın bu tür arazilere el koyması ve bunları işletip haraç vermesi caiz midir? Bu mekruhtur. Çünkü haraç ödemek zillettir. Habib bin Sabit (ra) şöyle demektedir: Bir adam Abdullah İbn Abbas'a gelerek: "Haraç toprağının sahipleri orayı ekmekten aciz kalmaktadırlar. Ben o toprağı alarak ziraat yapsam ve haracını ödesem olur mu?" diye sordu. İbn Abbas (ra) da "hayır olmaz." Bir başka adam gelerek aynı şeyi sordu. Yine ona da "hayır olmaz" dedi ve yüce Allah'ın şu âyetini okudu: "Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle, Allah'ın ve Rasulünün haram kıldığını haram saymayanları ve hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğip kendi elleriyle zillet içerisinde cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe, 29) Sonra da İbn Abbas şunu söyledi: "Sizden biriniz hristiyanların boynunda bulunan zilleti kaldırıp almak mı istiyor?"

Kuleyb bin Vail şöyle demektedir: Ben Abdullah bin Ömer'e:

- "Bir arazi satın aldım," dedim. İbn Ömer'de
- "Satın almak güzeldir" dedi. Ben de;
- "Bu arazinin her bir baranı için bir dirhem (haraç) ödemekteyim," dedim. Bunun üzerine İbn Ömer bana:
- "Kendini zillate sokma," dedi.

Meymun bin Mihran, Ubey bin Ka'b (ra)'ın şöyle dediğini rivayet ediyor: "Ödeyerek zilleti kabul edeceğim beş dirhem cizye (haraç) karşılığında bile bütün yeryüzünün benim olmasını istemem."

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenlerle Allah'ın ve Rasulünün haram kıldığını haram saymayanlarla ve hak dini din edinmeyenlerle boyun eğip kendi elleriyle (zillet içerisinde) cizye verinceye dek savaşınız." (Tevbe,29)

Bu âyet-i kerimenin sûredeki yeni bir bölümün başlangıcı olduğunu ve müslümanlarla ehli kitap arasındaki ilişkileri düzenleyen hükümler getirdiğini daha önce zikretmiştik. Bazı iyi niyetli veya basit kimseler İslâm'ın ehli kitaba olan bakış açısında farklılık olduğunu zannedebilir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'de Mekki ve Medeni olan sûreler arasında bu hususta farklılıklar mevcuttur. Hatta Medine'de ilk zamanlarda nazil olan âyetler ile Medine'nin son zamanlarında nazil olan âyetler arasında farklılıklar görülür. İslâm'ın, ehli kitap olan yahudi ve hristiyanlar hakkındaki bakış açısı, düşünce tarzı ve hükmü hiçbir zaman değişmemiştir. Değişen sadece aşamalara göre İslâm'ın ehli kitaba nasıl davranılmasıdır. Ehli kitaba İslâm'ın gelişmesine göre muamele

edileceği belirtilmiştir. İslâm'ın ehli kitaba ilahî bir kitabı yüklenen, beşeriyete doğru yolu gösteren insanlar olma mevkiilerini kaybettiklerine ve artık bu yeryüzünde Allah'ın Resulünün getirdiği yeni dini taşıyanlara ümit bağlamadan başka çıkar yol olmadığına dair görüşü asla değişmemiştir. Bu bakışı İslâm'ın Mekke'deki ilk döneminden müslümanların Medine'ye girmelerine kadar aynıdır, değişmemiştir. İslâm pratik bir dindir, hareket dinidir, ciddidir, elinde bulunduğu imkanlarla gerçeğe göre hareket eder, hayallere kapılmaz. Mekke döneminin başlangıcında ehli kitap diye bir şey yoktu. O bakımdan bu dönemde ehli kitap meselesini gündeme getirmenin bir anlamı yoktu. Çünkü Mekke'de ne yahudi ne de hristiyan bulunuyordu. Orada mücadele müşriklere karşıydı. Bu nedenle Mekke'de inen ayetlerde ehli kitaba çok az değinildiği görülür. Bu hususta aziz ve celil olan Allah Şûra Sûresi'nde şöyle buyurmuştur: "Bu insanlar ancak kendilerine bilgi geldikten sonra birbirlerini çekememe yüzünden ihtilafa düştüler. Eğer belirli bir süreye kadar ertelenmeleri hususunda Rabbinin geçmişteki bir sözü olmasaydı muhakkak aralarında hüküm verilirdi. İhtilafa düşenlerden sonra Kitaba varis kılınanlar da muhakkak ki ondan şüphe ve tereddüt içindedirler." (Şura, 14)

Uzun tarihi açıklamalar yapıldıktan sonra Araf Sûresi'nde de aynı izahatlar belirtilmektedir. Araf Sûresi acaba Mekkî midir yoksa Medenî midir? Şurası iyi bilinsin ki aslında peygamberlerin kıssaları geçen sûreler, Mekkî'dir. Sizler Mekkî ve Medenînin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Bu hususta şunları söylemek mümkündür. Mekkî ve Medenî sûrelerin arasındaki farklar şudur:

- Hacc Sûresi'nin dışında içinde secde âyeti bulunan tüm sûreler Mekkîdir.
- İçinde "Kella" kelimesinin geçtiği sûreler Mekkîdir.
- Bakara Sûresi'nin haricinde içerisinde Adem ile Havva (as)'ın kıssalarının geçtiği sûrelerin tümü Mekkîdir.
- Mekkî sûrelerin özelliği; Rasulullah'ı İslâm davasında kararlı kılsın ve sarsılmasını önlesin diye geçmiş peygamberlerin kıssasını zikretmektir.
- Mekkî sûreler Allah'ın birliğinden, Rabbin tevhidinden, Allah'ın isim ve sıfatlarının tek olduğundan, yaratılışın nasıl başladığından, şu anda ne olduğundan ve nereye gideceğinden bahseder. Öldükten sonra dirilmeyi anlatır. Evet, Mekkî sûrelerin özelliği budur.
- Medenî sûreler ise şer'i hükümleri içerir. Evlenme, boşanma, miras hukuku, cihad, oruç ve hacc gibi meselelerin hükümlerini beyan eder.
- Mekkî sûrelerin özelliği genellikle âyetlerinin kısa olması, vurgularının güçlülüğü ve insanların hislerini harekete geçirmesidir. .
- Medenî sûrelerin âyetleri ise uzundur. Medenî sûreler Mekkî sûrelere oranla duygulara hitab etme ve etkilemedeki tesiri daha azdır. Kur'an okuduğunuz zaman okumakta olduğunuz sûrelerin Mekkî mi Medenî mi olduğunu hissedersiniz.
- Cennet ve Cehennemden bahseden âyetlerin geneli Mekkîdir.

Bunlar Cennet ve Cehennem'i tafsilatlı bir şekilde anlatırlar.

- Mekkî sûreler yaklaşık olarak 92 sûredir.
- Medenî sûreler ise yaklaşık olarak 22 sûredir. Kur'an-ı Kerim'in tamamı 114 sûre, 30 cüz, 60 hizibtir, 6 binin üstünde âyettir. Âyetlerin sayısı iki ayeti bir veya ayrı sayma görüşlerinden dolayı ihtilafıdır. Tercih olan görüşe göre, Kur'an'ın âyetlerinin sayısı 6236'dır. Kur'an-ı Kerim'de 77.000 kelime ve yaklaşık olarak 333.000 harf mevcuttur. Bunlar tefsir usulü kitaplarında zikrolunmaktadır. İmam Suyutinin "el likan fi Ulumi'l-Kur'an" adlı kitabında Zerkeşi'nin "el-Burhanfi Ulumi'l-Kuran" adlı kitabında, el-Menna el Kattan'ın "Ulumu'l-Kur'an" adlı kitabında ve Subhi Salih'in "Ulumu'l- Kur'an" adlı kitabında zikrolunmaktadır. Şeyh Menna el Kattan'm kitabı öz ve güzel bir kitaptır. Bu zat akıllı bir davetçidir.
- Mekke'de nazil olan Kur'an âyetleri A'raf Sûresi'nde de zikrolunduğu gibi İsrailoğulları'nın tarihinden, onların hile ve tuzaklarından, peygamberlere karşı tutumlarından bahseder. Kur'an onları "peygamberleri katledenler" diye isimlendirir. "...Çünkü onlar Allah'ın âyetlerini inkar ediyor ve peygamberleri haksız yere öldürüyorlardı..." (Âl-i İmran, 112)
- "Rabbin onların üzerine, kıyamet gününe kadar onlara azabın en kötüsünü yapacak kimseler göndereceğini de ilan etmişti." (A'raf, 167)

Kur'an'ın Ehli Kitaptan Bahsetmesi

Kur'an-ı Kerim'i araştıran kimse; o zaman Arap Yarımadası'nda yaşayan ehli kitabın çok az olmasına rağmen birçok sayfaların ehli kitaba ayrıldığını görür. Kuran-ı Kerim'in dikkatleri ehli kitabın üzerinde toplamasındaki sebep nedir? Yüce Allah İslâm daveti karşısında büyük bir engel oluşturan müşrikler izale edildikten sonra, gelecekte onların yerine ehli kitabın geçecekleri ve İslâm dinine karşı sağır bir kaya kesileceklerini biliyordu. Yüce Mevlâ yahudilerin İslâm'ın Medine'de başlamasından bugüne kadar bu dine karşı devamlı çıban başı olacaklarım ve süngü vazifesi göreceklerini biliyordu. İşte bu nedenle Kur'an-ı Kerim'de ehli kitab olan yahudi ve hristiyanlardan uzun uzun bahsedilmiştir. Gerçekten de Arap Yarımadası'nda şirk sona erdikten sonra ehli kitapla sorunlar başladı. Sonu kesilmeyen savaşlar başladı. Ve ehli kitapla olan çatışmalar sürüp gitti. Müslümanların savaşları genellikle Rumlarla olmaktaydı... Müşrik olan Farşlar ise Kisra'nın saltanatı ile birlikte sona ermişti. Nu'mân bin Mukarrin'in komutasındaki İslâm ordusu Nihavent savaşından sonra Fars devletine son vermişti. Allah Resulü (sav) Bizans ve Fars kralına mektup göndermiş ve İslâm'a davet etmişti. Fars kralı Kisra Allah Resulü (sav)'in mektubunu parçalayıp atmıştı. Kisra'nın bu davranışını işiten Allah Resulü: "Allah da onun mülkünü paramparça etsin, bu Kisra öldükten sonra peşinden bir Kisra daha gelmeyecektir" buyurmuştu. Böylece Fars İmparatorluğu'nun sona ereceğini önceden bildirmişti. Fars İmparatorluğu müslümanların karşısında sadece on küsur sene dayanabilmişti. Müslümanların Rumlarla olan savaşı ise Yermuk'tan günümüze kadar uzanmaktadır. Bunlar Yermuk'tan sonra İstanbul'a (Konstantin) kaçmışlar ve İslâm dinine karşı orayı merkez edinmişlerdir. İslâm dininin karşısında büyük setler oluşturmuşlardır. Roma'da da batılıların tabi oldukları kilise papalığının merkezi yapılmıştır. Fransa'da Abdurrahman el-Gafiki Şehitler Meydanı'nda öldürüldükten sonra Avrupa'da müslümanların ilerlemesi, İslâm dini karşısında Sari Martin büyük bir direniş gösterdi ve müslümanların Avrupa'daki ilerlemesi durdu. Nihayet Türkler gelip Bizans'ın merkezi sayılan Konstantin'i (İstanbul) fetholuncaya kadar bunlar böyle devam etti. Konstantiniyye'nin fetholunması ile birlikte savaşlar yeniden başladı. Fatih Sultan Mehmet, Konstantiniyye'yi fethettikten sonra Avrupa'da ilerlemeye başladı. Bu ilerleyişinde ehli kitabın büyük bir direnişi ve zorluğu ile karşılaştı. İran Fars İmparatorluğu'nun temsil ettiği müşrikler ve ateşperestler hemen hemen son bulmuştu. Şu anda içerisinde bulunan Afganistan toprakları ateşperest Fars İmparatorluğu'na dahildi. Ayrıca Bedeşşan, Kuzeyi, Gürcan, Tahar Hayrat, Horasan, Buhara ve Semerkant gibi merkezlerde Fars krallığının eyaletleri mahiyetinde idi. Bu fetihlerin tamamı Hz. Osman (ra) zamanında yapılmıştır. Şair şöyle dernekte: Görmedin mi dalaleti satıp hidayeti aldım Osman bin Avfan'ın ordusunda gazilerden oldum. Abdurrahman bin Semure (ra) tarafından Hz. Ömer veya Hz. Osman zamanında Kabil fetholunmuştur. Süneni Ebu Davut isimli hadis kitabında, hadis rivayet eden raviler zincirinde şöyle denilmektedir: "Bize Kabil'de bulunan Abdurrahman bin Semure şu hadisi anlattı." Bu da Abdurrahman'ın Kabil'i fethettikten sonra orada kalıp hadis rivayet ettiğini göstermektedir

Afganlar İkna Oldukları Fikrin Mutaassıbı Olurlar

Müslümanların feth etmiş oldukları topraklardaki halklardan Afganistan halkı dışında irtidad eden ya da direniş göstererek müslümanları çıkartan olmamıştır. Afganistan halkının mizacı serttir. Herhangi bir kimseye kolayca boyun eğmezler ve Ömer (ra) zamanında müslümanlar Afganistan'ı fethettikten sonra bazı kabileler İslâm'a saldıarak müslümanları tekrar Afganistan'dan çıkarttılar. Daha sonra müslümanlar tekrar Afganistan'ı ikinci defa fethettiler. Afganlılar bir fikre inandıkları ve ona ikna oldukları taktirde ona sıkı sıkıya yapışmakla ve onu yaymakla tanınırlar. Bu nedenle Afganlılar Budizm dinini benimseyip çevreye yaymışlardır. Budist dinine girdikten sonra artık Budisttir, onu değiştirmez. Hatta bugün Bamyan denen yerde Budha'nın büyük bir heykeli bulunmaktadır. Evet... Pakistan, Hindistan ve buraya yakın olan bölgelerde Budizmi yayan Afganlılardır. Sonra İslâm gelince önce diretmişler, müslümanlarla çetin savaşlar yapmışlar, müslümanları geri püskürtmüşlerdir. Daha sonra müslüman olunca da tüm bu bölgeye İslâm'ı onlar yaymışlardır. Mesela Gazneli Mahmud Hindistan'ı yedi kere fethetmiştir. Oraya girip Şamname heykelini o yıkmıştır. Afganlılar İslâm dininden Hanefi mezhebini benimsemişlerdir. Artık bu mezheb onlarla birlikte kıyamete kadar gidecektir ve bu mezhebe bağnaz denilecek şekilde bağlıdırlar. Mesela biri gelip vitir namazını iki rekat kılıp selam verdikten sonra üçüncü bir rekat olarak kılacak olursa artık öyle bir adamın peşinde ebediyyen namaz kılmazlar. Evet bunlar Hanefi mi Hanefidir. Lamı cimi yoktur. Hanefi mezhebinin ulaştığı milletlerin çoğu diğer mezheplerle birlikte yaşamışlar, Afganlılar hariç. Bunların içinde başka mezheb yaşamamıştır. Ancak Gazneli Mahmud döneminde Ebu İshak el-İsfereyani aracılığı ile Şafii mezhebinin mecbur edilmesi gündeme getirilmiş. Görülen o ki bu tahakkuk etmemiştir.

Rivayet edildiğine göre Ebu İshak, Gazneli Mahmud'un sarayında bulunuyordu. O Şafii mezhebini denedi. Gazneli Mahmud ona Şafii ile Hanefi mezhebinde namazdan sordu. Bunun üzerine Ebu İshak hurma suyu getirdi, onunla abdest aldı. Hanefi mezhebine göre kabul olabilecek en hafif namazı kıldı. (Yani namazda fatihayı okumadı, "Allahu ekber" diyerek namaza başlaması yerine "lailahe illallah" dedi ve namazını çok hızlı kıldı. Şu arkadaşımızın teravih namazını kıldırıldığı gibi tavuğun yem toplaması gibi eğilip kalktı).

Gazneli Mahmud; "Peki Şafii namazı nasıl?" diye sordu. Ebu İshak su getirdi. Mükemmel bir abdest aldı, kıyamda iken fatihayı okudu. Onunla birlikte zammı sûre okudu. Rükû ve sücudunu, ta'dil-i erkan ile yaptı. Bunun üzerine Gazneli Mahmud çevresinde bulunan Hanefi âlimlerine; "bu adamın kıldığı namaz Hanefi mezhebine göre sahih midir?" diye sordu. Onlar da; "Evet caizdir" dediler. (Hanefiler üzüm suyu, hurma suyu vb. meyve suları ile abdest alınmasını caiz görürler). Gazneli Mahmud bu manzarayı görünce; "Bugünden itibaren ben Şafiiyim" dedi, o da efradı ailesi de Şafii mezhebini benimsedi. Böylece Gazneli Mahmud'un başkenti olan Gazne kentinde Şafii mezhebi yayıldı. Ancak görülen o ki Şafii mezhebine devam etme nasib olmadı. Tekrar bölgeyi Hanefi mezhebine döndürdüler ve Hanefi mezhebi günümüze kadar Afganistan halkının mezhebi kaldı. Herhalde kıyamete kadar da böyle kalacak.

Bizler Afganistan'da mezhepleri yayma hırslarında değiliz. Çünkü bölgenin bir mezheb üzerinde kalmasında büyük bir hayır vardır. Fikhi ihtilaflar dine zarar vermez. Ümmetin vahdetini zedelemeyiz, bu belki de bir bölgede birden çok mezhebin olup da her mezhep mensubunun fikhi ferî ihtilaflardan dolayı diğer mezhep mensuplarıyla ihtilaf etmesinden, çekişmesinden daha hayırlıdır. Mezhebi tartışmaların ve mezhebi cedellerin doğmasından daha hayırlıdır. Bu nedenle bizler Afganistan'ın Hanefi mezhebi üzerine kalmasına razıyız. Vitir namazının üç rekat kalmasına da razıyız. Afganistan'da Hanefi mezhebinin kaybolup gitmesini temenni etmeyiz. Afganistan'ın birden çok mezheplere parçalanarak ferî ihtilaflara sürüklenmesini istemeyiz. Ancak Afganlılardan ve bütün müslüman kardeşlerimizden mezheb taassublarına kapılmamalarını isteriz. Herhangi bir kimsenin rûku ve sucuda giderken ellerini kaldırmamasından dolayı "bu vahabidir" dememelerini, "bunun peşinde namaz kılmaktansa tek başına namaz kılmak daha efdaldır" sözlerini söylememelerini temenni ederiz. Afganlılar nezdinde dört mezhebe ait namaz sıhhatli bir namaz görülmemektedir. Sen onlara; "mezhepler dörttür, Şafii, Maliki, Hanefi ve Hanbeli'dir" dediğinde, "evet bu böyledir, başımızın tacıdır" derler. Sen bu mezheplerin hak olduğunu kabul ediyor musun? "Evet" derler. Fakat senin Şafii mezhebine mensub olan bir arap olarak ellerini kaldırdığında sana itiraz ederler. Ancak size tavsiyem itirazlara sebep olacaksa namazda ellerinizi kaldırmayın. Herhangi bir yere gittiğinizde başlangıçta o bölge insanlarına "ben Şafiiyim" veya "Malikiyim" yahut "Hanbeliyim" diye söyleyin. Onlar mezheplere saygı gösteriyorlar. Fakat sen; "benim herhangi bir mezhebim yok" dediğinde senin Vahabi olduğunu kabul ediyor, artık mesele bitiyor. Sizler mezhebinizi söyleyerek ona göre amel edin ki mücahidler arasında ihtilaflar çıkmasın. Namazda rûku ve sucuda giderken ellerini kaldırdığında sana itiraz ederlerse "ben Hanbeliyim, daha baştan Hanbeli olduğumu söylememiş miydin" deyip meseleyi bitirin. Şayet sen; "ben mezheb tanımam, ellerimi kaldırıram" dersan sana Vahabi derler, bir daha seni dinlemezler.

Şayet sizler Afganlılara karşı net olmazsanız mesela Hanefi olduğunuzu söylerseniz size sorular sorar, Hanefi olduğunuzu ölçmeye çalışırlar. Ağzınıza burnunuza su verme şeklinize dikkat ederler. Rükudan önce mi yoksa sonra mı kunut dualarınızı okuduğunuza dikkat ederler. Namazda ellerinizi kaldırıyor musunuz, yoksa kaldırmıyor musunuz ona bakarlar. Vallahi onlar bu hususta Necibullah'ın istihbaratından daha hassastırlar. Bu bakımdan baştan meseleyi bağlayın, mezhebinizi söyleyin. Yahut da Hanefi mezhebini okuyup onu taklid edin. Siz onlara Şafii olduğunuzu söylerseniz size ihtiram ederler. Ve derler ki; "İmam Şafii Ebu Hanefi'nin talebesi olan Muhammed bin Hasen'in talebesidir!"

Nuristan bölgesinin tamamı Selefidir. Hanbeli mezhebine yakındırlar. Fakat Nuristan'da Hanefi mezhebine göre namaz kıldığınız zaman kimse sana itiraz etmez. Nuristan Afganistan'dan sonra İslâm'a girmiştir ve çok yenidir. Daha önce Nuristan'ın ismi Küfüristan yani Küfür beldesi diye isimlendiriliyordu. Abdurrahman Han orayı fethettiğinde Küfüristan ismini furistan ismi olarak değiştirmişti. Nuristan ahalisi İslâm'a girdiğinde herhangi bir mezheb bilmiyorlardı. Onlar Selevî mezhebinin etkisi altında kalmışlardır. Selevîlerden nasıl etkilenmişlerdir bilmiyorum ama Hindistan yolu üzerinden yani Şehid İsmail'in davetinden etkilenererek veya Ahmet İrfan'ın davetinden etkilenererek Selevîlik mezhebini tercih etmiş olabilirler. Çünkü bu iki şehid Kur'an ve Sünnet'e göre yaşamaya davet ediyordu. Hanefi mezhebine bağnaz değillerdi. Ahmet İrfan, İsmail eş-Şehid İngilizlere karşı Pencap bölgesinde savaşlarda bulunmuşlardı. Daha sonra İngilizleri yenmişler ve orada İslâm devleti kurmuşlardı. Bu devletin sınırları Peşaver'e kadar ulaşmış, Peşaver ve Merdan'ı fethetmişlerdi. Başkentleri Merdan'dı. Bunun üzerine İngilizler kabileleri

yeni kurulan devlete karşı kıskırttılar. Bu devlet takriben yüz elli yıl önce kurulmuştu. Tevhid ve cihad hakikati üzerine bina edilmiş bir İslâm devletiydi. Evet İngilizler yeni kurulan bu İslâm devletine karşı yenik düştükten sonra kabileleri kıskırtmış ve onlara: "Bunlar Vahabilerdir, sizin mezhebini yıkmak için gelmişlerdir" diyerek Seriad bölgesinde kabileleri ayaklandırıdılar ve bunlar Şeyh İsmail'i namaz kıldığı bir anda şehid ettiler. Bu devleti birçok kimse duymamıştır. Çünkü İngilizler bu devleti haritadan silmiş ve tüm izlerini yok etmişlerdir. -Allahu Alem- Nuristan bölgesindeki müslümanlarda bu insanlardan etkilenmişlerdir.

Konumuza dönelim. Kitab ehli ile olan mücadele kıyamete kadar sürecektir bir mücadeledir. Bu nedenle Allah'ın kitabında birçok âyet ehli kitaptan ve ehli kitabın tarihinden bahsetmektedir. Onların peygamberleri ile peygamberlerine karşı hazırlamış oldukları tuzaklarıyla konumlarını belirtmektedir. Yüce Rabbimiz ehli kitabı tek bir cephe olarak zikretmiştir. Onlardan tek kelime ile bahsetmiştir. Ehli kitap olarak tek kelimeyle isimlendirilenler yahudi ve hristiyanlardır. Bunların aralarında çok derin ve devam eden bir düşmanlık ve kin vardır. Yüce Allah onların aralarındaki bu kine ve bu düşmanlığa rağmen onları ehli kitap diyerek tek kelime ile ifade etmiştir. Çünkü onlar İslâm'a karşı tek cephedir. Nitekim bu husus şu âyet-i kerimelerde açıkça görülmektedir: "Ey kitap ehli! (gerçeği) görüp durduğunuz halde, Allah'ın âyetlerini niçin inkâr ediyorsunuz? " (Âl-i İmren, 70) "Ey kitap ehli! Niçin gerçeği batıl ile karıştırıyorsunuz ve bile bile onu gizliyorsunuz?" (Âl-i İmran, 71) "Ey iman edenler! Kendilerine kitap verilenlerden herhangi bir zümreye eğer uyarsanız, onlar sizi, imanınızdan sonra çevirip kâfir yaparlar." (Âl-i İmran, 100)

İslâm, Medine'de yayılarak devletini kurduğunda yahudilerle ilk günden sorunlar başlamıştı. Kiblenin Mescidi Aksadan Mescid-i Harama çevrildiğini bildiren âyetlerin nazil olması ile birlikte yahudiler müslümanları kendi dinlerinde şüpheye düşürmek için mücadeleye başlamışlardı... Nitekim âyet-i kerime bunu şöyle beyan ediyor: "İnsanlardan bir takım beyinsizler; "Üzerinde bulundukları kiblelerinden onları döndüren nedir?" diyeceklerdir. (Ey Muhammedi O beyinsizlere) de ki; doğu da batı da Allah'a aittir. O, dilediği kimseyi doğru yola iletir." (Bakara, 142)

Yahudiler ibadetlerinde Beytül Makdis (Mescid-i Aksa'ya) yönelmekteydiler. Allah Teala da ehli kitabın kalplerini ısındırmak için Rasulüne Kudüs'e doğru yönelmesini emretti. Aziz ve celil olan yüce Allah, Peygamberini Beytül Makdis'e yöneltmişti. Ve bu hal on altı veya on yedi ay devam etti. Rasulullah (sav), İbrahim (as)'ın yaptığı beyti seviyordu. Kâbeye yönelmek istiyordu. Babası İbrahim (as)'ın bina ettiği Kabe'ye, Mekke'ye yönelmek istiyordu. Ancak Rabbani emirler onu ibadetlerinde Kudüs'e, Mescid-i Aksaya yöneltiyordu. Nihayet on altı veya on yedi ay sonra kiblenin Beytül-Makdis'ten Kabe'ye çevrilmesi emri geldi ve mü'minler ibadetlerinde Ka'be'ye, İbrahim (as)'ın inşa ettiği Mescid-i Harama yönelmeye başladılar. Bununla birlikte yahudilerin müslümanlara saldırıları başladı. Onlar müslümanlara geliyor ve şöyle diyorlardı: "Sizin kibleniz Kâ'be. Güneye doğru namaz kılıyorsunuz (Mekke Medine'nin güneyinde bulunmaktadır) Halbuki daha önce kuzeyde bulunan Kudüs'e doğru namaz kılıyordunuz. Şimdi sizlerin eski namazlarınız mı daha sağladı yoksa yeni namazlarınız mı? Eğer yeni namazlarınız sahih ise eski namazlarınız batıl oldu. Sonra sizler istikrarsız bir şekilde oynuyorsunuz. Her gün bir kibleye dönüyorsunuz." Nihayet Bakara Sûresi'nde birçok âyet nazil olarak mü'minlere sükunet verdi. Onların ibadetlerinde kararlı olmalarını sağladı.

"Ey Muhammed yüzünü göğe çevirip durduğunu görüyoruz. Seni sevdiğin kibleye mutlaka çevireceğiz. Hemen yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir. Ey müminler siz de nerede olursanız olun yüzünüzü onun tarafına çevirin. Şüphesiz kendilerine kitap verilenler kiblenin değişmesinin Rableri tarafından hak bir emir olduğunu bilirler. Allah onların yaptıklarından habersiz değildir. Yemin olsun ki sen kendilerine kitap verilenlere bütün delilleri getirsen de yine senin kiblene uymazlar. Sen de onların kiblesine uyacak değilsin. Onlar birbirlerinin kiblesine de uymazlar. Yemin olsun ki eğer sana bilgi geldikten sonra onların arzularına uyarsan o zaman şüphesiz zalimlerden olursun." (Bakara, 144-145)

Yahudilerin Ahidlerini Bozması

Yahudilerin müslümanları dinlerinde fitneye düşürmek, kalblerinde şüphe uyandırmak için başlatmış oldukları bu hamlelere yüce Allah Kur'an'ında cevap vererek, iman edenlerin kalblerini sabit kılmıştır.

Medine'deki yahudilerle olan ilişkilerdeki en önemli ikinci mesele de Allah Resulü (sav)'in onlarla muahedeler tanzim etmiş olmasıdır. Daha sonra yahudiler Rasulullah (sav) ile yapmış oldukları bu anlaşmaları arka arkaya bozmaya başladılar. Önce Benu Kaynuka yahudileri ahitlerin! bozdular. Rasulullah (sav) hicretin ikinci yılında onları sürgün etti. Hicretin üçüncü senesi Beni Nadir yahudileri ahitlerini bozdular. Hicretin beşinci yılında da Beni Kurayza yahudileri Hendek savaşı esnasında ahitlerini bozdular. Rasulullah (sav) Hicretin yedinci yılında Hayber'i fethetti. Daha sonra Allah Resulü (sav) ölüm döşeğinde iken "yahudi ve hristiyanları Arap Yarımadası'ndan çıkartınız" buyurdu. Rasulullah (sav)'ın vefatından sonra da tabii ki münafıklar ile yahudiler arasında olan eski ilişkiler devam etti. Çünkü münafıklarla yahudiler arasında eskiden beri sürüp gelen sıkı ilişkiler ve köklü yardımlaşmalar bulunuyordu. Beni Nadir yahudileri ile münafıkların reisi Abdullah bin Ubey arasında büyük bir irtibat vardı. Bunlar birbirleri ile yardımlaşıyor, çeşitli entrikalar çeviriyor ve Nadiroğulları tarafından Rasulullah'ın öldürülmesini planlıyorlardı. Nitekim Nadiroğulları Rasulullah'ı öldürmeye teşebbüs ettiler. Ömer bin el Cihâş isimli birini dama çıkardılar, kendisine Rasulullah'ın başına atması için büyük bir taş verdiler. Cebrail (as)'ın haber vermesi üzerine Rasulullah (sav) onların arasından sessizce ayrılıp gitti. Böylece planları boşa çıktı. Neticede Rasulullah Nadiroğulları yahudilerini Medine'den sürdü. Rasulullah (sav)'ın vefatından sonra da yahudi ve ateşperest mecusiler işbirliği yapmaya başladı. Hz. Ömer (ra)'ın hilafeti zamanında mecusiler ehli kitap olan yahudilerle işbirliği yaptılar.

- Bir kısım tarihçiler yahudi asıllı olan ve müslüman olan Kab el-Ahbar'ın mecusi olan Ebu Lü'lüe Feruz ile ve yine İran'ın komutanı olup müslüman olan Hürmüzan'la işbirliği yaparak Hz.Ömer'i namaz kılarak öldürdüklerini nakletmektedirler. Yine Kab el-Ahbar'ın birçok İsrailiyat kıssalarını tefsirlere soktuğu rivayet edilmektedir.

- Hz. Osman'ın şehadeti hakkında da yahudilerin rol oynadıkları muhakkaktır. Yemen yahudilerinden olan Abdullah bin Sebe fethedilen ülkeleri gezip dolaşıyor, İslâm'la yeni tanışan insanlar arasında fitne ve fesat yayıyordu. Onları Hz. Osman'a karşı ayaklandırmaya çalışıyordu. Irak'a gidiyor, oradan Şam'a pahalılık, anarşi ve sefaletin zirvede olduğunu Şamlılara yazıyor, Şamlılar da Irak'ın harab olduğunu zannediyorlardı. Buna mukabil Iraklılara da Şam'ın anarşik bir halde olduğunu, orada da pahalılık, hastalık ve perişanlığın hakim olduğunu söylüyordu. Böylece bütün Arap Yarımadası'na ve İslâmî bölgelere fitne ve fesadını yayıyordu. Nihayet Sana'lı Abdullah bin Sebe yahudisinin kışkırtmaları ile Irak ve Mısır'dan ayaklanan guruplar geldi, Hz. Osman'ı Zilhicce ayının onyedisinde hunharca şehid ettiler. Onun kanını okuduğu Kur'an'a dökmüş oldular.

- Hz. Ali döneminde de fitneler durmadı. Hz. Ali ile Talha, Zübeyir ve Hz. Aişe'nin birbirlerine düşmeleri planlandı. Hz. Ali bunlarla olan ihtilaflarını sona erdirince Hz. Osman'ın gömleği getirilip Suriye'de minbere asıldı. Atmış bin kişi Şam'da gömleğin etrafında ağlamaya başladı. Bu insanlar Hz. Ali'nin Osman'ın kisasını uygulamadığı iddiaları ile Hz. Ali aleyhine kışkırtıldı böylece İslâm tarihinde üzücü bir savaş olan Sıffin savaşı yaşandı. Ve-la havle vela kuvvete illa billahil aliyyl azim! Çok acı bir hadise idi. Evet... Yahudilerin, onlarla işbirliği yapan münafık ve mecusilerin müslümanlara karşı olan hile ve tuzakları hiçbir zaman durmadı. Tarih boyu sürüp gitti.

Yıkımın Ardında Yahudiler Vardır

Uydurulan hadislerin çoğunun arkasında yahudi parmağı bulunmaktadır. Yine günümüzdeki misyonerlerin İslâm'a karşı saldırıları ve tuzaklarının arkasında, Rasulullah'a dil uzatmaların arkasında yahudi parmağı bulunmaktadır. Zaten misyonerlik müesseselerinin çoğu yahudiler tarafından organize edilmektedir. Mesela Amerika'da Doğu Dinleri ve İslâm Dini ile ilgili elli beş kurum bulunmaktadır. Bu kurumlardan elli üçünün başkanı yahudi ve hristiyandır. Çoğunluğu da yahudidir. Yine memleketlerimizdeki liderlerin, bakanların, bakan yardımcılarının Kissenger Sefruni'nin eli altında okuyup mezun oldukları Harward Üniversitesi, İslâm ve Arap alemim istedikleri gibi yönlendirmektedir. Siz biliyormusunuz ki Sefruni Arap aleminde en büyük bakan yardımcılarında biridir. Aslında bakan yardımcısı bakandan daha önemlidir. Günümüze kadar Sefruni Amerika'da Arap ve İslâm konferansları tertiplemek için Amerika İstihbarat birimleri ile yardımlaşmaktadır. Bu kişi bu tür konferansları sevk idare etmekte ve planlamaktadır. Mühim olan yahudilerin müslümanlar için büyük bir musibet olduğudur. La havle vela kuvvete illa billahil aliyil azim.

Bugün İslâm'ın hatta hristiyanlığın yok edilmesi planları arkasında yahudi parmakları bulunmaktadır. Bu tür yıkıcı girişimleri hep onlar sahneye sürerler. Mesela bugün Avrupa'nın ve bütün dünyanın yaşadığı laikliğin, sosyalizmin, dinsizliğin arkasında üç dört yahudi bulunmaktadır. İktisatta yahudi kökenli Karl Marx, sosyoloji de Durkheim, milliyetçilik ve vatanperverlik akımları arkasında Nietche, anormal davranışları inceleyen psikolojinin arkasında Freud bulunmaktadır. İşte bu yahudiler yüksek öğretimde günümüze kadar büyük etkiler yapmışlardır.

Üniversitenin iktisat bölümüne girdiğinizde Marx'ın teorilerini görürsünüz. Sosyoloji dallarına girdiğinizde görüşlerin çoğunun Durkheim'e ait olduğunu görürsünüz. Bunlar dinsiz, inkarcı insanlardır. Hepsisi de bütün dinlere karşı özellikle İslâm'a karşı savaş açmışlardır. Diğer yandan psikolojideki teorik bilgilerin çoğu Freud'un görüşleri üzerine kurulmuştur. Vakıa bugün bile çocuklarımıza bu adamların düşüncelerini okutuyorlar. Bakıyorsun ki bir genç, hatta İslâm şeriatı dalında doktora almak istediğinde Amerika'ya gidiyor. Mesela bizim Ürdün Üniversitesi'nde yurtdışına gidecek talebelerin Arap alemine gitmeleri yasaktı. Şeriat fakültesindeki asistanların ya İngiltere veya Amerika'da doktora almaları şarttı. İşin vehametini artık siz düşününüz!

Bir müslüman gider İslâm'ın aleyhine ortaya atılan saptırıcı şüphelerde ihtisas yapmış bir haham olan Muşa Lifi isimli yahudiden İslâm Şeriatı hakkında doktora alır. Tabi ki bu yahudi senin dinini senden aldıktan veya en azından İslâm'a sokulmak istenen şüpheleri senin kafan ve kalbine yerleştirdikten sonra sana doktora verir. Biz de geliyor böyle bir doktorayı İslâm'da en büyük doktora kabul ediyoruz. Böyle bir doktorayı alana İslâm aleminde İslâm şeriatı fakültelerinde dekanlık veriyoruz. Fransa'daki Sorbonne Üniversitesi bu gibi çok insan mezun etmiştir. Ezher Üniversitesi'nin bir çok şeyhi, Mısır Evkaf Bakanları Sorbonne Üniversitesi mezunlarıdır. Hatta bu bir moda haline getirilmiştir.

Abdulhalim İbn Mahmud (Allah Rahmet eylesin) Ezher ulemalarının seçkinlerinden. Fakat o çok dalmış biridir. Bazı insanların akıllarını pasif tavrı takınma kuşatır. Hayatlarına tasavvufi davranmayı hakim kılarlar. Olaylar karşısında hassas olmazlar. Vurdumduymazdırlar. Lakayitlığı tercih ederler. Aslında insanları bu tür hale getirme, planlı ve programlı bir şekilde uygulanmaktadır. Şeyh Abdulhalim Mahmud da Mısır'da tasavvuf şeyhlerinden biridir. İşte bunun hayatına da sofilik ve dolayısıyla lakayitlık, olaylar karşısında pasiflik hakimdir. Hülâsa beyin yıkama işi Avrupa'da ve batıda gerçekten yapılmaktadır. Bakarsın ki birileri Amerika'ya gidip Arap dili hususunda ihtisas yaptığında o kişiye arap şivelerinden "Lehm Kabilesi"nin şivesi hakkında ihtisas yaptırılır. Bu kişi birkaç sene uğraşır ki sözlükte veya diğer kitaplarda bu kabileye ait birkaç kelime bulup çıkarabilsin. Tâ ki Arap dili ve edebiyatı hakkında doktora alıp edebiyat fakültelerinde öğretim üyesi olsun. Bakarsın ki kısa bir süre sonra bu zat ya edebiyat fakültesi dekanı ya da üniversite rektörü olur. İşte bütün bunların arkasında yahudiler vardır. Sizler biliyormusunuz ki Almanya'da bulunan ve Rasulullah'ın hadisleri için Kamus (kılavuz) yapan akademi, büyük enerji harcayarak yaklaşık kırk yılda Rasulullah'ın hadislerini alfabetik sıraya koyan "Concordance" isimli eseri ortaya çıkarmışlardır. Bunu oryantalistler yapmıştır. Maksatları Rasulullah'ın hadislerini aramak istediklerinde kendilerine kolaylık sağlamasıdır. Bu bakımdan hem kendileri faydalanmış hem de müslümanlara bazı faydaları olmuştur. Fakat diğer yandan Ezher mezunu olan Ebu Reyze gibi insanları da yetiştirmişlerdir. Bu kişi "Muhammedi Sünnetin Aydınlatılması" adlı kitapta Buhari'nin tümünün sahih olmadığını iddia etmiş ve; "Sizden birinizin kabına sinek düştüğü zaman onun tümünü onun içine batırsın. Sonra onu çıkarıp atsın" hadisi şerifini eleştirerek; "bu nasıl olur? Her tarafı mikroplarla dolu olan sinek kaba nasıl batırılır?" demiştir. Evet bu gibi insanlar Rasulullah'ın hadislerine şüphe sokmaya, Buhari'ye bile şüphe sokmaya, Hz. Ebu Hureyre'ye dil uzatmaya kalkışmışlardır. Böylece dinin temelini yıksınlar. Arap dilini, Arap edebiyatını inkırazı uğratsınlar. Bu oryantalistlerin çocukları "Arap aruzları"na göre şiir söyleyemediklerinden kendilerine göre şiirler çıkardılar, adına da "yeni sanat" dediler. Aslında bunlar aruz ve kafiyeli şiir söylemekten aciz oldukları için bu gibi yollara başvurdular. Yoksa acizlikleri belli olacak, din hakkında konuşmalarına da itibar edilmeyecekti.

Bakarsın bir kişi Fransa'ya, ya da Amerika'ya gidiyor. Altı yedi yıl orada kalarak İngilizce veya Fransızca aracılığı ile Arapça dilini öğreniyor -İngilizce olarak Arapça nasıl öğretilir?-

Bu kimseler kendi ülkelerine döndüklerinde üniversitelerde hocalık yapmakta, Arapça gramer öğretmektedirler(!) Derste cümle tahlilleri yapılırken hoca; "ben aslında bu mânâyı inanmıyorum, neden kendimizi ortaçağlarda söylenmiş bu ibareleri çözmek için yoruyoruz..!" diyerek öğrencilerin zihninde kendi dillerine karşı şüpheler uyandırmaktadırlar. Bu insanlar Arapça'yı iyi öğrenemediklerinden dolayı kafiyesiz, serbest düz yazı yazarlar. Bunun adına "düz şiir" veya "hür şiir" derler. Bir kelime yazıyor, iki kelime yazıyor, ona şiirin bir beyti diyor. Aslında ne şiire benziyor ne de bir şeye. Okuduğunda ondan ne tad alırsın ne de zevk. Basit bir söz olduğunu görürsün. Bu melezler cılız şiirleri ile meşhur arap şairleri Mütenebbi, Ebu Temmanij İmrul Kays gibi şairlerin şiirlerine şüphe sokmaya çalışırlar. Bununla yetinmeyip Rasulullah'ın hadislerini ameliyat masasına yatırır. Onu yıkmaya çalışırlar. Ebu Hureyre gibi en çok hadis rivayet eden sahabe hakkında ve Allah'ın Kitabından sonra en sahih hadis kitabı olan Buhari hususunda ortaya şüpheler atarlar. "Buhari'de olan her şey sahih değil ki" derler. Bu insanlar bununla da kalmayıp tarihi de allak bullak etmeye çalışırlar. Tarihteki müslüman şahsiyetlere dil uzatırlar. Hz. Osman'ı, Hz. Ali'yi eleştirirler.

Sanki İslâm tarihinde Sıffin ve Cemel vakasının dışında, hiçbir şerefli sahne yokmuş gibi bu iki savaşı temcit pilavı gibi dönüp dönüp anlatırlar. Onu abartırlar, enine boyuna genişletirler. Hatta bizim ortaöğretimde okuduğumuz tarihler bile bu yahudi oryantalistler tarafından hazırlanmıştır. Filiph, Buruckheman, Konstantin Züreyk'in ve benzerlerinin tarihleri okutulur. Hatta Bruckheman ve Filiph'in tarihleri en önemli kaynaklardan sayılır. Hatta ilk okul dört ve beşinci sınıfta okuyan çocukların okudukları kitaplarda bile ana kaynakların Bruckheman'ın veya Filiph'in tarihleri olduğunu görürsünüz.

İslâm'a Saldırıların Ardında Hep Yahudiler Olmuştur

İslâm'ın Medine'deki inkişafından günümüze kadar İslâm'a yönelik saldırıların arkasında hep yahudiler olmuştur ve kıyamet gününe kadar da bu devam edecektir. İşte bu nedenle yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de ehli kitabdan özellikle yahudilerden uzun uzun bahsetmiştir. Medine-i Münevvere'de inen âyetler yahudilerin yaşama şekillerini, hile ve tuzaklarını, peygamberleri öldürdüklerini geniş bir şekilde açıklamıştır. Çünkü her şeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olan yüce Mevla ondan sonraki dönemlerde de yahudilerin İslâm dinine karşı devamlı hile ve desiseler kuracaklarını, fitne ve şüpheler yayacaklarını bilmektedir. Bu hususta rahmetli Seyyid Kutup çok durmakta; yahudilerin hile ve tuzaklarına büyük bir önem vermektedir. Bir kısım insanlar üstad Seyyid Kutup'a gelerek Ekspres gazetesi, Times gazetesi Daily Telgraph gazetesi; şöyle şöyle siyasi tahliller yapıyor diyorlardı. O da şu cevabı veriyordu: "Ben böyle siyasi tahlil istemiyorum. Ben siyasi tahlil ve yorumları Kur'an'dan alıyorum. Çünkü ben biliyorum ki bugün müslümanların içine sürüklendikleri belaların çoğunun arkasında yahudiler vardır. Bu bakımdan yahudilerin tarihini Kur'an'dan takip ediyorum. Falan veya filan kişinin beyanatlarına ihtiyacım yoktur."

Ehli Kitabın Derin Kininin Tarihi Delilleri

Batı dünyasının İslâm'a ve müslümanlara karşı girişmiş olduğu Haçlı Seferlerinde müslümanlara neler neler yapıldı. Mescid-i Aksa ve etrafında cesetler yığın yığındı. Kanlar seller oluşturmıştu. Sel gibi akan müslüman kanları haçlı süvarilerinin diz kapaklarına ulaşmaktaydı. Batı dünyası haçlı seferleriyle övünmektedir. Tüm bunlar ehli kitabın İslâm'a ve müslümanlara karşı olan derin kinlerini ve nefretlerini göstermektedir. Haçlı seferlerinde müslümanlara yapılan zulümleri anlatan müslüman ve hristiyan yazarların kitaplarından sizlere bazı ibareler okumak istiyorum: İbnü'l-Esir kitabının c. X, 285. sahifede şöyle demektedir:

"Haçlılar Kudüs'e girdiler. Müslümanlara saldırıya geçtiler. Mescid-i Aksa'nın haremünde yüz bin kişiyi öldürdüler. Bir o kadar da esir aldılar. Yaşlıları, kadınları öldürdüler. Bu frenkler müslümanları öldürmek için buralarda ikamet ettiler." İbn Esir kitabının bir bölümünde de şöyle diyor: "Frenkler Mescid-i Aksa'da yetmiş binden fazla müslüman öldürdüler. Bunların çoğu müslümanların önderleri, alimleri, abidleri ve zahidleri idi." Bu hususta hristiyan yazarlar şunları söylemişlerdir:

- William Store diyor ki:

"Öldürülenlerin kanları diz boyuna yükselmişti."

- Rum kayserinin oğlu Anse Konamen diyor ki:

"Haçlı süvarilerinin en çok sevdikleri oyun şekli buldukları müslüman çocukları öldürüp parçalamak ve onları ateşte kavurmaktır."

- Rahip Robert de diyor ki:

"Öldürülenlerin cesetleri ile cadde ve sokakları dolu olan şehirden nehirler gibi kan akıyordu."

- Korn Le Monde Bacil diyor ki:

"Doğrusu milletimiz Süleyman'ın heykeli çevresinde aşın derecede kan akıttılar. Ölenlerin cesetleri sağı solu kuşatmıştı.

Koparılan eller ve kollar sanki koparıldıkları yere gidip tekrar yapışmak için hareket ediyorlardı. Bu hadiseyi gerçekleştiren ordular öldürülen vücutlardan çıkan buharlara tahammül edemiyorlardı."

Evet... Bizzat hristiyan yazarlardan Kudüs alındığında müslümanların nasıl katledildiğine dair bu gibi yazıları görüyoruz.

Peki yahudilerin Filistin'de yaptıkları nedir? Bunların ne yaptığını söylersen abartmış olmazsın. Yahudiler Filistin'e hristiyanlarla anlaşma yaparak girdiler Hz. İsa'nın doğduğu şehir olan Nasıra kentinde hristiyanlarla anlaşarak müslümanları öldürdüler.

Yahudiler Filistin'e girdiklerinde hiçbir hristiyana dokunmadılar, sadece müslümanları öldürdüler.

1967 senesinde yahudiler Filistin'in batı yakasındaki hristiyan kenti olan Birzeyt'te ve Beytilahm'de hristiyanlar ellerindeki övücü pankartlarla yahudileri karşıladılar ve onlara "hoş geldiniz" dediler. Yahudileri "kâfir müslümanların elinden Hz. İsa'nın kabrini kurtaranlar" diye isimlendirdiler.

Gençler! Yahudilerin memkeletimizde ettikleri fesad yuvalarını unutmayın sakın. Masonluk yuvaları, masonluk teşkilatı, Rofprien ve Lions kulüpleri... Onlar bu fesat yuvalarına İslâm aleminin ileri gelenlerini ve idarecilerini alırlar. O bakımdan memleketin işlerini yürüten insanlar, bürokratlar, ordu komutanlarının çoğu masonluğa mensupturlar, onların localarına bağlıdırlar. Masonluk ise yahudiliğin bir maskesidir. Yahudiler bu maskeyi kullanarak yaldızlı sloganlarla insanları kandırırlar. Kardeşlik... Eşitlik... Özgürlük.... Bunlardan dem vururlar. Zaten masonluğun üçlü sloganı budur. Ne yazık ki birçok Arap devleti bu üçlü sloganı kopye etmişler, bazen bir kelimesini değiştirerek sosyalizm, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen Allah, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen kral, eşitlik ve hürriyet demişler, bazen de vatan, eşitlik ve hürriyet şeklinde sloganlar atmışlardır. Evet bu kutsal gördükleri üçlüyü nedense bırakamamışlardır. Bugün ülkemizde Kudüs locası bulunmaktadır. Bakarsınız ki filan prensin locası, filan kralın locası, falan mahallenin locası şeklinde isimler takarlar. Onlardan herhangi biri aksırdığında dahi hemen ona; "geçmiş olsun" derler. Ürdün masonlar locası kaybettikleri falan büyük üyeleri için taziyelerini belirtiyor, derler.

İnanır mısınız Ürdün istihbaratının İslâmî faaliyetlerden sorumlu olan masasında bir kişi beni çağırdı ve bana;

- "Sen masonluktan ne istiyorsun?" dedi. Ben de ona dedim ki;

- "Çünkü onlar yahudi". O da;

- "Kardeşim, sesini kes, üniversitede öğretime devam et ve sus" dedi. Ben de dedim ki:

- "Ben ne yahudiler hakkında ne de onların uşakları hakkında konuşmaktan susmayacağım." O da dedi ki:

- "Seni üniversiteden atarız." Ben de dedim ki:

- "Atın!"

Görüyor musunuz, bana masonluğa karşı konuşmamamı, susmamı söylemeye cesaret ediyor.

Evet milletin ileri gelenlerine masonluk hakkında gizli şekillerde konferanslar veriliyor. İleri gelenlerin masonluğa çekilmeleri planlanıyor.

Rotary klüpleri... Dünyadaki Rotary kulüplerinin genel başkanı zannediyorum İngiliz asıllı birisi... Petrol devletlerinden biri olan Kuveyt'te bu adam televizyondan bir konuşma yapıyor ve şöyle diyordu: "Falan, filan Arap emirleri ve idarecileri hepsi de benim öğrencilerimdir." Bu açıklamaları televizyonda yapıyordu. Körfez ülkelerindeki emirlerin kendisinin birer talebeleri olduğunu açıktan söylüyordu! Mısır'da yahudi Rotary kulüplerinin başkanı da aynı şeyleri söylüyordu. Mason demek "hür ustalar" demektir. Bunların rozetleri pergel ve gönyedir. Bu nedenle bazı masonların yüzüklerinin kaşında pergel ve gönye işaretleri vardır. Gönye ve pergeli rozet edinen bu masonlar Mescid-i Aksa'yı yıktıktan sonra üzerine Hz. Süleyman'ın heykelini yapmayı hedeflemektedirler. Bu nedenle kendilerine "hür ustalar" ismini vermişlerdir. Yani Mescid-i Aksa'yı yıkıp üzerine Hz. Süleyman'ın heykelini yapacak hür ustalar ve onların zihniyetini taşıyan insanlar demektir. Masonlar belli bir dereceden sonra Hz. Süleyman'ın heykelini tekrar iade edeceklerine dair yemin ederek derece alırlar.

Yahudiler de Hz. Davud'un neslinden birinin gelip bu heykel üzerine oturacağını ve dünyaya hükmedeceğini hayal ederler. İşte bu nedendir ki bugün çeşitli sebeplerle Mescid-i Aksa'nın altını kazıyorlar. Bundan maksat kazı işlerini yürütmek değil. Asıl maksat Mescid-i Aksa'yı yıkıp böylece Hz. Süleyman'ın heykelini tekrar yapmaya bir yol bulmaktır. Çünkü yahudilere göre Mescid-i Aksa'nın Hz. Süleyman'ın heykeli olduğu kanaatindedirler. Gerçekten Mescid-i Aksa'yı yapan Hz. Süleyman'dır. Yeryüzünde Allah'a ibadet için yapılan ilk ev Kâ'be'nin bulunduğu Mescid-i Haram'dır, daha sonra ise Mescid-i Aksa yapılmıştır.

Sahih bir hadiste belirtildiğine göre bu ikisinin yapılışı arasında kırk yıl vardır.

Mescid-i Aksa'nın Yıkılması İçin 70.000 \$ Teklif Ediliyor

Amerika mason locaları başkanı Filistin batı yakası vakıflarından sorumlu Şeyh Hilmi el-Mukteseb'e haber gönderiyor ve; "bize Mescid-i Aksa'yı yıkmamız ve yerine Süleyman'ın heykelini dikmemize müsaade etmeniz için size 70.000 dolar teklif ediyoruz. Bu 70.000 dolar ile bu Mescid-i Aksa'yı tekrar Filistin'in doğu yakasında bir yere inşa edebilirsiniz..." diyordu.

Bu zavallılar Mescid-i Aksa'yı bir binadan ibaret zannetmektedirler. Onun hakikatini anlayamamaktadırlar. Evet! Vazifelerini kusursuzca yerine getirmek için uğraşmaktadırlar...

Ürdün'de devlet kadrosunda yüksek dereceli bir mevki sahibi, bakan olamayışını şöyle anlatıyor: "Bana defalarca gelerek masonluğa girmemi teklif ettiler ve masonluğa girdiğim taktirde bakanlık vadettiler. Bu isteklerini reddederek onlara; "benden yahudi olmamı mı istiyorsunuz?" dedim."

- Ürdün'de Abdülmecit Murtaza isminde birisi vardı. O Ürdün Mason Locaları Kutbu Azamı idi. Aynı zamanda Ulaştırma Bakanı idi. Birçok bakanlıklara masonları doldurdu. Bu Abdülmecid dünyadaki en meşhur beş masondan biridir. Filistinli bir genç gelip vazife ister. Ürdün'de devlet vazifeleri azdır. Oraya gider, buraya gider, iş bulamaz ve nihayet bit pazarından aldığı, üzerinde İngilizce yazılı şekiller bulunan bir ceketle Abdülmecit Murtaza'nın kapısına gelir. Kapısındaki nöbetçiler ona ne istediğini sorarlar. Genç, Abdülmecit Murtaza ile görüşmek istediğini söyler. Kapıcılar da onu içeriye almak istemez ve kovalarlar. Hayli bir mücadeleden sonra genç, bakan Abdülmecit Murtaza'nın yanına girmeyi başarır. Bakanın odasına girdiğinde, bakan onu ayakta karşılar ve büyük bir saygıyla koltuğuna oturtur. Genç son derece şaşırılmıştır. Kapıda kovulan genç şu anda bakanın koltuğuna oturmuştur! Bakanla karşılıklı çay içtikten sonra Bakan Abdülmecit

- "Mesele nedir?" der. Genç:

- "Bir vazife almak istiyorum, birçok bakanlıklara gittim fakat görev alamadım" der. Bunun üzerine Abdülmecid;

- "Biz öyle bir ülkede yaşıyoruz ki büyükleri takdir etmezler. Memleket için faydalı olacak insanları bilemezler," der. Bu gencin lise diploması bulunmaktadır, dolayısı ile onuncu dereceden vazife alabilme yetkisine sahiptir. Abdülmecid bu genci razı etmek için kalem müdürüne; "Sen buna dokuzuncu dereceden memur olarak vazife ver ve bunu Amman çevresi postahanesinin müdürü yap" der. Resmi bir göreve başlayan genç eski elbiselerini atmış ve yeni elbiseler satın almıştır. Eski elbiselerini atarken görevine bu eski elbisenin sayesinde geldiğini bilememektedir! Bir gün ulaşım genel dairesi müdürünü ziyarete gider. Üzerinde yeni satın aldığı elbiseleri vardır. Müdür kendisine:

- "Giymekte olduğun ceketin nerede?" diye sorar. Genç:

- "Allah'a hamd olsun halimiz düzeldi ve onu atarak yeni bir takım elbise satın aldım" cevabını verir. Bunun üzerine genel müdür;

- "Önceki ceketini sen diktirmemiş miydin? O senin tarafından

yaptırılmamış mıydı" der. Genç:

- "Hayır onu çarşıdan satın almıştım" cevabını verir. (Bilmez ki elbisenin üzerinde masonlukta büyük rütbe alan insanların taşıdıkları bir rozet bulunuyor. Ulaşım Bakanı da masonlukta büyük bir mertebe olan bu rozet sayesinde genci direkt dokuzuncu dereceden bir memur olarak vazifelendirmiştir). Genel müdür:

- "O halde sen bu vazifeye layık değilsin. Biz seni dokuzuncu dereceden vazifelendirdik. Bu nasıl olur? Katip gel buraya" der.

Bunun üzerine Filistinli genç;

- "Eğer sen beni bu vazifeden atarsan seni bu memlekette rezil ederim" der. Müdür de ona:

- "Hadi git, defol! İnşallah bir daha geri dönmezsın" der.

Görüyor musunuz bir insan üzerine giydiği ceketle masonluk rozeti bulunursa ona o derece büyük saygı gösteriliyor, takdir edilip vazife veriliyor. Evet... Masonlar İslâm aleminde idareciler üzerinde büyük oyunlar oynamaktadır. Masonluğa girip çıkanlar sorgulanmakta ve cezalandırılmaktadır. Mason birine derece vermek için mason locasında onu adeta öküz gibi böğürtürler.

Onun ellerini kollarını tutarlar, sağına soluna okların ucunu tutarlar. Bu manzara karşısında ona yemin ettirirler.

Doktor Ahmet Hamrut masonlukta yüksek derecelere ulaşırken neler yapıldığını şöyle anlatıyor: "Kişi mason locasına götürülür. Belli bir yere oturturulur. Başının üstündeki bölüme oklar saplıdır. Tevrat'a yemin eder, Kur'an'ı lanetler, Rasulullah (sav)ı lanetler, karşısında bulunan masonun iki ayağına secde eder, her birinde secde ederken Hz. Davud ve Süleyman'ı göz önünde bulundurarak secde ettiğini ifade ederler. Yemin etmek üzere göturdükleri kişinin gözlerini bağlarlar, karşısında bulunan ilgili ona; "Sen kimsin?" der (bu soruyu soranlar göturdükleri kimsenin ellerini ve kollarını tutan mason zorbalardır) o da daha önce kendisine telkin edildiği şekli ile şu cevabı verir:

"Ben körüm, aydınlık aramak için geldim." Onlarda ona: "Aydınlıktan ne kastediyorsun" derler. O da: "Ben sizlerin tekrar heykeli yapmayı istediğinizi işittim, size yardım etmek için geldim" der. İşte bundan sonra masonluğa üye kabul edilir

Evet... İslâm alemindeki küfrün liderleri ve önderlerine yahudiler bunları yaparlar. Kendi evlatlarımızı bize musallat kılarlar. Şairin dediği gibi;

Bu bir plandır, onu yahudiler kurar, Asaletsiz uşaklar da yerine getirir.

31 - 32. AYETLERİN TEFSİRİ

31-Onlar, hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler. Halbuki onlar, ancak "bir" olan ve kendisinden başka ilah olmayan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. Allah, onların koştukları ortaklardan münezzehtir.

32- Onlar, ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek isterler. Kafirler istemese de Allah, nurunu mutlaka tamamlayacaktır.

Yahudiler; "Üzeyir Allah'ın oğludur dediler." Aziz ve celil olan yüce Allah sûreye ehli kitap ile savaşmanın gerekçelerini sayarak başladı. Bu Tebük gazvesine bir hazırlıktır. Çünkü bazı Müslümanların kalplerinde ehli kitap ile savaşma konusunda çekinme olabiliirdi. Çünkü ehli kitap bir dine iman ediyor ve kitapları vardı. Aziz ve Cehil olan yüce Allah bu nedenle ehli kitap ile savaşın gerekçelerini ve sebeplerini sıralıyor. Önce şöyle buyuruyor:

"Kendilerine kitap verilmiş olanlardan Allah'a ve ahiren gününe iman etmeyen, Allah'ın ve Resulü'nün haram kıldığını haram saymayan ve hak dinini din olarak kabul etmeyenlerle, boyun eğip (zillet içerisinde) kendi elleriyle cizye verinceye dek savaşın." (Teybe, 29) Görüldüğü gibi âyet-i kerimede bunlarla savaşmak için üç sebebe zikrediliyor:

- Allah'a ve ahiren gününe iman etmiyorlar;
- Hak dini din edinmiyorlar;
- Allah'ın ve Resulünün haram kıldığını haram kılmıyorlar.

Dördüncü sebebe ise izah etmekte olduğumuz âyetlerden birincisinde zikrediliyor. O da şudur:

"Yahudiler, "Üzeyim, Allah'ın oğludur" dediler. Hristiyanlar, "Mesih Allah'ın oğludur" dediler."

Yahudilere bu ismin verilmesinin sebebi -Allah daha iyi bilir ya- yahudilerin Z. Yakup'un oğullarından Yahuda'ya nisbet edilmelerindendir. Zira Hz. Yakub'un on iki oğlu vardı. On iki oğullarından yahudilerin on iki torunu devam etti. İşte bu on iki torundan birinin dedesi olan Hz. Yahuda'ya isnad edilerek yahudilere "yahudi" denilmiştir. Yahudilerin bir kolu İsrailoğullarının alimlerinden biri olan Üzeyir bin Şarkiy'e'nin Allah'ın oğlu olduğunu iddia etmişlerdir. Rivayet edildiğine göre Kur'an-ı Kerim'de yıkılıp harabe olan bir şehirden geçip oranın tekrar nasıl dirileceği hususunda hayrete kapılan işte bu Üzeyir'dir. Üzeyir Milatdan 570 sene önce, Keldanilerden Buhtun Nasr'ın Kudüs'e girip orayı harabe ettikten sonra Üzeyir Kudüs'e geliyor, cesetlerin sağa sola düştüklerini görüyor, şehrin harabe haline geldiğini izliyor ve kendi kendine; "bunlar öldükten sonra acaba Allah bunları nasıl diriltecektir" (el-Bakara, 259) diyor. Üzeyir'in bu sorusu Hz. İbrahim'in: "Ey Rabbim! Ölülerini nasıl dirilteceksin, bana göster" (el-Bakara, 260) şeklindeki sorusuna benzemektedir.

"Bunun üzerine Allah o kimseyi öldürüp yüz yıl ölü olarak bıraktı. Sonra tekrar diriltti." (el-Bakara 259) Öldürülen bu zatın yanında bir sepet incir, bir bardak üzüm suyu bulunuyordu. Allah bunu yüz yıl sonra tekrar diriltti. "Ve ona: Ne kadar kaldın, dedi. O da: Bir gün veya bir günün bir bölümü kadar kaldım, dedi. Allah da; Hayır sen yüz sene ölü kaldın. Yiyeceğine, içeceğine bak. Hiç değişmemiş. Bir de eşeğine bak. Biz seni insanlara bir ibret olasın diye böyle yaptık. Kemiklere bir bak, onları nasıl bir araya getirip sonra et giydiriyoruz, dedi. Ona Allah'ın kudreti apaçık belli olunca; Artık Allah'ın her şeye kadir olduğunu çok iyi anlıyorum, dedi." (el-Bakara, 259)

Evet âyetinde zikredildiği gibi incirin taneleri bile bozulmamıştı. Halbuki incirin taneleri bir günde dahi bozulmaya müsaittir. Meyve suyu da bozulmamıştı.

Evet rivayetlerin birine göre yahudilerin Allah'ın oğlu dedikleri Üzeyir bu âyetinde zikredilen kimsedir. Başka bir rivayete göre ise Üzeyir şöyle anlatılır: Yahudilerin başlarına çeşitli felaketler gelince âlimler Tevratı yere gömmüşler. Üzeyir de çeşitli yerleri dolaşarak ilim tahsil etmek ister. Bir gün yüce Mevla ona: "Nereye gidiyorsun ey Üzeyir" der. O da: "Yeryüzünü dolaşıp ilim tahsil etmek istiyorum" cevabını verir. Allah da ona bir çok iyi şeyleri öğretir ve Hz. Musa'ya indirdiği Tevrat'ı ona ezberletir. Üzeyir de insanların kafasından silinmiş olan bu Tevratı insanlara öğretmeye girişir. İsrail âlimleri gelir Tevrat'ı gömdükleri yerden çıkarırlar ve Üzeyir'in ezberinde bulunan Tevrat ile aynı olduğunu görürler ve derler ki: "Eğer Üzeyir Allah'ın oğlu olmasaydı Allah ona Tevratı bu şekilde ezberletmezdi." Evet Üzeyir İsrailoğullarının alimlerinden biridir.

Ayet-i kerimede hristiyanların da Meryemoğlu İsa Mesih'in Allah'ın oğlu olduğunu iddia ettikleri zikredilmektedir. Hristiyan kelimesi arapçada "Nasara" kelimesi ile ifade edilmektedir. Hristiyanlara Nasara denilmesinin sebebi ise bunların Hz. İsa'nın doğum yeri olan Nasıra şehrine nisbet edilmelerindendir. Hz. İsa'ya Kur'an-ı Kerim'de Mesih denilmiştir. Mesih'in manası seyahat eden, silik olan, mesh eden, herhangi bir şeyi kendisine süren, silinip giden ve diğer manalara gelmektedir. Bu itibarla Hz. İsa'ya niçin Mesih denildiği hususunda farklı izahlar zikredilmiştir.

- Bazılarına göre Hz. İsa'ya mesih denilmesinin sebebi; yeryüzünde çokça seyahat etmesinden yahut da kendisinin evi bulunmadığından göçebe bir hayat geçirmesindendir.
- Diğer bazılarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi;düz taban olmasından, ayağının altına düz olmasından, ayağının altındaki boşluğun silik olmasındandır.
- Diğer bazılarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesi; onun cüzzamlıları, körleri mesh etmesi neticesinde bu hastaların şifa bulmalarındandır.
- Diğer bir kısım insanlara göre, Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; Hz. İsa vasıtası ile Allah Teala'nın zamanın bir dilimini silip ortadan kaldırmasındandır.
- Başkalarına göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; onun peygamberlere sürülen bereket yağıyla yağlanmasıdır.
- Diğer bir kısım insanlara göre Hz. İsa'ya Mesih denilmesinin sebebi; tekrar yeryüzüne inerek bütün her tarafa hayır ve bereketinin yayılmasındandır. Yine Deccal'a mesih denilmesi de bütün yeryüzünü şerri ile kaplamasıdır, adeta yeryüzünü mesh eder gibi olmuşlardır.

Mesih ve Mehdi İnancı

Bilindiği üzere Meryemoğlu İsa Mesih (as) ahir zamanda yeryüzüne inecek. Başını eğdiğinde ter dökcek, kaldırdığında ise yüzünden nar taneleri gibi ter damlaları yuvarlanacak. Bu indiği zaman mehdi de ortaya çıkmış olacak. Sahihi Müslim'de rivayet edildiği gibi Hz. İsa Şam'ın doğusundaki beyaz minareye inecek, iki elini kendilerine yaslandığı iki meleğin omzuna koymuş olacak, başını eğdiğinde terler akacak, kaldırdığında ise ter damlacıkları yuvarlanarak düşecek, sarı renkli bir elbise giyecek. Hz. İsa, Mesih Deccalı kovalayacak. Mesih Deccal Mekke ve Medine dışında girmediği hiçbir belde bırakmayacak. Abdullah bin Amr bin As'ın rivayetine göre Deccal Kudüs'e de giremeyecek. Medine'nin her giriş kapısının başında bir melek bulunacak, orayı Deccal'ın girmesinden koruyacak. Deccal Medine'ye yaklaşınca yeryüzü sallanacak, Medine de sallanacak. Orada bulunan her alçak, adi insan Medine'den çıkıp gidecek.

Deccal'a Mesih denilmesinin sebebi sağ veya sol gözü silik olacak. İşte bu deccal Medine'ye yaklaşınca bir adam çıkıp onun yanına gidecek ve ona; "ben şahadet ederim ki sen Rasulullah'ın bildirdiği Deccal meşinsin" diyecek. Bunun üzerine Deccal o adamı kesip ikiye biçecek sonra da Allah'ın kudreti ile onu diriltecektir. Adam da Allah'a yemin olsun ki ben senin Deccal Mesih olduğunu iyice kesinlikle bildim diyecek. Bunun üzerine Deccal tekrar o adamı öldürmeye kalkışacak fakat buna gücü yetmeyecektir.

Mesih İsa Peygamber (as) Dimeşk (Şam)ın doğusuna inecek ve Beytül-Makdise, Kudüs'e doğru hareket edecek... O'nun nefesi Mescid-i Aksa'ya kadar ulaşacak, nefesi ulaşan her kafir ölecek.

Beytül Makdise ulaştığında İslâm askeri ile birlikte Mehdi'yi bulacak Hz. İsa imam olup namaz kıldırması için Mehdi geri çekilecek fakat Hz. İsa Mehdi'ye yerinde durmasını imam olarak namaz kıldırmasını emr edecek, böylece Mehdi Hz. İsa'ya da imam olacaktır. Bir hadisi şerifte şöyle garip bir rivayet zikredilmiştir: Meryem oğlu İsa'dan başka Mehdi yoktur. Mehdi ancak İsa Mesih'dir. Bu hadisin ravileri içinde tanınmayan bir ravi bulunmaktadır. Ayrıca ravilerden biri de zayıftır. Bu bakımdan hadis zayıftır. Fakat mütevatir olan hadislere göre Mehdi Hz. İsa'nın dışında bir zattır. O da kıyamete yakın ortaya çıkacaktır.

Kettani, Suyuti ve diğer âlimlerin tesbitlerine göre, Mehдинin geleceği hakkındaki hadisler manevi tevatür derecesine ulaşacak kadar çoktur. Bu mesele Kâ'be baskınında gündeme getirilmiştir. Kâ'be baskını yapan gençlerden birinin adı Muhammed bin Abdullah. Bu genç kendisinin Mehdi olduğunu zannediyordu. Harem baskını esnasında bu genç öldürüldü ve Mehdi olmadığı ortaya çıktı. Böylece bunun haklı olduğunu, Mehdi olduğunu, ordusuyla giderek Kudüs'ü ve diğer yerleri işgalden kurtaracağını düşünenler bu düşüncelerinden vazgeçmiş oldular. Mühim olan bu hadisenin arkasından tekrar Mehdi iddialarıyla ortaya çıkanlar olur korkusuyla âlimleri Katar'da toplayıp Mehdi düşüncesinin aslının varlığı hususunda kongreler yapmaya başladılar. Birçok büyük âlim; "Mehdi diye bir şey yoktur, mehdi hakkındaki hadisler zayıftır" şeklinde beyanatlarda bulundular. La havle vela kuvvete illa billa hilazim.

Halbuki Mehdi hakkındaki sahih hadisler daha önce de belirttiğimiz gibi manen tevatüre kadar çoktur. Mehдинin isminin Muhammed bin Abdullah olacağı, ahir zamanda ortaya çıkacağı, ordu oluşturacağı ve Kudüs'de Hz. İsa'ya imam olacağı sahih hadislerde zikredilmiştir. Evet mehdilik inancı Şiilikten gelmiş değil ehli sünnetin inancında sahih hadislerle dayanılarak tesbit edilen bir inançtır.

Hız. İsa Mehdi'den orduyu teslim aldıktan sonra Kudüs'ün yakınında bulunan ve deniz sahili kentlerinden olan Let şehrinin kapısında Deccalı yakalayacak ve onu orada öldürecektir. Hız. İsa yeryüzünde yedi yıl kalacak daha önce de yeryüzünde otuz üç yıl yaşadığından Hız. İsa'nın yeryüzünde kırk yıl kalacağı rivayet edilmiştir. Bu kırk yıl göğe çekilmeden önceki otuz üç yılı ile yeryüzüne indikten sonraki yedi yılının toplamıdır. Bizim inancımıza göre Meryemoğlu İsa diri olarak göğe yükseltilmiştir. O orada diridir ve yaşamaktadır. Ahir zamanda tekrar yeryüzüne inecek, yedi yıl yaşayacaktır. İşte bu yedi yıl içerisinde yeryüzü bütün nimetlerini bitirecek (yeşertecek), gök de bütün hayır ve bereketlerini yeryüzüne akıtacak, böylece İslâm yeryüzünde kök salacaktır. Yani yeryüzünde müslümanlar rahat rahat gezip dolaşacaklar, kendilerini rahatsız veya tehdit eden her hangi bir kafir olmayacaktır. İşte bütün yeryüzü Hız. Muhammed'in getirmiş olduğu İslâm dinine, Hız. İsa aracılığı ile iman edince Hız. İsa haçı kırarak, cizye almayı kaldırarak, domuzları öldürecektir. Yeryüzünün bereketliliğinden dolayı bir nar bile bir çok insana yetecektir. Hatta bir nar tanesinin bir kişiye yeteceği rivayet edilmiştir.

Diğer yandan Sahih-i Müslimde Temimu'd-Dari isimli sahabiden rivayet edilen bir hadis-i şerife göre ahir zamanda çıkacak olan deccalın yeryüzünde bulunduğu ve belli bir adada yaşadığı zikredilmiştir.

Hristiyanlar; Mesih Allah'ın oğludur dediler...! Bu nasıl olabilir? Buna şaşılır. İbnü'l-Kayyim el-Cezvi'mniğasetü'l-Lehfan isimli eserinde şu şiirleri söylemiştir:

İsa Mesihe tapanlara bir sorumuz var... Anlayabilen varsa cevap versin... İnsanların eliyle ilah öldürüldüğü zaman Öldürülen ilah olabilir mi?

Bu yaptıklarına öldürülen ilah razı olduysa.. Müjdeler olsun onlara çünkü ilah onlardan razı olmuştur.

Yok eğer bu yaptıklarına gazab ettiyse; onların kuvveti ilahın kuvvetini ezmiştir.

İki şeyden bir tanesi: Ya ilah bu yapılanlara razı olmuş ve bunu ödüllendirmiştir. Yahut da gazab etmiş öfkelenmiş ancak gücü buna mani olamamıştır. Onlar ilahtan daha kuvvetli çıkmıştır! Şaşılacak şey vallahi! Sonra İbnü'l-Kayyim (rahimahullah) şöyle devam ediyor:

Öldürdüğünüz ilahı toprak örtünce ya yedi kat gök Ve bütün kainat dua edenlerin duasını işiten Bir ilahdan yoksun mu oldu? Hristiyanlar diyorlar ki İsa öldürüldükten sonra üç gün kabirde kaldı, sonra gök gürültüsü, şimşek çakmaları ile kabirden çıkıp göğe yükseldi ve yeniden diriltildi. Şair de diyor ki:

İsa'nın kabirde bulunduğu üç gün içerisinde gökleri

Ve yeri kim idare ediyordu?

Beşerin dualarına kim cevap veriyordu?

İbnul Kayyim şiirine devamla diyor ki:

Sizin ilah dediğiniz İsa Mesih
Dokuz ay ana rahminde karanlıklar içinde mi kaldı?
O ilah adet görmenin kesilmesinden oluşan
Besinlerden mi gıdalandı?
Sonra da zayıf bir yaratık olarak annesinin karnından
Çıkıp dışarı mı geldi?
Ağzını gıdalara açan bir yavru muydu?
Sonra yiyordu, içiyordu ve
Beşeri ihtiyaçlarını gideriyordu.
Böyle biri nasıl ilahtır?

İbnul Kayyım haç hakkında da şunları söylemiştir:
İsa gerçekten o lanetlenmiş ağaca asıldıysa
Sen o ağacı gördüğün yerde öpme
Ayağının altına al çiğne...
O ağaç Arşın rabbine umursamadan kıyarken
Sen ona nasıl taparsın? Halbuki sen onun düşmanısın
Sen hak olan ilaha asılma aracı olan ve başını kendisine bağlatan
Ağaçların nasıl dostu olabilirsin?
Ve iki ağaç bir ilahı nasıl taşıyabilir?

Ehli Sünnet ve Şiadaki Mehdi İnancının Farkları

Şialarını Mehdi diyerek bekledikleri Muhammed bin el-Hasen el Askeri'dir. Semerra kentinde bir yeraltı dehlizine girip gizlendiğini ve ahir zamanda tekrar çıkacağına inanmaktadırlar. Bu şiielerin on ikinci imamıdır. Mehdi, zanlarınca ehli beytten olacaktır. Şia; bu Mehdi çıkıncaya kadar hiç hareket edilmeyecek hiç kimse öldürülmeyecek ve Mehdi çıkıncaya kadar beklenilecek inancındaydı. Humeyni gelerek bu görüşü değiştirdi ve Mehdinin vekilinin olması caizdir nazariyesini çıkardı. Buna göre Humeyni Mehdinin vekilidir. Bu düşünceden sonra İran Şahı Rıza Pehlevi tahtına karşı ayaklandılar ve onun tahtını yıktılar. Daha sonra Humeyni, Irak'ın İran sınırını işgal etmesi ile İran halkının Irak'a karşı savaşmasını emretti... Şia Humeyni'yi Mehdinin vekili olarak kabullenmişti. Bu nedenle Humeyni'nin söyleyeceği her söz masumdur. Hata ihtimali taşımazdı. Çünkü imamlar masumdular... Onların vekilleri de masum olmalıydılar. Onların ağızlarından çıkan her söz doğru kabul edilir ve hükmü kaldırılamaz, değiştirilemezdi. Şia, mehdinin vekili olan Humeyni'nin emri ile savaşa başladı... Gerçekten bu nazariye şia'yı harekete geçirdi. Bu nazariye ile birlikte şia fıkhiına sokulan velayetü'l-fakih anlayışı Şahı kovmaya yeterli olmuştur ve şiaların her yerde savaşa girmelerine sebep olmuştur.

Şia küçümsenemez bir topluluktur. Akideleri şهادettir. Aşure gününde veya İran sınırları dahilinde öldürülenler şehiddir. Bu nedenle Humeyni; "Biz bu savaşta Irak'a karşı yüz bin asker istiyoruz" diyordu. Şiilerden iki yüz bin kişi gönüllü geliyordu. Bu nedenle İran ordusu Irak ordusunu sınırlarından çıkarttı, tankların birçoğunu yaktı, Irak tanklarından İran sınırından geçip de kurtulabilen çok az olmuştur. Savaş çok şiddetli ve çok tehlikeliydi. Savaş İran'ın lehine seyretmektedir.

Bizler Saddam'ın kâfir olduğuna, İslâm'ın dışında bulunduğuna tüm kalbimizle inanıyoruz. Ancak Humeyni'nin küfrüne hükmetmiyoruz. Sahabelere dil uzatması nedeniyle onun bid'at ehli olduğuna hükmetmiyoruz.

Abdullah Azzam'ın ders halkasında bulunan bir genç Humeyni'nin "İslâm Fıkhiında Devlet (el-Hükümetil İslamiye)" adlı eserinin elli ikinci sahifesinde zikredilen şu bölümü hatırlatır:

"Bizim imamlarımızın öyle mertebeleri vardır ki oraya ne nebiyi mürsel (gönderilmiş peygamber) ne de meleki mukarrab erişebilir. Onlar kainatın zerrelerinde diledikleri gibi tasarrufta bulunurlar ve ancak istedikleri yerde ölürler."

Ve der ki: Humeyni hakkında ne diyorsunuz?

Abdullah Azzam şu cevabı verir:

"Ben o kitabı okudum fakat bu ibareleri hatırlamıyorum eğer bu ibareler gerçekten Humeyni'den sadır olduysa şüphesiz tehlikelidir. İmamlar kainatın zerrelerinde diledikleri gibi tasarrufta bulunacaklar ve ancak istedikleri yerde öleceklermiş, böyle bir iddia Allah daha iyi bilir amma kişinin itikadını bozar.

Saddam Michel Aflek için şunları söylemiştir:

"Ben önder üstadın önünde bir saat veya birkaç saat oturduğumda gelecek altı ay için manevi ilham alıyorum." İşte bu kâfirliktir, insanı dinden çıkarır. Sonra herhangi bir Baas Partisi'ne mensub olan insan kişileri o partiye çağırıyor, onun düşüncelerini yayıyor, Baas Partisi'nin İslâm'ın alternatifi olduğunu zannediyor veya buna inanıyor ve Arap milliyetçiliğinin Arapları birleştirecek ortak nokta olduğuna kanaat getiriyor, Arap milliyetçiliğinin bu hususta İslâm'dan daha iyi olduğunu zannediyorsa bu insan dinden çıkmıştır. Tabi ki Baas partisi mensupları Araplığın böyle olduğu kanaatindedirler. Nitekim Şam radyosunda şunları söylemişlerdir:

"Ben Baas Partisinin Rabbim olduğuna, onun hiçbir ortağı olmadığına, Araplığın dinim olduğuna, onun dışında ikinci bir dinim olmadığına iman ettim." Baasçılar "Araplık bizim dinimizdir, biz Arap milliyetçileriyiz" derler. Diğer Arap kavmiyetçileri de Baas partisine mensup olanlar gibidir. Onlar da Araplığı kendilerine din edinmişlerdir. Bu hususta Mahmud Timur şöyle demiştir: "Her dönemin peygamberliği vardır. Bu çağın peygamberliği de Arap milliyetçiliğidir. Bir Arabın, müslümanın Kur'an'a iman ettiği gibi Araplığa iman etmesi gerekir." İşte bunları söyleyenler kâfirdir. Saddam çevresine Baasçılardan çıkarıcı bir güruhu toplamış, onlar da ona davul çalıp el çırpınışlardır. O da bazılarını yükseltip belli makamlara koymuş, diğerlerine belli bakanlık teslim etmiş, başkalarına partinin şairleri demiş, bir başkasını kah- raman diye vasıflandırmış, bazılarını üniversite idaresini peşkeş çekmiş. Öyle ki Şakik el-Kemali isimli şair şu şiirini söyleyecek kadar adileşmiştir:

"Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde

Ne kadar yücedir.

O Allah'ın yüzü gibidir.

Çevreye azamet saçar"

Şimdi siz bunları müslüman sayıyor, şiieleri kafir mi sayıyorsunuz? Hayır şiielerden önce bunlar kâfirdir. Şiiler aleyhinde konuşan kimse önce Baas partisini anlatsın. Anlıyor musunuz?

Gerçekten bizler, Humeyni'nin zalim Şahı devirip de İslâm inkılabını kurduğunda, çok sevinmiştik. Ürdün'de büyük törenler yaptık, bildiriler yayınladık, Humeyni'nin zaferini kutlayan nutuklar attık, Humeyni yönetime geldiğinde "biz İslâm devletini kuracağız Kur'an ve Sünnet ile, Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali'nin uygulamaları ile hükmedeceğiz" diye ilan etti. Bizler bu ilan ile gerçekten çok sevindik. Çünkü Humeyni İslâm adıyla gelmişti ve

İslâmı devlet yapmıştı. Amerika'nın, bölgedeki polisliğini yapan tahtunu rezil etmişti. İslâm dünyasındaki masonların lideri olan şah Rıza Pehlevi'yi sürmüştü. Bunlardan dolayı çok sevindik. Fakat İran, Suriye İslâmî Hareketine karşı Hafız Esad'la birlikte oldu. Evet, İslâmî Hareketler Humeyni'yi tebrik etmesine rağmen İran'ın tavrı bu olmuştur..! İran'da inkılap gerçekleştiğinde tüm İslâmî Hareketler sevinmişti. Destekleyici hutbeler ve konuşmalar yapılmıştı. İslâmî Hareketler bu konuşma ve sevinçlerinden dolayı kendi ülkelerinde zor duruma düşmüşlerdi. Örneğin Ürdün'de İhvan-ı Müslimin Humeyni ile birlikte İran İslâm inkılabını desteklemelerinden dolayı devletin baskısına maruz kalmışlardı. Aynı hal Mısır İslâmî Hareketleri için de geçerliydi. Mısır'da İslâmî Hareketler İran'la birliktelik ve sevgi içeren yazılarından dolayı aynı zulme maruz kalmışlardı. İhvan-ı Müslimin liderleri İran'a giderek Humeyni'yi tebrik etmişlerdi. Ne yazık ki bunların mükafatları onların isimlerinin İran gazetelerinde "Amerikan uşakları" diye neşredilmesi oldu! İhvan-ı Müsliminin liderlerinin isimlerini tüm dünyaya bu şekilde ilan ettiler. Bundan daha da kötüsü Suriye İslâmî Hareketi, Hafız Esad'ın zulmü başladığında Humeyni ile gizli bir görüşme yaparak Hafız Esad'ın Suriye

ihvanından elini çekmesini, keyfi tutuklamalara, zulme, işkencelere, ve kadınlara tecavüzlere son verilmesini istemesini talep ettiler. Bu gizli görüşmede konuşulanların tamamı kasetleri ile birlikte daha sonra İran yönetimi tarafından Hafız Esad'a verildiği görüldü. La havle vela kuvvete illa billa hil aliyyl azim.

Ehli sünnetteki mehdi inancı Şiadaki mehdi inancından tamamen farklıdır. Buna iyice dikkat edilmesi gerekir. Hakikaten Hz. Ali (ra)'yi ilahlık derecesine çıkaran Abdullah bin Sebe yahudisinden bu yana Şia'nın fırkalarının bazısının arkasında yahudiler olmuştur. Hz. Ali (ra) zamanında bir takım insanlar çıkarak Hz. Ali'ye secde etmişlerdir. Bu hali gören Hz. Ali: "bu ne!" diye sorduğunda Onlar: "Sen bizim ilahımızsın" cevabını vermişlerdi. Bunun üzerine Hz. Ali onların ateşte yakılmasını emretti ve onları öldürdü.

Şia Irak'ta yayılmıştır, çünkü Irak hayır beldesidir. (Yani hayır gibi gözükten fesatlar yuvasıdır). Tüm İslâm dünyasına hayırlar oradan dağılırdı. Tüm fırkaların tamamı orada zuhur etmiştir. Şia, Hariciler, Mutezile, Mürcie, Kaderiye, Cebriye, Muattala, Basiye, tamamı Irak'ta ortaya çıkmıştır. Bunların beşiği Irak olmuştur. La havle vela kuvvete illa billah.

Rasulullah (sav)'in şu buyruğunda olduğu gibi: "Orada sarsıntılar ve fitneler olacaktır." Rasulullah (sav):

- "Ey Allah'ım Şam'ımızı ve Yemen'imizi bize mübarek kıl"

buyurmuştu. Sahabeler;

- "Ey Allah'ın Rasulü Necd bölgemiz için de söyle" dediler. Rasulullah (sav) yine;

- "Ey Allah'ım Şam'ımızı ve Yemen'imizi bize mübarek kıl"

dedi. Tekrar Sahabeler üçüncü defadan sonra;

- "Necidimiz için de dua et" dediler: Rasulullah (sav) da onlara:

- "Orada sarsıntılar ve fitneler olacaktır" buyurdu.

Evet Necid... Araplar, Arap Yarımadası'nın doğu bölgesinin tamamına Necid ismini verirlerdi. Necid kentinden Irak'a kadar olan bölgenin tamamı Necid diye isimlendirilirdi. Gerçekten Raslullah (sav)'in buyurduğu gibi Irak'ta sarsıntılar ve fitneler ortaya çıkmıştır. Yüce Allah'tan Irak'ı ve ehlini temizlemesini niyaz eyleriz. Oraya rahmet gözüyle bakmasını niyaz eyleriz. Şu anda Irak tamamen harab olmuş durumda. Çünkü hiçbir âlim, hiç bir mütefekkir, hiçbir salih insan kalmamıştır. İnsanların tamamı ya helak olmuşlar veya hicret etmişlerdir. Caddeye gittiğiniz zaman yollarda erkek bulamıyorsunuz. Tamamı kadın, erkeklerin birçoğu savaşlarda öldürülmüş, caddeler başından sonuna kadar tamamen bu musibetlere maruz kalmış, son olarak ta iki yüz elli tane müslüman İslâmî örgüt adıyla tutuklandı. Tutuklananlar genellikle Irak'ta öldürülmektedirler.

Lisede okuyan dört genç sanırım ki en büyükleri lise son sınıfta veya üniversitenin birinci sınıfında ismi Şad es Samerrai. Bu gencin ve arkadaşlarının Afganistan için yardım topladığı ortaya çıkaran Irak istihbaratı bunu ve dört arkadaşını hapsetmişler sonra bunları idam etmişlerdir. Neden? Çünkü Afganistan cihadı için yardım topladılar.

Irak içişleri bakanı veya genel emniyet amiri Nazım Kezzar; -ondan Allah'a sığınırız, şeytandan Allah'a sığındığımız gibi ondan da Allah'a sığınırız - birçok insanları işkence ile boğazlamıştır. Nazım Kezzar'ın işkence odasında sülfirik asit dolu bir havuz varmış. Kendisine muhalefet eden veya işkence neticesinde öldürmeye karar verdiği kimseyi sülfirik asit dolu havuza atar ve o kimsenin eti ve derisini eritir, sülfürük asite dönüştürmüştü.

Bir defasında caddede iki kişi tartışır. Neticesinde polis bunları tutuklayarak emniyet amiri Kezzar'a götürür. Devlet, Nazım Kezzar ile halkın kalbine korku salmak istemektedir. Nazım Kezzar getirilen gençlere;

- "Haklı olan kimdir?" der. Her ikisi de kendisinin haklı olduğunu söyleyerek diğerinin haksızlığına yemin eder. Nazım Kezzar birisine;

- "En yüce Allah adına yemin ediyor musun" der ve o da;

- "Evet en yüce olan Allah adına yemin ediyorum" der. Bunun üzerine;

- "Kur'an üzerine yemin ediyor musun" der. O da;

- "Evet ederim" der. Bunun üzerine Nazım Kezzar;

- "Sen abdestli misin?" der. Genç;

- "Hayır" der. Bunun üzerine;

- "Gel önce bir abdest al" der ve her ikisini de alarak mavi bir sıvı bulunan havuzun yanına götürür. Çünkü buradaki sıvı sülfirik asitir. Rengi tam mavidir. Yemin ettirilmek istenen genç abdest almak için havuzun kenarında durur, Nazım Kezzar onu havuza iter. Ve orada eritip buharlandırır. Sonra diğer gence; "hadi sen git,öyle görünüyor ki sen masumsun, ben seni affettim" der. Ve bunu serbest bırakır. Ta ki gördüğü manzarayı anlatsın ve insanlara korku salsın. Mühim olan bu tür işkenceleri insanlara reva gören

Saddam hakkında ona yağcılık yapan Şefik el-Kemal'in şu şiiridir:

"Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde

Ne kadar yücedir.

O Allah'ın yüzü gibidir.

Çevreye azamet saçar"

Böyle bir övgüyü yapan dilin akıbeti ne oldu biliyor musunuz?

Irak ile İran savaşı başladığında Irak'tan bir heyet Humeyni'ye savaşı durdurmasını talep etmek için yola çıkar. Humeyni heyettekilere

- "Teklifinizi bir şartla kabul ederim. O da; Saddam'ın yönetimden indirilmesidir" der. Heyetteki bazı Baas partililer;

- "Saddam vatan uğrunda birçok şeyi feda etmiştir. Bunu da vatan için feda edebilir" der. Bunu diyenlerin arasında Şefik el-Kemali de vardır. Daha sonra Saddam onların bu ifadesini duyar ve Şefik el Kemali'yi çağırarak ona;

- "İşittim ki sen böyle böyle demişsin.." der. O da;

- "Evet sen bizim reisimizsin, bize fedekarlığı sen öğrettin. Bende böyle dedim" cevabını verir . Bunun üzerine Saddam;

- "Dilini uzat" diye emreder. Şefik el Kemali dilini uzatır ve Saddam da makasla onun dilini keser. Evet; "Ey Saddam senin kutsal yüzün bizim nezdimizde ne kadar yücedir" diyen dilin akıbeti işte bu olmuştur... Yüce Mevla bu gibi insanlar hakkında şöyle buyurmuştur:

"Sakın Allah'ı o zalimlerin işlediklerinden habersiz sanma, onların azablarını ancak gözlerin dehşetle yerinden fırlayacağı bir güne erteliyor." (İbrahim, 42)

"... Kötü tuzağın zararı ancak onu kurana dokunur..." (Fatır, 43)

Şa'râvî Cuma, Mısır İçişleri Bakanı idi. Bu kişi Müslüman Kardeşlerden tutukluları cezalandırmak için onlara meyve verilmesini yasaklamıştı.

Bir gün Muhammed Kutup, hapisanede yedi yıl kaldıktan sonra yine aynı hapisanede kalan kız kardeşini ziyaret etmek için cezaevi müdüründen izin istedi. Muhammed Kutub'un bu isteğine cezaevi müdürü; "Maalesef buna izin veremeyeceğim, çünkü İçişleri Bakanlığının açık emri var; "Muhammed Kutup kesinlikle kız kardeşini ne sağ ne de ölü olarak göremeyecek" diye..."

Muhammed Kutub'un bu talebinden henüz daha bir yıl geçmeden İçişleri Bakanı Şaravi Cuma görevden alınır ve hapsedilir. O tarihlerde Hamide Kutub ve kardeşi Muhammed Kutub cezaevinden çıkmışlardır.

Şaravi Cuma'nın hanımı meyvalarla birlikte onu ziyaret için cezaevine gelir. Hapishanenin girişinde gardiyan;

- "Bu ne?" diye sorar. Kadın;

- "Kocam Şaravi Bey için getirdiğim yiyecek vs. eşyalar" cevabını verir. Gardiyan;

- "Kocanız Şaravi Bey mi?" şeklinde sorar. Kadın;

- "Evet kocam Şaravi Cuma'dır" der. Gardiyan; '

- "Kocanız bir kanun çıkarmıştı. Buna göre tutuklu ailelerinin hapishaneye meyva göndermeleri yasaklanmıştır. Ben kocanızın hapishanede olmadığı dönemde bir bakan olarak ona itaat ediyordum. Şimdi de ona hapishanede iken itaat edeceğim. Vallahi o meyvelerden bir tanesini bile tadamaz" cevabını verir. ".... Kötü tuzağın zararı ancak onu kurana dokunur..." (Fatır, 43)

"Sakın Allah'ı o zalimlerin işlediklerinden habersiz sanma, onların azablarını ancak gözlerin dehşetle yerinden fırlayacağı bir güne erteliyor." (İbrahim, 42)

Şemsi Bedran...

Bu kişi Mısır istihbarat başkanı idi. Daha sonra Milli Savunma bakanı oldu. Müslümanlara yaptığı işkencelerle meşhurdur. Bu zat Enver Sedat tarafından hapsedilir, hücreye konur. Ve kendi kendine şöyle der: "Ey Seyyid Kutup. Allah sana rahmet etsin. Herhalde seni koyduğumuz hücre bizim içinde bulunduğumuz bu hücredir."

Evet... Şemsi Bedran'a işkence yapmaya gelen polisler ona şunu söylüyorlardı: "Efendim kusura bakma, işkence etmeyi sen bize öğrettin." Şemsi Bedran hapishaneye girdiği ilk gece neredeyse öfkesinden patlayacaktı. Çünkü tüm gece boyu aynı hapishanede tutuklu olan Müslüman Kardeşler mensupları tekbir getiriyorlar ve diyorlardı ki: "Şemsi Bedran, Şemsi Bedran. Askeri cezaevine hiç girer mi" Ve tekbirlerinde şöyle diyorlardı: "La ilahe illallah el hükmü lillah vahidil kahhar (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. Egemenlik, hükümlanlık yalnız kahredici olan tek Allah'a aittir."

"Allah emrinde galiptir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Yusuf, 21)

Tekrar konumuza dönelim. Saddam Baas partisine mensub olanları dünya çıkarları için çevresinde toplamıştı. İran-Irak savaşı olunca Baasçılar kurşunla karşı karşıya geldi. Sınırdaki ölümü gördüler. Bu nedenle gerisin geri kaçtılar. Çünkü onlar Baas Partisi'ne sırf dünya metarı için gelmişlerdi, ölmek için gelmemişlerdi. Bu nedenle Baas Partisi Hz. Hüseyin'in şehadeti düşüncesi üzerine kurulmuş bir itikada sahip olan şiiler önünde mukavemet gösteremedi.

(Sohbeti dinleyenlerden birisi soruyor);

Soran: - Afganistan içerisinde bulunan şiiler kendi bulundukları yerden geçen mücahit kabilelerinden vergi alıyor mu?

Azzam: Afganistan içerisindeki şiiler Bamyân bölgesinden veya diğer hakim oldukları yerden geçen mücahid kabilelerinden vergi alıyorlar. Buralardan geçen mücahit kabileleri ya silah veya mal veya benzeri türden vergiler ödemek zorundadırlar.

Soran: Nuristan' da da bu şekilde mi?

Azzam: Nuristan halkı iyi insanlardır. İnkılaptan sonra Nuristan devleti; Suru'r (eski devlet başkanı) küfrünü ilan etti ve onunla savaşılmaya başladılar. Allah'a hamd olsun biz Nuristan'lı kardeşlerimizin tağuta karşı bu konumlarından dolayı sevinçliyiz. Bizler üç veya dört yıldan beri bu hükümete karşıydık ancak son yıl Surur'un kâfir olduğu ilan edildi ve etrafındaki komünistlerle birlikte ülkeden kovuldu. Örneğin Muhammed Kasım, Vezir Şah, Velih Şah, Vezir Han ve Gari Hamid gibi komünist liderler ülkeden kovuldu ve devlet komünistlerden arındırıldı. Bu insanların Nuristan devletinde yer almaları bizimle onlar arasında ihtilafa neden olmaktaydı. Allah'a hamd olsun şu anda bu komünistlerle savaşılmaya başladılar. Allah'ın izniyle mücahid kabilelerine özellikle de yardım kabilelerine yollar açılacaktır.

Şimdi izah etmekte olduğumuz 31. âyete tekrar dönelim: Yüce Mevla buyuruyor ki:

"Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesihî kendilerine rab edinmişlerdir" (Tevbe, 31) Ondaki önceki âyette ise yüce Mevla şöyle buyurmuştu:

"Yahudiler, "Üzeyir Allah'ın oğludur" dediler; Hristiyanlar da "Mesih Allah'ın oğludur" dediler. Bu, onların kendi ağızlarıyla geveledikleri sözleridir..." (Tevbe, 30) Sözlerin ağızdan çıktığı malumdur. Ancak buna rağmen şanı yüce Allah te'kid olarak; "Bu onların ağızlarıyla geveledikleri sözleridir" buyurmaktadır. Ve dilleriyle söylemiş oldukları bu sözlerini "...kendilerinden önceki kâfirlerin sözlerine benzetiyorlar." Âyet-i kerimde geçen "yudahiun" kelimesinin manası benzetirler manasına gelen "yüşâbihun" kelimesi ile eş anlamdadır. Âyet-i Kerimde Hz. Üzeyir'in Allah'ın oğlu diyen yahudilerin ve Hz. İsa'ya Allah'ın oğludur diyen hristiyanların bu sözlerini önceki kâfirlerin sözlerine benzedikleri zikredilmektedir. Önceki kâfirlerden maksat Arap müşrikleridir yahut da diğer kâfirlerdir. Çünkü Arap müşrikleri de Lat, Uzza ve diğer üçüncüleri olan Menat'ın Allah'ın kızları olduklarını söylüyorlardı. Bu husus Necm Sûresi'nde şöyle beyan edilmiştir:

"Ey kâfirler. Erkekler sizin de kızlar Allah'ın mı. Öyleyse bu insafsızca bir taksimdir. " (Necm, 21-22) Başka bir âyette de şöyle beyan edilmektedir:

"Rahman'ın kulları olan melekleri de dışı saymışlardı. Onların yaratılışlarına şahit mi olmuşlardı. Onların bu şehadetleri yazılacak ve sorguya çekileceklerdir." (Zuhruf, 19)

Görüldüğü gibi Yahudiler ve hristiyanlar bu sözleriyle kendilerinden önceki kâfirlere ve onların sözlerine benziyorlardı. Bu nedenle Allah Teala onlar hakkında;

"Allah onları kahretsin..." buyurdu. (Tevbe, 30) Kur'an-ı Kerim'de geçen "Kâtele" veya "Kutile" kelimeleri "iane: lanet etsin" veya "lanet olsun" manalarıdır. Bu nedenle âyet-i kerimde "Allah onları katletsin" buyurulmaktadır. Bunun manası "Allah onlara

lanet etsin" demektir. Peygamber efendimiz bir hadisi şerifinde: "Bir adama lanet edimesi onu öldürmek gibidir" buyurmuşlardır. Yine Rasulullah (sav) sahibi tarafından lanetlenen bir deve hakkında şöyle demiştir: "O deveye binmeyin çünkü o lanetlenmiştir." Aslında lanet çok ağır bir sözdür. Birine hitaben söylendiğinde bu lafız semaları ve yeri dolaşır daha sonra semalar ve yerler onu reddeder sonra da lanetlenene geri döner. Eğer bu kimse lanete müstahak ise ona biner yoksa lanet okuyan kimseye geri döner. Lanet okumak az bir mesele değildir. Çünkü lanet Allah'ın rahmetinden kovulmaktır. Âyet-i kerime; "Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesih'i kendilerine rab edinmişler" buyurulmaktadır. (Tevbe, 31) Daha önce Adiyy bin Hatem'in boynunda haç olduğu bir halde Rasulullah (sav)'e gelerek müslüman olduğunu ve Allah Rasulünün de ona: "Bu putu at" buyurduğunu bunun üzerine onun da haçı attığını zikretmiştik. Adiyy bin Hatem şöyle diyor; "Rasulullah (sav)'i Tevbe Sûresi'ni okurken işittim; "Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu Mesih'i rab edinmişler" âyetini okuduğunda "ya Rasulullah biz onlara tapmazdık" dedim. Rasulullah (sav)'de; "Evet! Onlar haramları helal, helalleri de haram kılarlardı. Ve onlar da bunlara itaat ederlerdi. İşte onların haham ve rahiplerine ibadeti budur" buyurdu." Bir diğer rivayette ise Rasulullah (sav) "Haham ve papazlar onlara haramları helal kıldılar, onlar da onu helal kabul ettiler. Helalleri de haram kıldılar. Onlar da onun haramlığını kabul ettiler. İşte onların haham ve papazlara ibadetlerinden maksat budur" buyurdu.

Biz daha önce bu meselenin tehlikeli bir mesele olduğunu, modern çağımızda İslâm ümmetinin içine düşmüş olduğu en büyük şirkin bu olduğunu söylemiştik. Bu da insanları yeryüzünde Allah'ın indirdiği dışında kanun koyan tağutlara taptırmak ve onlara itaat ettirmek meselesidir. Bu afet ve bu felaket İslâm ümmetine ilk defa Napolyon Bonapart'ın Mısır'a girmesinden sonra gelmiştir. Sonra Fransızlar Muhammed Ali Paşa'yı kendilerinin bir uşağı olarak bölgeye yerleştirdiler ki hissedilmeksizin yavaş yavaş bölgeyi kâfirleştirsinsinler.

Bu planın bir devamı olarak Muhammed Ali Paşa Fransa'ya öğrenciler gönderdi. Muhammed Ali Paşa'nın doktor Calub isminde Fransız bir müsteşarı vardı. M. Ali Paşa'nın Fransa'ya gönderdiği öğrencilerden biri de Rıfaa et-Tahtavi idi. Bu Paris'e gitti, dans etmeyi öğrendi, sarık cübbeyi attı, takım elbise giydi. Mısır'a dönünce de Paris Hatıraları'nda "net altınlar" manasına gelen "Tahrîsu'l-İbîsfi Telhisib Paris" isimli eserini yazdı. Eserinde Paris'teki dansları ve ona hayranlığını zikreder. Bu zat Muhammed Ali Paşa'yı Fransız kanununun tercüme edilmesine dair ikna etti. Muhammed Ali Paşa Fransız kanununu tercüme ettirip Mısır'da İslâm ümmetine uygulamaya başladı. Fakat bunu hissettirmeden tedrici bir şekilde yaptı.

Mesela Muhammed Ali Paşa ve Rıfaa et-Tahtavi camilere, Ezher'e, dini medreselere hiç dokunmadılar. Onlar bu halleri ile adeta bir saati alıp içinden teker teker parçalarını çıkarıverdiler. Saatin kadrını ve dış parlaklığı kof bir şekilde kalıverdi. Fakat saat de bitmişti. Evet bunlar bölgede İslâm'ı madde madde, parça parça çözüp kaldırdılar. İslâm'ın Medeni kanun kısmını kaldırıp yerine Fransız Medeni kanununu, Ceza kanunu kısmını kaldırıp yerine İtalya veya İsviçre kanununu, başka kanunlarının yerine de Alman kanununu koydular. Böylece ortaya dışardan ithal edilmiş yepyeni bir din çıkmış oldu. Evet camiler mevcut, namazlar kılınıyor, oruçlar tutuluyor fakat insanlar öyle bir akıma kapılmışlar ki hiç haberleri yok.

Mehmed Ali Paşa bu kanunu tatbik etmek istediğinde bazı âlimler ona karşı çıktılar. Son dönem âlimlerinden de onlara karşı çıkanlar bulundu. Mesela hadis âlimi olan Ahmed Muhammed Şakir bu kanunlar hakkında şunu söylemiştir: "Bu kanunlar çağdaş yasak kanunlarıdır." Yani Cengiz Han'ın Bağdat'ı fethinden sonra orada tatbik ettirdiği el-Yasak kanunları gibidir. Cengiz Han bunları tatbik ettirmekte zorlanmıştı. Âlimler ona karşı çıkmışlardı. Mesela İbn Kesir el- Bidaye ve'n-Nihaye eserinde bu kanunları daha önce zikredildiği gibi kâfirlik olarak vasıflandırmıştı. Uyanık olan Hülagu iki mahkeme kurmuştu. Biri Kur'an ve Sünnet mahkemesi, diğeri de Yasak mahkemesi idi. Dileyen ona, dileyen diğere gidiyordu. İşte o dönemde müslümanlar Yasak'ların tatbik edildiği mahkemelere gidenlere hiç çekinmeden kâfir diyorlardı.

Değerli arkadaşlar! Allah'ın helal ve haramını değiştirmek tehlikeli bir şeydir. Bunları yapanlara itaat, onları rab edinmektir. Çünkü egemenlik ancak Allah'ındır.

Haram ve helal hususunda yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Ey Muhammedi De ki: Biliyor musunuz, Allah size rızık olarak her ne indirmişse, onun kimini haram kıldınız, kimini helal yine de ki; Allah mı bunun için size izin verdi, yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?" (Yunus, 59)

"Yoksa o kâfirlerin, Allah'ın izin vermediği bir dini, kendilerine meşru kılan ortakları mı var? Eğer Allah'ın (haklıyı haksızdan) ayırd edecek sözü olmasaydı, insanlar arasında hemen hüküm verilirdi. Şüphesiz zalimler için can yakıcı bir azap vardır." (Şura, 21)

Seyyid Kutub (rahimehullah) bu konuya değinirken meseleyi geniş bir şekilde izah etmiştir. Vakıa konuya tam bir açıklık getirmiş, herhangi bir kapalılık bırakmamıştır. Bu hususta özetle şunları söylemiştir:

"İslâm madeni bir paraya benzer. Bir yüzüne "la ilahe illallah (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur)" yazılıdır, diğeri yüzünde ise "idare Allah'ın şeriatıyladır" yazılıdır. Bu iki yüzü birbirinden ayırmak mümkün değildir. Allah'ın şeriatı ile idare edilme la ilahe illallah'ın bir parçasıdır. Bu itibarla Allah'ın sedalıyla sevk-idare edilmek Allah'ı birlemenin bir bölümüdür. Bu nedenle Allah'ın şeriatı dışında herhangi bir rejimle idare edilmeyi isteyen, la ilahe illallah kavramını bozmuş ve İslâm'dan çıkmış olur."

Fetva Vermede Cüretkâr Olmak

Sahabelerin zamanında bir olay olmuştu. Kudame bin Maz'un Bahreyn'de iken içki içer. Carut ve Ebu Hureyre Kudame'in Bahreyn'de içki içtiğine dair Hz. Ömer'in huzurunda şahitlik yaparlar (Kudame Ömer'in süt kardeşidir) Kudame ve hanımı getirilir. Hanımı da Kudame'nin içki içtiğine şahitlik yapar. Bunun üzerine Hz. Ömer Kudame'ye seksen kırbaç vurulmasını emreder. Kudame;

- "Bunda benim günahım yoktur ve senin de benim üzerimde bir hakkın yoktur. Bana bir kamçı dahi vuramazsın" der. Ömer
- "Neden?" der. Kudame;
- "Çünkü yüce Allah şöyle buyurmaktadır. "İman edip Salih amel işleyenler Allah'tan korktukları, imanlarında sebat ettikleri, iyi amel işlemeye devam ettikleri, sonra Allah'tan sakındıkları, imanlarından ayrılmadıkları, yine Allah'tan korktukları ve iyilikte bulundukları müddetçe daha önce yediklerinden dolayı kendilerine bir günah yoktur. Allah iyilikte bulunanları sever." (Maide, 93) İşte bu nedenle yaptığım şeyden dolayı bana günah yoktur. Çünkü ben Allah'tan korktum, iman ettim, hicret ettim ve cihadlarda bulundum. Benim hakkımda senin bir sorumluluğun yoktur" der.

Âyetin ifadesi karşısında Ömer (ra) durur ve sahabeleri toplar. Sonra onlara; "Kudame böyle böyle demektedir, bu hususta görüşünüz nedir?" der. Sonra onlara; "Kudame'ye gidin, meseleyi ondan öğrenin" der. Hz. Ali'de; "biz Kudame'ye soralım. Eğer o içkinin haram olduğu görüşünde ise ona sopa atalım. Şayet içkiyi helal görüyor idiyse onu öldürelim. Çünkü o Allah'ın haram kıldığını helal saymıştır" dedi.

Aslında Kudame Bedir savaşına katılan sahabelerdendi. Bu içkiyi içtiği esnada Bahreyn valisi idi. Fakat subhanallah! Ne gariptir ki İslâm olmadan önce hayatının bir bölümünü içki ile geçirdiğinden dolayı tekrar bu tür bir şeye sürüklenmiş oldu. Sahabeler dediler ki:

- "Ey Kudame, içki hakkında görüşün ne?" O da dedi ki:
- "O haramdır." Hz. Ali de dedi ki:
- "O halde ona seksen değnek vurun"

Bu hadise de gösteriyor ki herhangi bir haramı serbest bırakan meyhaneler için ruhsat veren bir insan için; "bu kâfir midir, yoksa müslüman mıdır" şeklinde soru sorulursa yerindedir. Çünkü bu kişi sadece içkiyi helal saymış değil, bunun içilmesine dair ruhsat da vermiştir. "Ben sana kanunlarımızın gereği içki içmene de ve onu satmana da ruhsat veriyorum. Al onu dükkanının kapısına as. Bu sakallılardan biri sana müdahale edecek olursa ben onu hapsederim, herhangi bir kimse senin vitrine koyduğun bir şişe içkiyi kırarak olursa ben onu birin yerine on defa hapsederim çünkü o kanuna saygısızdır" der.

Evet... Allah'ın indirdiğinin dışında kanun koymak kâfirliktir. Kişiyi İslâm dininden çıkarır. Fıkıhta herkesçe bilinen meşhur bir kural vardır. Kim haramı helal sayarsa o kâfirdir. Yine kim helali haram sayarsa o da kâfirdir. Bu nedenledir ki İbn Teymiyye; yabancı bir kadının namahrem bir yerine bakmayı helal görenin icma ile kâfir olduğunu, yine ekmeğin haram olduğunu söyleyenin icma ile kâfir olduğunu söylemiştir. Çünkü mesele haramı işlemekten öte onun helal olduğuna karar vermektir. Bunun anlamı şudur; hayatı boyunca içki içen dahi mümin olarak ölmesi şartı ile Cennete girebilir. Fakat bir defa dahi içki helaldir diyen dinden çıkar. Tekrar kelime-i şهادet getirmesi ve banyo edip yeniden İslam'a girmesi gerekir. Aksi taktirde hanımı kendisinden boş olur, çocukları kendisine mirasçı olmazlar, İslâm'ın himayesi ondan kalkmış olur. Bu hususta yüce Mevla; "Kim dini inkar ederse şüphesiz onun daha önceki amelleri boşa gider ve ahiret gününde o hüsrana uğrayanlardandır." (Maide, 5) Böyle bir duruma düşen insan yeniden müslüman olduğunu gösteren şهادeti getirmesi, hanımı ile yeniden akit yapması gerekir. Ancak Hanefilere göre tekrar mehir ödemesi icab etmez. (Şu kardeşimize göre de bütün evrakları yeniler) (!)

Evet Hz. Ömer bu duruma düşen sahabe hakkında hemen fetva vermemiş, onun hakkında sahabeleri ile istişare etmiş ve isabetli bir neticeye varmıştır. Şayet bu bizden biri olsaydı hemen ona bir fetva bulurduk (!) Bugün herkesin fetvası koltuğunun altında hazır. Uzatır elini, çeker çıkarır ve söyler. Herkes müftü kesilmiştir. Şayet sen birine; "bunu söyleyen Ebu Hanife'dir" desen, "Ebu Hanife kim?" der. Elinin tersi ile işaret eder. "Şafii dedi" desen, "Şafii kimdir?" der. Vallahi tek kalemde bütün imamları silip atar. Çünkü kendisini kayıtsız şartsız müctehid görür.

İnanır mısınız bir gençle çokça tartıştım. O Arapça bilmiyor, belagat usulünü bilmiyor, ayetlerin iniş sebeblerini bilmiyor, nasih-mensuh meselesinden haberi yok ve bana dedi ki:

- "Ben fetva verebilirim!" Ben de dedim ki:
- "Be muhterem, sen bu meseleyi bilmiyorsun." O da dedi ki:
- "Bilmem zorunlu değildir." Kesinlikle biliyorum ki bu genç gramerde tümleci, hâl ve cümle açıklamalarından ayırd edemeyecek durumda. Tahsili ne? Liseye bile ulaşamamış. Onun için mühim olan "biz de insanız, müctehidler de insandır" sloganıdır. İstedğin meselede fetva vermeye hazır. Dur, sus nedir bilmiyor. Bunlar hakkında bir zat şöyle söylemiştir: "Öyle meseleler hakkında fetva verirler ki bunun daha basiti bile Hz. Ömer'e arz edilseydi Bedir ehlini onun cevabı için bir araya toplardı. Evet sahabeler böyleydi. İçlerinden biri fetva vermeye kalkıştığında yüzü sararıyor, yer yer kıpkırmızı kesiliyordu. İmam Malik bir mesele hakkında fetva verdiğinde veya kendilerine bir meselenin hükmü sorulduğunda sanki Cennet ile Cehennem karşısına dikilmişçesine yüzü sararıp solardı. Bu sebebledir ki Kuzey Afrika halkı İmam Malik'e birkaç ay yürüyerek ulaşan birini kırk meselenin fetvasını öğrenmek için göndermişlerdir. Kişi İmam Malik'e vardığında o sadece dördüne cevap vermiş, otuz altısı için "bilmiyorum" demiştir. Aylarca yol katedip gelen adam "peki ben arkamda olanlara ne diyeceğim?" deyince İmam Malik ona; "onlara de ki; İmam Malik "bilmiyorum" dedi." İşte bu nedenledir ki ilim üçtür.

Bir: Muhkem âyetler,

İki: Devam eden Sünnet

Üç: "Bilmiyorum" sözüdür, demişlerdir. Fakat sen "her şeyin cevabı sende mevcut, fetva hazır, kendin mutlak müctehidsin" şeklinde davranırsan şunu bil ki İslâmî bir devlette olsan vali seni hapseder. Çünkü vali cahil müftülere, çılgın müftülere, bilgisiz doktorlara, iflas eden tüccarlara kısıtlılık kurallarını uygular ve bunları gerekirse hapseder.

İşin garip tarafı dünya ile ilgili ilimlerde sahtekarlık yapanlar hemen cezalandırılıyor. Fakat Allah'ın dini ile oynayanlar elini kolunu

sallayarak serbest geziyor. Mesela tıp tahsili yapmayan bir kişi klinik açsa kapısına klinik olduğunu yazsa bu kişi hapsedilir. Niçin? Çünkü diploması yoktur, muayene etme ruhsatı yoktur, tabibler odasından icazeti yoktur vs. Hatta yedi sene tahsil yapmadan dinleme cihazını bile kulağına takamaz.

Peki insanlara Rablerinin emrettiği hükümleri aktaracak olan insanın nasıl olması gerekir. Nasıl çıkıp da "bu Cennetin yoludur, bu da Cehennemin yoludur" diyecektir. Yoksa bize göre din ve maneviyat insanın vücudundan daha mı ucuzdur? Bir sene bile ilahiyat fakültesinde okumadan çıkıp insanlara fetva veriyoruz. Bu hususta Ebu Ali ed-Darir şunları anlatmıştır: Bir gün ben İmam Ahmed bin Hanbel'e dedim ki;

- "Yüzbin hadis ezberlemiş olan bir insan fetva verebilir mi?."

İmam Ahmed;

- "Hayır" dedi. Dedim ki:

- "İkiyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi" Yine "hayır" dedi. Dedim ki;

- "Üçyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi?" Yine

İmam Ahmed, "hayır" dedi. Dedim ki;

- "Beşyüzbin hadis ezberlemiş olan fetva verebilir mi?"

- "Umarım" dedi.

İmam Şafii diyor ki; "Ben bir mesele hakkında tamamen mutmain olmadıkça fetva vermem, beklerim."

Şimdi ise bizlere birçok fıkhi meseleler sorulsa çayı içerken veya sütü kahveyi yudumlarken ayak ayak üstünde düşünmeden fetva veririz(!)

İmam Ahmed bin Hanbel birçok fıkhi meseleler hakkında kaçınır ve fetva vermezdi. Bugün sizler İmam Ahmed bin Hanbel'in fıkıh kitaplarını okuduğunuzda bir mesele hakkında iki veya üç görüş olduğunu görürsünüz. Bunun sebebi İmam Ahmed'in fetva vermekte ihtiyatlı davranması ve bütün ihtimalleri göz önünde bulundurarak ona göre cevap vermesidir.

[Konumuza dönelim:](#)

Tekfir Meselesi:

Daha önce de anlattığım gibi bu mesele beni çok meşgul etmiştir. Çünkü ben 1972 senesinde Mısır İhvan-ı Müsliminin hapisten çıkmasından sonra ortaya çıkan birçok farklı gruplarla birlikte yaşadım. Her gün yeni bir görüş ortaya çıkaran ve tekfir konusunda aşırılıklarda bulunan, rahatlıkla müslüman kardeşini yüzüne karşı tekfir edip arkasında namazı terk eden kimselerle birlikte yaşadım. Uzun araştırmalarım neticesinde hüküm ve yargı konusunda -Allahu alem- vardığım sonucun özeti şudur:

1. Ülkede Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlar koyan ve bunların uygulanmasını emreden yönetici kâfirdir. İslâm dininden çıkmıştır.
2. Kanunları maddeleştirenler yani; "birinci madde şudur, ikinci madde şudur" gibi düzenlemelerde bulunanlar... Allah'ın indirdiği kanunlara ters olan bir madde dahi düzenleseler İslâm'dan çıkarlar. Bunlar Mekke'de Lat ve Uzza'nın yanında bulunan kahin ve onların hizmetçileri gibidirler.
3. Millet Meclisi... İçerisinde Allah'ın kanunlarına ters kanunlar çıkaran, Allah'ın helal kıldığını haram sayan, cihadı yasaklayan, mescitlerde ilim halklarını engelleyen, iyiliği emrederek kötülükten nehyeden emri bi'l-ma'ruf ve- nehyi an'l-münker müessesesini yürürlükten kaldıran, onu yasaklayan, "mirasta kadın ve erkek eşit pay alır" diyen, ikinci evliliği kanun dışı sayan ve Allah'ın indirdiği İslâm şeriatine muhalif tek kanun maddesine muvafakat eden her milletvekili İslâm'dan çıkar, kâfir olur.
4. İslâm ümmeti içerisinden İslâm dışı kanunlara kalbi ile razı olanlar.
Çünkü "bundan sonra hardal tanesi kadar dahi iman yoktur." "Kim onlara karşı eliyle cihad ederse o mü'mindir, kim onlara diliyle cihad ederse o mü'mindir, kim onlara kalbi ile cihad ederse o mü'mindir. Bunun dışındakinde ise hardal tanesi kadar dahi iman yoktur."
5. Hakimler: Parlamenterlerin koydukları kanunları uygulayan hakimler iki kışma ayrılır;
  - a. Bu kanunları sevmeyen, bunların kaldırılmasını isteyen hakimler kanaatimce dinden çıkmazlar fakat onlar fasıktırlar. Yaptıkları iş haramdır. Maaşları haramdır.
  - b. Bu tür kanunları seyerek tatbik eden hakimler, bunlar İslâm'dan çıkarlar.
6. Avukatlar: Allah'ın nizamı dışındaki beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelerin önünde dava açan avukatlara gelince kanaatimce bunların avukatlık yapmaları haram ve aldıkları ücretler de haramdır. Bu hususta şöyle bir olay yaşadım. Ben bir avukat arkadaşla konuşurken bu meseleyi ona açtım ve dedim ki;
-"Niçin avukatlığı bırakmıyorsunuz, bu haramdır." O da dedi ki: - "Vallahi ben kazandığım lokmanın helal olduğuna inanıyorum. Benim kazancım rızkını temin etmek için kazma kürekle çalışan kimsenin rızkı gibidir. Sonra sizler fıkıhı bilen insanlarsınız. Ürdün Üniversitesi Şeriat Fakültesinde hocasınız. Ben bu meseleyi size soruyorum. Avukatlık yapmak helal mi yoksa haram mı? Verdiğiniz fetvaya bağlı kalacağım." Bunun üzerine biz yedi veya dokuz kişi toplanıp bu meseleyi tartıştık. Benim dışındaki bütün arkadaşlar aşağıdaki şu şartların varlığı halinde avukatlığın helal olabileceğini söylediler.
  - a. Avukat beşeri kanundaki hükmü İslâm'ın hükmüne ters olan herhangi bir meseleyi dava olarak açmamalı. Mesela kanunlardaki zina etmenin hükmü İslâm'dakinden çok farklıdır. Avukat zina ile ilgili bir davayı mahkeme önünde açmamalıdır.
  - b. Müvekkilinin haksız olduğunu tahmin ettiği hiçbir davayı açmamalıdır.
  - c. Açtığı davanın seyrinde müvekkilinin haksız olduğu ortaya çıkarsa davadan çekilmelidir.Evet benim dışındaki sekiz arkadaş bu görüşe vardılar. Fakat benim kanaatim bu şartlar da olsa avukatın işi haramdır. Allah daha iyi bilir ya İslâmî cezalardan herhangi bir cezanın daha altında bir cezayı öngören bir kanuni madde ile ilgili mesele hakkında avukatın dava açması haramdır. Bundan aldığı mal haramdır. Avukatın yukarıda zikredilen şartlar altında çalışmasına ruhsat veren arkadaşlar kanaatimce benden daha bilgili ve daha fakiridirler. En iyisini Allah bilir.
7. Hakkını kurtarmak amacıyla beşeri kanunlarla hükmeden mahkemelere giden halkın durumuna gelince. Örneğin, hırsızın cezası İslâm'da elinin kesilmesidir. Cahiliye kanunlarında ise iki veya altı ay hapis cezasıdır. Görüldüğü gibi bu kanunlar yeni bir din, yeni bir şeriattir... Nitekim yüce Mevla Hz. Yusuf'un zamanındaki Kralın kanunlarına din demiştir: "... Aksi halde Allah dilemedikçe hükümdarın dinine göre (şeriatına göre) Yusuf'un kardeşini alıkoymasına mümkün olmazdı." (Yusuf, 76) Görüldüğü gibi hükümdarın şeriatı, beşeri düzenlerin kanunları bir dindir. Buna rağmen hakkını kurtarmak amacıyla zorda kalarak bu mahkemelere giden halkın günahkar olmadığı kanısındayım. Evlâ olan ise hakları zayi olsa dahi bu mahkemelere başvurmamalarıdır.
La ilahe illallah diyen, namaz kılan ve oruç tutan bir kimse Allah'ın kanunlarının dışında başka kanunlar koyduğu veya o kanunlarla hükmettiği zaman onun kâfir olacağı konusunda endişe eden zihinlere şu misali veririz; "Akşam namazı dört rekattır" diyen kimsenin hükmü nedir? Şüphesiz bu kimse kâfirdir, İslâm dininden çıkmıştır. Herhangi bir müslüman bu kimsenin küfründe şüphe eder mi? İşte akşam namazı dört rekattır diyen kimse ile hırsızın cezası iki ay hapistir diyen kimse arasında hiçbir fark yoktur. Çünkü her iki emir de yüce Rab tarafından buyurulmuştur ve bu Yüce Allah'ın indirdiği hükümleri değiştirmektir. Şöyle diyen kimsenin hükmü nedir; "Vallahi ben İslâm'ı seviyorum, İslâm'ın hükümlerine göre yaşamayı ve İslâm'ın kanunlarıyla muhakeme olunmayı istiyorum, ancak pazar günü hristiyanların kilisesine gidip ibadet edeceğim." Bu kimse müslüman mıdır, yoksa hristiyan mıdır? Bu kimse İslâm'dan çıkmış mıdır, çıkmamış mıdır? Bu kimse her gün namaz kılmaktadır. Sadece Pazar günü kiliseye gitmektedir. Pazar günü kiliseye gidip ibadet edenle Allah'ın kanunlarının dışındaki başka kanunlarla hükmeden veya yargılanmak isteyen kimsenin arasında hiçbir fark yoktur. Benim bu konudaki görüşümün özeti budur. Bu, Peygamber'in (sav); "Onlar hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka rabler edindiler" âyet-i kerimesini açıklarken buyurduğu şu hadis-i şerif bu meseleyi açıklığa kavuşturmaktadır. "Onlar (hahamlar ve papazlar) kendilerine uyanlara hahamları helal kılıyorlardı, helalleri de haram kılıyorlardı. Onlar da bu görüşlerinde papazlara uyuyorlardı. İşte onların bu davranışları papaz ve hahamlara tapmak ve onları rabler edinmektir." Görüldüğü gibi Allah'ın dinini değiştirenlere itaat, onlara ibadet etme ve onları rabler edinme kabul edilmiştir. Bu hususu üstad Seyyid Kutub şu âyeti tefsir ederken açık bir şekilde ortaya koyuyor. "Kesilirken üzerlerine Allah'ın adı zikredilmeyen hayvanları yemeyin. Bunu yapmak Allah'ın yolundan çıkmaktır. Şüphesiz ki şeytanlar sizinle mücadele etmeleri için dostlarına fısıldarlar. Eğer onlara uyarsanız muhakkak Allah'a ortak koşanlar olursunuz"

(En'am, 121) ve diyor ki:

"Put a tapanların müşrik olduğuna hükmeden, tağutun kanunlarıyla muhakeme olunmak isteyene ise müşrik olarak hükmetmeyen ve birini tekfir ederken diğerini tekfirden kaçınanlar Kur'an okumamaktadırlar. Bunlar Kur'an'ı indirildiği şekilde okusunlar. Allah'ın kelamını ciddiyetle ele alsınlar. Âyetin "Eğer onlara uyarmanız muhakkak Allah'a ortak koşanlar olursunuz" bölümünü çok iyi düşünsünler. Diğer yandan; "Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryemoğlu İsa Mesih'i kendilerine rabler edinmişler..." (Tevbe, 31) âyetini anlamaya çalışsınlar."

Bir önceki bölümde hakimiyetten (egemenlik, kanun koyma) yasama ve yetkiden bahsettik. Çünkü kanun koyan, yasamada bulunan bir kimse ilahlık iddia ediyor demektir. Ve bu kimseye razı olarak itaat eden her kimse de bu kanun koyana ibadet ediyor, ona kulluk ediyor, ona tapıyor demektir. Kanun koyan kimse İslâm'dan çıkmıştır. Bu kanun koyana isteyerek itaat eden ve koyduğu kanunlara razı olan kimse de İslâm'dan çıkmıştır. Aziz ve celil olan şanı yüce Allah heva ve heveslerinden helal ve haram tesbit eden rahip ve hahamlara itaat eden kimselerle hristiyanların Meryemoğlu İsa ile koşmuş oldukları şirki eşit kılmıştır. Yüce Allah bunu şu buyruğuyla ilan etmiştir; "Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem'in oğlu İsa Mesih'i kendilerine rabler edinmişlerdir."

Her iki hususta şirktir. Allah'ın kanunlarının dışındaki kanunlara itaatte şirktir, İsa Mesih'e ibadet de şirktir. Seyyid Kutub (rahimahullah)'ın; "Eğer onlara itaat ederseniz sizler de müşriksiniz" (En'am, 121) âyet-i kerimesindeki tefsiri bu konuyu çok iyi izah ettiğini belirtti.

"... Halbuki onlar da tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Zira O'ndan başka ilah yoktur. O (Allah), onların şirk koştuklarından münezzehtir, şanı yücedir." (Tevbe, 31)

Evet, onlar tek ilaha ibadet ile emrolunmuşlardı... Bu nedenle âyet-i kerimelerde Hz. İsa'yı Allah'ın dışında ilah edinenler veya onun üç ilahın üçüncüsü olduğunu söyleyenlerin kâfir oldukları beyan edilmiştir.

"Şüphesiz, Allah, Meryemoğlu İsa Mesih'tir, diyenler kâfir oldular. Oysa Mesih onlara: Ey İsrailoğulları! Hem benim, hem de sizin Rabbiniz olan Allah'a ibadet edin. Kim Allah'a ortak koşarsa, şüphesiz Allah ona Cenneti haram kılmıştır. Ve onun varacağı yer Cehennemdir. Zalimlerin hiçbir yardımcısı da yoktur, demişti.

Şüphesiz ki: Allah, üç ilahın üçüncüsüdür diyenler, kâfir olmuştur. Oysa tek bir ilahtan başka hiçbir ilah yoktur. Eğer söylediklerinden vazgeçmezlerse, şüphesiz, onlardan inkar edenlere, can yakıcı bir azab isabet edecektir." (Maide, 72-73)

Halbuki Mesih (as); "Ey İsrailoğulları! Benim ve sizin Rabbiniz olan Allah'a kulluk ediniz" demiştir.

Son senelerde İngiltere'de papazların ileri gelenlerinden beş tanesinin bir araya gelerek yazmış oldukları kitapta; "İsa Mesih, Allah'ın oğlu değildir" demişlerdir. Bu kitap batıda büyük bir kargaşaya sebep oldu. Bunu duyduunuz mu?

Vakıa günümüzde hristiyanlık artık mensupları tarafından tahammül edilemez bir din oldu. Batı aklı artık kiliseye katlanamıyor. Bu mesele tâ ortaçağlardan beri böyle. Sebebi Papa Polos'un ve Papa Konstantin'in kralların safında yer alıp deneyimle elde edilen ilimlere karşı çıkmalarıdır. Mesela Copernic (Kopernig); (1) Galile, (2) Biruni. (3) Bu zatlar bazı coğrafya ile ilgili bilgiler ortaya atınca, yerin yuvarlak olduğunu ve döndüğünü söyleyince engizisyon mahkemeleri kurulmuş, bu tür bilginlerin yargılanmalarına ve takip altına alınmalarına girişilmiştir.

(NOT) (1) Copernic; 1473-1543 yılları arasında yaşamıştır. Polonyalı bir astronomi bilginidir. Yeryüzünün bizzat kendi çevresinde ve güneşin etrafında döndüğünü ispatlamıştır. Böylelikle eskiden devam eden "yeryüzü sabittir, güneş yeryüzünün etrafında dönmektedir" düşüncesini değiştirmiştir.

(2) Galile; 1564-1642 yılları arasında yaşamıştır. Zamanının matematik, fizik ve astronomi alimlerinin ileri gelenlerinden. İtalyan asıllıdır. Yer yüzünün güneşin etrafında döndüğünü keşfetmiştir. İnsanların ateşini ölçen dereceyi icad etmiştir

(3) Biruni; 973-1048 yılları arasında yaşamıştır. Havarzin kentinin çevresinde doğmuştur. Fars asıllıdır. Eserleri arapçadır. Matematik, astronomi, tıp, tarih, Yunan ve Hind bilimlerini tahsil etmiştir)

Kiliseye karşı çıkan herkes mahkemelere sevk edilmiştir. Kiliselerin bilginleri tarafından oluşturdukları bu mahkeme mensupları, hristiyan coğrafyası diye bir kitap yazmışlar, bu kitaplarında kainatın merkezi yerdin, yer güneşin etrafında değil, güneş yerin etrafında döner, diye tescil etmişler ve bununla birlikte birçok efsaneler de yazmışlardır. Bilginler ise mahkemelerde sürdürülmüşlerdir.

Copernic hapse koyuldu. Kendisine işkence edildi. Galile'ye de aynı şeyler yapıldı. İşte bütün bunlardan dolayı batılı insanlar kralların yanında yer alan ve halkın kanını emen, kendilerine hizmetçi haline getiren, ilmin halka ulaşmasına engel olan bu kiliselerden nasıl kurtaracaklarını düşünür oldular. Ve dediler ki; "yolun kısıması Allah'ı inkar etmektir. Kilisenin ilahını inkar edin ki kilisenin boyunduruğundan kurtulmuş olasınız." Böylece batılı insan kiliseden nefret etti. Bunun neticesi olarak da Allah'a imandan uzak durdu. İnançsızlığa düştü. Tâ ki kilisenin tasallutundan kurtulsun.

Üstad Seyyid Kutub'un "İstikbal İslâm'ındır" isimli kitabında da zikrettiği gibi aydınlarla kilise arasında bu uğursuz ayırım meydana geldi. Dinle bilginler arasında yıkılması zor olan bir düşmanlık türedi. Çünkü bilginler dine karşı savaşın onun boyunduruğundan kurtulmadıkça herhangi bir şey söyleyemeyeceklerine inanmışlardı. Dini atınca ilmi şeyleri konuşabildiler. Avrupa'da ilerledi.

İşte batıdaki papazların bu olumsuz davranışlarından dolayı bugün batılılar bizim çocuklarımıza bile "sizler bizim gibi yapmadıkça ilerleyemezsiniz" düşüncelerini telkin etmektedirler. Onlara göre din ilerlemenin önünde bir engeldir. Bu sebeble derler ki; "Biz dini kaldırıp attık ve ilerledik. Sizler de dininizi bırakmadıkça ilerleyemezsiniz." Bugün Avrupa'da, Amerika'da tahsilini yapanların çok azını dinlerine bağlı bulursunuz. Çünkü batıdaki üstadları onlara bunları telkin etmişlerdir.

Bir batılı Muhammed Abduh'a; "Neden bizler ilerledikte sizler geri kaldınız" diye sorar. Muhammed Abduh ona sadece iki kelime söyledi: "Terk ettiniz ve terk ettik." Yani sizler, sizi ilimden engelleyen dininizi terk ettiniz ve ilerlediniz, bizlerse bize ilmi emreden dinimizi terk ettik ve geriledik. Evet terk ettiniz ve terk ettik.

Batılların dinlerine karşı cephe almalarının başka bir sebebi de, dünya tarihinde izleri bulunan bir takım devrimlerin yapılmasıdır. Bunların en büyüğü 1789'da yapılan Fransız devrimi, diğeri ise 1917'de yapılan komünist bolşevik devrimidir. Bu iki devrimin de sloganları dine karşı savaşmaktır. Mesela Fransız devriminin sloganı şu idi: "En son kralı, papazın bağırsağı ile as!" Bu söz Mirabo'ya aittir. Yani en son papazı dahi kesin, karnını yarın, bağırsaklarını çıkarın o bağırsakla da en son kralı asın ve böylece

hem krallığa hem de dinlere yeryüzünde son verin.

Bolşevik devriminin sloganı ise şuydu: "Allah yoktur. Hayat maddeden ibarettir!" Rusya'da dini yok etmek için ayaklanmış olan bolşevik ihtilali, Rusya'dan dini silmek için din adamlarının hatalarının ticaretini yapmıştır. Din adamlarının yaşadıkları en kokuşmuş hayatı sergilemeye kalkışmıştır. Mesela "pis köpek" hikayesi bu türdendir. Pis köpekten maksat Raspotin'dir. (1864-1919 yılları arasında yaşamıştır. Ekümenik -evrensel- bir papazdı. II. Nikola ve hanımı üzerinde büyük söz sahibi idi. Saraydan faydalanmak isteyen çıkarıcıların oyuncağı haline gelmişti. Bunu Prens Yusuyof öldürdü)

Bu papaz hakkında adı geçen eser yazıldı. Bunun birçok kraliçe ve prenseslerin ırzına geçtiği anlatıldı. Papaz bunları itiraf odasında yapıyordu. Bu eser hristiyanlığı teşhir etmek için geniş bir şekilde yayıldı. Tabi ki papazın bu hayatı kokuşmuş bir suya benziyordu. Sivrisineklerin ve diğer haşeratin yumurtlayıp çoğalacakları bir zemin gibiydi.

Evet yüce Mevla bu gibi din adamlarını tasvir ederek buyurmuştur ki; "Onlar Allah'ı bırakıp hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu İsa Mesih'i kendilerine rab edinmişler. Halbuki onlar da tek bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Zira O'ndan başka ilah yoktur. O (Allah), onların şirk koştuklarından münezzehtir, şanı yücedir. Onlar, Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Fakat Allah, nurunu mutlaka kafirler istemesede tamamlayacaktır. (Tevbe, 31-32)

Kitap ehli yahudi ve hristiyanların hazırladıkları tuzaklar kıyamete kadar son bulmayacaktır. Bunlar, Allah'ın nurunu söndürmek ve yeryüzünden bu dinin temelini sökmek istemektedirler. Bunun için büyük uğraşı ve gayretler sarf etmektedirler. Ancak yüce Allah bunu reddetmektedir. Bu âyeti ile de Allah'ın dininin yeryüzünde baki kalacağını bildirerek müslümanlara moral vermektedir. "Oysa kâfirler hoşlanmasalar bile Allah, mutlaka nurunu tamamlayacaktır." (Tevbe, 32)

Yüce Allah, kitap ehli olan yahudi ve hristiyanların tuzaklarının bir yönünü beyan etmiştir. "Onlar yüce Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar." Ağzıyla üfleyerek güneşi söndürebileceğini zanneden kimsenin misali... "Oysa Allah, kâfirler hoşlanmasalar bile kendi nurunu tamamlayacaktır."

"Zira yine müşrikler hoşlanmasalar bile, hak dini bütün dinlere üstün kılmak için, Rasulünü hidayetle ve hak din ile gönderen O'dur." (Tevbe, 32-33)

İmam Şafii diyor ki; "Bu olacaktır, Rasulullah (sav) birçok hadislerle bunu bize müjdelemiştir." Şeyh el-Bânî bu konu ile ilgili dört veya beş hadisi, "Sahih Hadisler Serisi" isimli kitabının birinci bölümünde zikretmiştir. Bu hadisler şunlardır:

Birinci Hadis:

Sevban (ra) Rasulullah (sav)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir; "Şüphesiz Allah yeryüzünün doğu ve batısını katlayıp bana gösterdi. Muhakkak ki benim ümmetimin iktidarı yeryüzünden benim için durulup gösterilen yerlere kadar ulaşacaktır." (Müslim, Fiten Hn. 2889)

İkinci Hadis:

İmam Ahmed bin Hanbel, Darimi ve diğer hadis kitaplarının rivayet ettikleri sahih bir hadiste Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur: "Bu iş (İslâm) gece ve gündüzün ulaştığı her yere mutlaka ulaşacaktır. Taş, topraktan yapılan veya pamuk ve kıldan yapılan hiçbir ev kalmayacaktır ki Allah bu dini aziz bir kimsenin izzeti ile veya zelil bir insanın zillete düşmesi ile o eve girdirmiş olmasın."

Üçüncü Hadis:

İmam Ahmed bin Hanbel'in rivayet ettiği bir hadise göre Abdullah bin Amr bin el-As'a "iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Konstantiniye mi (İstanbul mu) yoksa Roma mı?" diye sorulmuştur. O da yazdığı hadisleri içine koyduğu bir sandığın getirilmesini emretmiş, onu açmış, içinden bir kağıt çıkarmış ve ona bakarak şunları söylemiştir: Rasulullah (sav)'e "iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir? Konstantiniye mi yoksa Roma mı?" diye sorulmuş Rasulullah da Herakliyus'un şehri veya Konstantiniye önce fethedilecektir" buyurmuştur. Rasulullah bu hadisini İstanbul'un fethedilmesinden tam 850 sene önce zikretmiştir. Fiilen İstanbul fethedilmiştir. Rasulullah burayı fetheden ordunun hayırlı bir ordu olacağına, komutanın da hayırlı bir komutan olacağına dair insanları müjdelemiştir.

II. Muhammed Fatih (Fatih Sultan Mehmet), İstanbul'un surları üzerinde iken ordusu düşmanın attığı ateş ve oklar yüzünden neredeyse yok olmakla karşı karşıyaydı. O da surların üzerinde devamlı bu hadisi hatırlıyor ve Allah'a bu komutanın kendisi olmasını, ordunun da kendi ordusunun olmasını niyaz ediyordu. Vakıa İstanbul'un fethi gerçekten efsanevî bir hadisedir.

Öyle gayretler sarf edildi ki duyan efsane zanneder. Konstantiniye'nin ismi İslâmbol'dur. İstanbul değildir. Fatih Sultan Mehmet orayı fethettiğinde İslâm şehri anlamına gelen İslâmbol ismi ile isimlendirmiştir. Ancak batı ve uşakları İslâm kelimesini işitmeye tahammül edememiş ve İslâmbol ismini, İstanbul diye değiştirmişlerdir. Çağdaş firavun Enver Sedat'ı öldüren büyük mücahid Halid el-İslâmboli'nin adı Halit İstanbuli değil, Halid el-İslamboli'dir. Bu nedenle sen Konstantiniye'nin İslâmî adını söylemek istediğinde İslâmbol de, İstanbul deme.

Konstantiniye şiddetli muharebeler ve büyük zorluklarla feth olundu. Herakliyus İstanbul'un içinde öldürüldü. O erkekçe savaşçı öldürüldü. Keşke günümüzün idarecileri de hristiyan Konstantin gibi müslüman düşmanlarına karşı mukavemet edebilseler. Evet İstanbul fethedildi. Ya Roma. İnşallah Roma da feth olunacaktır.

Yanımızda Yahya el-Adl bulunuyor. Bu inşallah İtalya'nın valisi olacaktır. (Yahya İtalya'dan gelip İslâmî cihada katılanlardan biri). Bir Fransız hristiyan yazar, yeni yayınladığı kitabında şöyle diyor: "İki bin yılından önce Fransa ve İtalya'da İslâm büyük ölçüde yayılacağını zannediyorum", Bu zat on üç yıl içinde İslâm'ın Fransa ve İtalya da büyük oranda yayılacağı kanaatinde, vakıa Komünist Partisinin fikir babası Roger Garaudy, meşhur Fransız doktoru Moris Bukay ve Kaptan Kusto'nun müslüman olmalarına dair haberler batıda büyük çılgınlara vesile oldu. Batı bunların İslâm olmaları ile büyük bir sarsıntı geçirdi. Garaudy bir kaç kitap yazdı. Bunlardan biri de "Batı Medeniyeti Bittiği İçin Artık İslâm Geliyor" mahiyetindeki kitabıdır. Nitekim Bernard Rüssel da; "artık beyaz insanın rolü bitmiştir, İslâm geliyor" sözünü söyleme mecburiyetinde kalmıştır.

Batılıların Afganistan'daki cihaddan korkmalarının temelinde de bu yatmaktadır. Onlar mücahidlerin Avrupa'nın göbeğine kadar

dayanacaklarından korkuyorlar. Amerikalı bir profesör bu hususta yayınladığı bir kitabında şunları yazıyor: "Yakında Afganlılar zafere ulaşacaklar, Avrupa'nın göbeğine dayanacaklar, Rusya'ya karşı da galip geleceklerdir. Bunlar Avrupa'nın ortasına dayanınca Amerika da müslümanların ilerlemesini durdurmak için savaşa girmek mecburiyetinde kalacaktır."

Amerika, Afgan cihadının durumunu ve ulaştığı neticeyi yerinde görmesi ve incelemelerde bulunması için eski Cumhurbaşkanı Nixon'u Afganistan'a göndermişti. Nixon bu cihadın gücünü ve halkın "la ilahe illallah Muhammedur Rasulullah, yolumuz cihad yoludur, kahrolsun Rusya, yaşasın İslâm" sözlerini işitince; "mücahidlerin çadırlarını ziyaret etmek istiyorum" demiştir. İlgililer onu alıp Nasırbağ isimli bir zata götürmüşler. Nasırbağ beli bükülmüş ihtiyar bir piri fani. Nixon tokalaşmak için elini uzatır. Adam tokalaşmaz. Pakistanlılar; "bu Amerika Cumhurbaşkanı Nixon" derler. Günlük yiyeceğine dahi sahip olamayan bu adamın bu tavrına şaşarlar ve ona: "Bu Nixon'dur, Nixon. Sen Nixon'u tanımıyor musun?" Bu piri fani şu cevabı verir: "Bu necistir, kâfirdir. Ben ona selam vermek istemiyorum." Bakınız İslâm'ın azametini. Bir ihtiyar göçmen aylarca içinde kalabileceği bir çadırı alabilmesi için Suud yeşil hilalinin önünde kuyruk tutmuş biri. Fakat Nixon'la selamlaşmayı reddediyor.

Başka bir adam ilerler ve Nixon'a; "Neden sizler Filistin'deki müslümanların aleyhine yahudilerle beraber oluyorsunuz" diye sorar. Nixon da; "Bu gariban halk da mı bunu biliyor? Mescid-i Aksa bunları yahudinin aleyhine sevk ediyor" der. Dehşete kapılır ve "Ben Afganistan hududuna gitmek istiyorum" diye ısrar eder. Gider görür ki savaş ciddi bir savaş. Medyanın şişirmeleri değil, basının saptırmaları değil! Nixon Amerika'ya döndüğünde basın toplantısı yapar, bir yandan insanları müjdelere, diğer yandan uyarır. Gazeticeler kendisine; "Filan problemi ne yaptın?" diye sorunca Nixon:

- "It's easy (bu kolay)"
- "What the solution you have prepared? (Bunun için nasıl bir çözüm hazırladınız)" diye sorulunca;
- "It's easy (bu basit)" der. Bu defa kendisine;
- "What is the problem (o halde asıl problem ne?)" diye sorulunca Nixon:
- "İslam is a problem (Asıl problem İslam)" diye cevap verir.

Nixon devamla "Amerika'nın Afgan cihadını sona erdirip İslâm'ın ilerlemesini durdurması için Rusya ile işbirliği yapması gerekir" der. Nixon bunu basın toplantısında ilan eder.

Ey gençler! Bunlara uyanın, tedbirinizi alın, daha önemsiz şeylerle uğraşarak enerji ve vaktinizi kaybetmeyin. Bakıyorum ki küçük bir genç çıkıp geliyor. Herhangi bir kitaptan bir-iki kelime öğrenmiş. Afganlı'nın boynunda bir muska veya bir boncuk gördüğünde hemen memleketine dönüyor ve milletine: "Aman bunlar müşrikler" diye velvele koparıyor. "Bunlara zekat verilmez. Bunlar şöyle şöyleleler. Hırsızdırlar" gibi laflar diyor. Bütün mesele bir Afganlı'nın boynunda bir boncuk görmüştür. Bizim mücahid (!) büyük bir şey keşfetmiştir. Oradaki cihadın cihad olmadığını ortaya çıkarmıştır. Vay haline.

Mesela Davet ve Cihad üniversitesinde okuyan bir gençle konuşuyordum. Ona dedim ki;

- "Arapların gelip siz Afganlılarla birlikte burada cihada katılmaları zaruridir." O da bana şu cevabı verdi:
- "Peki Araplar bizi müşrik diye adlandırmıyorlar mı?" Vallahi ben Arap Yarımadası'ndan gelen bir hocanın riyaseti altında Arap dili kursları alıyordum. 20-30 gün kadar devam etti. Tabi günlüğüne bir riyal alıyordu. Bu adam cihad etmedi. Silahı bile eline almadı. Ben ona: "Afgan cihadı hakkında görüşün nedir?," diye sordum. Hoca: "Açıkkçası Afganistanda cihad diye bir şey yok. O sadece müşrik Afganlılarla inkarcı Ruslar arasında bir savaştır," cevabını vermişti.

Yine Arap Yarımadası'ndan gelen bazı gençler bana şunları anlattılar, Maaşallah çokça ilim (!) okumuş üstadlardan birine; "Sen Afgan cihadı için bağışta bulun" demişler. Hoca; "ben yüz riyali çıkarır yakarım, Afgan cihadına göndermem. Çünkü bu müşrik Afganlılarla inkarcı Ruslar arasındaki bir savaştır" cevabını vermiştir.

Yine gençlerden biri hayata atılır atılmaz para toplamış, Afgan cihadı için buraya gelmiş. Bazı insanlar ona "sınıra yakın olan Hoca Celaleddin'in yanına git. Şimdi araba gelir, seni Celaleddin'e ulaştırır, getirdiğin emaneti ona verirsin. Şeyh Celaleddin hoca yedi seneden beri savaşıyor. Şu şu savaşlara katıldı ve şöyle şöyle şeyler yaptı." Bunu duyan genç gayrete gelir, arabaya biner, Celaleddin hocanın yanına gider, hoca onu misafir eder, gereği gibi ağırlar. İkinci gün genç Peşaver'e döner, getirdiği bir milyon rupiden bir kuruşunu dahi Celaleddin hocaya vermez. Ve der ki: "Bunun inancı sağlam değil, ondan vermedim." Bakın bu gencin haline. Ne büyük bir şey icad etmiş. Adamın inancının sağlam olmadığını anlamış. Keşke sen o iki kelimeyi okumasaydın. Biz de senden kurtulmuş olurduk. Din hakkında iki kelime biliyor, Allah'ın kendisi ile dinini aziz kıldığı cihad aleyhinde hüküm vermeye kalkışıyor. Bu hükmü veren genç ayak ayak üstüne koyup oturur, sütlü kahve içer. Cihad edenler için de; "bunlar müşrikler, en azından bid'atçılar, akideleri fasit ve sapıklar" der.

Müslümanlar bin bir türlü çile ve meşakkatten sonra böyle bir cihadı başlatıp sürdürmeyi başardılar. Bununla uzak ve yakından alakası olmayan insanların gelip cihad aleyhinde sorumsuzca konuşmaları adeta arap masallarında anlatılan şu kadının çocuğunu tebrik etmeye gelen kadının durumuna benzer: Kadın kırk yıl yaşar, çocuğu olmaz. Sonra Allah ona bir çocuk lütfeder. Kadın için o çocuk her şeydir. Bütün dünyadan daha değerlidir. Sanki güneş onun alnına doğuyor, ay onun başında bulunuyor hisseder. Başka bir hanım gelip onun bu çocuğunu tebrik etmek ister. Ve o kadına: "Niçin bu çocuğun gözleri büyük değil, bu çocuğun gözleri ne de küçük" der.

Evet, bizler yürüye yürüye tabanlarımız delindi. Ağlaya ağlaya gözlerimiz kör oldu. Nihayet İslâm uğrunda savaşan bir devlet gördük. Sevincimizden uçtuk, şimdi gelir birileri; "bu da ne? bu adamların inancı bozuk" şeklinde konuşur. Adeta "bu çocuğun ne de küçüktür" diyen kadına benzer. Biz değil ki gözleri küçük çocuk, gözleri şaşı olanı da bulamadık, kör olanı da. Kör çocuk da bulsak büyük bir nimet sayacağız. Çünkü ondan başkası yok.

Evet tek çocuğu olan havadan nem kapar. Her an için "aman Rabbim bunu koru" der.

"Onlar, Allah'ın nurunu kendi ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah kâfirler hoşlanmasalar bile, kendi nurunu tamamlayacaktır." (Tevbe, 32)

Enver Sedat Afgan Cihadına Büyük Darbeler Vurmuştur

Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat! Afgan cihadına darbe vurmak için çok uğraşlar sarf etti ancak hiçbir şey yapamadan yüce Allah onun canını aldı. Allah'a hamd olsun. İlk olarak devletlerin birleşmesi görüşünü ortaya attı. Afganistan'ın kurtulması için İslâmî birleşme önerdi. Bunu inşallah başka bir bölümde veya Afgan cihadının tarihinin anlatıldığı başka bir yerde tüm boyutlarıyla açıklayacağım. Afgan cihadı nasıl başladı, nasıl gelişti hizipler nasıl oluştu ve nasıl bir sonuca ulaşılar tüm bu soruların cevabını veren kapsamlı bir şekilde izah edeceğim.

Dördüncü Hadis:

Müslümanların yeryüzüne hakim olacaklarını beyan eden hadislerden biri de el-Bâni'nin zikrettiği hadistir.

el-Bani, Allah ömrünü uzun eylesin, ilmi ile bizleri faydalandırsın ben kendisinden hadis öğrenen talebelerinden biriyim. Gerek inanç hususunda gerekse nasları araştırıp sahihlerini ayıklama konusunda kendisinden çok istifade ettim. Ondan aldığım terbiyenin gereği zayıf bir hadis gördüğümde tüylerim ürperir. Kitaplarıma gücümün yettiği kadar zayıf hadis koymam. Evet ben ondan (Allah mukafatını versin) bir çok hayır aldım. Ancak fıkha ait görüşlerinden çoğuna katılmıyorum ve onları almıyorum. Çünkü o fıkhi görüşlerinde çok garip görüşler zikrediyor. Fakat hadis ilminde bugün yeryüzünde hocamız el-Bâni'den daha bilgili biri olduğunu sanmıyorum. Maaşallah inancı da böyledir. Bütün bunlara ilaveten el-Bâni hiçbir tağuta boyun eğmemiş ve hiçbir tağuta yumuşaklık göstermemiştir. Allah'ın âyetlerini az bir değere satmamıştır.

el-Bâni fıkhi bir görüş zikrederse ben onu kabul etmem. Fakat herhangi bir sahih hadis hakkında sahih derse onu baş tacı ederim. Vakıa el-Bâni bugün yaşayanların içinde en büyük muhaddistir. Onun Camiu's-Sahih adlı kitabı devamlı yanımdadır. Yolculukta olsun ikamet halimde olsun onu elimden bırakmam. Bir nüshası evde bulunmakta, bir nüshası da burdadır. Diğer yandan İmam Suyuti'nin telif ettiği el-Camiu's-Sağır isimli hadis kitabı en değerli alfabetik hadis sıralayan kitaplardandır. Ona baktığınızda hadisin sahih veya sahih olmadığını kısa bir zamanda öğrenebilirsiniz.

Evet Şeyh el-Bâni'nin zikrettiği dördüncü hadiste, Peygamber (sav) şöyle buyurmaktadır; "Sizde peygamberlik dönemi Allah'ın dilediği kadar devam edecek, sonra Allah, onu bitirmeyi dileyince sona erecek. Daha sonra peygamberlik metodu üzere hilafet olacaktır. Hilafette Allah'ın dilediği kadar devam edecek sonra Allah onu bitirmeyi dilediğinde onu da bitirecektir. Daha sonra ısıracı (iktidara dışlarını bir şey üzerine kenetleyip tutarcasına sarılan, insanları hayvanlar gibi ısırarak) krallık olacaktır. O da Allah'ın dilediği kadar kalacak, daha sonra onun da sona ermesini Allah dileyince onu da kaldıracaktır. Bundan sonra ise zorba iktidar olacak, Allah'ın dilediği kadar kalacak, sonra Allah, onu da gidermeyi dileyince onu da giderecektir. Daha sonra ise tekrar peygamberlik metodu üzerine hilafet olacaktır." Rasulullah bunu söyledikten sonra susmuştur. (Bu hadisi İmam Ahmed Müsned'inde rivayet etmiştir)

Yeryüzünde son nizam hilafet nizamı olacaktır. Başka bir rivayette şöyle denilmektedir; "yeryüzünü tamamen İslâm kaplayacak, yeryüzü hayırlarından her şeyi bitirecek, sema hayırlarından her şeyi boşaltacaktır." Yüce Allah'tan İslâm'a ve müslümanlara yardım etmesini dileriz. İnşallah bu din zafer bulacaktır. Ben bunu sizlere müjdeliyorum.

Üstad Seyyid Kutub "İstikbal İslâm'ındır" isimli kitabını yazdığı anda sakallı hiçbir genç yoktu veya tesettürlü bir genç kıza rastlanmıyordu. Seyyid Kutub bu kitabını zindanların karanlıklarında yazmıştı. Ben Üstad Seyyid Kutub'un "İstikbal İslâm'ındır" isimli kitabını okuduğumda üstadın hayallere kapıldığını veya rüya gördüğünü zannetmişim. Seyyid Kutub'un bu ifadelerine inanmamıştım. Subhanallah! Seyyid Kutub'un şahadetinden dört yıl sonra Abdunnasır ölüyor yerine Enver Sedat geliyor ve halkın üzerindeki baskıyı kaldırıyor. Halk aziz ve celil olan yüce Allah'a dönüyordu. Seyyid Kutub'un "İstikbal İslâm'ındır" isimli kitabı basıldığında Kahire Üniversitesindeki 120 bine yakın talebeden bir kız dahi tesettürlü değildi. Sadece Seyyid Kutub'un kız kardeşinin Mediha isimli kızı şer'i tesettürlü idi. Şu anda ise aynı üniversitedeki 120 bine yakın erkek ve kız talebelere onbinlercesi tesettürlüdür veya gençleri sakallıdır. Özellikle tıp, eczacılık, mühendislik gibi fenni fakültelerde İslâm daha fazla yayılmıştır. Çünkü genelinde zeki olan insanlar bu dini benimser ve ona gönül verirler. Geri zekalılar ancak dünyayı ona ve ahirete tercih ederler.

Evet, Seyyid Kutub'un bu kitabını okuduğumda söylediklerinin gerçekleşeceğine inanmamıştım. On küsur sene sonra ise 1980'li yıllarda "İslâm ve Beşeriyetin Geleceği" isimli bir kitapçık yazdım ve bu kitapta; "Allah'ın izni ile İslâm gelmektedir, tüm beşeriyete bir gün mutlaka hükmedecektir" diye yazdım. Tabi ne kadar karanlıklar insanların yol almasına engel olursa olsun bu dinin geleceğini dört şeyin müjdelediğini beyan ettim. Bunlar da:

1. İnsan fıtratına uygun düşen tek din bu dindir.
2. Batı kültürü çökmüştür.
3. Kur'an ve Sünnette dinin hakimiyetine dair müjdelerin bulunması.
4. Hayat gerçeği içinde görülen müjdeler ve cahiliyeyi bırakıp huzuru kalp ile Allah'a yönelen İslâmî uyanışın ortaya çıkışı.

Bu gerçekler İslâm dininin gelecekte beşeriyeti aydınlatacağını bizlere müjdelemektedir.

Tekrar konumuza dönelim;

Allah Teala buyuruyor ki: "Onlar, hahamlarını, papazlarını ve Meryemoğlu İsa Mesih'i Allah'tan başka Rabler edindiler" Âyet-i kerimde geçen "el-Ahbar" lafzı "hibr" veya "habr" lafzının çoğuludur ve "âlim" manasınadır. Bu nedenle Abdullah bin Abbas (ra)'ya da bu ümmetin hibri veya habri denilmiştir. Yani bu ümmetin âlimi, bilgini demektir. Âlimlerin hibr veya habr diye isimlendirilmelerinin sebebi onların sözü güzelleştirmeleri, tanzim etmeleri ve mükemmel bir şekilde aktarmalarındandır. Bu nedenle âlimin kullandığı mürekkebe de "hibr" denilmiştir. Mürekkebin okmasına da âlimler kullandığından hibr denilmiştir.

Âyette geçen ruhbandan maksat ise hristiyanların abidleridir.

Vakıa Kur'an-ı Kerim'in üslubu çoğunluğun vasfını göz önünde bulundurarak vasıflandırmak istediği şeyleri çoğunluğun vasfı ile vasıflandırır. Yahudilerde ilimde ileri giden âlimler çok olduğu için onların din adamlarından bahsederken ilimde ileri giden anlamına gelen "ahbar" ifadesini zikretmiştir. Buna mukabil Hristiyanlarda ibadet daha fazla yaygın olduğundan onların din adamlarından bahsederken çokça ibadet edenler manasına gelen "ruhban" ifadesini zikretmiştir. Aslında hristiyanlık, insanları Allah'a kulluk etmek ve O'na ibadet yapmak için gelmiştir. Çünkü Roma Devleti'nde zulüm, eğlence ve iğrençlikler çoğalmıştı. İsa

(as) Roma Devleti'nin en ilerlediği ve en güçlü olduğu bir tarihte doğmuştu. Roma Devleti vatandaşları yiyecek, içecek ve giysilerinde aşırı zevk ve sefaya dalmışlardı. Oyun ve eğlence onların hayatında en önemli yeri alıyordu. Hatta onlar, oyun ve eğlenceyi çokça sevdiklerinden insanların aslanlar tarafından parçalanıp öldürülmelerinden zevk alacak kadar sefih bir dereceye düşmüşlerdi. Roma Devleti'nin ileri gelenlerinin toplantı ve eğlence yerleri olan mekanlar çokça yayıldı. Oralarda arslanların esir alınan insanları nasıl parçaladığını izliyorlardı. Esirleri getirip bir sahaya hapsettikten sonra üzerlerine aslanı salıveriyorlardı. Aslan o esirin kafatasını parçalarken veya vücudunu koparıırken kahkahalar atıp gülüyorlardı. Evet vahşetin bu derecesine varmışlardı. O nedenle Bizans Devleti'nin kalıntılarından tiyatroların büyük bir yeri vardır. Ne yazık ki bugünkü Avrupa ve Amerika medeniyetleri Roma medeniyetinin bir uzantısı ve halkasıdır. Bu nedenle Amerikalılar kovboy filmlerini çok severler. Çünkü Amerikalılar insanlara işkence etmekten zevk alırlar. Bunu esirleri aslanların pençesinde parçalatan ataları Romalılardan miras almışlardır. Diğer yandan Amerika ve Avrupalılara göre hayat demek şehvani arzuları doyurmak, nefsin bütün istediklerini ona temin etmek demektir. Bu da kendilerine Roma imparatorluğundan kalan bir mirastır. Romalılar şehvani arzulara o derece dalmışlardır ki alkolik Roma'da en çok içki içmekle meşhur olan Bacchus isimli bir ayyaşı içki ilahı edinmişlerdir. Yine Roma'nın en meşhur fahişesi olan Zient'i güzellik tanrıçası edinmişler, Afrodite'yi (Aphrodite) de aşk tanrısı edinmişlerdir. Halbuki bunların efsanelerine göre Afrodite üç tanrı ile zina etmiş ve Kiyobit isminde bir çocuk doğurmuş, bu çocuk da aşk tanrısı olmuştur. Diğer yandan Broznof ise mukaddes ateşin koruyucusudur. Broznof'nun hikayesinde; onun nuru ve hakikati araştırdığı, neticesinde tanrıların nurlarından bir şey öğrenmeye yaklaştığı, onlardan bir şey aldığı bunun üzerine tanrılar bunu alıp belli bir yere attıkları, elini kolunu bağladıktan sonra kuşları ona musallat ettikleri, kuşların da gündüzleyin onun gözlerini ve beynini yedikleri, geceleyin tekrar tanrılar onun yenilen yerlerini iade ettikleri ta ki ikinci günde de kuşların gelip onu yeyip ondan intikam almış olsunlar, şeklinde efsaneler anlatılmaktadır.

Yine Romalılar Zeus'u da tanrılar tanrısı kabul etmişler onun Olympos (Olimpos) Dağı üzerine egemenlik kurduğunu kabullenmişlerdir. Bu tanrı onlara göre, geceleri insanların gözünden uzak bir şekilde zina etmektedir. Bugün Olimpiyat oyunları bu efsaneden kaynaklanmaktadır.

İşte Avrupa medeniyetinin özü budur. Avrupa medeniyetinin özü; ilahları insanlardan daha alt seviyede kabul eden Roma medeniyetinin özüdür. Romalıları göre tanrı fuhuş eder, gerçeği ve aydınlanmayı araştıran insandan intikam alır velhasıl ilahlar yapıcı değil yıkıcıdır. İşte bu modern Avrupa medeniyeti eski Yunan Medeniyeti'ni miras almışlardır.

Amerikalılar, Avrupa'nın memleketlerinden sürgün etmek istedikleri caniler ve eşkiyalardır. Bunlar memleketlerini terk edip Amerika'ya göç etmişlerdir. Kristof Kolomb'un Amerika'yı keşfetmesinden sonra toplumda sapık tabiatlı olan insanlar oraya göçtüler. Yeni keşfettikleri topraklarda yaşayan bir halk buldular. O halkı kırıp geçirdiler, öldürüp yok ettiler. Onlardan sadece birkaç milyon geri kaldı. Bunlar da kıızılderililer veya İspanyol asıllı insanlardı. Bu insanlar Colorado, Indiana vb. yerlerde bırakıldılar. Bunlar sadece müzeli insanlar olsun diye bırakıldılar. Amerikalı ziyaretçilere; "işte bu toprakların eski sakinleri bu insanlardır, onları öğrenmiş olun" denilmesi için bırakıldılar.

Evet. Avrupa medeniyeti işte bu düşünceler üzerine kurulmuştur. Kendilerine karşı çok nazik, çok efendi fakat başka halklara karşı acımasız, gaddar ve ezici bir ruh taşımaktadırlar. Mesela Amerikalılar kendi ülkelerinde, kendilerini adeta melekmiş gibi iyi kimseler, güzel huylu kimseler olarak tanıtırlar. Aynı şekilde Avrupa ve İngiltere insanları da öyle... Avrupalılar İkinci Dünya savaşıdan sonra tamamen çözülüp şehvani arzularının peşinde koşan, şehvi arzulardan başka hiçbir şeyi düşünmeyen kimseler olmadan önce de böylelerdi. Bu seviyeye vardıldıktan sonra içlerinden Beatles, hippy sınıfları türedi. Seviyeleri daha da düştü. Evet Avrupalılar kendi ülkelerinde melek, diğer yerlerde vahşi canavardılar.

Örneğin bir İngiliz kendi memleketinde kuyruğa girip sabırla otobüsü bekler. Bir insanın ayağına basacak olsa dakikalarca özür diler, nezaket gösterilerinde bulunur. Fakat aynı İngiliz hasbelkader Filistin'e veya Hindistan'a bir subay olarak yahut bir İngiliz delegesi olarak ya da İngiliz İstihbaratında bir işçi olarak gidecek olursa memleketinde çok nazik olan bu İngiliz adeta yırtıcı canavar olur. Bu tarih boyu böyle olmuştur. Değişen bir şey yoktur. Eski roma kültürüdür. Sırf Romayı yüceltmek ve onun hegemonyasını korumak için bütün milletlerin mallarını ve kanlarını emmekten zevk alan Roma kültürüdür. Bakarsın ki Filistin'deki bir İngiliz silahını denemek istediğinde karşıya cansız bir hedef dikip ona nişan alarak denemesi yerine Filistinli bir insanı hedef alır ve onda atıcılığını öğrenmeye çalışır.

Batılılar kendi ülkelerinde çok emin, birbirlerinin mallarına, birbirlerinin hukukuna riayet eden insanlardır. Mesela İngiltere'de sabahleyin çeyrek dolara Times Gazetesini satan insan gazeteyi satın alacak kimselerin posta kutularına koyar, akşama dönüp paralarını topladığında koyduğu gazetelerin tam değerini kutularda mevcut bulur. Ne bir kuruş eksiktir ne de fazla... Gazeteyi alan İngiliz parayı koyar, gazetesini alır. Ama böyle bir İngiliz Filistin'e geldiğinde oradaki herhangi bir eve girerse evdeki bütün yiyecek maddelerini birbirine karıştırır, yetmemişçesine üzerlerine gaz döker ve yakar.

Annemin bana anlattığı gibi İngilizler evlere zorla girerlermiş, ailenin büyüğünü alıp bağlarlarmış, belli meblağ para ödeyince-ye kadar kendisine sopa atılmış. Adamın parası yoksa hanımı gelir küpe ve bileziklerini İngilizlere teslim edermiş ki kocasını kurtarabilsin. Bakınız bu hususta Lawrence (I) neleri itiraf ediyor.

(1) Bu Lawrence I. Dünya Savaşı'nda resmen taç giymeyen Arap kralı kabul edilmiştir. Lawrence Türklere karşı Arapların ayaklanmalarını sağlamıştır. Bu kişi bölgede İngiliz İstihbaratının en meşhur adamlarından biridir.

Lawrence "Yedi Hikmet Direkleri" isimli eserinde şunları söylüyor: "Ben girdiğim otuz savaşta da şerefli kanının akmadığından dolayı iftihar ediyorum. Evet bu savaşlarda hiçbir İngiliz kanı akmamıştır. Çünkü benim için bir İngiliz askerinin kanı idare ettiğimiz bütün halkların kanından daha üstündür. Bana göre bir İngiliz askeri bütün halklardan daha üstündür. Bu nedenle ben katıldığım otuz savaşta herhangi bir şerefli İngiliz kanının akmamasından dolayı cidden gururluyum."

İngiliz subayları Hindistan'da atlarına binecekleri zaman atın üzengisine basmaz bunun yerine bir Hintli gelir rükua kapanırcasına durur ve İngiliz subayı onun sırtına basarak atına binerdi.

Almanya, Malta adasından mayın döşeyerek geri çekilmişti. İngilizler Almanya'nın çekilmesinden sonra Malta'yı işgal etmeye çalıştılar. Ordular normalinde geri çekildikleri bölgelere mayın döşerler. İlerleyen ordularda bu mayınları patlatmak için normalinde eşek veya koyun yahut köpek sürüsünü mayınlı alanın üzerine sürerler, mayınlar patlar ve bölgeyi temizlemiş olurlar. Fakat İngilizler için İngiliz olmayanlar bu hayvanlardan daha adi ve daha ucuzdur. Bu nedenle Almanların çekilmesinden sonra İngilizler eşekleri satın alıp mayınları patlatma yerine kendilerinin müstemlekesi olan Hindistan'ın bir taburunu önlerine kattılar.

Şerefli İngiliz kanını (!) korudular. Ertesi gün İngiltere'de bütün gazeteler "Malta'ya hiçbir zayıat vermeden girdik" diye yazdılar. Halbuki İngilizlerin önünde bir Hind taburu tamamen imha olmuştu. Bu Avrupalılardan beklenen bir tavidı. Çünkü onlar şehvet, cebir ve işkencelerden zevk alma esasları üzerine kurulan Roma medeniyetinin mirasçılarıdır. Bunları onlardan miras almışlardır.

İdi Amin'in Devriliş ve Yapılan İnkılabın İyüzü

Uganda devletinin müslüman başkanı İdi Amin'in yönetimden devrilişini ve Uganda inkılabını anlatmak istiyorum. İdi Amin müslüman bir adamdır. Kültürlü birisi değildir ancak yiğit bir komutandır. O anda ordusunun başkomutanı idi. Daha sonra devlet başkanlığına geldi. Kendisinde askerliğin bir eseri olan izzet ve şeref anlayışı vardı. Zilleti ve boyun bükmeyi kabullenemeyen bir şahsiyete sahipti. Uganda'da bir avuç dolusu İngiliz'in Ugandalı elit tabakayla işbirliği içerisinde halkın kanını emdiklerini gördü. Onlara göre halkın tamamı adeta bir eşek sürüsünden ibaretti. Yahudiler de buna inanırlar. Elleri bulunduran tahrif edilmiş Tevrat'da şu cümle yazılıdır: "Diğer halklar Allah'ın seçtiği halk olan yahudilere hizmet etsinler diye eşekler olarak yaratılmışlardır. Her eşek telef olduğunda başka bir eşeğe bineriz." Yahudiler protokollerinde bunu anlatırlar. İngilizler de insanlara bu gözle bakarlar. Bütün insanlar kırmızı yüzlü büyük İngiltere'nin kırmızı yüzlü insanlarına hizmet etmek için var olmuş eşeklerdir.

İngilizler içinde hristiyanların da bulunduğu Afrika'daki bir devlete müslüman bir yöneticinin gelmesini içlerine sindiremediler. Çünkü bu durum dünyada yaşanan genel kaidelere tersti. Herhangi bir yerde % 10'u bile hristiyan olsa oranın idarecisi hristiyan olur. Batıların adalet anlayışı budur. Herhangi bir yerde küçük çapta dahi hristiyan bulursa misyonierlerin orduları mutlaka orayı karargah ederler.

Mühim olan İdi Amin'in, memleketini bu insanlardan temizlemek istemesidir. İdi Amin'in içinde batıllara karşı frenleyemeyeceği kadar öfke doluydu. Bu nedenle İdi Amin İngilizlerin başkent Kampala'nın en güzel mahallesinden çıkıp gitmelerini emretti. Mahallelerine el koydu. Onlardan iyice öcünü almak için belli insanların sırtlarına binilmesini emretti. Televizyonlar gelip çekimler yaptı. Misyonierleri kovdu, diğer bütün batılları Uganda'dan uzaklaştırdı. Fakat batıllar fazla vakit geçirmeden o zamanki Tanzanya'nın yöneticisi batılı papaz Julios Niriri'yi devreye geçirdiler.(1)

(1) Aslında bu Tanzanya devleti iki devlet birleştirilerek oluşturulmuştur. Bunlardan biri Zencibar, diğeri Tancanika idi. Zencibar'ın halkı hepsi müslümandır. Fasih arapça konuşurlar. İdarecileri de aslen Yemen'in Uman kentinden olan müslüman biri idi. Batıllar Zencibar'dan Arapça'yı ve İslâm'ı silmek istediler. Orada sosyalizm ve komünizm ismi altında devrim yaptırıldılar. Yeni gelen yönetim binlerce Zencibar halkını kesip doğradı. Zencibar'dan tamamen İslâm'ın izlerini silmek için orayı putperest ve hristiyanlardan oluşan Tencenika ile birleştirip yeni devlet yapmaya giriştiler. Böylece Zencibar'ı haritadan sildiler, birleşen iki devlete yeni ad olarak Tanzanya ismini koydular. Başlarına da Julios Niriri isimli bir misyonier getirdiler. Hafızam beni yanıltmıyorsa hatırladığım kadarı ile bu Julios aslında müslüman baba anneden doğan müslüman bir çocukmuş. Kiliseler bunu alıp eğitmiş, Muhammed olan ismini değiştirip Julios ismini koymuşlar. Sonra onu hristiyanlaştırdı ve memleketine yönetici olarak göndermişlerdir. Evet Julios Niriri Uganda'yı yutmaya ve oranın yöneticisi olan İdi Amin'i düşürme planlarını kurmaya başladı. İdi Amin bunu hissetti. İdi Amin olaylar karşısında pazılarını çalıştıran askeri biriydi. Tanzanya'nın kendilerini işgal etme planlarını duyunca kendi ordusunu hareket ettirdi, Tanzanya'nın bir bölümünü işgal etti. Oranın başkenti olan Darusselam'a yaklaştı. Darusselam'da teslim olma beyaz bayrakları hazırlanıyordu. Fakat batı kaynaklı. Yaygaralar koparıldı.

Amerika, bölgedeki jandarması Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat'a "Sen ne duruyorsun?! Harekete geç ve İdi'yi Tanzanya'dan geri çıkart" emrini verdi. Enver Sedat; "Baş üstüne efendim, emredersiniz. Ben bunu halkım için yapıyorum" deyip devreye girdi. Enver Sedat yaveri mahiyetinde olan zamanındaki Sudan cumhurbaşkanı Cafer Numeyri'yi İdi Amin'e gönderdi. Numeyri'ye; "Sen Afrika Birliği'nin başkanısin. Devreye gir. İdi Amin'i geri çekti" dedi.

Afrika Birliği Başkanı Numeyri, İdi Amin'e Tanzanya'dan geri çekilmesini bildirdi. İdi Amin;

- "Bunlar Uganda'yı işgal etme hazırlığındalar. Bu nedenle onlara karşı savaşıyoruz," cevabım verir. Numeyri;
- "Hayır, ben kendi tarafımdan sınırlarınızın korunacağına kefil oluyorum" dedi.

Bunun üzerine İdi Amin Tanzanya'dan geri çekildi. İdi Amin geri çekildiğinin ikinci günü, Mısır ve Cezayir uçaklarının ani baskınlarıyla yönetimden düşürüldü ve Uganda devletinin yönetimine hristiyanlar hakim oldu. İdi Amin'in yönetimden düştüğü yaklaşık yedi yıldan beri Uganda'da müslümanlar caddelerde boğazlanmaktadır. Akıl almaz işkence ve zulümlere tabi tutulmaktadır.

Uganda'da bu hadiseler olduğu sırada yaşlı bir İngiliz kadın kaybolmuştu. İngiliz ve Batı gazeteleri çatışmalarda kaybolan bu ihtiyar kadından manşetler halinde günlerce yazarlar. Ancak Uganda sokaklarında akıl almaz şekilde boğazlanarak, zulümlere ve işkencelere tabi tutularak öldürülen onbinlerce müslümandan tek kelime yazmazlar..!

"Ormanda bir kişi öldürülür Affedilmez bir cürüm olarak değerlendirilir. Bütünyle bir halk öldürülür, Tartışmaya açık bir olaydır, denilir.

Mısır devleti başımıza çok hayırlı çoraplar ördü. (!) Bizi bu tür davranışlarına eskiden beri alıştırdı. Müslümanları boğazlayan dünyada ne kadar İslâm düşmanı var ise Mısır yönetimi hep onların yanında yer almıştır. Mısır hükümeti müslümanları yok eden tağutların yanında bulunmuştur her zaman! Örnek mi;

- Bangladeş Pakistan'dan ayrıldığında Hind askerleri Bangladeş'e doğru ilerliyor ve Hind uçakları Bangladeş'i bombalıyordu.Fakat bu uçaklar benzin ikmallerini Mısır'ın başkenti Kahire'de sağladıkları yakıtla yapıyorlardı.

- Yine Mısır, Yugoslavya'daki müslümanların aleyhine general Tito'nun yanında yer almış, müslümanların aleyhine bulunmasını tekrar bizlere göstermiştir.

- Yine Mısır, Rusya'daki müslümanların aleyhine devamlı Rusya'nın yanında yer almıştır.

- Mısır, Kıbrıs'taki Müslüman Türklere karşı yine orada bulunan hristiyan kâfirlerin önderi Başpiskopos Makarios'un yanında yer almıştır. Vallahi Mısırlılardan Kıbrıs'taki müslüman Türkleri kesme olayına katılan biri bana şunları anlattı; "ne kadar mescit yıktığımı bilemiyorum." Evet... Mısır ordusu bizi bu tür güzel huylarına (!) alıştırmışım Nerede bir müslüman görülürse onu kesenlere yardıma koşmuştur.

- Ahmedu Bello Kuzey Nijerya başbakanı idi. Onun vasıtası ile yarım milyona yakın Nijeryalı müslüman olmuştur. Ahmedu Bello'nün Kuzey Nijerya başbakanlığına gelmesi ile birlikte Nijeryalılar İslâm'a yöneldi. Çünkü Ahmedu Bello dinine sadık bir müslümandı. Bu nedenle onu İslâm Alemi Birliği Teşkilatına üye olarak almışlardı. Başbakanlığa geldikten sonra Kuzey

Nijerya'daki İsrail konsolosluğunu kapattı. İsrail büyükelçisini ülkeden kovdu. (Aslında İsrail Afrika'yı öyle avucunda tutmakta ki onun kanını sömürmekte ve Afrika'ya bir kısım yahudi kızlarını sunarak hükmetmektedir. Mesela Lomambo gibi bazı kişilere bir yahudi kızı gönderirler, kız Polonyalı sarışın, mavi gözlü biridir. Sekreter olarak bulunur. Çünkü kız daktilo kullanabilmektedir. Maalesef siyah insanlar daktilo yazmayı bilmezler. (!) Bu kız yolu ile memlekete hükmedilir. Bir Amerika veya İsviçre yahut Avusturya ya da Fransalı yahudi kız özellikle seçilip getirilir, devlet başkanına sekreter olarak verilir. Evet İsrail bu tür şeyleri yapar).

Ahmedu Bello Kuzey Nijerya'dan yahudileri kovdu. Afrika Birliği içinde onlara baskı yaptı. Hatta bir zaman İsrail Dışişleri Bakanı'nın uçağı transit olarak Nijerya'nın başkenti Lagos'tan geçtiği zaman İsrail Dışişleri Bakanı buranın caddelerinde gezme izni ister. Ahmedu Bello ona; "halk senden önce caddeleri işgal etti" der. Yine İsrail başbakanı Golde Meir Ahmedu Bello ile görüşmek ister o da; "evet onunla görüşürüm ama bir şartla. Gördüğümde ona ateş etmek üzere" cevabını verir. Evet bu sert mizaçlı insan ki yahudiler buna fanatik diyorlardı yahudi desiseleri önünde fazla yaşatılmaz. Bütün yahudiler bunun aleyhinde kampanyaya girerler. İşte böyle bir adam henüz Kudüs düşmediğinde orayı ziyarete gelir. Ürdün hükümeti bu adamı havaalanında karşılamak için tek bir kişi dahi göndermedi. (Eh burası Ürdün! Hakimiyet Yüce Saygıdeğer Krallığıdır, göndermez, göndermez)(!) Ahmedu Bello; "Zararı yok, inşallah Kudüs'ü fethedenler olarak geliriz" dedi. Mekke'ye gidip umre yaptı. Tekrar döndüğünde Mescid-i Aksa'yı ziyaret etti, oradan da Mısır'a gidip Abdunnasır'ı ziyaret etti ve memleketine döndü. Fakat Ahmedu Bello'yu komplolar bekliyordu. Amerika, Fransa, ve İngiltere Nijerya ordusundaki İrini isimli bir kişiyi harekete geçirdiler. Bu Ahmedu Bello'yu öldürme planları kurdu. Nihayet bir gece onun evini kuşattı, onu dışarı çıkardı, parça parça kesti. Evini, çocukları ve eşi ile birlikte yaktı. Böylece bu devletler Nijerya'yı hristiyan birine teslim ettiler. Peki burada Mısır'ın alışılmalen tavrı ne idi?

Kuzey Nijerya'da arap devletlerinden bir tanesinin diplomatik temsilcisi olarak görev yapan iyi niyetli bir adam bana şunları anlattı: "Afrika'nın lideri görüntüsünde bulunan Mısır başkanı Cemal Abdunnasır'a, hristiyanların Kuzey Nijerya'daki müslümanları boğazladıklarını, Ahmedu Bello'yu öldürdüklerini haber vererek yardım talebinde bulunması için bir heyet oluşturduk ve Abdunnasır'a gönderdik. Heyet bir müddet bekledikten sonra Abdunnasır'la görüşebildi. Abdunnasır'ın, kendisinden yardım talebinde bulunmak için gelmiş olan heyete ilk söylediği; "Allah'a hamd olsun ki sizleri bu gerici adamdan kurtardı!" sözü oldu. Bunu işiten heyet hiçbir şey konuşmadan geldikleri gibi geri döndüler."

Hülasa Avrupa medeniyeti; hegemonya kurma ve şehvani arzularını doyurma temelleri üzerine kurulan Roma medeniyetinin mirasçısıdır. Avrupalıların aziz ve celil olan yüce Allah'ın dinene düşman olmalarının ana sebeplerinden biri yukarıda zikredilen efsanelerdir. Yani tanrılar insanların gerçeklere yaklaşmasına engel olurlar, insan ise devamlı mücadele vererek onlardan gerçekleri çalmaya çalışır. Diğer sebep ise daha önce de belirtildiği gibi ortaçağlarda hristiyan din adamlarının insanlara karşı olumsuz tavır takınmaları ve onları dinden ve kiliseden soğutmalarıdır. Aslında bugün Avrupa'da bulunan hristiyanlık Hz. İsa'ya Allah tarafından gönderilen hristiyanlık dini değildir. Pavlos isimli bir yahudi Hz. İsa'nın ortadan kayboluşundan sonra hristiyanlığı benimsediğini iddia etti. Neticede okuduğu Yunan felsefesi ile hristiyanlığı birbirine karıştırdı. Hz. İsa (as)'ya inen tevhid inancı ile Allah'a ortak koşma felsefesini birbirine karıştırdı.

Böylece Avrupa'ya hiçbir zaman tevhid inancı girmedir. Oraya hristiyanlığın girdiği ilk günden itibaren şirke karışık bir itikad girdi. Diğer yandan Doğu Roma imparatoru ile hristiyanlar arasında büyük bir düşmanlık mevcuttu. Bizans imparatorlarından Adriyanos ve Trihan dönemlerinde Bizans şımarıkları, hristiyanları kesmede çok ileri gittiler. Doğuda bulunan bütün hristiyanları kesiyorlardı. Hristiyanlarla Roma imparatorluğu arasında anlaşma için hiçbir zemin yoktu. Devamlı mesele Avrupa'da da kötüye gidiyordu. Nihayet imparator Konstantin'in dönemi geldi. Bu imparator, Roma İmparatorluğu'nun içindeki iki hizbin rekabeti yüzünden yıkılmaya yüz tuttuğunu görünce Roma İmparatorluğu'nu kurtarmak için hristiyan dinini benimsemek istedi. Halbuki bu Konstantin hayatının sonuna kadar içki içer, zina eder ve diğer bütün melanetleri yapardı. Yani bu kişi kalben hristiyan olmamıştı. Onu sadece siyaseten benimsemişti. İmparator Konstantin hristiyanlığı kabullenince bu defa çevresinde bulunan adamları, bakanları ve diğer bürokratlar yüksek mevkilerde yer alabilmek için hristiyanlığa girdiler. Bunlar da eski hayatlarından herhangi bir şeyi değiştirmemişlerdi. Samimi hristiyan olanlar ise yöneticilerin ileri gelenlerinden hristiyanlık öğrenen bu sınıfların hristiyanlığı ifsad ettiklerini gördüler. Fakat onlar gelecekte hristiyanlık bu fitne fesada galip gelir ümidi ile ses çıkarmadılar. Böylece hristiyanlığa iki darbe indirilmiş oldu. Bunlardan biri yahudi Pavlos'un hristiyan dinini kabul etmesi, diğeri de İmparator Konstantin'in hristiyanlığa girdiğini ilan etmesidir.

Vakıa yöneticilerin görünürde hristiyanlığa girmeleri onların neyini değiştirebilirdi ki? Çünkü onlar içki içerek ve fuhuş işleyerek yetmişmişlerdi. İmparator'un hristiyanlığı kabul etmesi ile bir gün bir gecede onlar da hristiyan oldular.

İhlaslı hristiyanlar dinlerinin yönetimin potasında eridiğini ve çerçöpten ayıklanmasının güç olduğunu görünce bu defa hayata küstüler. İnsanlardan ayrılıp manastırlara çekildiler. Böylece hristiyanlığı da kral Konstantin'e bıraktılar, o da onunla dilediği gibi oynadı.

Hristiyanlığa indirilen üçüncü bir darbe de; hristiyanlığa menfaatperest insanların girmiş olmaları ve hristiyan dinine karşı samimi olan din adamlarının sertliği idi. Bir taraftan din adamları gevşediler. Din ve kilise adına ticaret yapmaya kalkıştılar. Halka vergiler koydular. Onlara angarya işler yaptırıldılar. Mesela herkesin haftada bir gün kiliseye ait arazilerde çalışmasını mecburi kıldılar. Ayrıca kiliseler halka karşı kralların yanında yer aldı. Onlar halka şu imajı veriyorlardı. "Sizlerin idarecilere itaat etmeniz gerekir, çünkü onların sizi idare etmeleri için Allah onları gönderdi." Durum o kadar vahimleşti ki papalar bile para karşılığı cennetten arsa satmaya kalkıştılar. Cennetin arsalarını herhangi bir şehirdeki arsalar gibi parselleyip sattılar. Nitekim günümüzdeki idareciler de bir takım arazileri bu şekil insanlara abartarak satarlar. "Biz filan bir yerden büyük bir cadde geçireceğiz, orayı geliştireceğiz, gelin buradan arsalar alın" derler. Oranın henüz alt yapısı sağlanmadan önce ham araziye alır parsellerler. Belki de bir sığır parasına aldıkları araziye bir sığır ağırlığında altına satarlar. Merkez yapacakları yerin arazisini önce satın alır, daha sonra orayı merkez haline getireceklerini bildirirler böylece orayı insanlara satarak aşın zengin olurlar. Öyle görülüyor ki şu son papadan önceki papa, bugünkü anlamı ile hakiki bir hristiyandı. Fakat şu an mevcut olan papa ise masondur. Büyük bir ihtimalle aynı zamanda yahudidir. Çünkü Yahudiler papalık makamına kadar sızmışlardır. Yahudiler bir takım insanların hristiyan dinine sokmayı onları başpiskopos makamına yükseltmeyi başarmışlar, sonra da papalık seçimlerinde kendilerinin hristiyanlığa soktukları adamlardan birini Papa olarak seçtirmeyi başardıkları olmuştur. Hali hazırdaki mevcut Papa'dan bir önceki papa

mason ve yahudi değildi. Bu nedenle papalık tahtına oturmasından bir veya iki ay sonra öldüğünü ilan ettiler. Ancak bazı gazetelerde öldürüldüğü yazıldı. Büyük bir ihtimalle onu yahudiler öldürdüler ve Polonyalı olan şu anki Papayı onun yerine getirdiler. Papalık makamına geçtikten sonra ilk yaptığı şey Polonya'yı ziyaret ederek yahudi havrasını gezmek oldu. Fakat yahudiler bu öldürdükleri papa için öyle bir cenaze töreni yaptılar ki, bunun benzeri bir tören bütün Avrupa'da dahi görülmemiştir. İnanır mısınız bu tören otuz milyon dolara mal oldu. Nasıl olsa kilisenin malları bol... Bugün dünyada en zengin kurum kiliseler kurumudur. Vakıa batı rejimleri kiliselerin bu kadar zenginleşmelerini gerçekleştirdiler. Ayrıca Siyonist teşkilatların zenginleşmelerini de onlar sağladılar. Bugün batıda hayır müesseselerine verilen yardımlar, vergiden düşürülür. Avrupa ve Amerika'da bir kısım insanlar vergiyi götürüp devlete verme yerine cennete, cehenneme ve ahirete inananlar bu tür hayır kurumlarına verirler. Ancak batılıların samimi inançlıları hemen hemen milyonda birdir. Bu mallara ilaveten kiliselere ve Siyonist kuruluşlara ölen kimsesizlerin malları da aktarılmaktadır, böylece bu müesseseleri gitgide zenginleştirmektedir. Bunun nasıl olduğunu size anlatayım mı? Mesele şöyle oluyor: Bizim Arap memleketlerinde gelip devrim yapıyor, milletin mallarını çalıp çırpıp kendi zimmetine geçiriyor, görünürde halk gibi yaşayan, halkı kurtarmak için devrim yapmış olan bu insan, gerçek yüzünün ortaya çıkmaması için elindeki mevduatı kendi ismi ile değil de müstear bir isimle yabancı ülkelerin bankalarına yatırır. Mesela Hafız Esad veya Rıfat Esad, İsviçre'de veya Parkelis Banka'sında ya da Amerika'daki bu tür bankalarda hesap açar. Bu hesabı Hafız Esad ismi ile değil de mesela Ali Ahmet Karatos ismi ile açar. Mevduatını bu isime yatırır. Bir gün müslümanlardan biri kalkıp Hafız Esad'ı öldürecek olsa, Esad'ın oğullan babasının yatırdığı o parayı çekmeye kalkışırlar. Parkelis Bankası'na giderler. - "Bizim burada paramız var," derler. Fakat ilgililer onlara; - "Siz kimsiniz" diye sorar. Onlar da: - "Biz Hafız Esad'in çocuklarıyız" derler. - "Hesab numaranız kaç" derler, onlar da hesap numarasını bildirirler. İlgililer: - "Bu hesap numarası Ali Ahmed Karatos'undur. Siz onun çocukları mısınız?" derler. Fakat neticede para isteyenlerin Hafız Esad'in çocukları olduğu ortaya çıkar. Böylece halk adına devrim yaptıklarını söyleyen, halkın malını ve kanını sömürerek servet biriktirenlerin paraları Avrupa'daki hayır kurumlarına aktarılır. Hangi hayır kurumlarına? Ya Siyonist teşkilatlara veya Endenozya'dâ müslümanları hristiyanlaştırmaya kalkışan ve Lübnan'da müslümanları kesen hristiyan kiliselerine aktarılır.

33 - 35. ÂYETLERİN TEFSİRİ

33- İslâm dinini bütün dinlerden daha üstün kılmak için Peygamberini hidayet ve hak din ile gönderen Allah'tır. İsterse müşrikler hoş görmesinler.

34- Ey İman edenler! Hahamlar ve papazlardan birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onları, Allah'ın yolundan alıkoyarlar. Ey Muhammedi Altın ve gümüş biriktirip Allah yolunda sarf etmeyenleri ise can yakıcı bir azapla müjdele!

35- Kıyamet gününde bunlar, cehennemde ateşinde kızdırılır. Bunlarla, biriktirenlerin alınları, böğürleri ve sırtları dağlanır. Onlara "işte kendiniz için biriktirdiğiniz şeyler bunlardır. Şimdi biriktirdiklerinizi tadın" denir.

Önceki izahlarda da belirttiğimiz gibi inşallah İslâm dini diğer bütün dinlere galip gelecek, bütün yeryüzünü kuşatacaktır. Buna dair daha önce zikrettiğimiz hadisler çokça mevcuttur. Hadiste de belirtildiği gibi duvarlarla veya çadırlarla yapıldık hiçbir ev kalmayacak ki bu din ya azizin izzeti ile veya zelilin zilleti ile onun içine girmiş olmasın. İslâm dinine indirilen darbeler, başka herhangi bir dine indirilmiş olsaydı, varlığından eser kalmazdı. Birçok medeniyetler tarihe karışmıştır. Üzerine darb-ı meseller söylenen İsparta ve Atinada'ki Yunan medeniyeti nerede? Roma medeniyeti nerede? Bin yıla yakın bir hüküm sürmüş olan Büyük Roma İmparatorluğu nerede? Evet, güneşin hakim olduğu topraklar, güneş batmayacak kadar geniş olan Roma nerede? Nerede İtalya?... En geri kalmış milletler arasında. Öyle ki bugün dünyanın en değersiz para birimi İtalyan lireti ve Türk lirasıdır. Artık bu medeniyetler bitmiştir. Vendal, Got kabileleri gibi vahşi küçük kabilelerin basit darbeleriyle büyük Roma imparatorluğu çökmüştür.

İngiliz İmparatorluğu nerede? Büyük İngiltere nerede? Öyle ki onlar İngiltere'ye (Great Britian) diyorlardı. Bugün ise Britanya artık yıkılmıştır. Halbuki İngiltere II. Dünya savaşında harbe katıldıktan sonra yeryüzünün birçok kısmına hükmeder halde idi. Hatta insanların yaşadığı küre-i arzın dörtte birine veya üçte birine hakimdi. Nerede bu Britanya bugün? İngiltere'nin iktisadî günden güne çökmektedir. Şayet petrol devletleri İngiltere'ye ödünç para vermeseler İngiliz Sterlin'i büyük değer kayıplarına uğrayacaktır. Daha önce de belirttiğimiz gibi İngilizlerin diğer milletlerden sömürerek yaptıkları köşkler bugün satılığa çıkarılmıştır. Çünkü İngilizler yaptıkları bu köşkerin onarım ve bakımını devam ettirmekten aciz kalmışlardır. Her gün İngiltere'de bir fabrika kapanıyor, bir şirket sona eriyor. Subhanallah! Bu ne cezalandırma! Allah Teala'nın da buyurduğu gibi; "...Akıntı, üste çıkan köpüğü alıp götürür." (Rad, 17)

Bunlar, mazlum halkların kanlarından sömürülerek edinilmiş haram mallardır... Aziz ve celil olan yüce Allah İngilizlerden intikamını almaktadır... Gerçekten, İngilizler hâlâ kendilerini dünyanın yöneticileri olarak görmekte ve diğer milletlere 1930'ların, 40'ların gözü ile bakmaktadır. Dünya milletlerine tepeden bakan bu İngilizler İslâm'ın azılı düşmanlarıdır. Ona karşı büyük bir kin beslerler. İngiltere İslâm'ı ve müslümanları kökünden yok etmek için birçok katliamlara girişmiştir. İngiltere'nin yapmış olduğu katliamları başka hiçbir devlet o derece yapamamıştır. Mesela;

- İngilizler, Pakistan'ı ve Hindistan'ı harabe haline getirmişlerdir. Hind Yarımadası'nda yaşayan insanın izzet-i nefsinin yok etmişler, şahsiyetini silik hale getirmişlerdir. İngilizler Hindistan'a 1587 ile 1947 aralarında yaklaşık dört yüz sene hükmetmişlerdir. İki yüz sene orduları ile hükmetmişler, ondan önce de İngiliz Doğu Hind şirketi ile iki yüz sene iktisaden hükmetmişlerdir. Onlar 1947'de Hindistan'ı bırakıp çıktıklarında orada adeta kırık dökük insan kümeleri ve tamamen yıkılmış bir iktisat sistemi bırakıp çıkmışlardır. Onlar Afrika'da da Amerika'da da birçok faciayı işledikten sonra oralardan çekilmişlerdir.

- Mesela Amerika'daki Kızılderililerin kökünü kim kazımıştır? Bunu İngilizler yapmıştır. Bu nedenle diyorum ki; bugün aziz ve celil olan yüce Allah onlardan intikam almaktadır. Ne kadar garip bir şeydir ki, İngilizler girdikleri yerin medeniyetini tamamen ortadan kaldırıp geride sadece felaketler ve sıkıntılar manzumesi bırakırlar. Buna karşılık, yüce İslâm yarım asır geçmeden oluşturduğu devleti ile hemen hemen dünyanın bütün kıtalarına hakim olmuş, gittiği yerlere huzur ve saadet götürmüştür. Yaklaşık bin seneden bu yana bütün komplolar bu dini yıkmak için hazırlanmış fakat buna gücü yetmemiştir. Evet Allah'a hamd olsun bu din dimdik ayakta kalmayı başarmıştır. Hatta İslâm'ın ayakta kalacağı gösteren en büyük manzaralardan biri de; müslümanlara galip gelen orduların bile bu dinin mensupları arasına katılarak müslüman olmalarıdır. Bunun en belirgin örneği Tatarlardır. Bağdat'ta Tatarlar, yüzbinlerce müslümanı katletmişti. Bu rakam bir milyona kadar ulaşmıştı. Dicle Irmağı aylarca veya uzun bir zaman kan renginde aktı. Dicle'nin suyu kırmızı ve mavi karışımı bir renk almıştı. Dicle nehrine atılan kitapların çokluğundan mürekkeplerin rengi mavi rengi, insanların kanları da çokça akıtıldığından kırmızı rengi oluşturuyordu. İşte Dicle nehrinin suları uzun süre bu renk aktı. Daha sonra bu katliamları yapmış olan Tatarlar, Hulâgû hükümetindeki müslüman bir vezirin eli ile İslâm'a girdiler. Bu vezirin adı Turan idi. Hulâgû hükümetindeki bu vezir Abbasi devletinden kalmış bir müslümandı. Hulâgû'nün vezirlerinden olan bu müslüman kendi dinini muhafaza etmeyi başardı ve Hulâgû'nün ölümünden sonra yerine geçen hakimi İslâm dinine ikna etmeyi sağladı. Yeni hakimin İslâm'ı kabullenmesi ile binlerce insan da İslâm'a girdi. Tatarlar da onun vasıtasıyla böylece müslüman oldu. Tatarların büyük bir kolunu teşkil eden Çağatay kabilesi bu bölgelere gelip buraları işgal etmişlerdi. Yani Afganistan veya Pakistan bölgesine kadar ilerlemişti. Bir gün bir âlim Çağatay kabilesinin kralına ait olan korunun içine girdi. Bu âlimin ismi Şeyh Celaleddin'di. Onu yakalayıp krala getirdiler ve ona; "Bu kralın arazisine, koruya girdi" dediler. Bunun üzerine kral hiddetlendi; "bu nasıl koruya girer?" dedi ve Şeyh Celaleddin'e; "Sen mi daha üstünsün yoksa köpek mi?" dedi. Celaleddin; "Şimdi benim mi yoksa köpeğin mi daha üstün olduğuna dair hükmedemeyiz. Meselenin cevabı hayatımızı bitirdiğimiz ana bağlıdır. Eğer ben müslüman olarak ölürsem köpekten üstün olduğum ortaya çıkar. Kafir olarak ölürsem köpek benden daha üstündür" der. Bunun üzerine kral bu söz üzerinde durur, düşünür. Sonra ona; "İslâm nedir" diye sorar. Şeyh Celaleddin krala İslâm'ı anlatmaya girişir. Onu dinleyen kralın kalbi yumuşar ve Şeyh Celaleddin'e; "Ben şimdi buralardaki kralları bana boyun eğdirmekle meşgulüm. Şayet zafere ulaşırsam dön bana gel. Belki senin dinine girebilirim" der. Şeyh Celaleddin yaşı ilerlemiş bir âlimdi. Hastalandı ondan sonra öldü. Ancak ölmeden önce oğluna: "Bu

bölgenin kralı bana şunları söylemişti ve demişti ki; zafere ulaşırsam dön bana gel. Simdi ben sana kağıt yazıyorum. Şayet ben ölürsem ve kral da düşmanlarına galip gelirse, devletler ona boyun eğerse, sen ona git ve de ki; "Ben Celaleddin'in oğluyum." Bakalım kral ne yapar?" dedi. Neticede kral zafere ulaştı, bölgede iktidarını yerleştirdi, Celaleddin'in oğlu da mektubu alıp krala gitti. Geniş bir alana hakim olan bu kralın koruyucusu;

- "Ne istiyorsun?" diye sordu. Celaleddin'in oğlu;
- "Ben kralla görüşmek istiyorum" dedi. Koruyucu;
- "Neyin var" diye sordu. Celaleddin'in oğlu;
- "Bende bir mektup var" cevabını verdi. Koruyucu onu kralın yanına bıraktı. Celaleddin'in oğlu krala;
- "Bu benim babamdan sana bir mektuptur" dedi. Kral mektubu açıp okudu ve;
- "Evet ben ona böyle bir vaatte bulunmuştum. Ben Müslüman olduğumu ilan ediyorum" dedi ve müslüman oldu. Böylece Tatarların Çağatay kolunu teşkil eden binlerce insan da müslüman oldular. Bir âlimin aracılığı ile bütün bölge İslâm'a girmiş oldu. Hakikaten bu olay, enteresan bir olaydır. Galiplerin, mağlup olanların dinine girmesi olayıdır. Buna İslâm'ın dışında hiçbir dinde şahit olunmamıştır. Bu İslâm'ın canlılığının ve güçlülüğünün en büyük delilidir. İşte bu nedenle batılı yazarlar, İslâm dinine karşı yöneticilerine uyarılarda bulunmaktadır:

- Mesela, batılı yazar Lawrence Braune şöyle demektedir;"Birçok milletler tarafından tehdit edildik. Örneğin, faşizm ile,bolşevizm ile tehdit edildik. Yahudilikle tehdit edildik. Sonunda ise bunların hepsini anlaşıma masasına oturan insanlar ve dostlar olarak bulduk. Onlara saldıranlar bize de saldırmış gibi olurlar. Yine bizler kızılderililerle ve Japonlarla da tehdit edildik. Ancak bizim dışımızdaki diğer demokratik devletler onlara karşı savaştılar ve onları dize getirdiler. Bizler kendileri ile tehdit edildiğimiz komünistlerin II. Dünya Savaşı'nda bizimle antlaşma yapan insanlar olduklarını gördük. Bu nedenle bizim tek düşmanımız İslâm'dır, İslâm (!)" Evet batı emperyalizminin karşısında tek yıkılmayan sur ve aşılamayan engel İslâm'dır. İslâm'ı benimseyenler gerçekten güçlüdür. Onların kuvveti kendi öz benliklerinden kaynaklanmaktadır. Dış bir güç veya kaynaktan mülhem değildir. Ey kardeşler! Allah'a yemin olsun ki İslâm'ın küçük de olsa gerçek bir devleti bulursa, bu yeryüzünün herhangi bir coğrafi bölgesinde küçük bir İslâm devleti dahi olsa, insanlara örnek hayatı sergileyeceğinden birçok Avrupalı ve Amerikalılar bile aziz ve celil olan Allah'ın bu dinine gireceklerdir.Mademki bugün Amerika yeryüzüne hakim olan bir devlettir. Bizim çocuklarımızda Amerika'ya hayrandır. Onun ilerlemesi ve gücü karşısında kendilerini ezik hissetmektedir. Bu nedenle herhangi bir kimse güçlülükten, büyüklükten, ilerlemeden bahsederken elbetteki sana Amerika'dan bahsedecektir.Bir defasında Amerika'da bulunmaktaydım. Birçok İslâmî kurumlar beni davet ediyorlardı. Ben Ditroit'e gitmiştim. İkinci namazı için mescide girdiğimde mescid sanki Cuma namazı imiş gibi tıklım tıklım doluydu. Cemaate; "sizler Ditroit'te misiniz yoksa Yemen'de misiniz?" diye sordum. Çoğunluğu Yemenliydi. Yemen'de ikinci vaktinde inanın mescitler bu şekilde dolu olmaz. Oradakiler bana; "bizler bir iki ay öncesine kadar zina eden, faiz yiyen, içki içen, kumar oynayan ve daha birçok cahiliye rezillikleri içerisinde boğulan insanlardık. İki ay önce bize Tebliğ Cemaatinden bazı kimseler geldi ve bize dinimizi hatırlattılar, Allah'ı hatırlattılar, bizler de dinimize geri döndük. Allah'a döndük."Amerika'daki siyah müslümanların sayısı yaklaşık olarak üç milyona ulaşmaktadır. Ve bu sayı her gün artarak devam etmektedir. Bunlar Elijah Muhammed'in Peygamber olduğuna inanıyorlardı. Elijah Muhammed öldükten sonra yerine oğlu Varisuddin geçti. Elijah Muhammed'in oğlu babasının peygamber olmadığını sadece ıslah edici bir müşid olduğunu ilan etti. Çünkü peygamberlerin sonuncusunun Hz. Muhammed (sav) olduğunu belirtti. Elijah Muhammed'in oğlu ile İslâmî kuruluşlardaki gençler arasında toplantılar yapılmaya başlandı. Eğitim kampları oluşturuldu. Bizim şu anda içinde bulunduğumuz gibi çadırlar kuruldu. Bir kamp sırf abdest için, diğeri sadece namaz için yapıldı. 1975 yılında Elijah Muhammed'in oğlu ve taraftarları namaz kılmaya başladılar. 1976 yılında da oruç için eğitim kampları düzenlendi ve bu sene içinde ilk orucu tutmaya başladılar. 1977 yılında ise Hac eğitiminin verildiği kamplar kuruldu ve Allah'a hamd olsun bunların sayısı üç milyona ulaştı. Gelecek on yıl içerisinde de on milyona ulaşması beklenmektedir. Müslümanların sayısı on milyona ulaştığında Amerikan seçimlerine katılmaya hak sahibi olmaktadır. Amerikan siyasetinde bir etkinlik sağlayabileceklerdir. Tebliğ Cemaatinden bir gayretli müslüman bana şunları söyledi: "Eğer benimle birlikte çokça tebliğci ekipler olsa Amerika'nın topraklarını kendi beyaz saraylarına çeviririm ve Amerika'yı İslâm'a dönüştürürüm."

Şüphesiz İslâm dini büyüktür, kuvvetlidir, kuvvet ve büyüklüğünün kaynağı kendi özüdür. 1965 yılında Mısır devlet başkanı Cemal Abdunnasır'ın zulmünden kaçan Müslüman Kardeşler cemaatinden bir grup genç Amerika'ya ve Avrupa'ya gittiler. İslâmî Hareketin eğitimi içerisinde yetişmiş olan bu gençler eğitimlerine orada da devam ettiler. 1965 senesinde bir araya gelen bu gençler on üç kişilik bir birlik kurdular ve birliği; "Müslim Student Association (MSA): Müslüman Talebeler Birliği" olarak isimlendirdiler. Birliğin toplam üyesi 13 gençten oluşuyordu. Filistin'den, Lübnan'dan, Mısır'dan ve diğer İslâm beldelerinden göç ederek Amerika'da yerleşmiş olan müslümanların İslâm'la alâkaları kalmamıştı. Her şeyleri gitmişti. Ramazan ne zamandır, bayram ne zamandır bilmiyorlardı. İsimlerini bile değiştirmişlerdi. İsmi Muhammed olan bir doktor Amerikalıların kendi kliniğine gelip tedavi görmeleri için ismini Maykıl (Michel) olarak değiştiriyordu. İslâm adına hiçbir özellikleri kalmamıştı.Müslüman Talebeler Birliği'ni kuran gençler, müslüman asıllı olan kimselere telefon etmeye, davetlerde bulunmaya başladılar. Allah'a hamd olsun bu gençlerin gayretli çalışmaları neticesinde yurtlarından göç etmiş müslüman kökenli bu aileler Allah'ın dinine döner oldular. Artık konferanslar düzenlemeye başladılar. Mesela 1977 senesinde Müslüman Talebeler Birliği'nin bir kolu olan Müslüman Arap Gençler Birliği (Müslim Arab Youth Association) (MAYA) bir konferans tertiplede. Bu birlik Kuveytli müslüman gençlerden oluşuyordu. Bunlar ilk önce kendilerini organize ettiler, daha sonra bir çok kimse bu birliğe üye oldu. Beni ilk kongrelerine çağırdılar. O zamandaki sayıları yaklaşık üç-yüz erkek ve iki yüz hanımdan oluşuyordu. Bu hanımlar Amerika'nın ortasında uzun elbiseler giymiş, peçe takınmış tesettürlü hanımlardı.Konferansın yapılacağı otelin sahibi oldukça sevinçliydi. Beş yüz arap genci, konferans için otelinde toplanmıştı. Otelde yapılacak konferans nedeniyle çok zengin olacağını düşünmekteydi! Otelin barında çalışmak üzere güzel bir kız getirdi, içki şişelerini ve kadehlerini değiştirdi, yeni yeni içkiler getirdi. Zavallı orada toplanacak arapların sayesinde milyoner olacağını hayalliyordu. Konferansın ikinci günü, otelin sahibi barda görevlendirdiği kıza; hasılatın kaç dolar olduğunu sordu. Kız; "beş kuruş dahi kazanamadım" cevabını verdi. Bardaki kızın cevabına şaşırıp otelin sahibi; "bir şeyde hata ettik galiba belki de bunlar oteldeki barın yerini bilmiyorlardır," diyerek ertesi günü barın üzerine büyük bir pankart astı. İkinci gün yine hesap almak için kızın yanına geldi ve; "hasılat kaç dolar?" diye sordu. Kız; "hiçbir dolar" cevabını verdi. Otelin sahibi;

- "Bunlar Arap değil mi?" Kız;
- "Evet Arap" der. Bunun üzerine otelin sahibi;
- "Bunların sorumlusu ile görüşmek istiyorum" der. Konferansın sorumlusu mühendislik fakültesinde okuyan Filistinli bir gençti. Otelin sahibi ona;
- "Sizler Arap mısınız?" der. Genç de;
- "Evet Arabız" diye cevap verir. Otelin sahibi;"Nasıl olabilir? Beş yüz kişi içerisinde bir kişi dahi içki içmiyor? Bir kişi dahi kadınla yatmıyor." Genç;"Bizler Arabız ancak müslümanlarız. İslâm bize zinayı, içkiyi ve domuzu haram kılmıştır," cevabını verir. (Tabii ki gençler önceden lokantaya domuz eti istemiyoruz, içki istemiyoruz, diye şart koşmuşlardı ancak hotelin hizmetçilerini hotelciden değiştirmesini isteyemezlerdi). Daha sonra otelin sahibi bardan sorumlu kıza gelerek;
- "Bunlar ne yapıyorlar?" diye sordu. Kız;
- "Bunlar günde beş defa yere şu beyaz örtüleri seriyorlar, bir kişi öne çıkıyor ve o kişinin yaptığı şeyleri arkasındakiler de yapıyor. Öndeki elini kaldırdığı zaman arkadakiler de elini kaldırıyor, öndeki yere yattığı zaman onlarda yatıyorlar" cevabını verir. Konferanstaki gençlerle, zina etmesi, onları eğlendirmesi için getirilmiş olan bu kız konferansın sonunda konferansı tertipleyenlere; "ben sizin dininize girmek istiyorum" der.

Ben genellikle her sene veya iki senede bir orada konferansa gitmekteyim. Son konferansında beşbin kişi toplanmıştı. Bunlar onüç kişi ile başlamışlardı. Şu anda sayıları ise elli binin üzerindedir. Müslüman Talebeler Birliğinin bir kolu olarak açılan Müslüman Arap Gençler Birliğinin şu anda 180 tane şubesi bulunmakta. Birliğe ait taşınmaz malları ve demirbaşları vakıf ismi ile tescil ettirmektedirler. Bu malları vakıf adına tescil olunduktan sonra, Amerikan hükümeti herhangi bir müdahalede bulunamıyor. Yani kilisenin arazileri gibi bir statü kazanıyor ve hükümetin hiçbir müdahale hakkı kalmıyor. Bu gençler vakıflarını geliştirmede o kadar ilerlediler ki kullanılmayan kiliseleri satın almış onları camilere dönüştürüyorlar. Halbuki daha önceleri Cuma namazı kılmak istediklerinde iki saatliğine mesela 100 dolar vererek bir kiliseyi kir alıyor, kilisenin halılarını topluyor ve orada cuma namazlarını kılıyorlardı. Çünkü kilisenin sergilerine içki ve benzeri şeylerin dökülmüş olma ihtimali vardı. Onlar bu sergileri toplayıp yerine beyaz çarşaf sererek namazlarını kılıyorlardı. Namazdan sonra da herkes üniversite anfilerindeki konferanslarına gidiyordu. Çünkü bu ülkelerde cuma günlerinde konferanslar devam eder. Sonra gençler kiliselerin mülkiyetini satın almaya başladılar. Bugün orada kiliseleri satıyorlar. Çünkü birçok kilise çoktan beri tamir edilmediğinden yıkılıp harabe olmuş. Ne içinde ne çevresinde kimse bulunmuyor. Hristiyanlar şehrin ortasında bulunan eski kiliseleri terk edip kenar mahallelerde güzel kiliseler yapıyorlar veya altlarında bar ve pavyon bulunan kiliseler inşa ediyorlar. Gençler bana bir çok yerin aslının kilise olduğunu ve onu camiye çevirdiklerini anlattılar. Gerçekten binaların dışından kilise oldukları apaçık belli. Suudi Arabistan'dan, Katar'dan veya benzeri ülkelerden bir genç Amerika'ya geldiği zaman, birlikteki gençler kendi beldesinden bir gencin geldiğini öğreniyor ve havaalanına giderek onu karşıyorlar. Amerika'ya yeni gelmiş olan bu genç belki de hayatında hiç namaz kılmamış. Saçını maşallah uzattıkça uzatmış, ya favorileri, uzunluklarına diyecek yok. Onu karşılayan müslüman gençler; "Nereye gitmek istersiniz? Beytül Erkam'a mı, yoksa mescide mi?" diye sorarlar. (Bu gençler, mescidlerin civarında veya daha önce kilise olup mescide çevrilmiş yerlerin çevresinde ikamet ederler. Bunların kaldıkları yerler kilese rahiplerinin meşrutalardır). Daha sonra da genci mescidin yakınındaki veya mescide ki evlerinde misafir ederler.. Gecenin sonunda sünnete uygun bir şekilde gençlerden bir tanesi kalkar ve ezan okur. Diğerleri uyanırlar. Daha sonra İkinci sabah ezanı okurlar. Tabii gelen genç uyur. Onlar abdest alırlar, namaz kılarlar, virdlerini okurlar. Sonra oturup Kur'an-ı Kerim okurlar. Saat dokuz olunca yeni gelen ve uyumakta olan genci kahvaltı hazır diyerek uyandırırılar. (Tabi yeni gelen genç maşallah namaz kılmıyor). Kahvaltıdan sonra yeni gelen genci bir müslüman kardeş arabasına alır ve kaydını yaptıracığı üniversitenin yabancı diller enstitüsüne götürür. Onu oraya kaydettirir sonra eline küçük bir liste verir. Bu listede "şunlar helal yiyecekler, şunlar haram yiyecekler, şu lokantalara yaklaşma dencies gibi sabunları kullanma," şeklinde ifadeler yer almaktadır. Yeni gelen genç öğlen vakti, yemeği hazır bulur, "Biliyor musun bu yemeği nasıl yapıyoruz? Biz kendi elimizle kestiğimiz hayvanların etinden bunu pişiriyoruz. Bizler bu memleket

Meşruta: Satılmamak şartı koşularak bir kişi veya kuruluşa verilen, miras olarak bırakılan mülkteki müslüman gençler olarak mezbahaneye gidiyor, haftada bir veya iki hayvan kesiyor, onu kendi aramızda bölüştürüyoruz. Müsterih ol. Buradaki her şey helal yiyeceklerdir" derler. Zaten gencin helal ve haram diye bir endişesi yoktur.

Bir gün, iki gün, üç gün derken yeni genç utanır. Onlara "banyo nerede, onu bana gösterin" der. Saçını keser, favorilerini kısaltır, sakalını bırakır, onlarla birlikte eğitime katılır. Haftalık derslerde bulunur. Cuma hutbelerine gelir. İslâmî faaliyetlere katılır. Afganistan'a para toplar. Filistin'i anma ve diğer günler ile ilgili münasebetlerde bulunur. Altı ay geçtikten sonra bir de görürsün ki bu genç bir İslâm davetçisi olmuş. Ailesine döndüğünde onun bir davetçi olduğunu görürler. Aslında bu Mekke'den boş bir kalıp gibi çıkmıştır. Ailesine döndüğünde ise yüzü nurlu, sakalı uzamış, dinine bağlı bir gençtir artık. Bu defa ailesi; "biz seni Amerika'ya gönderdiğimizde çocuğumuzu kaybedeceğimizden korkuyorduk. Fakat Allah'a hamd olsun seni böyle gördük," derler. Böyle bir genç mesela Mekke'ye döndüğünde tüccarlarla görüşür ve onlara; "biz şu an okuduğumuz şehirde cuma namazını kılacak bir yer bulamıyoruz, bize belli bir miktarda yardımda bulunsanız da orada mescid açsak" diye teklifte bulunur, böylece tüccarlardan belli meblağlar toplar, döndüğünde bir kiliseyi satın alıp onu da mescide çevirirler. İslâm aleminden gelen, özbenliğini yitirmiş olan gençler, Amerika'da müslüman gençlerle tanışarak tekrar özbenliklerine kavuşmaktadırlar. Birçok gencin hali budur. Amerika Hava Yolları uçağta, yolculara verdikleri yemeklerde domuz eti, içki gibi haram olan yiyecekler sunmaktadırlar. Müslüman gençler bu tür yemekleri yememek için uçak servislerinde özellikle yahudilere tahsis edilen "kosher meal" (helal gıda) anlamına gelen yemeklerden istiyorlardı. Çünkü yahudiler domuz eti yemezler, hayvanları şer'i usulle keserler, uçaklarda bile ayırtırken yanma kosher meal yazdırırlar. Fakat bu gençler gelişince Allah'a hamd olsun artık uçak firmalarına "müslim meal" (müslüman helal gıda) hazırlamalarını sağlamışlardır. Evet bugün havayolları bunu kabullenmişlerdir. Böyle bir yemek hazırlanmasını, isimleri müslüman devlet olan devletler beynelmilel hava yolları şirketlerine şart koşmamışlardır. Halbuki yahudiler böyle bir şart koşmuşlar ve beynelmilel hava yolları şirketleri de şartlarını kabul etmişlerdir. Diğer yandan arapça bilgisayarı hazırlayan ilk defa bu gençler olmuştur. Hadis-i şerifleri bilgisayara yüklemişlerdir. Örneğin Ebu Said el-Hudri'nin rivayet ettiği hadisleri istediğiniz zaman Ebu Said el-Hudri düşmesine veya hadisi düşmesine basıyorsunuz Ebu Said'in rivayet ettiği tüm hadisleri veriyor. Örneğin taharet ile ilgili hadisleri istiyorsunuz, Müslim'in rivayet etmiş olduğu tüm taharetle ilgili

hadisleri bir anda çıkarıp veriyor... Bugün bu gençler hadis-i şerifler için küçük bilgisayarlar yapıyorlar. Hadisle ilgili düğmeye dokunduğunuzda hadisi, sahabe olan ravisini ve hadis rivayet eden diğer zatları ortaya çıkarıyor. Yine bu gençler "Hz. Bilal Saati" diye isimlendirilen hidayet saati yapmış durumdalar. Bu saat yıl boyu bütün vakitleri gösteren bilgisayara endekslenmiş bir saattir. Bu gençler takvim de yapmışlardır. Yani maaşallah Allah onların önünü açmış, birçok şeyi başarmışlardır. Allah bunların sayesinde birçok insanların dinlerini korumuş ve Amerika'ya daha önce göç etmiş olan kimseler tekrar İslâm'a dönmüşlerdir. Muhammed ismini sildiren Maykıl yapanlar tekrar Muhammed ismine dönmüşlerdir. Bizim Ürdün'lü bir diplomat Amerika'ya göç eden müslüman kökenli ailelerin düşmüş oldukları şu garip hikayeyi anlattı: "Ben ve üstad Yusuf el-Azm, New York'da bulunuyorduk." Bu zat Yusuf el-Azm'i öğlen yemeğine davet etmiş. İslâmî bir şey yaptığını anlatmak istiyordu. Ve sözlerine devamla şunları söyledi: "Biz bu bayramda çocuklarımıza müslümanların bayramı olduğunu öğretmemiz için birini getirip ona Noel Baba gibi elbiseler giydirdik. Ona hediyeler verdik. O da kapıları çalıp hediyeleri insanlara verdi. Çünkü o aileler Noel Baba'dan başka bir şey tanımıyorlardı. Noel Baba Chrismes (yılbaşında) hediyeler dağıtır. Bu kişi kapıları çaldığında kapıya çıkanlara; "ben Noel Babayım, yarın bayramınız" diyordu." Gördüğümüz gibi bu kişi Noel Baba yoluyla çocuklarına müslümanların bayramını tanıtıyor. Muhammed Hoca'nın yoluyla değil (!) Evet Amerika'ya giden müslüman kökenli aileler, bu denli kendi özbenliklerini kaybetmişlerdi. Aziz ve celil olan Allah onları tekrar özbenliklerine döndürdü.

Saray Âlimleri

"Ey iman edenler! Hahamlar ve papazlardan birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onlar Allah'ın yolundan alıkoyarlar..." (Tevbe, 34)

Hahamların ve rahiplerin hali, Kur'an nazil olduğu esnada da nazil olmazdan önce de bu şekilde idi. Vakıa orta çağlarda hahamlar ve rahipler insanlığın nefret ettiği bir musibet haline gelmişlerdi. Hahamların ve rahiplerin fesada uğramaları, ilimle dinin arasını ayırmaları, din düşmanlığına, din ile beşeri ilimlerin birbirinden ayrılmasına sebep olmuştu. Bizim evlatlarımız da bunlardan din düşmanlığını nakletti. Ve evlatlarımız dinden nefret etmeye başladılar. Çünkü onlar da kendi dinlerini ilme karşı zannetmeye başlamışlardı.

Aslında selefi salibinin de buyurduğu gibi; "insanlardan iki sınıf vardır ki onlar bozulduğunda bütün insanlar da bozulur. Onlar dürüst oldukları zamanda ise bütün insanlar düzelir. Bu iki sınıf yöneticiler ve âlimlerdir." Bu hususta şu şiirleri söyleyen Abdullah bin el-Mübarek ne kadar isabetli olmuştur: Günahların kalpleri öldürdüğünü, onları çokça yapmanın Zillete sürükleyip kötülöklere mirasçı kıldığını gördüm. Günahları terk etmenin kalpleri dirilttiğini, Rest çekmenin ise nefsin için fayda verdiğini gördüm. Dini; krallardan, kötölük numunesi hahamlardan ve Ruhbanlardan başka kim ifsad etmiştir. Öyle ki topluluklar leşlerin içinde beslenmiş, Akıl sahipleri koktuğunu hissetmişlerdir. Evet. Âlimler iki sınıftır. Bunlardan biri Peygamber varisi olan âlimlerdir. Allah bunların vasıtası ile dinini muhafaza etmiştir, İşte bunlar hakkında Peygamber efendimiz (sav); "Âlimler peygamberlerin varisleridir" buyurmuştur. Bunların ikinci sınıfı ise âyet-i kerimede belirtilen haham ve ruhbanların yolunu tutan âlimlerdir. İşte bunlar dini ifsad etmişler, onu az bir değere satmışlardır.

Selefi salihin (Allah onlardan razı olsun) bu gibi insanları, idarecilerin kapılarına giden bu gibi âlimlerden sakındırıyorlar ve âlimlerin de yöneticilerin kapılarına gitmelerini sakıncalı buluyorlardı. Mesela Hz. Huzeyfe, Hz. Abdullah bin Mes'ud, Süfyan-i Sevri ve benzeri âlimler birbirlerine yakın ifadeleri ile şunu telkin ediyorlardı: "Sizler âlimlerin yöneticilerin kapılarında olduklarını gördüğünüz zaman dininiz hususunda bunlardan kaçınınız. Allah'a yemin olsun ki onlar dünyadan hiçbir şey almazlar ki onun karşılığında dinlerinden iki kat taviz vermiş olmasınlar." Bunun böyle olması tabiidir. Allah'ın dini hakkında insanlarla pazarlıktır. Bir yönetici niçin bir alime bir şeyler versin? Onu susturmak için verir. Onun emri bi'l-maruf ve nehy-i ani'l-münker (iyiliği emredip kötülüğe mani olma) durumunda bulunmaması için verir. Resulun varisi olan âlimlere örnek; Ebu Hanife, Süfyan es-Sevri, Abdullah İbnü'l-Mübarek, Nevevi, Ahmed bin Hanbel, Seyyid Kutub, Hasan el-Benna, Abdülaziz el-Bedri'dir. İşte Allah bunlar vasıtası ile dinini muhafaza etmiştir.

Altın ve gümüşü biriktiren, hahamların ve rahiplerin yoluna giden âlimler ise; " Ey iman edenler! Hahamlar ve papazlardan birçoğu haksız yere insanların mallarını yerler. Onlar Allah'ın yolundan alıkoy arlar..." (Tevbe, 34) âyet-i kerimesine muhatap olmuşlardır.

Bu gibi âlimler hakkında İmam-ı Ahmed'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte'de şöyle buyurulmuştur: "Kim av peşine takılırsa gaflete düşer (vurdumduymaz olur), kim çölde oturursa katılaşıır (merhamet duyguları körelir), kim de yöneticinin kapısına varırsa fitneye düşer." İmam Ahmed bu hadisi izah ederken şunu söylemiştir: "Hiçbir kimse yöneticiye yaklaşmaz ki, yaklaştığı kadar Allah'tan uzak olmuş olmasın." Gerçekten âlimler düzelirse hayvanlar bile düzelir. Arslanlar bile onlardan korkup çekinir. Fakat onlar bozulursa bütün yer ve gök sakinleri onlara buğz eder, kin besler. İmam el-Evzai de, bozulan âlimler hakkında şunları söylemiştir: "Hristiyanların kabirleri, kâfirlerin kokusundan dolayı Allah'a şikayette bulundular. Topraktaki cesetlerin kokusuna kabirler dahi tahammül edemiyordu. Bunun üzerine yüce Allah o kabirlere; kötü âlimlerin karınlarının kokusu bu kokudan daha beterdir, diye vahyetti." Usame bin Zeyd (ra)den rivayet edilen sahih hadiste şöyle buyurulmaktadır; Rasulullah (sav) şöyle buyurmuştur: "Kıyamet günü bir adam getirilir ve Cehennem'e atılır. Cehennem'de onun bağırsakları karnından dışarıya fırlar. O adam bağırsakları etrafında değirmen eşiğinin değirmende dönmesi gibi döner. Cehennem ehli, onun başına toplanır ve ona; "ey filan, ne oldu sana? Sen bize iyiliği emredip kötülüğe mani olmuyor muydun?" derler. O da der ki; "ben size iyiliği emrediyordum ama onu yapmıyordum. Kötülüğü de size yasaklıyor fakat kendim onu yapıyordum" der." "Ey Muhammed onlara şu adamın halini anlat. Biz ona âyetlerimizi vermiştik; o onlardan sıyrılıp çıktı. Şeytan onu peşine taktı, nihayet azgınlardan oldu. Eğer dikseydik onu bu âyetlerimizle yüceltirdik. Fakat o ebedi kalacakmış gibi dünyaya sarıldı ve arzularına uydu. Onun hali şu köpeğin durumuna benzer ki üzerine varsan da dilini sarkıtıp solur, kendi haline bıraksan da dilini sarkıtıp solur. Âyetlerimizi yalanlayan kavmin sıfatı işte budur. Ey Muhammed bu kıssayı anlat, gerekir ki düşünürler." (A'raf, 175-176)

Evet bu insanlar köpek gibidirler. Dünyayı elde etmek için devamlı dillerini dışarı çıkarıp solurlar. Köpeğin huyu böyledir. Yorulsa da bunu yapar, rahat etse de yapar. Devamlı dili dışardadır. Allah'ın dinini bırakan hoca efendi de böyledir. Devamlı dili dışardadır. Dünyanın geçici malları peşinde telesir durur. Şairin dediği gibi;

Eğer ilim erbabı ilmi korurlarsa İlim de onları muhafaza eder. Ona saygı gösterirlerse; ilim saygınlık kazanır. Fakat onlar ilmi hakir gördüler. İlim de hakir oldu. Onun yüzünü dünya tamahları ile kirllettiler. Böylece ilim cehenneme dönüştü. İmam Ahmed (ra) herhangi bir kimsenin minneti altında kalmamak için insanların hediyelerini kabul etmezdi. Yöneticinin maaşlarını reddederdi. İnsanlarsa ona bir şey vermek için can atıyorlardı. İmam Ahmed bir defasında oğullarından birini ekmek arası yiyecek alması için aşevine gönderir. Aşçı çocuğa;

- "Sen kimsin?" diye sorunca çocuk;

- "Ben Ahmed bin Hanbel'in oğluyum" der. Bunun üzerine aşçı ekmeğin içine yiyecek yerine altın ve gümüş doldurur, onu sarar ve; "buyur al" der. Çocuk babasına ekmeği getirdiğinde onu açar ve içerisinden altın ve gümüşler dökölür. Ahmed bin Hanbel oğluna;

- "Bunu götür ve iade et" der ve ekmeği tekrar gönderir. Aşçı çocuğa;

- "Ödediğin dirhemini karşılığında gel ekmeğini al!" diye seslenir, çocuk;

- "Babam bana ekmeği iade etmemi söyledi," cevabını verir.

Bu hususta Peygamber Efendimiz, bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur: "Sen dünyada zahit ol (dünyaya düşkün olma) ki Allah seni sevsin, insanların elinde olan şeylere karşı da zahit ol ki (insanların elinde bulunan şeylere tenezzül etme) ki insanlar seni

sevsin."

İmam Ahmed döneminde Kur'an'ın mahluk olup olmadığı fitnesi baş göstermişti. Zamanın halifesi Me'mun, Kur'an'ın mahluk olduğuna inandığı için Ahmed bin Hanbel'i getirir ve Kur'an'ın mahluk olduğunu söylemesi için ona işkence eder. Sonra Me'mun ölür yerine el-Mu'tasım geçer. O da İmam Ahmed'e Kur'an'ın mahluk olduğunu söylemesi için işkence eder. İmam Ahmed aziz ve celil olan Allah için öyle bir tavır takınır ki bu tavır ile tam onsekiz yıl bu dinin izzetini korur. Üç halife peş peşe Kur'an'ın yaratıldığını söylemeleri için ona işkence ederler. Fakat İmam Ahmed böyle bir şeyi söylemeyi kabul etmez. Nihayet el-Vasık bin Emrillah isimli halife gelir, Kur'an'ın mahluk olduğu düşüncesinden vazgeçer ve bu hususta direnç gösteren İmam Ahmed'e ikramda bulunmak ister.Fakat nerede...

İmam Ahmed hiç bunu kabul eder mi? Reddeder. Bunun üzerine el-Vasık, İmam Ahmed'in oğullarını çağırıp vereceği şeyi onlara verir. İmam Ahmed oğullarının Vasık'dan verilen hediye kabul ettiklerini öğrenince kendisi ile oğullarının evi arasına bir duvar yapar ve onlarla ilgisini keser.Evet. Bu İmam Ahmed'dir. Bunu yapar(!)

Bir gün İmam Ahmed hasta olur. Doktor ona fırında bir kelleyi kızartarak yemesini tavsiye eder. Ahmed bin Hanbel bir kelle alır, bunu götürüp kızarttırıp getirir der. Onlar da kelleyi götürüp Ahmed bin Hanbel'in amcası Salih'in fırınında kızartır ve onu getirirler. Ahmed bin Hanbel;

- Nerede bunu kızarttınız?" diye sorar. Onlar da

- Amcan Salih'in fırınında derler." İmam Ahmed:

- "Ben onun tadına bile bakmam, çünkü yöneticilerle içli-dışlı" der.

Cinlerin dahi Ahmed bin Hanbel'den çekindikleri rivayet edilmektedir. Bu hususta şöyle bir hadise anlatılmıştır: Abbasi padişahlarından el-Vasık'a bir deli getirilir. el-Vasık; "Ahmed bin Hanbel'i çağırın, gelsin" der. Ahmed bin Hanbel gelince, el-Vasık;

- "Bu deliyi tedavi et" der. Ahmed bin Hanbel, Cinlerin etkilediği bu kişideki cinlere hitab ederek;

- "Çık git" der fakat cin çıkmaz. İmam Ahmed onu tehdit eder. Bunun üzerine cin de çıkar gider. el-Vasık;

"- Ey Ahmed! Sen Allah'dan korkuyorsun, her şey de senden korkuyor" der. İmam Ahmed bin Hanbel ölünceye kadar cinlerin musallat olduğu bu adam bir şey görmez. Ölünce tekrar ona musallat olurlar. Bu defa bir hoca getirirler. -Her halde o da bizim gibi bir hoca imiş- Hoca cine defolup gitmesini söyler, onu tehdit eder. Fakat cin gülerek; "Artık Ahmed bin Hanbel öldü, öldü" diye cevap verir.

İbnTeymiye'nin de (rahimahullah) delileri takunyalarla döverek tedavi ettiği, onlara okuduğu rivayet edilmektedir.Allah'dan korkan insanlar gerçekten heybetli olurlar. O Allah'ın dostu olduğu için bütün yaratıklar ondan çekinirler. Bu hususta arslanların bile bazı sahabe ve tabiinlerin heybetlerinden çekindikleri ve onların emirlerine boyun eğdikleri rivayet edilmektedir.Mesela bu husus tabiinlerden olan Sıla bin Eşyem ve sahabelerden olan Rasulullah'ın azadlı kölesi Sefine (ra) için anlatılmış, yine Yemen valisi Ala bin el-Hadrami'nin ordusunun Hakim'in rivayet ettiği bir hadise göre denizin üzerinde yürüdükleri nakledilmiştir.Kuzey Afrika'nın fatihlerinden olan Ukbe bin Nafi'in ormandaki vahşi hayvanlardan karargahın çevresini terk etmelerini istemesi üzerine orayı bırakıp terk ettikleri rivayet edilmektedir.Evet. En güçlü olan takvadır. Onu taşıyan Allah'tan korktuğu için her şeyden güçlüdür. Aziz ve celil olan Allah'dan korkan âlimler peygamberlerin varisleridir. Bunlar peygamberlerin ilmine mirasçı olmuşlardır.Ebu Hureyre (ra) bir defasında çarşıda durur ve; "ey İnsanlar! Sizler buradasınız, oysa mescidde Peygamber (sav)'in mirası paylaşılmaktadır?" diye bağırır. Bunun üzerine insanlar mescide hücum ederler. Mescide geldiklerinde namaz kılan ve Kur'an okuyan kimselerden başka hiçbir şey bulamazlar. Bunun üzerine mescide gelen bu insanlar; "Ey Ebu Hureyre! Hani nerede taksim edilen miras? Sen bizleri korkuttun," derler. Ebu Hureyre; "Rasulullah (sav) ilimden başka bir şey bıraktı mı? Şüphesiz peygamberler ne bir dirhem ne de bir dinar geriye miras bırakırlar. Onlar miras olarak sadece ilmi bırakırlar," dedi. Böylece mescidde ilim ve irfanın dağıtıldığını söylemek istediğini açıklar.Âyet-i kerimede hristiyan papazlarından ve yahudi hahamlarından bahsediliyor. Her cahil abidde hristiyan ruhbanlarından bir sıfat, her fasık âlimde de yahudi hahamlarından bir sıfat ve bir kalıntı görülmektedir. Âyet-i kerimede haham ve papazların insanların malını haksız yere yedikleri, insanları Allah'ın yolundan alıkoydukları zikredildikten sonra altın ve gümüşü biriktirerek onları Allah yolunda harcanmayanların can yakıcı bir azapla müjdelanmesi beyan edilmektedir. Âyette geçen ve "mal biriktirme" diye tercüme edilen "el-kenz" kelimesinden maksat aslında biriktirilen maldır. Ancak âlimlere göre biriktirilen malın zekatı verildikten sonra artık bu âyette geçen "kenz" ifadesine girmediği belirtilmiştir. Burada hatıra şu soru gelmektedir: Kadınlara ait olan altınlar, bilezikler, gerdanlıklar, zekata tabi midir, yoksa değil midir? Şayet bunların zekatları verilmez ise bu âyette ifade edilen biriktirilmiş mallardan sayılır mı? Bu mesele fakihler tarafından farklı şekillerde izah edilmiştir.

a. İmam Ahmed, İmam Malik ve Irak'taki görüşüne göre İmam Şafii bu gibi süs eşyalarına zekat düşmediği görüşündedirler.Miktarları ne kadar olursa olsun bunlara zekat vermek gerekmez.

b. İmam Ebu Hanife'ye göre ise kadınlara ait olan bu tür süs eşyalarının da diğer mallar gibi zekatı vardır. Bunları taşıyan kadın zekat verme miktarına (nisab) ulaşmaları halinde zekatlarını vermesi gerekir.

c. İmam Şafii'nin Mısır'daki görüşüne göre ise bu gibi süs eşyaları hakkında zekat gerekip gerekmediği hususunda belli bir karara varamamış "bu hususta ortadayım. Allah'tan bana hayırlısını öğretmesini niyaz ediyorum" demiştir.

Diğer yandan kişi bindiği ata zekat verir mi, yoksa vermez mi? Bu meselede iki ihtimal vardır.

a. Savaş atları: Bunların zekatı yoktur.

b. Ticaret atları: Bunlar için zekat verilir.Ev eşyaları, bizzat ev ve bindiğin arabanın da zekatı yoktur. Çünkü artmakta olan malların zekatı verilir. Yani kâr getiren veya soyu artan malların zekatı verilir. İçinde durduğu evin ve bindiğin arabada böyle bir artış söz konusu değildir. Buna mukabil eğer araba ticari taksi şeklinde kullanılıyorsa, bunun için zekat verilir verilmeyeceği hususunda iki görüş zikredilmektedir:

a. Yusuf el-Kardavi'ye göre ticari taksilerin ve kiralanan evlerin gelirlerinden her ay zekat verilir. Bunlar öşür arazileri statüsündedir. Yani bir daireyi ayda on milyona kiraya vermişsen her ay bin lirasını zekat olarak vermen gerekir.

b. Ancak Abdulaziz bin Baz ve diğer ve bazı hoca efendilere göre ise, ticari taksinin ve kiralanan evin gelirleri biriktirilir. Yıl sonunda bu biriktirilen miktardan bir şey kalırsa ve zekat verme yeter sayısına da ulaşırsa, bunların gelirlerini yüzde iki buçuğu yani kırkta biri zekat olarak verilir. Bunun anlamı şudur: Ticari taksilerin gelirleri ve kiralanan evlerin gelirleri insanın diğer gelir

kaynakları gibidir. Yıl sonunda bir şey kalırsa ve zekat miktarına da ulaşırsa, zekatları verilir yoksa bir şey verilmez. Bir insanın zekat verecek zengin sayılması için, nisab miktarı diye isimlendirilen zekat yeter sayısı kadar mala sahip olması gerekir. Tabi bu miktar altın ve gümüşte farklı, çeşitli hayvan türlerinde daha farklı, arazilerin çeşitli türlerine göre, yine farklıdır. Mesela altının nisab (yeter sayısı) miktarı 85 gr.dır. Çünkü eski ölçülere göre 20 miskal olduğu tesbit edilmiştir. 20 miskal 20 dinar altına eşittir. Bir dinar bir dirhem yaklaşık onda biridir, 1 dirhem ise 3.2 gr.dır.

Gümüşün zekattaki yeter sayısı 200 dirhemdir. 200 dirhemi 3.2 ile çarptığınız takdirde 640 gr. eder. $(200 \times 3.2 = 640)$ Fakat bugün insanlar altın ve gümüş biriktirmiyorlar. Devletler paralarının değerlerini korumak için altın ve gümüş biriktiriyorlar. Sadece Amerika buna ihtiyaç duymuyor. Çünkü doların kendisi altın seviyesine çıkarılmıştır. Bu itibarla Amerika Dünya Bankası'na doları korumak için altın vermemektedir. Amerika'daki ticaret mallarının hacmince Amerika dolar basıyor ve dünyadaki diğer kör insanlara gönderiyor. Bu nedenle diğer devletler bile kendi paralarının değerlerini korumak için onu dolara endeksleme mecburiyetinde kalıyorlar. Mesela Katar parasını dolara endeksleyip onunla değerini koruduğundan Dünya Bankasına altın vermemektedir. Bugün ise Amerika elinde bulunan dolarların yurt dışına çıkmaması için daha yeni bir şey icat etmiştir. Bu da seyahat çekleridir. Bu çeklerin üzerine sadece "seyahat çekidir" cümlesi yazılıdır. Bunu üzerinde bulunduran ne kadar dolar verip o çekleri almış ise üzerlerinde o miktar yazılıdır. Alan kişi çeki teslim aldığı anda imza attığı için teslim ederken de aynı imzayı atar ve üzerinde yazılı olan miktarı dünyanın dilediği yerinden alabilir. En çok yaygın olan türleri Amerikan Express Bankası'na ait olan çeklerdir. Böylece seyahat eden insanlar büyük miktarda paraları üzerlerinde taşımaları yerine sadece çekin bir tarafına imzasını atar ve o kağıdı alıp üzerinde gezdirir. Bunu kaybetmesi veya çaldırması halinde ise telefonla Newyork'a bildirir. Onlar da bütün dünyaya bu çekin kaybolduğunu veya çalındığını bildirirler, karşılığının ödenmesini durdururlar. Çeki bulan veya çalan onun karşılığını almaya gittiğinde; "buyur bu çekin üzerindeki imza gibi bir imza at" derler. O bununla meşgul olurken polisi çağırır onu polise teslim ederler. Bugün insanlar artık altın ve gümüş kullanmıyorlar. Artık dolarla, Suud riyalı ile, Kuveyt dinarı ile, dirhemle, markla, sterlinle vb. paralarla çalışıyorlar. Bu nedenle kendisinde herhangi bir para bulunan insan üzerindeki parayı ya 85 gr. altınla yahut 640 gr. gümüşle karşılaştırarak zekat verecek durumda olup olmadığını ölçer. Tabi ki altın ve gümüşten hangisi fakir için daha faydalı ise bunu esas alır ve ona göre zekatını verir. Mesela kuyumcuya gider bir altının gramının kaç lira olduğunu sorarsın. O sana altının gramının 50 riyal olduğunu söylerse sen 50'yi 85 ile çarparsın 4250 riyal eder. $(50 \times 85 = 4250)$ Eğer sen de bu kadar bir meblağ varsa ve üzerinden de bir yıl geçmişse bu miktarın kırkta birini yani yüzde iki buçukunu (% 2.5) zekat olarak verirsin. Şayet 4250 riyalardan daha az paran varsa sana, altına göre zekat gerekmez.

Bu defa param gümüşle karşılaştırırsın. Farz et ki bir gram gümüş beş riyal ise sen beş riyalı 640 gramla çarparsın. $3200 (5 \times 640 = 3200)$ riyal eder. Sende bu kadar riyal varsa, bunun kırkta bir zekatını verirsin. Günümüzde fakir için gümüşün esas alınması daha faydalı olduğundan onu esas alarak parayı hesaplamak gerekmektedir. Herhalde zekat hakkında herhangi bir soru kalmamıştır. Burada Yusuf el-Kardavi'nin görüşü esas alınacak olursa mesele şöyle olur: Yüksek maaşlı memurlar yeme ve içmelerini, ev harcamalarını maaşından düşükten sonra geri kalan meblağ her ay % 5'ini zekat olarak verir. Diğer hocalara göre ise maaşlı insanların da yıl sonunda biriken paralarından zekat vermeleri gerekir. Eğer bu paraları zekat verme yeter sayısına ulaşmış olur ise. Evet Allah Teala zekat vermeyenleri şöyle tehdit etmiştir. "Ey Muhammed altın ve gümüşü biriktirip Allah yolunda sarf etmeyenleri can yakıcı bir azab ile müjdele." (Tevbe, 34)

36. ÂYETİN TEFSİRİ

36- Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tesbit olunduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir. Bu aylardan dördü mukaddes olan haram aylardır. İşte dosdoğru din budur. Bu aylarda kendinize zulmetmeyin. Ey müminler! Müşrikler sizinle nasıl topluca savaşıyorlarsa, siz de onlarla topluca savaşın. Bilin ki, Allah mutlaka muttakilerle beraberdir.

Âyet-i kerimede; "Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tesbit olunduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir" buyurulmaktadır. Yani bu aylar, bozulamaz başka aylarla değiştirilemez. Çünkü bunlar isim ve miktarlarıyla insanlardan önce yaratılmıştır. Gökler ve yer, insanlar yaratılmazdan önce yaratılmıştır. Eşyanın miktarı Sahih-i Müslim-de geçen bir hadis-i şerifte de beyan edildiği gibi göklerin ve yerin yaratılmasından elli bin sene önce taktir edilmiştir. Artık insanların bu miktarları bozmaya, müdahale etmeye veya ayların isimleri ile oynamaya hakları yoktur. Âyet-i kerimede bunlardan dördü haram ay olduğu buyurulmuştur. Rasulullah (sav)'in de beyan ettiği gibi bu dört haram aydan üçü olan Zilkade, Zilhicce ve Muharrem ayları birbiri arkasınca devam eden aylardır. Dördüncü ay ise Cemaziyelahir ile Şaban ayının arasında bulunan ve Muder kabilesi tarafından saygı gösterilen Recep ayıdır. Recep ayına tek recep manasına gelen "Recebu'l-ferd" ismi de verilmiştir. Yine bu ay'a Mudar kabilesinin saygı gösterdiği ay anlamına gelen; "Receb-u Mudar" de denmiştir. Araplar, işte bu haram aylarda savaşmanın haram olduğu inancında idiler. Bu nedenden ki Rasulullah (sav) Abdullah bin Cahş'ın komutası altında gönderdiği müfrezenin Amr b. el-Hadremi'yi Recep ayında öldürmelerini kınamıştır. Rasulullah, Abdullah bin Cahş'ı Cemaziyelahir ayında Kureyş kabilelerini gözetlemek üzere bir müfreze ile birlikte göndermiştir. Müfreze içinde bulundukları günün Cemaziyelahir'in son günü mü yoksa Recep ayının ilk günü mü olduğu hakkında şüphe: ye düşmüştür. O gece de Kureyş'in kafilesi oradan geçmiştir. Abdullah bin Cahş, bu kafiyleye hamle yapmadıkları taktirde kaçıp kurtulacakları korkusu ile o gece kafiyleye hücumla geçmiştir. Halbuki o gün Recep'in ilk günüdür. Abdullah bin Cahş'ın, Amr bin el-Hadremi'yi bu kafiylede öldürmesi, Kureyşliler'in Rasulullah'ın aleyhine propagandalar yapmalarına ve onu karalama kampanyasına girişmelerine, Araplar arasında kınamalarına vesile olmuştur. Kureyşliler; "Muhammed ve arkadaşları haram ayın kutsallığını çiğniyorlar. Onda haram olan şeyi helal görüyorlar" diye yaygara koparmışlardır. Bunun üzerine Allah Teala Bakara Süresi'nin şu âyetini indirmiştir: "Ey Muhammed! Sana mukaddes olan haram ayda savaş etmekten soruyorlar. De ki: o ayda savaşmak büyük günahdır, fakat Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkâr etmek, insanları Mescid-i Haram'dan men etmek ve oraların halkını yerinden çıkarmak Allah katında daha büyük bir günahdır. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha büyük bir suçtur." (Bakara, 217) Evet haram aylarda savaşmak büyük suçtur. Fakat insanları Allah'ın yolundan alıkoymak, onların Mescid-i Haram'a girmelerine engel olmak ve Mescid-i Haram çevresinde yaşayanları o bölgeden sürgün etmek, Allah katında daha büyük bir suçtur. Ayette zikredilen fitneden maksat Allah'a ortak koşmaktır. Evet, insanları Allah'a ortak koşmaya çağırma fitnesi Abdullah bin Cahş'ın Amr b. el-Hadremi hakkında şüpheye düştüğü gecede öldürmesinden daha büyük bir suç ve daha ağır günahdır.

Tabi ki bu olay Kur'an inmeden önce Rasulullah'ı çok rahatsız etmişti. Abdullah bin Cahş'ın getirdiği kafiyleye ait ganimetleri dağılmamıştı. Abdullah bin Cahş ve onun müfrezesinde bulunan diğer sahabeler çok zor durumda kalmışlardı. Nihayet Allah bu âyeti indirerek onları bu sıkıntıdan kurtardı. "Haram aylarında savaşmak büyük bir suçtur, ama Allah yolundan alıkoymak ve O'nu inkâr etmek daha büyük bir suçtur." Bu âyet inince Rasulullah da rahatlamış Abdullah bin Cahş da rahatlamıştır ve Rasulullah (sav) kafileden gelen ganimet mallarını dağıtmıştır. İşte bu olaydan bir buçuk ay sonra büyük Bedir savaşı olmuş, Allah bu savaşla dinini aziz kılmış ve yüceltmıştır.

Cahiliye devrinde, haram aylarda savaşmak haram sayılırdı. Araplar cahiliye döneminde haram aylar süresince birbirlerine saldırmazlardı. Adam babasının katili ile karşılaşır, fakat ona kılıç çekmezdi. Cahiliye arapları Recep ayı yaklaştığında odundan olan silahların uçlarına taktıkları demirleri odunlardan sökerlerdi. Bu nedenle Recep ayına "süngüleri söken ay" ismini verirdiler. Recep ayı gelince oklardan, mızraklardan demirleri çıkarır, silah kullanmadan uzaklaşırlardı. Vakıa cahiliye arapları hem haram aylara hem de Mescid-i Haram'a ve haram bölgeye son derece saygılıydılar. Harem bölgesinde hiçbir insanın öldürülmesi mümkün değildi, Cahiliye arapları bir insanı öldürmek istediklerinde onu çıkarıp Harem bölgesi dışında bir yerde öldürürlerdi. Bu öldürdükleri insan Rasulullah'ın sahabesi de olsa aynı şeyi yaparlardı. Mesela Zatü'r-Reci gazvesinde esir düşen Zeyd bin Desine'yi ve Hubeyb bin Adi'yi haram bölgesinden çıkarıp Tenim denen yerde öldürmüşlerdi. Evet, araplar Kabe'yi, Mekke'yi ve bütün haram bölgesini kutsal yerler sayıp oralara saygı gösteriyorlardı. İslam gelince bu hâl aynen kaldı. Alemelerin Rabbi olan Allah Kitabında bunun hakkında âyet indirdi. Haram aylarına saygı gösterme, onlarda savaşmama, Mekke'de insan öldürmeme halleri aynen tescil edilmişti. "Onları bulduğunuz yerde öldürün. Sizi yurtlarından çıkardıkları gibi siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak, adam öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram'ın yanında onlar, sizinle savaşmadıkça siz de onlarla savaşmayın. Eğer orada sizinle savaşarlarsa onları öldürün. İşte kâfirlerin cezası böyledir." (Bakara, 191) Ancak daha sonraki dönemlerde haram aylarda savaşma yasağı nesh edilip kaldırıldı. İslâm bu aylarda savaşmanın serbest olduğunu bildirdi. Bu nedenle Rasulullah (sav) haram ayı olan Zilkade ayında Taifi kuşatmıştı. Rasulullah'ın Taifi kuşatması Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında Mekke'yi feth etmesinden sonra yine Hicretin sekizinci yılı Zilkade ayında gerçekleşmişti. Rasulullah (sav) Mekke'yi feth ettikten sonra Mekke ile Taif arasında bulunan Huneyn vadisine yönelmişti. Huneyn savaşı haram aylarından olmayan Şevval ayında gerçekleşmişti. Rasulullah (sav) Huneyn'den sonra Taife yönelip orayı Şevval ayında kuşatmıştı fakat kuşatması haram ay olan Zilkade'nin ilk günlerine kadar devam etti. İşte Rasulullah'ın bu pratiği haram aylarda savaşmanın yasaklığım nesh etmiş oldu. Böylece o aylarda savaşmak serbest oldu. Nitekim tabiilerden Katade bin Daame, Ata el-Horasani, Zühri, Süfyan es-Sevri bu görüştedirler. Buna mukabil, diğer bir kısım âlimler haram aylarda savaşma yasağının halen devam ettiği kanaatinde dirler. İbn Güreye Ata bin Rabah'ın bu görüşte olduğunu nakletmiş ve Ata'nın Allah'a yemin ederek "haram bölgesinde savaşmak insanlara helal olmadı, yine haram aylarında savaşmak insanlara helal olmadı. Ancak kendilerine karşı savaş açılırsa onlar da

savaşabilirler, bu hüküm nesh edilmemiştir" dediğini rivayet etmektedir.

İmam Kurtubi, Tefsirinde şunları söylüyor: "Haram aylarda savaşmanın haram kılındığı hükmü nesh olunmuştur. Bunu belirten görüş sahih olan görüştür. Tevbe Sûresi'nin başında geçen ve kendilerinde savaşmanın yasaklandığı belirtilen dört ay dinen kutsal olan dört aydan farklı aylardır."Evet Tevbe Sûresi'nin baş tarafında geçen ve müşriklerin güven içinde serbestçe o aylarda hareket etmelerine izin verilen aylardan maksat, bütün müşrikler için tanınan son bir fırsattır. Bu aylar içinde ya müslüman olacaklar yahut da müslümanlar karşısında savaşçı durumuna düşeceklerdi. Bunun hikmeti ise Hz. Ebu Bekir'in Hicretin dokuzuncu yılında hac etmesinden sonra, artık Allah'ın ve Resulünün müşriklerden beri olduklarını ilan etmesi ve onlara bir dört ay daha mühlet verilmesi idi. Bu dönemden sonra bir daha müşrikler Kabe'yi çıplak tavaf edemeyeceklerdi. Rasulullah Hicretin dokuzuncu yılında hac etmeyi istememişti. Çünkü orayı müşrikler çıplak olarak tavaf ediyorlar, müslümanlarla karışık bir şekilde ibadetlerin; yapıyorlardı. Bu nedenle Rasulullah Mescid-i Haram'ı ve bütün hac ibadetlerinin yapıldığı yerleri müşriklerden, çıplaklardan temizlemek istedi. Ebu Bekir'e bunu ilan etmesini emretti. Hz. Ali'ye de şu emirleri insanlara yüksek sesle ilan etmesini emr etti. Kabe'yi kimse çıplak olarak tavaf edemeyecektir. Hiçbir müşrik Cennete giremeyecektir. Bu yıldan sonra hiçbir müşrik hac yapmayacaktır. Kimin Allah Rasulü ile antlaşması var ise onun antlaşması bitim süresine kadar geçerlidir. Bu bildiri Hicri sekizinci yılın Zilhicce ayının onuncu gününde ilan edilmişti. Bu tarihten itibaren yani Hicretin onuncu yılının Rebiüssani ayına kadar müşrikler dört ay serbest bırakılmışlardı. İşte Tevbe Sûresi'nin beşinci âyetinde yer alan "mukaddes olan haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız öldürün" âyetlerindeki "mukaddes aylar"dan kasıt müşriklere süre olarak tanınan bu aylardır.

Hicri Takvimin Kullanılması Vaciptir

Şer'i istilahtaki haram aylar ise; Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Cemaziyelahir ile Şaban arasında bulunan Recep'tir. Bu haram ayların hürmeti kıyamet gününe kadar bakidir. Kur'an-ı Kerim ve Allah Rasulü (sav), bu haram aylara ilişmemiş, onları değiştirmemiştir. Bu aylarda işlenen amellerin mükafatı büyük ve suçların cezası daha büyüktür. Hicretin sekizinci yılında Zilkade ayında Allah Rasulü (sav)'in Taif i kuşatmaya alıncaya kadar haram aylarda savaşmak haramdı. Ancak Allah Rasulü (sav)'in Taif kuşatması ile bu hüküm neshedilmiştir. Haram aylar kabul edilen bu dört ay zarfında ve diğer aylarda herhangi bir değişiklikte bulunmak caiz değildir. Yüce Allah bu aylarda belirli ibadetleri farz kılmıştır. Ayların sayısını oniki olarak tayin etmiştir. Hacc ibadetini Zilhicce ayında, Oruç ibadetini Ramazan ayında tayin etmiştir ve bu oniki ay içerisinde bazı gün ve geceleri mübarek kılmıştır. Örneğin Zilhicce'nin ilk on günü için şöyle buyurmuştur; "Bu günlerde yapılan salih amellerden Allah'a daha sevimli gelen hiçbir günün ameli yoktur. Bu günler içerisinde tekbiri, tehlili ve teşbihi çoğaltınız." Bu hadisi Buhari rivayet etmiştir. Aynı şekilde Ramazan ayının son on gün ve gecesinin bir senenin en hayırlı gün ve gecesi olduğu, bu gecelerde Kadir gecesinin bulunduğu bildirilmiştir. Rasulullah (sav), Ramazan ayının son on günü hususunda şöyle buyurmaktadır; "Ramazan ayının son on gününde veya son on gününün tek günlerinde Kadir Gecesini araştırın" buyurmuştur. İbadetler, kameri aylara bağlı olduğundan İslâm ümmetinin kendi tarihindeki bu aylara sahip çıkması ve onları değiştirmemesi gerekir. Çünkü bu ayların değiştirilmesi caiz değildir. Gerçekten bazı âlimlerin bu ayların sırasını ezbere bilmemeleri buna mukabil frenklerden isimleri alınan güneş aylarının adlarını sırası ile ezbere bilmeleri beni üzmemektedir. Bir kısım alimler January, February, Marc, April gibi ayların sırasını ezbere bilirler fakat kameri ayların sırasını ezbere bilmezler. Ömer bin Hattab (ra)'ın Rasulullah'ın Hicretini tarih başlangıcı kabul etmesi güzel bir sünnettir. Böylece Rasulullah'ın Hicreti müslümanlar için büyük bir olay kabul edilerek tarihlerinin başlangıcı alınmıştır. Şu an biz hicri 1407 yılında bulunmaktayız.

Ne yazık ki son zamanlarda Libya lideri Kaddafi gibi bir kısım insanlar çıktı, tarihimizi değiştirmeye kalkıştı. Şu anda Libya'da tarih (1397 vr)'dir, yani Rasulullah'ın vefat ettiği tarih başlangıç olarak alınmıştır. Çünkü Kaddafi'ye göre Allah Rasulü (sav)'in vefatı büyük bir hadisedir. Sanki bu hadise ile ümmet bir serden kurtulmuştur (!) Kaddafi Allah Rasulü (sav)'e büyük bir kin duymaktadır. Rasulullah (sav)'in ismini dahi duymaya tahammül edememektedir. Bu nedenle Mescid'de; "Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur" diyerek konuşmayı yasaklamıştır. Bana gelen haberlere göre Kaddafi "Rasulullah (sav) buyurdu ki" diyen âlimleri Mustafa Kemal Atatürk gibi mescidlerde öldürmüştür. Avrupa şapkasını giymeyen Türk âlimlerinden niceleri öldürülmüş, büyük caddelere darağaçları kurulmuştur. Bu hususu anlatan bir zat şöyle demektedir: "Sokaklar şapka giymeyen insanların cesetleriyle doluydu. Ben o cesetleri unutsam da, rüzgarın esmesi ile saçları dalgalanan, beyaz sakallı hocaların manzaralarını asla unutamiyorum. Bunların öldürülmelerinin tek suçu; Avrupa şapkasını giymemeleri idi."

Aynı zulmü Afganistan'da Zahir Şah'da yapmıştır. Amerika Zahir Şah'a, Afganistan'da bir kültür reformu yapmasını ve müslüman kadınların örtüsünü yasaklamasını emrettiğinde müslüman halka aynı zulümler Afganistan'da da uygulandı. Tüm kentlerde kadınların örtü kullanması yasaklandı. Örtülerini açmayı reddeden tek şehir Kandahar oldu. Kandahar'lı müslüman kadınlar tesettürden çıkmayı reddettiler. Bunun üzerine Zahir Şah, Şah Veli komutasında Kandahar'a bir ordu gönderdi. Müslümanlar kadınlarının başörtülerini korumak için Kandahar'da bine yakın şehid verdiler. Bu olay takriben otuz yıl önce 1950'lerde gerçekleşti. Yani bu olay 1959 yılında olmuştur diyebiliriz. Kaddafi de bunlara benzer sahneler sergilemiştir. İslâm'ın tarihi ile oynamaya kalkışmıştır. Libyalılar "1397 vr." deme durumuna düşmüşlerdir. Bu aylarda oynamak caiz değildir. Ne bir şey ilave edilebilir ne de eksiltilebilir. Ayların sıralamalarını bozmak da caiz değildir.

İngilizler bir de onlardan önce Fars kavmiyetçiliği yapan insanlar İran ve Afganistan'ı müslüman ümmetinden ayırmak istediklerinde yeni bir takvim sistemi ihdas etmişlerdir. İsmine Hicri Şemsi tarih (H.Ş.) adını vermişlerdir. Bu takvim sistemine göre de aylar onikidir. Fakat Grekoromen takvim sistemini esas almışlardır. Bunlara göre miladın esas alındığı yıllarda bulunduğu gibi bir senenin sayısı 365 gündür. Bugün Afganistan ve İran'da hâlâ bu tarih sistemi kullanılmaktadır. Bugünkü tarih onların hesabına göre 1366 H.Ş.'dir. İngilizler ve Pers ırkçıları bu tür bir takvimi icad edip batılı sistemle devam ettirmelerinin sebebi; ibadetlerin vakitlerinin ayarlanamaması içindir. Ne yazık ki onlar bu takvim sisteminin ismine aynı zamanda Hicri adını vermişler, aylarını Rasulullah'ın Hicret tarihinden başlatıp Miladi tarihin ayları ile devam ettirmişlerdir. Böylece hem Hicri hem de Şemsi (ay ve güneş hesabı) birleştirilmiştir. Bugün dünyada bu takvim sistemini kullanan sadece iki devlet vardır; bunlar da Afganistan ve Pakistan'dır. Bunlara göre aylar "Balık" diye adlandırdıkları ay ile başlar ve "Kuzu" diye adlandırdıkları ay ile biter.

Daha öncede belirtildiği gibi İslâmî tarih sistemini bırakıp buna dönmelerinin sebebi; Fars ırkçılığı ve İslâm ümmetinden ayrılımlarıdır. Bunların sistemine göre yıl Nisan ayının 21'inde kutlanan ve ateşperestlerin bayramı olan Nevruz bayramı'nda başlar. Bu tarih ilk baharın başladığı tarihtir. Aslında bu bayram ateşperestlerin bayramıdır. Maalesef bugün dahi bu bayram için iki veya üç gün yahud bir hafta tatil ediyorlar, kurban ve ramazan bayramları için ise tek gün tatil ediyorlar. Nevruz bayramında her taraftan insanlar gelip bu bayramı kutluyorlar. Tabi ki bu bayram bize cahiliye adetlerinin bir kalıntısıdır.

Mısır'da da Nevruz bayramı kutlanmaktadır. Ancak bu bayramı Nevruz diye veya Mecusi bayramı diye isimlendirmemektedirler. Bu bayrama "Seba Rüzgarını Koklama Bayramı" anlamına gelen "Şemmün-Nesim Bayramı" ismini verirler. Aslında bu Şeyh Temim'in dediği gibi; "Seba rüzgarını koklama değil, kokmuş salamura balıkları koklama bayramıdır." Çünkü Mısırlılar bugünü salamura balık yemeye ayırırlar. Mısırlılar balıkları temizlemeden tuzlayarak salamura yapıp bir yıl bekletirler. Bu bayram gününde balıkları koydukları kapları açarlar, kokuşmuş balık kokusu bütün Kahire'yi sarar. 21 Nisan'da Kahire'deki Omal Parkı bu balığı sevenler dışında herhangi bir kimsenin tahammül edemeyeceği bir koku ile dolar. Halbuki bugün Nevruz bayramının başlama günüdür. İmam Suyuti; bu şekilde yapılan salamura balıklarının yenilmesini haram saymış ve bu hususta "Salamura Balığının Yenilmesini Mubah Yapanın Gözüne Bin Şiş Girsin (el-Fusihi fi Ayni Men Ebahe Ekle el-Fesihî)" isimli risalesini yazmıştır. Kısaca Allah Teala'nın âyet-i kerimesinde beyan ettiği bu aylarla oynamak veya yerlerini değiştirmek caiz değildir, çünkü ibadetler bu ayların hesabına göre yapılır. Şimdi soruyorum size; Hicri Şemsi diye adlandırılan bu takvim sistemi neye yarar? Hut (Balık) ayının hangi gününde aşuru orucunu tutacaksınız. Ramazan ayı hangi ay'ına denk gelecektir? Zilkade ve Zilhicce ayları ne zamandır? Bunu yapanlar dini ibadetlerin yapıldığı ayları müslümanların zihninden silmek için ve İslâmî

münasebetleri unutturmak için yapmışlardır.Evet yüce Mevla; "Doğrusu Allah katında gökleri ve yeri yarattığı günden beri ayların sayısı, Allah'ın kitabında on iki aydır. Bunlardan dördü haram aylardır" (Tevbe, 36) şeklinde buyurmuştur.Ne Kaddafi'nin, ne İranlıların ne de başkalarının bu ayları değiştirmeye hakkı yoktur.Yeri gelmişken Libya yöneticisi Muammer Kaddafi'nin Rasulullah'ı ne kadar sevmediği hususunda orada bulunan bir doktorun bana anlattığı şu cümleleri nakletmekte fayda görüyorum. Doktor dedi ki:Kaddafi, mezuniyet törenleri münasebeti ile Bayan Öğretmenler Yurduna davet edilmişti. Mezun olan kız öğrencilerden bir tanesi Kaddafi'yi selamladıktan sonra konuşmasına;"Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun, salat ve selam Rasullerin en şerefli efendimiz Muhammed'e, âline ve sahabelerine olsun" diyerek başladı. Kaddafi konuşmasına "efendimiz Muhammed'e" diye başlayan kıza itiraz ederek;

- "Bu sadece senin efendin, benim değil" diye seslendi.

Bunun üzerine kız tekrar; "Hamd Alemlerin Rabbi olan Allah'adır, salat ve selam Rasullerin en şerefli olan efendimiz Muhammed'e, aline ve sahabelerine olsun. Albay Kaddafi ve onun yanında bulunan hepsinin burnu yere sürülse dahi" dedi... Evet Kaddafi'yi böyle anlattı.

Herhalde bu adamda yahudilik var. Nitekim devrim konsey üyesi Ömer el-Muhayşi Mısır'a kaçtığında bunu yayınlamıştır. Çünkü Rasulullah'a bu denli kin, değil bir müslümanda bir arapdan dahi beklenmez. Kaddafi ilk önce sünnete şüpheler sokmaya başladı. Sonra da Kur'an'a dil uzatmaya çalıştı.Kendisine güvendiğim bir kardeş bana şunları anlattı; Kaddafi Peygamber (sav)'in sünnetine karşı bir savaş başlattığında âlimlere işkence ediyorlardı. Mescidlerde ve ders halkalarında hadis-i şeriflerin anlatılması yasaklanmıştı. Bu dönemde Arap Yarımadası'ndaki âlimler Kaddafi ile bu konuyu tartışmak için bir heyet oluşturdular. Kaddafi, kendilerini ikinci vakti girdikten sonra kabul etti. Ve ikinci namazını onlara kıldırmak için imam oldu. İlk rekatta; "Bismillahirrahmanirrahim" dedikten sonra Fatihayı okumadan direkt; "ya Eyyühel kâfirun" diyerek, Kâfirun Sûresi'nin başında bulunan; "kul" lafzını zikretmeden okudu. İkinci rekatta yine besmeleyi getirdikten sonra direk "kul" lafzını zikretmeden "Allah'u ehad" ile başlayarak İhlas Sûresi'ni okudu. Üçüncü rekatta ise oturdu ve selam verdi. İkinci namazını üç rekât ve zammı sûreyi sesli okuyarak kıldırdı. Bunun üzerine kendisi ile Sünnet konusunda tartışmak için gelmiş olan âlimler;

- "Albay, sen bizlere ikinci namazını üç rekât olarak kıldırdın?!"dediler. Albay Kaddafi:

- "Bana İkinci namazının dört rekât olduğunu bildiren Kur'an-ı Kerim'den bir âyet gösterin" dedi. Alimler;

- "İkinci namazını sesli okuyarak kıldırdın ve Kur'anı değişik okudun. Kur'an-ı Kerim'de Kâfirun Sûresi; "Kul ya eyyuhel kâfirun.." cümlesi ile başlamakta, sen ise "kul" lafzını okumadan doğrudan "ya eyyuhel kâfirun" diyerek okudun. Yine ikinci rekatta "kul huvallahu ehad..." diyerek başlayan İhlas Sûresini de "kul" lafzını zikretmeden okudun?!" dediler. Kaddafi;

- "Kul; "de ki" manasınadır. Bu lafız Muhammed'e hitaben söylenilmiştir. "Muhammed'e de ki" manasını ifade etmektedir. Bizler ise Muhammed değiliz, bu nedenle bizim, "kul" lafzını söylemeden başlamamız gerekir" dedi.!

Daha sonra kalkıp gitti, tartışmayı devam ettirmedi.

Daha önce de belirttiğimiz gibi İslâm'ın esas aldığı bu aylar İslâm ümmetinin aylarıdır. Oruç, hacc ve diğer ibadetlerini bu ayların hesabına göre yaparlar. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadisi şerifinde; "Ramazan ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu tutun ve Şevval ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu açın" buyurmuştur. İbadetler bu aylara göre ayarlanmıştır. Âyet-i kerimede: "Bu dört ayda kendinize zulmetmeyin" buyurulmuştur. İnsanın bütün aylarda kendisine zulmetmesi yasaktır. Ancak özellikle bu dört aylarda kendisine zulmetmesinin yasaklanması bu aylarda işlenen zulmün diğerlerinden daha ağır cezayı gerektirmesindendir. Âyet-i kerimede "müşrikleri hep birlikte öldürün" ifadesi geçmektedir. Buradaki hep birlikten maksat, onları kuşatarak ve bir araya toplanmış olarak öldürün, demektir. Başka bir âyet-i kerimede: "Kâfirler de birbirlerinin dostudur. Eğer birbirinizle yardımlaşmazsanız yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad doğar" (Enfal, 73) buyurulmuştur. Yani müslümanlar birbirleri ile kenetleşerek toplu halde yeryüzünde savaşmalıdırlar. Aksi taktirde yeryüzünde Allah'a ortak koşma ve anarşi yayılma fitneleri baş gösterir. Şirk yayılır, inkâr galip gelir. Bu nedenle mü'minlerin dost edinmeleri, onlara yardım edilmeleri, onların yanında yer alınması, onların boşluklarının doldurulması ve onların ihtiyaçlarının giderilmesi gerekir ki müslümanlara karşı toplu halde savaşan kâfirler önünde müslümanları savunabilsinler.

Kâfirleri Toplu Halde Öldürme Durumları

İslâm ümmetinin toplu halde seferberlik ilan etmesi cihad etmenin farz-ı ayın olmasının özel halleri vardır. Bu haller dışında normal olarak cihad etmek farz-ı kifayedir. Nitekim sahebelerin, tabiinlerin ve tabei tabiinlerin döneminde cihad farz-ı kifaye hükmünde devam etmiştir. Hz Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali (r.an-hum) dönemlerinde büyük fetihler cihadla gerçekleşmiştir. Muaviye (ra) zamanında da durum böyledir. Çünkü yeni ülkeleri feth etmek için cihad etmek farz-ı ayn değil farz-ı kifayedir. Cihadın farz-ı kifaye olduğu durumlarda halifenin yılda bir veya iki defa kâfirlerin üzerine ordu göndermesi yeterlidir. Halife veya müslüman yönetici kâfirlerin ülkelerinde savaşmak üzere yılda bir veya iki kere ordu gönderecek olursa cihad etme yükümlülüğü diğer müslümanlardan düşmüş olur. Şayet göndermeyecek olur ise hepsi sorumlu olur. Âlimler farz-ı kifaye olan cihadda halifenin yılda bir kere düşmanlarla savaşmak üzere ordu göndermesinin yeterli olduğu görüşünü cizyenin yılda bir kere alınmasına bağlamışlardır. Madem ki idaremiz altında yaşayan kâfirlerden yılda bir kere cizye almak yeterlidir, o halde idaremize boyun eğmeyen kâfirlere karşı da yılda bir kere savaş açmak yeterlidir, kanaatine varmışlardır. Fakat farz-ı ayn olan cihadın daha önce de belirtildiği gibi özel durumları vardır: Bu durumlardan ilki müslüman topraklarından bir karışın dahi kâfirler tarafından işgal edilmesi durumudur. Bütün İslâm ümmeti müslüman topraklarından bir karışın kâfirler tarafından işgal edilmesi halinde bütün müslümanların cihad etmelerinin farz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. İşgal edilen topraklar çöl olsun, ova olsun, dağ olsun, vadi olsun fark eden bir şey yoktur. Mesela; komünistlerin Afganistan'da devrim yapıp iktidarları ellerine geçirmeleri ile öncelikle Afganlıların, şayet bunların gücü yetmez ise diğer bütün müslümanların bu komünistlere karşı savaşmaları farz-ı ayn olmuştur. Okuduğum hadis, tefsir ve fıkıh kitaplarının tümünde bu yüküm aynen böyledir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde hanım beyinden, köle efendisinden, borçlu alacaklısından ve çocuk babasından izin almaksızın böyle bir cihada katılmak mecburiyetindedir. Şayet kâfirlerin saldırıya geçtikleri ülke halkı onları geri püskürtmeye güç yetiremezlerse bu defa cihad farzı onlara yakın olan ülkelerin halkına intikal eder. Bunların da gücü yetmez ise daha yakında olanlara, onların da gücü yetmez ise bütün müslümanlara saldırgan kâfirleri İslâm topraklarından çıkarmak farz-ı ayn olur.

Mesela; Afganlılar komünist Rusları topraklarından çıkarmaya güç yetiremezler ise Pakistanlılar ve İranlılar da bundan sorumlu olurlar. Şayet bunlar da güç yetiremezler veya gevşek davranırlar yahut oturup kalırlarsa bu defa onların çevresinde bulunan Arap ülkelerine yani Suud'a, Arap Emirlikleri'ne cihad etmeleri farz olur. Bunların da gücü yetmez veya ihmalkâr davranırlarsa onların yakınında bulunan Mısır, Ürdün, Suriye hatta Endonezya'lının cihad etmeleri farz olur. Ve bu farz böylece genişleyerek bütün dünyadaki müslümanları yükümlü kılar. Nitekim Hanefi fakihlerinden İbn Abidin ve diğer mezheb fakihleri bu görüşü zikretmişlerdir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde namaz, oruç ve diğer farzlar gibi terk edilmesi asla caiz değildir. Böyle bir cihada karşı insanlar az olsun, çok olsun, lakayıt davranamazlar, cihadı terk edip rahat oturamazlar. Ben herhangi bir âlimin böyle bir durumda cihadın farz olmadığını söylediğini okuduğum hiçbir kitapta göremedim. Bilakis eski ve yeni bütün din âlimleri böyle bir durumda cihadın farz-ı ayn olduğunu zikretmişlerdir. Hatta böyle bir durumda çocuğun anne ve babasından, kadının kocasından izin almasını şart koşan bir âlim dahi görmedim. Sadece henüz ergenlik çağına ermemiş küçük çocuğun cihada giderken mahremlerinden biri ile gitmesinin gerektiğini, yine kadının kendisini himaye edeceği bir mahremi ile gitmesinin şart olduğunu beyan eden görüşlere rastladım. Buna göre kadının kocası onun cihada çıkmasına engel olamaz. Yeter ki kadının kendisi ile beraber gidecek kardeşi, babası, amcası veya dayısı bulunsun. Yani mühim olan savaşta kadını ve ırzını koruyacak birilerinin bulunmasıdır. Çünkü kadın ataların da dediği gibi: "Kütük üzerindeki ete benzer. Yanında mahremi bulunmazsa diğer insanlar ona göz diker." Küçük çocuk da kadınlar gibi muhafazaya muhtaçtır. Bu nedenle henüz ergenlik çağına ermeyen, yüzünde tüy bitmeyen çocuklar da mahremleri ile birlikte cihada çıkarlar.

Günümüzde cihadın bütün İslâm ümmeti için farz-ı ayn haline dönüşmesi bugün başlamamıştır. Bu tâ Endülüs'ün 1492 miladi senesinde hristiyanların eline geçtiği günden beri tüm İslâm ümmetinin üzerine farzdır. Buhara, Semerkant, Kafkasya, Endülüs, Filistin ve diğer işgal altındaki İslâm beldeleri kurtuluncaya kadar cihad tüm müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Bu topraklar geri alınmadıkça müslümanlar vebal altındadır. Tüm İslâm beldeleri kâfirlerin pisliklerinden temizleninceye kadar her müslümana cihad farz-ı ayndır.

Örneğin Afganistan'da cihad etmektesin. Ve inşallah Afganistan'ı kurtardığımız zaman da cihad farzı senin üzerinden kalkmaz. Çünkü cihad, namaz, oruç gibi hayat boyu sürecek olan bir ibadettir. Nasıl ki; "bu hafta namaz kıldım, gelecek hafta istirahat edeyim, namaz kılmayayım demen" caiz değil ise, aynı şekilde; "ben Afganistan'da cihad ettim, biraz da istirahat edeyim" demen veya, "bu yıl cihad ettim gelecek yıl da istirahat edeyim" demen caiz değildir. Bununla birlikte kişinin dinlenmesi ve yorulan kalbinin istirahat etmesi meşrudur. Nitekim bir sözde; "zaman zaman kalbinizi (kafanızı) dinlendirin" denilmiştir. Örneğin bekarsan senede iki ay ailenin yanına gitmen, istirahat etmen, anneni babam ziyaret etmen, sıla-ı rahim yapman, ziyaretinle onları sevindirmen, çokça pepsi kola ve fanta içmen, bulamadığın kebapları yemen ve tekrar dinlenmiş, canlı ve zinde olarak cihada dönmende bir sakınca yoktur.

Eğer evli isen her beş ayda bir ay veya bir buçuk ay süre ile ailenin yanına gitmende bir mahzur yoktur. Yani beş ay cihadda bulunup iki ay ailenin yanında kalmada bir beis yoktur. Ailenin senin üzerindeki haklarını -evli isen- yerine getirmen ayrıca cihad-dan da geri kalmaman şarttır. Buna mukabil sırf yeminini yerine getirmek için gelip cihada katılman, sonra da dönüp memleketine gitmen, bir yaz tatilinden öbür yaz tatiline kadar orada durman, sonra da âyet-i kerimede buyurulduğu gibi; ortaklarına ayırdıkları paydan Allah'a bir şey vermezler. Allah'a ait paydan ise ortaklarına verilebilir, şeklindeki bir tavır takınman elbetteki sana yakışmaz. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyuruyor: "Allah'ın yarattığı ekin ve hayvanlardan O'na pay ayırırlar. Kendi tutarsız zamana göre; <<bu Allah'ındır, şüda ortak koştuklarımızındır>> dediler. Ortakları için ayırdıkları Allah için verilmezdi. Fakat Allah için ayırdıkları ortakları için verilirdi. Bu hükümleri ne kötüdür." (En'am, 136) Zaten yaz tatili üç ay. Onun yarısını bulunduğun yerde geçirirsin, bir ayda akrabalarla, çoluk çocuğunla beraber olmaya, memleketin çeşitli şehirlerini akrabalarla veya uçaklarla ziyaret etmeye ayırırsın. Peki geriye ne kalır, bir hafta veya iki hafta. En çok bir ay. Sadece bir ayını kâfirler tarafından hunharca boğazlanan gariban Afganistanlılara ayırırsın. Bu hakka revamıdır? (!)

İslâmad'da veya Lahor'a İslâmî konferanslar için birçok âlimler gelmektedir. Lüks otellerde üç, dört veya beş gün kalarak

konuşmalar yapmaktalar ve bu konuşmaları ile güya İslâm'a fayda vermekteler!Daha sonrada arap devletlerine; "faizle muamelede bulunmayınız" diye tavsiyelerde bulunmaktadır! Sonrada dönüp gitmektedirler. Bir defasında konferans için gelen âlimlerin yanına gittim ve onlara dedim ki;

- "İnşallah düşüncenizde Peşaveri de ziyaret etmek vardır!" Onlarda;

- "Vallahi uçak biletimiz okeylendi.Yani üniversiteye dönmemiz gerekiyor,derslere geç kalmaktayız" cevabını verdiler.Hepsi üniversite hocaları! Bunun üzerine ben;

- " Vallahi sizler günaha girmektesiniz" dedim. Âlimlerde;

- " Günahamı girmekteyiz?" dediler. Ben;

- " Evet günaha girmektesiniz.Sizler yeryüzünün en önemli meselelerinin cereyan ettiği yeri ziyaret etmeyi düşünmediğiniz için günaha girmektesiniz.Peygamber efendimiz bir hadis-i Şerifinde şöyle buyurmuştur:<<Kim Müslümanların işine ihtimam göstermezse, o Müslümanlardan değildir.>> buyurmaktadır" dedim. Konferansa gelenler;

- "Vallahi bizlere, Terbiladem Barajını topluca ziyaret etmemizi programlanmış" dediler Ben de;

- "Arkasında su bulunan topraktan yapılmış bir barajı mı ziyaret etmek istiyorsunuz?! Bunun yerine gelin arkasında komünizm tufanı bulunan ve insanlar tarafından yapılp İslâm alemini koruyan insan barajını görün. Öyle bir baraj ki yıkılması halinde bütün İslâm alemini kızıl tufan basacaktır."

Yine birileri geliyor Pencap Üniversitesi'nde master yapıyor. Bu masteri arap devletlerinin çoğu tarafından tanınmayan bir master. Bir buçuk ay Lahor'da kalıyor ki master yaptığına dair belge alsın. Son gecesinde Peşaver'i ziyaret etmek hatırına geliyor. Buraya gelir gelmez ilk önce benimle bağlantı kuruyorlar. "Biz filan günde Peşaver'i ziyaret etmek istiyoruz. Yazılı imtihan ile sözlü imtihan arasında üç gün tatilimiz var. Abdurrasul Sayyaf ve Rabbani ile görüşmek için bize randevu al" diyorlar. Sanki Rabbani'nin, Hikmetyar'ın ve Sayyaf'ın hiçbir işi yokmuş, onun o günde geleceğini bekliyorlarmış. Gelip onlarla bir gece oturup Afganistan problemini ve yeryüzündeki en büyük müşkileyi çözeceklermiş. Hem de birkaç saat içinde (!) Peşaver'den geçerayak (!)

Ey Allah'ım sen bizi affet.

Bu tür insanlara dedim ki: Şayet Afganistan meselesi, onların bir iktisat şirketi olmuş olsa idi her üç yılda bir gün mü gelirlerdi yoksa her yıl en az on gün mü gelirlerdi?

Vallahi bu mesele bir anonim şirketi olmuş olsa idi ve bu şirkette onların payları bulunsaydı değil ki yılda bir gün veya iki gün, bütün yılı burda geçirirlerdi. Çünkü onların burada payları vardı, ondan para gelecekti.

Dinleyenlerden birisi:

- "Muhterem hocam. Bir insanın memleketinde kalmasını icap ettiren özel durumu olur da malı ile cihad eder ve imkan bulduğunda da gelir bizzat cihada katılırsa siz bu adamı nasıl görürsünüz?" diye sordu.

Şeyh Abdullah Azzam şu cevabı verdi: Yeryüzünden İslâm tamamen silinmek istendiği bir dönemde bu meselelerden daha önemli hiçbir özel durum olamaz. İslâm ümmetinden her gün yüzlercesinin, bazı günlerde binlercesinin boğazlandığı, zulümlere maruz kaldığı bir ortamda, bundan daha şiddetli ve önemli özel durum veya şart olamaz. Şimdi sen evinde oturacaksın, bu şer güçlerine karşı savaşanlara yediklerinin kırıntılarını tasadduk edeceksin ve böylece malınla cihad etmiş olacaksın. Bu hiç olur mu? Ben çok iyi biliyorum ki Afganistan'a verilen sadakalar birilerinin ilkokula gönderdiği küçük kızcağızının masrafına bile ulaşmamaktadır. Şimdi sen küçük kızının yıllık elbise masrafını, yeyip içmesini hesaplayacak olsan ve bu kadarını Afganistan cihadına yardım olarak göndersen çokça mal göndermiş olursun. Fakat maalesef durum böyle değil.Ben müslümanlara Arap Yarımadası'nda, Mina'da hac yaparken, İslâm alemi rabitasındaki konferansta dedim ki; "Sizler Afgan cihadına mal yardımı için haftada bir gün ayırın, o günün adına da "Pepsi kola içmeme" günü verin. Evlerinizde içtiğiniz pepsi kolaların bir gününün parasını buraya gönderin. Çünkü Suudi Arabistan'ın nüfusu yedi milyondur. Her gün, her insan en az bir kutu pepsi kola veya fanta vb. şeyler içmektedir. Bir kutunun fiyatı en az bir riyaldir. Şayet sizler haftada bir gün meşrubat içmeyecek olsanız, bunun anlamı Afganistan'a haftada 7 milyon riyal, ayda ise 28 milyar riyal göndermiş olacaksınız. Yani yaklaşık 30 milyon riyal göndereceksiniz. Bu para 8 milyon dolar eder. 150 milyon rupi değerindedir. Vallahi 8 milyon dolar Afganistan sınırlarında cihadı desteklemek için yeterli bir meblağdır. Bunun hepsi sadece pepsi kola gününde artırılacak paradır. Şimdi müslümanlar haftada bir gün kendilerini meşrubattan mahrum edip ona verecekleri parayı Afganistan'a gönderiyorlar mı? Hayır. Kendilerini bu zevkten asla mahrum etmiyorlar ve Afganistan'a böyle bir meblağ göndermiyorlar. Suud'un bir günlük pepsi kola masrafı bu kadarsa haftanın tüm günlerinin masrafı 56 milyon dolar etmektedir. Bu meblağ ise değil ki Afganistan'ı kurtarmak Rusya'yı bile mağlup etmek için yeterli bir meblağdır."Bazen müslümanlar kendilerini aldatarak derler ki; "biz malımızla cihad ediyoruz." Halbuki böyle söyleyenler mallarıyla da cihad etmemektedir.

Kardeşlerim! Cihadın tüm müslümanlara farz-ı ayn olduğu bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm nedir? Bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm; hiçbir kimsenin bir dirhem veya bir riyal dahi biriktirmesi caiz olmamasıdır. İslâmî cihadın mala ihtiyacı bulunduğu sürece kişi ne kadar büyük tacir olursa olsun bir riyal dahi bankada biriktirmesi caiz olmaz. Milyarlarca geliri olsa dahi cihadın buna ihtiyacı bulunduğu sürece bundan hiçbir şeyi biriktiremez.Sevgili kardeşlerim! Sizlere, mallarınızla, canlarınızla cihad-da bulunmanız farz-ı ayndır. Cihadın buna ihtiyacı bulunduğu hallerde hiçbir surette maddi birikimlerde bulunmak caiz olmaz.

Şeyhu'l-İslâm İbn Teymiye'ye sorarlar:

"Aç bir topluluk bulunmaktadır. Eğer onları kendi hallerine terk edersek açlıktan ölecekler. Cihadın da mallarımıza ihtiyacı var. Eğer mallarımızı cihad için kullanırsak o topluluk açlıktan ölecek. Ne yapmamız gerekir?" Bu soruya İbn Teymiye şöyle cevap verir:

"Mallarınızı cihad için veriniz. Onlar açlıktan ölsünler, çünkü İslâm, cihadda, kâfirler müslümanları bize karşı kendilerine kalkan edinirlerse İslam ümmetinin tehlikeye düşeceğinden korkulursa kalkan edilen müslümanları öldürmemizi bize mubah kılmıştır." Buna göre kâfirler müslümanların esirlerini getirip ordularının önüne dikseler ve bize doğru ilerlemeye başlasalar bizim kâfirlerle savaşmamız için müslüman kardeşlerimizi dahi kurşuna dizmemiz caizdir. Bu bir zarurettir. Dolayısı ile haram olan mubah kılınmıştır. Aç olan bu insanlar, Allah'ın bizzat öldürmesi ile ölmüşlerdir. Halbuki bize karşı kalkan olarak kullanılan müslümanlar bizim elimizle öldürülmüş olurlar. Elbetteki müslümanların bizim elimizle öldürülmesi, Allah'ın onları aç bırakarak öldürmesinden

daha vahimdir. Bizim elimizle öldürölmelerine ruhsat verildiğine göre aç kalarak ölmelerine ruhsat olduğu muhakkaktır. Bu nedenle günümüzde hiçbir kimsenin cihaddan geri kalması caiz değildir. Bu cihad ister Afganistan'da olsun, ister Filistin'de olsun, veya cihadın yapılabileceğı hangi bölgede olursa olsun hüküm budur. Savaşmak... Cihad etmek...

Cihad Nedir?

Dört mezheb imamı cihaddan maksadın Allah yolunda savaşmak olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Kalemle cihad veya dille cihad vb. şeylerle cihad şer'i deyimle cihad değildir. Şer'i deyimle cihadın anlamı; savaşmaktır. Bu nedenle Peygamber Efendimiz (sav)e Allah yolunda cihad etmeye neyin denk olabileceği sorulduğunda o; "buna gücünüz yetmez" cevabını vermiştir. Şayet cihad kalemle veya dille olsaydı buna güç yetirecekleri muhakkaktı.

Evet bir sahabe Rasulullah'a:

- "Ey Allah'ın Rasulü Allah yolunda cihad etmeye ne denk olabilir" diye sormuş, Rasulullah da:

- Buna gücünüz yetmez, şimdi sizden biriniz mücahid cihadından dönünceye kadar hiç ayrılmadan namaz kılmaya ve arasını açmadan oruç tutmaya gücü yeter mi?" demiştir. Orada bulunanlar:

- "Buna kimin gücü yetebilir ki" cevabını vermişlerdir. Rasulullah da:

- "İşte mücahidin mükafatı bunları yapabileceklerin kazanacakları mükafattır. Allah yolunda cihad eden kimse, mücahid cihaddan dönünceye kadar açmadan oruç tutan, ara vermeden namaz kılan ve Rabbine ibadetle meşgul olan kimse gibidir" buyurmuştur. Biliyor musunuz bir kısım insanlar cihadı nasıl tarif ediyorlar? Ona; nefis ile cihad diyorlar. Oruç tutmanın, namaz kılmanın nefis ile cihad olduğunu söylüyorlar. Şayet cihad bundan ibaret olsa idi nasıl Rasulullah; insanların mücahidin aldığı sevaba güç yetiremeyeceklerini beyan etmiş olurdu? Bu hususta şöyle bir sözün hadis olduğunu naklederler: Rasulullah savaştan döndükten sonra sahabelerine şöyle demiş: "Sizler hayırlı ve uğurlu olarak döndünüz. Küçük cihaddan büyük cihada döndünüz. Dikkat edin bu da kişinin nefisine karşı cihad etmesidir." Bu söylenilen söz uydurma bir hadistir, aslı ve astarı yoktur. Çünkü cihaddan maksat Allah yolunda savaşmaktır. Şimdi geliyor birileri asıl cihada küçük cihad diyor. Klimalar altında oturmaksa nefis ile cihadmış ve büyük cihadmış (!) Kebaplar, kadayıflar, börek ve çörek yemek mi büyük cihad ? (!) Yoksa bombaların, şarapnel parçalarının altında savaşmak... Kardeşlerin dedikleri gibi on gün karlar üzerinde yürüyüp soğğun dehşetinden parmaklarının dökülmesini isteyecek hale gelmek mi büyük cihad? Şairin dediği gibi;

Ey iki Harem kentte (Mekke, Medine) ibadet eden abid(!)

Şayet bizi göreceksin;

Nasıl ibadetle oynadığını çok iyi göreceksin!

Vallahi bunlar ibadet adına oynuyorlar! Müslümanların kutsal değerleri ayaklar altında çiğnenirken, çocukları boğazlanırken, yaşlılar yakılarak öldürülürken, ülkeler işgal edilirken, mallar gasb edilip mukaddesatlar çiğnenirken; harameyni şerifeyne komşu olmak, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak (!) Şimdi sen evine giren hırsız, hanımının yatağında bırak yandaki odaya geçip gece namazı kıl(!) Böyle bir namaz sana lanet okur. Çünkü sen hırsız, ırz ve namusuna saldırır halde bırakıyor, yan odada Allah'a yalvarmaya girişiyorsun (!) Bu nasıl bir dua ve nasıl bir yalvarma. Yahut da önünde ırzın çiğneniyor, sen de Kur'an okuyorsun (!) Vallahi bu, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak. Allah teala bu tür insanları tasvir ederek şöyle buyuruyor: "Onlar dinlerini bir oyun ve eğlence edinmişlerdir" (Maide, 57) Evet, oyun ve eğlence! Şimdi sen Abdülbasit Abdussamet'i veya Minşavi'yi Kur'an okuyuşunu dinler zevk alırsın. Onu geriden takip etmek istersin. Bu sana büyük bir haz verir. Sen bundan herhangi bir sıkıntı veya zorluk görür müsün? Hayır. Ayrıca sen Kur'an'ın tecvidini öğrenirsin. Her ayın sonunda da teşvik için bin riyal veya daha fazla ücret alırsın. Ne kadar cüz ezberlersen o kadar riyal verilir sana. Kur'an'ı bitirdiğinde de ayrı bir mükafat... Allah için söyle. Bu mudur büyük cihad, yoksa organları parçalanıp havaya doğru savrulan, gözleri kurşunlarla delinen insanların yaptığı mı cihad?

Buna eğitim cihadı diyorlar (!) Vakıa asıl cihad bırakıldı. Cihad olmayan şeyler cihad addedildi. Aslında Kur'an-ı Kerim Allah yolunda şehid olma inancım ve kâfirlerle savaşma düşüncesini bu müslüman ümmetinin kalbine yerleştirmiştir. Bunun tezahürü Tebuk savaşında ve benzeri yerlerde görülmüştür. Bakınız bu savaşa 30 bin kişi katılmış, müslümanlardan sadece üç kişi ki bunlar Kab bin Malik, Bilal bin Umeyye ve Mirara bin Rabi'dir. Evet bunlar cihada katılmamışlardır. Bunlar eğitim cihadı yaptıkları hesap edilerek mazur görölmemişlerdir (!) Bilakis müslümanlar bunlarla, Allah tealanın kendilerini af ettiklerini bildirmesine kadar tam 50 kusur gün ilişkilerini kesmişler ve bunlara boykot uygulamışlardır.

Kur'an-ı Kerim mazeretsiz olarak cihada katılmayanlara ise bir daha böyle şanlı bir işe katılmamaları yasağı getirmiş ve şöyle buyurmuştur:

"Eğer Allah bu cihaddan sonra tekrar seni geri kalan bu topluluğa döndürür de onlar da seninle cihada çıkmak için izin isterlerse onlara şunu de: benimle beraber bir daha asla cihada çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber savaşmayacaksınız. Çünkü ilk defasında savaşa çıkmayıp oturmayı istediniz. Şimdi de geriye kalanlarla beraber oturun." (Tevbe, 83)

37 - 41 ÂYETLERİN TEFSİRİ

37- Bu ayların yerlerini değiştirerek geri bırakmak, inkârda ileri gitmekten başka bir şey değildir. Kâfirler böyle yapmakla doğru yoldan saptırılırlar. Allah'ın haram kıldığı ayların sayısını uygun yapmak için bir yıl haram ayı'nı helal, diğer bir yıl onu haram sayarlar. Böylece Allah'ın haram kıldığını helal kabul ederler. Yaptıkları kötü ameller kendilerine hoş gösterildi. Allah, kâfirler güruhunu doğru yola iletmez.

38- Ey iman edenler! Size ne oldu ki: "Allah yolunda cihada çıkın" denildiğinde ağırdan alarak, bulunduğunuz yerden kımıldamak istemediniz. Yoksa siz, ahireti bırakıp, sadece dünya hayatına mı razı oldunuz? Halbuki dünya hayatının geçimliği ahiret yanında pek azdır.

39- Eğer cihada çıkmazsanız, Allah sizi can yakıcı bir azapla cezalandırır. Sizin yerinize başka bir kavmi getirir ve Allah'a bir zarar veremezsiniz. Allah, her şeye kadirdir.

40- Siz, Peygambere yardım etmeseniz de, Allah ona yardım etti. Hani bir zaman Peygamber, iki kişiden biri iken kâfirler onu Mekke'den çıkardılar. Onlar mağarada iken arkadaşına: "Üzülme, şüphesiz ki Allah bizimle beraberdir" diyordu. Böylece Allah, Peygamberin üzerine emniyetini indirdi ve onu görmediğiniz askerlerle destekledi. Kafirlerin sözlerini alçalttı. Yüce olan ancak, Allah'ın sözüdür. Allah, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir.

41- Ey mü'minler! Güçlünüz, zayıfınız hep birlikte savaşa koşun. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır."

İnsana Bazen Kötü Amelleri Güzel Gösterilir:

Âyet-i kerimede de buyurulduğu gibi insana yaptığı kötü amel bazen hoş gösterilir. Kötü bir amel yaptığı halde hayır yaptığını zanneder. O bunun farkında değildir. Hatta bazen ihlas ve samimiyeti ile müslümanlara eziyet eder, bunu fark edemez. Değerli kardeşim Muhammed'in anlattığı şu gibi insanlar işte bu türden olan insanlardır: Muhammed dedi ki:

Ülkesinde pilotluk yapan bir kardeş pilotluğu bırakarak buraya (Afganistan'a) gelmişti. Bir ay kaldı ve daha sonra; "burada birçok bid'at ve şirk olan şeyler var" dedi ve ülkesine geri döndü. Muhammed kardeş (bir cami imamıdır. Allah ona büyük mükafatlar versin. Yaptığı işleri ona mübarek kılsın. Afgan cihadı için güzel meblağlar toplar, buraya getirir) ona;

- "Kardeşim! Gördüklerini anlatma. Meseleleri kapat" der. O da;

- "Hayır. Mutlaka hakkı açıklayacağım. İnsanları sakındıracağım" cevabını verir.

La havle vela kuvvete illa billah. O dereceye varmış ki Muhammed kardeş caminin hatibine; "Afganistan'dan dönen bu adam şöyle şöyle konuşuyor. Sen Cuma hutbesinde bu meseleye değin ve Afgan cihadına şüphe sokanlar hakkında ikna edici cevaplar ver" demiştir.

Evet bu kişi hayır yaptığını zannediyor. Halbuki cihada dahi eziyet ediyor. Bunun farkına varamıyor. Gerçeği açıklaması gerekiyormuş (!) Hakkı haykırması icab ediyormuş (!) İnsanların bunu bilmesi gerekiyormuş (!) İşin garibi bunu yaparken de sevap kazandığını zannediyor. Bilmiyor ki bu davranışı ile nice yetimlerin ağzına varacak lokmalarını kesiyor. Dul kadınların namahrem yerlerini örtecek elbiselerine engel oluyor. Yine bilemiyor ki Afganistan'daki insanlar ne kadar farklı durumda olsalar da biz onları İslâm dışı sayamayız. Onlar müslümandır. Vallahi onlar istense de istenmese de müslümanlar. Madem ki onlar müslümandır, onlara yardım etmemiz, ellerinden tutmamız, maddi ve manevi ahlâk ve durumlarını değiştirmemiz gerekir. Biz onlarla birlikte cephelerde olmalıyız ki onları düzeltelim. Onlar bize; "buyurun Arap kardeşlerimiz. Sizler bizim üstadlarımız ve efendilerimizsiniz" diyorlar. Bu hususta Tunus'lu şu an ayağından yara alan Şefik kardeşimiz bana şunları anlattı: Mezar-ı Şerif kentinde bir adam beni gördü ve ona: "Bu Araptır, buraya savaşmak için gelmiştir" dediler. Bunun üzerine adam benim yanıma geldi ve bana;

- "Ey Allah Rasulünün torunu! Buraya benim beldeme, benimle birlikte savaşmaya mı geldin?" dedi ve ağlamaya başladı. Dört günlük yoldan karın üzerinde yürüyerek, çocuklarını benim yanıma getirdi ve onların başını sıvazlamamı istedi.

Afganlılar dört günlük yoldan kar kış demeden çocuklarını alıp Arapların bulunduğu yere götürüyorlar ki Arap olan bir insan onların çocuklarının başını sıvazlasın, böylece bereket alsınlar. Onlar bize; "buyurun, siz bizim komutanlarımız, üstadlarımız ve önderlerimizsiniz" diyorlar. Ya biz...

Ebu Dücane (Allah rahmet eylesin. Mısır'dan gelerek Afganistan'ın kuzey bölgesindeki cephede şehid düşen kardeşlerden birisi. Abdullah Azzam Hurilerin Aşıkları isimli kitabında Ebu Dücane'den bahsetmektedir). Ebu Dücane'nin bulunduğu vadi 70 kilometrelik bir mesafeyi kapsıyordu. Bu alanda sigara içenler bile Ebu Dücane'ye saygı göstererek sigara içmiyorlardı. Onun komutasında bulunan hiçbir insan bir muska ve benzeri şey taşıymıyordu.

Bir arkadaşımız diyor ki: "Ben oturuyordum. Ebu Dücane de oturuyordu. Onun yanında bazı mücahidler bulunuyordu. Onlar çok hoş, tabii ve gördüğüm insanların en iyilerindendi." Bu kardeşimiz Ebu Dücane'nin insanları nasıl eğittiğini bize nakletti.

Evet Afganlılar da bir halk. Sen bunların hepsinin melek olmasını mı bekliyorsun? Allah Teala'nın Tahrim Sûresi'nde şu âyette belirttiği melekler gibi olmalarını mı arzuluyorsun?

"Melekler Allah'ın kendilerine verdiği emirlere karşı gelmeyen, verilen emirleri olduğu gibi yerine getiren varlıklardır." (Tahrim. 6)

Sen bu insanları bulunduğu apartmanın insanlarına, yaşadığın bölgenin insanlarına, bulunduğu caddenin insanlarına, hatta seninle beraber aynı sınıfta eğitim gören insanlarla kıyasla. Şimdi senin sınıfında okuyan bütün insanlar sabah namazını kılıyorlar mı, sigara içmiyorlar mı, yalan söylemiyorlar mı? Bunların bu halleri ile müslüman olduklarını kabul ediyorsun da Afganlılara neden böyle keskin davranıyorsun?

Ebu Dücane'yi anlatan kardeş diyor ki:

Ebu Dücane onlara; "sigarayı atın" dedikten sonra Ebu Dücane yanlarından ayrıldıktan sonra bile sigara içme cesareti gösteremiyorlardı.

Ben Kadı Masum'a dedim ki: Ebu Asım'ı bana anlat. (Ebu Asım 21 yaşında bir gençti). Kadı Masum dedi ki: Ben bunun kadar heybetli bir insan hiç görmemiştim. Muhammed bana Müslim ve Masum dediler ki: "Hiçbirimiz Irak'lı Ebu Asım'ın karşısında konuşmaya cesaret edemiyorduk."

Evet Afganlıları eleştiren kardeş. Sen de Iraklı Ebu Asım gibi yapsana. O Afganlılara sadece Kur'an okumasını öğretmişti. O âlim değildi, fakih de değildi. Sadece lise mezunu bir gençti. Hafız-ı Kur'andı. Kıraati tecvide uygundu. Ebu Asım Afganlılara tecvidi öğreterek onları itaatkâr kıldı, kendisini sevdirdi. Öyle ki Ahmed Şah Mes'ud karargahını tamamen yerinden taşıma mecburiyetinde kaldı. Çünkü onlar Ebu Asım'ın şehid edildiği yeri görünce neredeyse baygınlık geçiriyorlardı. Sizler dinlediniz. Ebu Berber Evs'in; "Bir Arap yaralanınca kapılarını üzerlerini kilitleyip açılıyorlar. Kendilerinden ise çok kimseler öldürülüyor, önemsemiyorlar" dediğini duymuştunuz. Peki kardeşim, buyur gel, sen de bunlar gibi yap. Size engel olan kimse var mı? Fakat ne yazık ki bazen insana âyet-i kerimde de buyurulduğu gibi "Kötü ameli süslü gösterilir de o da onu süslü görür." (Fatır, 8) Bu gibi insanlardan olma (!) Devamlı aziz ve celil olan Allah'a şöyle yalvar:

"Ey Allah'ım. Sen bana hakkı hak göster, yoluna uymayı nasib et. Batılı da batıl göster ve ondan kaçınmayı nasib eyle."

Bazen insan meseleleri karıştırır, nitekim insanlar birine; "Ey filan. Sen meseleleri karıştırıyorsun. Başkalarının düşünceleri ile hareket ediyorsun" deyince Hz. Ali şunu söylemiştir: "Kişiler hakla tanınırlar. Hak kişilerle tanınmaz."

Evet, bazen insanlar meseleleri karıştırırlar, güzel bir şey yaptığını zannederler. Halbuki o kötü bir şey yapmıştır. Özellikle gayreti diniyesi olan kişilerde bu hal daha barizdir. Nitekim bizler de gençlik zamanımızda böyle idik. Lise mezunu iken bid'atlere karşı savaş açardık. Bir gün yanımıza büyük kardeşlerden biri geldi. Aslında ben köyümüzde hutbe okurdum. Bazen şehirde de hutbe okurdum. Bir defasında minberde iken cemaate dedim ki: "Cuma namazından önce kılınan bu sünnet bid'attir, onu kılmayın."

Caminin imamı bana dedi ki:

"Sen bunun dışında başka bir mesele bulamadında mı bu meseleyi kurcalıyorsun? Bilmiyor musun ki insanların bazıları Şafii, diğerleri Hanefi, başka bir kısmı Maliki, bir bölümü de Hanbeli mezhebine mensublar. Bunların hepsi de Cuma namazından önce sünnet kılıyorlar."

Yine bizler ezandan sonra Rasulullah'a salavat getirilmesine karşı büyük bir savaş açmıştık. Bize gelen bu büyük kardeşe dedik ki:

- "Ne dersin, bu meseleler bid'at mı, yoksa değil mi?" O bize bağırdı ve dedi ki:

- "Sizler başka bir şey bulamadınızda mı bu meseleleri karıştırıyorsunuz? Çevrenizde bulunan insanları dağıtıyorsunuz. Biraz akıllı olun."

Evet bu abimiz tecrübe sahibi biri idi. Bizler daha ömrümüzün baharında idik, çok gayretli idik, gözümüz hiçbir şey görmüyordu.

Evet bazen insana yaptığı kötü amel süslü gösterilir.

Üstad Hasan el-Benna (rahimahullah) bir defasında iki kardeşle birlikte mescidden çıktığında o iki kardeşten biri diğerine; "Allah kabul etsin" diyerek musafaha için elini uzattı, ikincisi ise; "bu bid'attir" diyerek elini çekti ve musafaha etmedi. Bunu gören üstad Hasan el-Benna elini çeken kardeşe yaklaşıp;

- "Bu utanmazca bir davranıştır. Peki utanmazlık Sünnet midir?

Utanmazlık Sünnet midir?! Senin için kardeşinle musafaha etmen sonrada ona bunun Sünnette varid olmadığını öğretmen, bid'at olduğunu bildirmen, senin için daha güzel ve evla değil midir?" der. Evet insana bazan kötü ameli güzel görünür, cazip gelir. İşte bu nedenle Allah Rasulü (sav) gece namazını kıldıktan sonra şu duayı yapıyordu; "Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrail'in Rabbi. Gökleri ve yeri yaratan, görünmeyeni ve görüneni bilen Allah'ım. Kulların arasında ihtilaf ettikleri hususlarda karar verecek Sensin. Sen bizi ihtilaf edilen hususlarda izinle hakka ilet. Çünkü Sen dilediğini doğru yola iletirsin."

İbn Teymiye de (Allah rahmet eylesin) ihtilafli meseleler hakkında bir risale yazmış ve adına "İmamların İbadette İhtilafları" ismini vermiştir. Bu kitabında şöyle demektedir: "Namazın bazı şekillerini özenle yerine getirmeye çalışan bir insan, namazın bu şekillerinin yapılmadığı bir topluma geldiği zaman, eğer bu şekilleri ifa etmesi orada bir ihtilafa sebep olacak ise onu terk etmesi daha evladır. Çünkü imam Ahmed'e, namazlarında yüksek sesi: fatihadan sonra "Amin" diyen kimse bunu gizli olarak söyleyen bir kavmin yanında bulunsa "Amin" demesini gizli mi söylesin yoksa açıktan mı söylesin? diye soruldu. İmam Ahmed; Bunu açıktan söylemesin. Çünkü bu şekiller öyle sünnetlerdir ki yapan sevap alır, terk edene hiçbir günah yoktur. Ümmetin birliği farzdır. Ümmetin birliği bu sünnetlerden önce gelir, cevabını vermiştir." Kardeşim! Bunlar akıllı insanlardı. "Kendilerine namazdaki bu şekiller veya sünnetleri bunları yapmayanlar için de devam ettirelim mi" diyenlere İbn Teymiye şu cevabı vermişti: "Siz sünneti yayın ancak onu yaymak için kavgaya girişmeyin." İşte bu nedenle ben de Arap kardeşlerimizin namazda ellerini kaldırmamalarını tavsiye ediyorum.

Bu hususta Şeyh Temim:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile. Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salat ve selam peygamberlerin ve rasullerin sonuncusu olan efendimiz Muhammed' e, aline ve tüm sahabelerine olsun.

İki yıl önce Babi mevkiinde Şeyh Sayyaf ile beraberdim. Babi'deki büyük bir camiye ikindi namazı için gittik. Riyad şehrinin tanınmış âlimlerinden bir kardeşde gelmişti. Burada onun ismini zikretmeye gerek yok. (Allah bizim de onun da kusurlarını affeylesin ve bize doğru yolu göstere). Cemaatle birlikte namaz kıldık. Allah da şahiddir ki o benim önümde namaz kılıyordu ve yanında Afganlı birisi vardı. Tabi mescid Afganlılarla doluydu. Bu alim ayağını yanındaki Afganlının ayağına birleştirmek için ayağını açıyor, Afganlı ise ayağını çekiyordu. Afganlılar zorlamaya gelmezler. Onlar ancak iyilikten anlarlar. Burada önemli olan onu kendi haline terk etmesiydi. Sonra rükuya gittik. Rükuda Afganlı adamın kendisinden uzakta durduğunu hissetti ve Afganlının ayağından tutup namazda çekerek kendisine yaklaştırdı! Afganlı ise ayağını geri çekti ve uzaklaştı. Rükü boyunca o kardeş Afganlıyı çekiyor Afganlı da geri gidiyordu. Eliyle Afganlının ayağını tutuyor ve kendi ayağına yapıştırmak için çekiyordu. Elini bıraktığında ise Afganlı tekrar ayağını uzak/aştırıyordu. Yani rüku esnasında ayağını yapıştırmak için bir savaş veriliyordu! Afganlı ayağını arapça rakamlarına göre 8 (A) şeklinde açamıyor neredeyse yürürken düşecek bir haldeydi. Görüldüğü gibi iki adam bir tarafta Afganlı diğer tarafta başka biri. Hiç bu manzara yakışır bir manzara mı? Kardeşim sen ayağını yanında namaz kılana dayamaya çalışma, problem çıkarma. Namazdan sonra bu kardeşle konuştum ve ona nasihat ettim. Allah bizi de onu da affeylesin. O da; "Bu gerekli, mutlaka yapmam lazım" dedi. Bu zat ayağını diğerine dayamamayı kabul etmedi. İlla da dayanacaktı. Kardeşim bu namazın şekil/erindendir, bir başkası ayağını sana yaslamıyorsa sen fitne mi çıkaracaksın? Hocanın

da (Abdullah Azzam'ın da) buyurduğu gibi namazda elleri kaldırmak namazın şekillerindendir, biz bu şekilleri bırakalım. Çünkü Afganlı kardeşlerimiz Ebu Hanife'nin mezhebindendirler. Allah imamların hepsinden razı olsun. Madem ki bu tür ihtilaflar cevheri ihtilaflar değildir, bu meselelerde serbest olalım. Aziz ve celil olan Allah'ın bizleri de sizleri de hakka muvaffak kılmasını niyaz ederiz."

36. ÂYETİN TEFSİRİ

36- Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tesbit olunduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir. Bu aylardan dördü mukaddes olan haram aylardır. İşte dosdoğru din budur. Bu aylarda kendinize zulmetmeyin. Ey müminler! Müşrikler sizinle nasıl topluca savaşıyorlarsa, siz de onlarla topluca savaşın. Bilin ki, Allah mutlaka muttakilerle beraberdir.

Âyet-i kerimede; "Şüphesiz ki ayların sayısı, Allah'ın, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, kitabında tesbit olunduğu üzere, Allah'ın katında on ikidir" buyurulmaktadır. Yani bu aylar, bozulamaz başka aylarla değiştirilemez. Çünkü bunlar isim ve miktarlarıyla insanlardan önce yaratılmıştır. Gökler ve yer, insanlar yaratılmazdan önce yaratılmıştır. Eşyanın miktarı Sahih-i Müslim-de geçen bir hadis-i şerifte de beyan edildiği gibi göklerin ve yerin yaratılmasından elli bin sene önce taktir edilmiştir. Artık insanların bu miktarları bozmaya, müdahale etmeye veya ayların isimleri ile oynamaya hakları yoktur. Âyet-i kerimede bunlardan dördü haram ay olduğu buyurulmuştur. Rasulullah (sav)'in de beyan ettiği gibi bu dört haram aydan üçü olan Zilkade, Zilhicce ve Muharrem ayları birbiri arkasınca devam eden aylardır. Dördüncü ay ise Cemaziyelahir ile Şaban ayının arasında bulunan ve Muder kabilesi tarafından saygı gösterilen Recep ayıdır. Recep ayına tek recep manasına gelen "Recebu'l-ferd" ismi de verilmiştir. Yine bu ay'a Mudar kabilesinin saygı gösterdiği ay anlamına gelen; "Receb-u Mudar" de denmiştir. Araplar, işte bu haram aylarda savaşmanın haram olduğu inancında idiler. Bu nedenden ki Rasulullah (sav) Abdullah bin Cahş'ın komutası altında gönderdiği müfrezenin Amr b. el-Hadremi'yi Recep ayında öldürmelerini kınamıştır. Rasulullah, Abdullah bin Cahş'ı Cemaziyelahir ayında Kureyş kabilelerini gözetlemek üzere bir müfreze ile birlikte göndermiştir. Müfreze içinde bulundukları günün Cemaziyelahir'in son günü mü yoksa Recep ayının ilk günü mü olduğu hakkında şüphe: ye düşmüştür. O gece de Kureyş'in kafilesi oradan geçmiştir. Abdullah bin Cahş, bu kafiyleye hamle yapmadıkları taktirde kaçıp kurtulacakları korkusu ile o gece kafiyleye hücumla geçmiştir. Halbuki o gün Recep'in ilk günüdür. Abdullah bin Cahş'ın, Amr bin el-Hadremi'yi bu kafiylede öldürmesi, Kureyşliler'in Rasulullah'ın aleyhine propagandalar yapmalarına ve onu karalama kampanyasına girişmelerine, Araplar arasında kınamalarına vesile olmuştur. Kureyşliler; "Muhammed ve arkadaşları haram ayın kutsallığını çiğniyorlar. Onda haram olan şeyi helal görüyorlar" diye yaygara koparmışlardır. Bunun üzerine Allah Teala Bakara Süresi'nin şu âyetini indirmiştir: "Ey Muhammed! Sana mukaddes olan haram ayda savaş etmekten soruyorlar. De ki: o ayda savaşmak büyük günahdır, fakat Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkâr etmek, insanları Mescid-i Haram'dan men etmek ve oraların halkını yerinden çıkarmak Allah katında daha büyük bir günahdır. Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha büyük bir suçtur." (Bakara, 217) Evet haram aylarda savaşmak büyük suçtur. Fakat insanları Allah'ın yolundan alıkoymak, onların Mescid-i Haram'a girmelerine engel olmak ve Mescid-i Haram çevresinde yaşayanları o bölgeden sürgün etmek, Allah katında daha büyük bir suçtur. Ayette zikredilen fitneden maksat Allah'a ortak koşmaktır. Evet, insanları Allah'a ortak koşmaya çağırma fitnesi Abdullah bin Cahş'ın Amr b. el-Hadremi hakkında şüpheye düştüğü gecede öldürmesinden daha büyük bir suç ve daha ağır günahdır.

Tabi ki bu olay Kur'an inmeden önce Rasulullah'ı çok rahatsız etmişti. Abdullah bin Cahş'ın getirdiği kafiyleye ait ganimetleri dağılmamıştı. Abdullah bin Cahş ve onun müfrezesinde bulunan diğer sahabeler çok zor durumda kalmışlardı. Nihayet Allah bu âyeti indirerek onları bu sıkıntıdan kurtardı. "Haram aylarında savaşmak büyük bir suçtur, ama Allah yolundan alıkoymak ve O'nu inkâr etmek daha büyük bir suçtur." Bu âyet inince Rasulullah da rahatlamış Abdullah bin Cahş da rahatlamıştır ve Rasulullah (sav) kafileden gelen ganimet mallarını dağıtmıştır. İşte bu olaydan bir buçuk ay sonra büyük Bedir savaşı olmuş, Allah bu savaşla dinini aziz kılmış ve yüceltmıştır.

Cahiliye devrinde, haram aylarda savaşmak haram sayılırdı. Araplar cahiliye döneminde haram aylar süresince birbirlerine saldırmazlardı. Adam babasının katili ile karşılaşır, fakat ona kılıç çekmezdi. Cahiliye arapları Recep ayı yaklaştığında odundan olan silahların uçlarına taktıkları demirleri odunlardan sökerlerdi. Bu nedenle Recep ayına "süngüleri söken ay" ismini verirdiler. Recep ayı gelince oklardan, mızraklardan demirleri çıkarır, silah kullanmadan uzaklaşırlardı. Vakıa cahiliye arapları hem haram aylara hem de Mescid-i Haram'a ve haram bölgeye son derece saygılıydılar. Harem bölgesinde hiçbir insanın öldürülmesi mümkün değildi, Cahiliye arapları bir insanı öldürmek istediklerinde onu çıkarıp Harem bölgesi dışında bir yerde öldürürlerdi. Bu öldürdükleri insan Rasulullah'ın sahabesi de olsa aynı şeyi yaparlardı. Mesela Zatü'r-Reci gazvesinde esir düşen Zeyd bin Desine'yi ve Hubeyb bin Adi'yi haram bölgesinden çıkarıp Tenim denen yerde öldürmüşlerdi. Evet, araplar Kabe'yi, Mekke'yi ve bütün haram bölgesini kutsal yerler sayıp oralara saygı gösteriyorlardı. İslam gelince bu hâl aynen kaldı. Alemelerin Rabbi olan Allah Kitabında bunun hakkında âyet indirdi. Haram aylarına saygı gösterme, onlarda savaşmama, Mekke'de insan öldürmeme halleri aynen tescil edilmişti. "Onları bulduğunuz yerde öldürün. Sizi yurtlarından çıkardıkları gibi siz de onları çıkarın. Fitne çıkarmak, adam öldürmekten daha kötüdür. Mescid-i Haram'ın yanında onlar, sizinle savaşmadıkça siz de onlarla savaşmayın. Eğer orada sizinle savaşarlarsa onları öldürün. İşte kâfirlerin cezası böyledir." (Bakara, 191) Ancak daha sonraki dönemlerde haram aylarda savaşma yasağı nesh edilip kaldırıldı. İslâm bu aylarda savaşmanın serbest olduğunu bildirdi. Bu nedenle Rasulullah (sav) haram ayı olan Zilkade ayında Taif'i kuşatmıştı. Rasulullah'ın Taif'i kuşatması Hicretin sekizinci yılı Ramazan ayında Mekke'yi feth etmesinden sonra yine Hicretin sekizinci yılı Zilkade ayında gerçekleşmişti. Rasulullah (sav) Mekke'yi feth ettikten sonra Mekke ile Taif arasında bulunan Huneyn vadisine yönelmişti. Huneyn savaşı haram aylarından olmayan Şevval ayında gerçekleşmişti. Rasulullah (sav) Huneyn'den sonra Taife yönelip orayı Şevval ayında kuşatmıştı fakat kuşatması haram ay olan Zilkade'nin ilk günlerine kadar devam etti. İşte Rasulullah'ın bu pratiği haram aylarda savaşmanın yasaklığım nesh etmiş oldu. Böylece o aylarda savaşmak serbest oldu. Nitekim tabiilerden Katade bin Daame, Ata el-Horasani, Zühri, Süfyan es-Sevri bu görüştedirler. Buna mukabil, diğer bir kısım âlimler haram aylarda savaşma yasağının halen devam ettiği kanaatinde dirler. İbn Güreye Ata bin Rabah'ın bu görüşte olduğunu nakletmiş ve Ata'nın Allah'a yemin ederek "haram bölgesinde savaşmak insanlara helal olmadı, yine haram aylarında savaşmak insanlara helal olmadı. Ancak kendilerine karşı savaş açılırsa onlar da

savaşabilirler, bu hüküm nesh edilmemiştir" dediğini rivayet etmektedir.

İmam Kurtubi, Tefsirinde şunları söylüyor: "Haram aylarda savaşmanın haram kılındığı hükmü nesh olunmuştur. Bunu belirten görüş sahih olan görüştür. Tevbe Sûresi'nin başında geçen ve kendilerinde savaşmanın yasaklandığı belirtilen dört ay dinen kutsal olan dört aydan farklı aylardır."Evet Tevbe Sûresi'nin baş tarafında geçen ve müşriklerin güven içinde serbestçe o aylarda hareket etmelerine izin verilen aylardan maksat, bütün müşrikler için tanınan son bir fırsattır. Bu aylar içinde ya müslüman olacaklar yahut da müslümanlar karşısında savaşçı durumuna düşeceklerdi. Bunun hikmeti ise Hz. Ebu Bekir'in Hicretin dokuzuncu yılında hac etmesinden sonra, artık Allah'ın ve Resulünün müşriklerden beri olduklarını ilan etmesi ve onlara bir dört ay daha mühlet verilmesi idi. Bu dönemden sonra bir daha müşrikler Kabe'yi çıplak tavaf edemeyeceklerdi. Rasulullah Hicretin dokuzuncu yılında hac etmeyi istememişti. Çünkü orayı müşrikler çıplak olarak tavaf ediyorlar, müslümanlarla karışık bir şekilde ibadetlerin; yapıyorlardı. Bu nedenle Rasulullah Mescid-i Haram'ı ve bütün hac ibadetlerinin yapıldığı yerleri müşriklerden, çıplaklardan temizlemek istedi. Ebu Bekir'e bunu ilan etmesini emretti. Hz. Ali'ye de şu emirleri insanlara yüksek sesle ilan etmesini emr etti. Kabe'yi kimse çıplak olarak tavaf edemeyecektir. Hiçbir müşrik Cennete giremeyecektir. Bu yıldan sonra hiçbir müşrik hac yapmayacaktır. Kimin Allah Rasulü ile antlaşması var ise onun antlaşması bitim süresine kadar geçerlidir. Bu bildiri Hicri sekizinci yılın Zilhicce ayının onuncu gününde ilan edilmişti. Bu tarihten itibaren yani Hicretin onuncu yılının Rebiüssani ayına kadar müşrikler dört ay serbest bırakılmışlardı. İşte Tevbe Sûresi'nin beşinci âyetinde yer alan "mukaddes olan haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız öldürün" âyetlerindeki "mukaddes aylar"dan kasıt müşriklere süre olarak tanınan bu aylardır.

Hicri Takvimin Kullanılması Vaciptir

Şer'i istilahtaki haram aylar ise; Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Cemaziyelahir ile Şaban arasında bulunan Recep'tir. Bu haram ayların hürmeti kıyamet gününe kadar bakidir. Kur'an-ı Kerim ve Allah Rasulü (sav), bu haram aylara ilişmemiş, onları değiştirmemiştir. Bu aylarda işlenen amellerin mükafatı büyük ve suçların cezası daha büyüktür. Hicretin sekizinci yılında Zilkade ayında Allah Rasulü (sav)'in Taif i kuşatmaya alıncaya kadar haram aylarda savaşmak haramdı. Ancak Allah Rasulü (sav)'in Taif kuşatması ile bu hüküm neshedilmiştir. Haram aylar kabul edilen bu dört ay zarfında ve diğer aylarda herhangi bir değişiklikte bulunmak caiz değildir. Yüce Allah bu aylarda belirli ibadetleri farz kılmıştır. Ayların sayısını oniki olarak tayin etmiştir. Hacc ibadetini Zilhicce ayında, Oruç ibadetini Ramazan ayında tayin etmiştir ve bu oniki ay içerisinde bazı gün ve geceleri mübarek kılmıştır. Örneğin Zilhicce'nin ilk on günü için şöyle buyurmuştur; "Bu günlerde yapılan salih amellerden Allah'a daha sevimli gelen hiçbir günün ameli yoktur. Bu günler içerisinde tekbiri, tehlili ve teşbihi çoğaltınız." Bu hadisi Buhari rivayet etmiştir. Aynı şekilde Ramazan ayının son on gün ve gecesinin bir senenin en hayırlı gün ve gecesi olduğu, bu gecelerde Kadir gecesinin bulunduğu bildirilmiştir. Rasulullah (sav), Ramazan ayının son on günü hususunda şöyle buyurmaktadır; "Ramazan ayının son on gününde veya son on gününün tek günlerinde Kadir Gecesini araştırın" buyurmuştur. İbadetler, kameri aylara bağlı olduğundan İslâm ümmetinin kendi tarihindeki bu aylara sahip çıkması ve onları değiştirmemesi gerekir. Çünkü bu ayların değiştirilmesi caiz değildir. Gerçekten bazı âlimlerin bu ayların sırasını ezbere bilmemeleri buna mukabil frenklerden isimleri alınan güneş aylarının adlarını sırası ile ezbere bilmeleri beni üzmemektedir. Bir kısım alimler January, February, Marc, April gibi ayların sırasını ezbere bilirler fakat kameri ayların sırasını ezbere bilmezler. Ömer bin Hattab (ra)'ın Rasulullah'ın Hicretini tarih başlangıcı kabul etmesi güzel bir sünnettir. Böylece Rasulullah'ın Hicreti müslümanlar için büyük bir olay kabul edilerek tarihlerinin başlangıcı alınmıştır. Şu an biz hicri 1407 yılında bulunmaktayız.

Ne yazık ki son zamanlarda Libya lideri Kaddafi gibi bir kısım insanlar çıktı, tarihimizi değiştirmeye kalkıştı. Şu anda Libya'da tarih (1397 vr)'dir, yani Rasulullah'ın vefat ettiği tarih başlangıç olarak alınmıştır. Çünkü Kaddafi'ye göre Allah Rasulü (sav)'in vefatı büyük bir hadisedir. Sanki bu hadise ile ümmet bir serden kurtulmuştur (!) Kaddafi Allah Rasulü (sav)'e büyük bir kin duymaktadır. Rasulullah (sav)'in ismini dahi duymaya tahammül edememektedir. Bu nedenle Mescid'de; "Allah Rasulü (sav) şöyle buyurmuştur" diyerek konuşmayı yasaklamıştır. Bana gelen haberlere göre Kaddafi "Rasulullah (sav) buyurdu ki" diyen âlimleri Mustafa Kemal Atatürk gibi mescidlerde öldürmüştür. Avrupa şapkasını giymeyen Türk âlimlerinden niceleri öldürülmüş, büyük caddelere darağaçları kurulmuştur. Bu hususu anlatan bir zat şöyle demektedir: "Sokaklar şapka giymeyen insanların cesetleriyle doluydu. Ben o cesetleri unutsam da, rüzgarın esmesi ile saçları dalgalanan, beyaz sakallı hocaların manzaralarını asla unutamıyorum. Bunların öldürülmelerinin tek suçu; Avrupa şapkasını giymemeleri idi."

Aynı zulmü Afganistan'da Zahir Şah'da yapmıştır. Amerika Zahir Şah'a, Afganistan'da bir kültür reformu yapmasını ve müslüman kadınların örtüsünü yasaklamasını emrettiğinde müslüman halka aynı zulümler Afganistan'da da uygulandı. Tüm kentlerde kadınların örtü kullanması yasaklandı. Örtülerini açmayı reddeden tek şehir Kandahar oldu. Kandahar'lı müslüman kadınlar tesettürden çıkmayı reddettiler. Bunun üzerine Zahir Şah, Şah Veli komutasında Kandahar'a bir ordu gönderdi. Müslümanlar kadınlarının başörtülerini korumak için Kandahar'da bine yakın şehid verdiler. Bu olay takriben otuz yıl önce 1950'lerde gerçekleşti. Yani bu olay 1959 yılında olmuştur diyebiliriz. Kaddafi de bunlara benzer sahneler sergilemiştir. İslâm'ın tarihi ile oynamaya kalkışmıştır. Libyalılar "1397 vr." deme durumuna düşmüşlerdir. Bu aylarda oynamak caiz değildir. Ne bir şey ilave edilebilir ne de eksiltilebilir. Ayların sıralamalarını bozmak da caiz değildir.

İngilizler bir de onlardan önce Fars kavmiyetçiliği yapan insanlar İran ve Afganistan'ı müslüman ümmetinden ayırmak istediklerinde yeni bir takvim sistemi ihdas etmişlerdir. İsmine Hicri Şemsi tarih (H.Ş.) adını vermişlerdir. Bu takvim sistemine göre de aylar onikidir. Fakat Grekoromen takvim sistemini esas almışlardır. Bunlara göre miladın esas alındığı yıllarda bulunduğu gibi bir senenin sayısı 365 gündür. Bugün Afganistan ve İran'da hâlâ bu tarih sistemi kullanılmaktadır. Bugünkü tarih onların hesabına göre 1366 H.Ş.'dir. İngilizler ve Pers ırkçıları bu tür bir takvimi icad edip batılı sistemle devam ettirmelerinin sebebi; ibadetlerin vakitlerinin ayarlanamaması içindir. Ne yazık ki onlar bu takvim sisteminin ismine aynı zamanda Hicri adını vermişler, aylarını Rasulullah'ın Hicret tarihinden başlatıp Miladi tarihin ayları ile devam ettirmişlerdir. Böylece hem Hicri hem de Şemsi (ay ve güneş hesabı) birleştirilmiştir. Bugün dünyada bu takvim sistemini kullanan sadece iki devlet vardır; bunlar da Afganistan ve Pakistan'dır. Bunlara göre aylar "Balık" diye adlandırdıkları ay ile başlar ve "Kuzu" diye adlandırdıkları ay ile biter.

Daha öncede belirtildiği gibi İslâmî tarih sistemini bırakıp buna dönmelerinin sebebi; Fars ırkçılığı ve İslâm ümmetinden ayrılımlarıdır. Bunların sistemine göre yıl Nisan ayının 21'inde kutlanan ve ateşperestlerin bayramı olan Nevruz bayramı'nda başlar. Bu tarih ilk baharın başladığı tarihtir. Aslında bu bayram ateşperestlerin bayramıdır. Maalesef bugün dahi bu bayram için iki veya üç gün yahud bir hafta tatil ediyorlar, kurban ve ramazan bayramları için ise tek gün tatil ediyorlar. Nevruz bayramında her taraftan insanlar gelip bu bayramı kutluyorlar. Tabi ki bu bayram bize cahiliye adetlerinin bir kalıntısıdır.

Mısır'da da Nevruz bayramı kutlanmaktadır. Ancak bu bayramı Nevruz diye veya Mecusi bayramı diye isimlendirmemektedirler. Bu bayrama "Seba Rüzgarını Koklama Bayramı" anlamına gelen "Şemmün-Nesim Bayramı" ismini verirler. Aslında bu Şeyh Temim'in dediği gibi; "Seba rüzgarını koklama değil, kokmuş salamura balıkları koklama bayramıdır." Çünkü Mısırlılar bugünü salamura balık yemeye ayırırlar. Mısırlılar balıkları temizlemeden tuzlayarak salamura yapıp bir yıl bekletirler. Bu bayram gününde balıkları koydukları kapları açarlar, kokuşmuş balık kokusu bütün Kahire'yi sarar. 21 Nisan'da Kahire'deki Omal Parkı bu balığı sevenler dışında herhangi bir kimsenin tahammül edemeyeceği bir koku ile dolar. Halbuki bugün Nevruz bayramının başlama günüdür. İmam Suyuti; bu şekilde yapılan salamura balıklarının yenilmesini haram saymış ve bu hususta "Salamura Balığının Yenilmesini Mubah Yapanın Gözüne Bin Şiş Girsin (el-Fusihi fi Ayni Men Ebahe Ekle el-Fesihî)" isimli risalesini yazmıştır. Kısaca Allah Teala'nın âyet-i kerimesinde beyan ettiği bu aylarla oynamak veya yerlerini değiştirmek caiz değildir, çünkü ibadetler bu ayların hesabına göre yapılır. Şimdi soruyorum size; Hicri Şemsi diye adlandırılan bu takvim sistemi neye yarar? Hut (Balık) ayının hangi gününde aşuru orucunu tutacaksınız. Ramazan ayı hangi ay'ına denk gelecektir? Zilkade ve Zilhicce ayları ne zamandır? Bunu yapanlar dini ibadetlerin yapıldığı ayları müslümanların zihninden silmek için ve İslâmî

münasebetleri unutturmak için yapmışlardır.Evet yüce Mevla; "Doğrusu Allah katında gökleri ve yeri yarattığı günden beri ayların sayısı, Allah'ın kitabında on iki aydır. Bunlardan dördü haram aylardır" (Tevbe, 36) şeklinde buyurmuştur.Ne Kaddafi'nin, ne İranlıların ne de başkalarının bu ayları değiştirmeye hakkı yoktur.Yeri gelmişken Libya yöneticisi Muammer Kaddafi'nin Rasulullah'ı ne kadar sevmediği hususunda orada bulunan bir doktorun bana anlattığı şu cümleleri nakletmekte fayda görüyorum. Doktor dedi ki:Kaddafi, mezuniyet törenleri münasebeti ile Bayan Öğretmenler Yurduna davet edilmişti. Mezun olan kız öğrencilerden bir tanesi Kaddafi'yi selamladıktan sonra konuşmasına;"Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun, salat ve selam Rasullerin en şerefli efendimiz Muhammed'e, âline ve sahabelerine olsun" diyerek başladı. Kaddafi konuşmasına "efendimiz Muhammed'e" diye başlayan kıza itiraz ederek;

- "Bu sadece senin efendin, benim değil" diye seslendi.

Bunun üzerine kız tekrar; "Hamd Alemlerin Rabbi olan Allah'adır, salat ve selam Rasullerin en şerefli olan efendimiz Muhammed'e, aline ve sahabelerine olsun. Albay Kaddafi ve onun yanında bulunan hepsinin burnu yere sürülse dahi" dedi... Evet Kaddafi'yi böyle anlattı.

Herhalde bu adamda yahudilik var. Nitekim devrim konsey üyesi Ömer el-Muhayşi Mısır'a kaçtığında bunu yayınlamıştır. Çünkü Rasulullah'a bu denli kin, değil bir müslümanda bir arapdan dahi beklenmez. Kaddafi ilk önce sünnete şüpheler sokmaya başladı. Sonra da Kur'an'a dil uzatmaya çalıştı.Kendisine güvendiğim bir kardeş bana şunları anlattı; Kaddafi Peygamber (sav)'in sünnetine karşı bir savaş başlattığında âlimlere işkence ediyorlardı. Mescidlerde ve ders halkalarında hadis-i şeriflerin anlatılması yasaklanmıştı. Bu dönemde Arap Yarımadası'ndaki âlimler Kaddafi ile bu konuyu tartışmak için bir heyet oluşturdular. Kaddafi, kendilerini ikinci vakti girdikten sonra kabul etti. Ve ikinci namazını onlara kıldırmak için imam oldu. İlk rekatta; "Bismillahirrahmanirrahim" dedikten sonra Fatihayı okumadan direkt; "ya Eyyühel kâfirun" diyerek, Kâfirun Sûresi'nin başında bulunan; "kul" lafzını zikretmeden okudu. İkinci rekatta yine besmeleyi getirdikten sonra direk "kul" lafzını zikretmeden "Allah'u ehad" ile başlayarak İhlas Sûresi'ni okudu. Üçüncü rekatta ise oturdu ve selam verdi. İkinci namazını üç rekât ve zammı sûreyi sesli okuyarak kıldırdı. Bunun üzerine kendisi ile Sünnet konusunda tartışmak için gelmiş olan âlimler;

- "Albay, sen bizlere ikinci namazını üç rekât olarak kıldırdın?!"dediler. Albay Kaddafi:

- "Bana İkinci namazının dört rekât olduğunu bildiren Kur'an-ı Kerim'den bir âyet gösterin" dedi. Alimler;

- "İkinci namazını sesli okuyarak kıldırdın ve Kur'anı değişik okudun. Kur'an-ı Kerim'de Kâfirun Sûresi; "Kul ya eyyuhel kâfirun.." cümlesi ile başlamakta, sen ise "kul" lafzını okumadan doğrudan "ya eyyuhel kâfirun" diyerek okudun. Yine ikinci rekatta "kul huvallahu ehad..." diyerek başlayan İhlas Sûresini de "kul" lafzını zikretmeden okudun?!" dediler. Kaddafi;

- "Kul; "de ki" manasınadır. Bu lafız Muhammed'e hitaben söylenilmiştir. "Muhammed'e de ki" manasını ifade etmektedir. Bizler ise Muhammed değiliz, bu nedenle bizim, "kul" lafzını söylemeden başlamamız gerekir" dedi.!

Daha sonra kalkıp gitti, tartışmayı devam ettirmedi.

Daha önce de belirttiğimiz gibi İslâm'ın esas aldığı bu aylar İslâm ümmetinin aylarıdır. Oruç, hacc ve diğer ibadetlerini bu ayların hesabına göre yaparlar. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadisi şerifinde; "Ramazan ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu tutun ve Şevval ay'ının hilalini gördüğünüzde orucu açın" buyurmuştur. İbadetler bu aylara göre ayarlanmıştır. Âyet-i kerimede: "Bu dört ayda kendinize zulmetmeyin" buyurulmuştur. İnsanın bütün aylarda kendisine zulmetmesi yasaktır. Ancak özellikle bu dört aylarda kendisine zulmetmesinin yasaklanması bu aylarda işlenilen zulmün diğerlerinden daha ağır cezayı gerektirmesindendir. Âyet-i kerimede "müşrikleri hep birlikte öldürün" ifadesi geçmektedir. Buradaki hep birlikten maksat, onları kuşatarak ve bir araya toplanmış olarak öldürün, demektir. Başka bir âyet-i kerimede: "Kâfirler de birbirlerinin dostudur. Eğer birbirinizle yardımlaşmazsanız yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad doğar" (Enfal, 73) buyurulmuştur. Yani müslümanlar birbirleri ile kenetleşerek toplu halde yeryüzünde savaşmalıdırlar. Aksi taktirde yeryüzünde Allah'a ortak koşma ve anarşi yayılma fitneleri baş gösterir. Şirk yayılır, inkâr galip gelir. Bu nedenle mü'minlerin dost edinmeleri, onlara yardım edilmeleri, onların yanında yer alınması, onların boşluklarının doldurulması ve onların ihtiyaçlarının giderilmesi gerekir ki müslümanlara karşı toplu halde savaşan kâfirler önünde müslümanları savunabilsinler.

Kâfirleri Toplu Halde Öldürme Durumları

İslâm ümmetinin toplu halde seferberlik ilan etmesi cihad etmenin farz-ı ayın olmasının özel halleri vardır. Bu haller dışında normal olarak cihad etmek farz-ı kifayedir. Nitekim sahebelerin, tabiinlerin ve tabei tabiinlerin döneminde cihad farz-ı kifaye hükmünde devam etmiştir. Hz Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali (r.an-hum) dönemlerinde büyük fetihler cihadla gerçekleşmiştir. Muaviye (ra) zamanında da durum böyledir. Çünkü yeni ülkeleri feth etmek için cihad etmek farz-ı ayn değil farz-ı kifayedir. Cihadın farz-ı kifaye olduğu durumlarda halifenin yılda bir veya iki defa kâfirlerin üzerine ordu göndermesi yeterlidir. Halife veya müslüman yönetici kâfirlerin ülkelerinde savaşmak üzere yılda bir veya iki kere ordu gönderecek olursa cihad etme yükümlülüğü diğer müslümanlardan düşmüş olur. Şayet göndermeyecek olur ise hepsi sorumlu olur. Âlimler farz-ı kifaye olan cihadda halifenin yılda bir kere düşmanlarla savaşmak üzere ordu göndermesinin yeterli olduğu görüşünü cizyenin yılda bir kere alınmasına bağlamışlardır. Madem ki idaremiz altında yaşayan kâfirlerden yılda bir kere cizye almak yeterlidir, o halde idaremize boyun eğmeyen kâfirlere karşı da yılda bir kere savaş açmak yeterlidir, kanaatine varmışlardır. Fakat farz-ı ayn olan cihadın daha önce de belirtildiği gibi özel durumları vardır: Bu durumlardan ilki müslüman topraklarından bir karışın dahi kâfirler tarafından işgal edilmesi durumudur. Bütün İslâm ümmeti müslüman topraklarından bir karışın kâfirler tarafından işgal edilmesi halinde bütün müslümanların cihad etmelerinin farz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. İşgal edilen topraklar çöl olsun, ova olsun, dağ olsun, vadi olsun fark eden bir şey yoktur. Mesela; komünistlerin Afganistan'da devrim yapıp iktidarları ellerine geçirmeleri ile öncelikle Afganlıların, şayet bunların gücü yetmez ise diğer bütün müslümanların bu komünistlere karşı savaşmaları farz-ı ayn olmuştur. Okuduğum hadis, tefsir ve fıkıh kitaplarının tümünde bu yüküm aynen böyledir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde hanım beyinden, köle efendisinden, borçlu alacaklısından ve çocuk babasından izin almaksızın böyle bir cihada katılmak mecburiyetindedir. Şayet kâfirlerin saldırıya geçtikleri ülke halkı onları geri püskürtmeye güç yetiremezlerse bu defa cihad farzı onlara yakın olan ülkelerin halkına intikal eder. Bunların da gücü yetmez ise daha yakında olanlara, onların da gücü yetmez ise bütün müslümanlara saldırgan kâfirleri İslâm topraklarından çıkarmak farz-ı ayn olur.

Mesela; Afganlılar komünist Rusları topraklarından çıkarmaya güç yetiremezler ise Pakistanlılar ve İranlılar da bundan sorumlu olurlar. Şayet bunlar da güç yetiremezler veya gevşek davranırlar yahut oturup kalırlarsa bu defa onların çevresinde bulunan Arap ülkelerine yani Suud'a, Arap Emirlikleri'ne cihad etmeleri farz olur. Bunların da gücü yetmez veya ihmalkâr davranırlarsa onların yakınında bulunan Mısır, Ürdün, Suriye hatta Endonezya'lının cihad etmeleri farz olur. Ve bu farz böylece genişleyerek bütün dünyadaki müslümanları yükümlü kılar. Nitekim Hanefi fakihlerinden İbn Abidin ve diğer mezheb fakihleri bu görüşü zikretmişlerdir. Cihadın farz-ı ayn olması halinde namaz, oruç ve diğer farzlar gibi terk edilmesi asla caiz değildir. Böyle bir cihada karşı insanlar az olsun, çok olsun, lakayıt davranamazlar, cihadı terk edip rahat oturamazlar. Ben herhangi bir âlimin böyle bir durumda cihadın farz olmadığını söylediğini okuduğum hiçbir kitapta göremedim. Bilakis eski ve yeni bütün din âlimleri böyle bir durumda cihadın farz-ı ayn olduğunu zikretmişlerdir. Hatta böyle bir durumda çocuğun anne ve babasından, kadının kocasından izin almasını şart koşan bir âlim dahi görmedim. Sadece henüz ergenlik çağına ermemiş küçük çocuğun cihada giderken mahremlerinden biri ile gitmesinin gerektiğini, yine kadının kendisini himaye edeceği bir mahremi ile gitmesinin şart olduğunu beyan eden görüşlere rastladım. Buna göre kadının kocası onun cihada çıkmasına engel olamaz. Yeter ki kadının kendisi ile beraber gidecek kardeşi, babası, amcası veya dayısı bulunsun. Yani mühim olan savaşta kadını ve ırzını koruyacak birilerinin bulunmasıdır. Çünkü kadın ataların da dediği gibi: "Kütük üzerindeki ete benzer. Yanında mahremi bulunmazsa diğer insanlar ona göz diker." Küçük çocuk da kadınlar gibi muhafazaya muhtaçtır. Bu nedenle henüz ergenlik çağına ermeyen, yüzünde tüy bitmeyen çocuklar da mahremleri ile birlikte cihada çıkarlar.

Günümüzde cihadın bütün İslâm ümmeti için farz-ı ayn haline dönüşmesi bugün başlamamıştır. Bu tâ Endülüs'ün 1492 miladi senesinde hristiyanların eline geçtiği günden beri tüm İslâm ümmetinin üzerine farzdır. Buhara, Semerkant, Kafkasya, Endülüs, Filistin ve diğer işgal altındaki İslâm beldeleri kurtuluncaya kadar cihad tüm müslümanların üzerine farz-ı ayndır. Bu topraklar geri alınmadıkça müslümanlar vebal altındadır. Tüm İslâm beldeleri kâfirlerin pisliklerinden temizleninceye kadar her müslümana cihad farz-ı ayndır.

Örneğin Afganistan'da cihad etmektesin. Ve inşallah Afganistan'ı kurtardığımız zaman da cihad farzı senin üzerinden kalkmaz. Çünkü cihad, namaz, oruç gibi hayat boyu sürecek olan bir ibadettir. Nasıl ki; "bu hafta namaz kıldım, gelecek hafta istirahat edeyim, namaz kılmayayım demen" caiz değil ise, aynı şekilde; "ben Afganistan'da cihad ettim, biraz da istirahat edeyim" demen veya, "bu yıl cihad ettim gelecek yıl da istirahat edeyim" demen caiz değildir. Bununla birlikte kişinin dinlenmesi ve yorulan kalbinin istirahat etmesi meşrudur. Nitekim bir sözde; "zaman zaman kalbinizi (kafanızı) dinlendirin" denilmiştir. Örneğin bekarsan senede iki ay ailenin yanına gitmen, istirahat etmen, anneni babam ziyaret etmen, sıla-ı rahim yapman, ziyaretinle onları sevindirmen, çokça pepsi kola ve fanta içmen, bulamadığın kebapları yemen ve tekrar dinlenmiş, canlı ve zinde olarak cihada dönmende bir sakınca yoktur.

Eğer evli isen her beş ayda bir ay veya bir buçuk ay süre ile ailenin yanına gitmende bir mahzur yoktur. Yani beş ay cihadda bulunup iki ay ailenin yanında kalmada bir beis yoktur. Ailenin senin üzerindeki haklarını -evli isen- yerine getirmen ayrıca cihad-dan da geri kalmaman şarttır. Buna mukabil sırf yeminini yerine getirmek için gelip cihada katılman, sonra da dönüp memleketine gitmen, bir yaz tatilinden öbür yaz tatiline kadar orada durman, sonra da âyet-i kerimede buyurulduğu gibi; ortaklarına ayırdıkları paydan Allah'a bir şey vermezler. Allah'a ait paydan ise ortaklarına verilebilir, şeklindeki bir tavır takınman elbetteki sana yakışmaz. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyuruyor: "Allah'ın yarattığı ekin ve hayvanlardan O'na pay ayırırlar. Kendi tutarsız zamana göre; <<bu Allah'ındır, şüda ortak koştuklarımızındır>> dediler. Ortakları için ayırdıkları Allah için verilmezdi. Fakat Allah için ayırdıkları ortakları için verilirdi. Bu hükümleri ne kötüdür." (En'am, 136) Zaten yaz tatili üç ay. Onun yarısını bulunduğun yerde geçirirsin, bir ayda akrabalarla, çoluk çocuğunla beraber olmaya, memleketin çeşitli şehirlerini akrabalarla veya uçaklarla ziyaret etmeye ayırırsın. Peki geriye ne kalır, bir hafta veya iki hafta. En çok bir ay. Sadece bir ayını kâfirler tarafından hunharca boğazlanan gariban Afganistanlılara ayırırsın. Bu hakka revamıdır? (!)

İslâmabad'a veya Lahor'a İslâmî konferanslar için birçok âlimler gelmektedir. Lüks otellerde üç, dört veya beş gün kalarak

konuşmalar yapmaktalar ve bu konuşmaları ile güya İslâm'a fayda vermekteler!Daha sonrada arap devletlerine; "faizle muamelede bulunmayınız" diye tavsiyelerde bulunmaktadır! Sonrada dönüp gitmektedirler. Bir defasında konferans için gelen âlimlerin yanına gittim ve onlara dedim ki;

- "İnşallah düşüncenizde Peşaveri de ziyaret etmek vardır!" Onlarda;

- "Vallahi uçak biletimiz okeylendi.Yani üniversiteye dönmemiz gerekiyor,derslere geç kalmaktayız" cevabını verdiler.Hepsi üniversite hocaları! Bunun üzerine ben;

- " Vallahi sizler günaha girmektesiniz" dedim. Âlimlerde;

- " Günahamı girmekteyiz?" dediler. Ben;

- " Evet günaha girmektesiniz.Sizler yeryüzünün en önemmiş meselelerinin cereyan ettiği yeri ziyaret etmeyi düşünmediğiniz için günaha girmektesiniz.Peygamber efendimiz bir hadis-i Şerifinde şöyle buyurmuştur:<<Kim Müslümanların işine ihtimam göstermezse, o Müslümanlardan değildir.>> buyurmaktadır" dedim. Konferansa gelenler;

- "Vallahi bizlere, Terbiladem Barajını topluca ziyaret etmemizi programlanmış" dediler Ben de;

- "Arkasında su bulunan topraktan yapılmış bir barajı mı ziyaret etmek istiyorsunuz?! Bunun yerine gelin arkasında komünizm tufanı bulunan ve insanlar tarafından yapılp İslâm alemini koruyan insan barajını görün. Öyle bir baraj ki yıkılması halinde bütün İslâm alemini kızıl tufan basacaktır."

Yine birileri geliyor Pencap Üniversitesi'nde master yapıyor. Bu masteri arap devletlerinin çoğu tarafından tanınmayan bir master. Bir buçuk ay Lahor'da kalıyor ki master yaptığına dair belge alsın. Son gecesinde Peşaver'i ziyaret etmek hatırına geliyor. Buraya gelir gelmez ilk önce benimle bağlantı kuruyorlar. "Biz filan günde Peşaver'i ziyaret etmek istiyoruz. Yazılı imtihan ile sözlü imtihan arasında üç gün tatilimiz var. Abdurrasul Sayyaf ve Rabbani ile görüşmek için bize randevu al" diyorlar. Sanki Rabbani'nin, Hikmetyar'ın ve Sayyaf'ın hiçbir işi yokmuş, onun o günde geleceğini bekliyorlarmış. Gelip onlarla bir gece oturup Afganistan problemini ve yeryüzündeki en büyük müşkileyi çözeceklermiş. Hem de birkaç saat içinde (!) Peşaver'den geçerayak (!)

Ey Allah'ım sen bizi affet.

Bu tür insanlara dedim ki: Şayet Afganistan meselesi, onların bir iktisat şirketi olmuş olsa idi her üç yılda bir gün mü gelirlerdi yoksa her yıl en az on gün mü gelirlerdi?

Vallahi bu mesele bir anonim şirketi olmuş olsa idi ve bu şirkette onların payları bulunsaydı değil ki yılda bir gün veya iki gün, bütün yılı burda geçirirlerdi. Çünkü onların burada payları vardı, ondan para gelecekti.

Dinleyenlerden birisi:

- "Muhterem hocam. Bir insanın memleketinde kalmasını icap ettiren özel durumu olur da malı ile cihad eder ve imkan bulduğunda da gelir bizzat cihada katılırsa siz bu adamı nasıl görürsünüz?" diye sordu.

Şeyh Abdullah Azzam şu cevabı verdi: Yeryüzünden İslâm tamamen silinmek istendiği bir dönemde bu meselelerden daha önemli hiçbir özel durum olamaz. İslâm ümmetinden her gün yüzlercesinin, bazı günlerde binlercesinin boğazlandığı, zulümlere maruz kaldığı bir ortamda, bundan daha şiddetli ve önemli özel durum veya şart olamaz. Şimdi sen evinde oturacaksın, bu şer güçlerine karşı savaşınlara yediklerinin kırıntılarını tasadduk edeceksin ve böylece malınla cihad etmiş olacaksın. Bu hiç olur mu? Ben çok iyi biliyorum ki Afganistan'a verilen sadakalar birilerinin ilkokula gönderdiği küçük kızcağızının masrafına bile ulaşmamaktadır. Şimdi sen küçük kızının yıllık elbise masrafını, yeyip içmesini hesaplayacak olsan ve bu kadarını Afganistan cihadına yardım olarak göndersen çokça mal göndermiş olursun. Fakat maalesef durum böyle değil.Ben müslümanlara Arap Yarımadası'nda, Mina'da hac yaparken, İslâm alemi rabitasındaki konferansta dedim ki; "Sizler Afgan cihadına mal yardımı için haftada bir gün ayırın, o günün adına da "Pepsi kola içmeme" günü verin. Evlerinizde içtiğiniz pepsi kolaların bir gününün parasını buraya gönderin. Çünkü Suudi Arabistan'ın nüfusu yedi milyondur. Her gün, her insan en az bir kutu pepsi kola veya fanta vb. şeyler içmektedir. Bir kutunun fiyatı en az bir riyaldir. Şayet sizler haftada bir gün meşrubat içmeyecek olsanız, bunun anlamı Afganistan'a haftada 7 milyon riyal, ayda ise 28 milyar riyal göndermiş olacaksınız. Yani yaklaşık 30 milyon riyal göndereceksiniz. Bu para 8 milyon dolar eder. 150 milyon rupi değerindedir. Vallahi 8 milyon dolar Afganistan sınırlarında cihadı desteklemek için yeterli bir meblağdır. Bunun hepsi sadece pepsi kola gününde artırılacak paradır. Şimdi müslümanlar haftada bir gün kendilerini meşrubattan mahrum edip ona verecekleri parayı Afganistan'a gönderiyorlar mı? Hayır. Kendilerini bu zevkten asla mahrum etmiyorlar ve Afganistan'a böyle bir meblağ göndermiyorlar. Suud'un bir günlük pepsi kola masrafı bu kadarsa haftanın tüm günlerinin masrafı 56 milyon dolar etmektedir. Bu meblağ ise değil ki Afganistan'ı kurtarmak Rusya'yı bile mağlup etmek için yeterli bir meblağdır."Bazen müslümanlar kendilerini aldatarak derler ki; "biz malımızla cihad ediyoruz." Halbuki böyle söyleyenler mallarıyla da cihad etmemektedir.

Kardeşlerim! Cihadın tüm müslümanlara farz-ı ayn olduğu bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm nedir? Bu gibi hallerde mallara ilişkin şer'i hüküm; hiçbir kimsenin bir dirhem veya bir riyal dahi biriktirmesi caiz olmamasıdır. İslâmî cihadın mala ihtiyacı bulunduğu sürece kişi ne kadar büyük tacir olursa olsun bir riyal dahi bankada biriktirmesi caiz olmaz. Milyarlarca geliri olsa dahi cihadın buna ihtiyacı bulunduğu sürece bundan hiçbir şeyi biriktiremez.Sevgili kardeşlerim! Sizlere, mallarınızla, canlarınızla cihad-da bulunmanız farz-ı ayndır. Cihadın buna ihtiyacı bulunduğu hallerde hiçbir surette maddi birikimlerde bulunmak caiz olmaz.

Şeyhu'l-İslâm İbn Teymiye'ye sorarlar:

"Aç bir topluluk bulunmaktadır. Eğer onları kendi hallerine terk edersek açlıktan ölecekler. Cihadın da mallarımıza ihtiyacı var. Eğer mallarımızı cihad için kullanırsak o topluluk açlıktan ölecek. Ne yapmamız gerekir?" Bu soruya İbn Teymiye şöyle cevap verir:

"Mallarınızı cihad için veriniz. Onlar açlıktan ölsünler, çünkü İslâm, cihadda, kâfirler müslümanları bize karşı kendilerine kalkan edinirlerse İslam ümmetinin tehlikeye düşeceğinden korkulursa kalkan edilen müslümanları öldürmemizi bize mubah kılmıştır." Buna göre kâfirler müslümanların esirlerini getirip ordularının önüne dikseler ve bize doğru ilerlemeye başlasalar bizim kâfirlerle savaşmamız için müslüman kardeşlerimizi dahi kurşuna dizmemiz caizdir. Bu bir zarurettir. Dolayısı ile haram olan mubah kılınmıştır. Aç olan bu insanlar, Allah'ın bizzat öldürmesi ile ölmüşlerdir. Halbuki bize karşı kalkan olarak kullanılan müslümanlar bizim elimizle öldürülmüş olurlar. Elbetteki müslümanların bizim elimizle öldürülmesi, Allah'ın onları aç bırakarak öldürmesinden

daha vahimdir. Bizim elimizle öldürölmelerine ruhsat verildiğine göre aç kalarak ölmelerine ruhsat olduğu muhakkaktır. Bu nedenle günümüzde hiçbir kimsenin cihaddan geri kalması caiz değildir. Bu cihad ister Afganistan'da olsun, ister Filistin'de olsun, veya cihadın yapılabileceğı hangi bölgede olursa olsun hüküm budur. Savaşmak... Cihad etmek...

Cihad Nedir?

Dört mezheb imamı cihaddan maksadın Allah yolunda savaşmak olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Kalemle cihad veya dille cihad vb. şeylerle cihad şer'i deyimle cihad değildir. Şer'i deyimle cihadın anlamı; savaşmaktır. Bu nedenle Peygamber Efendimiz (sav)e Allah yolunda cihad etmeye neyin denk olabileceği sorulduğunda o; "buna gücünüz yetmez" cevabını vermiştir. Şayet cihad kalemle veya dille olsaydı buna güç yetirecekleri muhakkaktı.

Evet bir sahabe Rasulullah'a:

- "Ey Allah'ın Rasulü Allah yolunda cihad etmeye ne denk olabilir" diye sormuş, Rasulullah da:

- Buna gücünüz yetmez, şimdi sizden biriniz mücahid cihadından dönünceye kadar hiç ayrılmadan namaz kılmaya ve arasını açmadan oruç tutmaya gücü yeter mi?" demiştir. Orada bulunanlar:

- "Buna kimin gücü yetebilir ki" cevabını vermişlerdir. Rasulullah da:

- "İşte mücahidin mükafatı bunları yapabileceklerin kazanacakları mükafattır. Allah yolunda cihad eden kimse, mücahid cihaddan dönünceye kadar açmadan oruç tutan, ara vermeden namaz kılan ve Rabbine ibadetle meşgul olan kimse gibidir" buyurmuştur. Biliyor musunuz bir kısım insanlar cihadı nasıl tarif ediyorlar? Ona; nefis ile cihad diyorlar. Oruç tutmanın, namaz kılmanın nefis ile cihad olduğunu söylüyorlar. Şayet cihad bundan ibaret olsa idi nasıl Rasulullah; insanların mücahidin aldığı sevaba güç yetiremeyeceklerini beyan etmiş olurdu? Bu hususta şöyle bir sözün hadis olduğunu naklederler: Rasulullah savaştan döndükten sonra sahabelerine şöyle demiş: "Sizler hayırlı ve uğurlu olarak döndünüz. Küçük cihaddan büyük cihada döndünüz. Dikkat edin bu da kişinin nefisine karşı cihad etmesidir." Bu söylenilen söz uydurma bir hadistir, aslı ve astarı yoktur. Çünkü cihaddan maksat Allah yolunda savaşmaktır. Şimdi geliyor birileri asıl cihada küçük cihad diyor. Klimalar altında oturmaksa nefis ile cihadmış ve büyük cihadmış (!) Kebaplar, kadayıflar, börek ve çörek yemek mi büyük cihad ? (!) Yoksa bombaların, şarapnel parçalarının altında savaşmak... Kardeşlerin dedikleri gibi on gün karlar üzerinde yürüyüp soğğun dehşetinden parmaklarının dökülmesini isteyecek hale gelmek mi büyük cihad? Şairin dediği gibi;

Ey iki Harem kentte (Mekke, Medine) ibadet eden abid(!)

Şayet bizi görececek olsan;

Nasıl ibadetle oynadığını çok iyi göreceksin!

Vallahi bunlar ibadet adına oynuyorlar! Müslümanların kutsal değerleri ayaklar altında çiğnenirken, çocukları boğazlanırken, yaşlılar yakılarak öldürülürken, ülkeler işgal edilirken, mallar gasb edilip mukaddesatlar çiğnenirken; harameyni şerifeyne komşu olmak, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak (!) Şimdi sen evine giren hırsız, hanımının yatağında bırak yandaki odaya geçip gece namazı kıl(!) Böyle bir namaz sana lanet okur. Çünkü sen hırsız, ırz ve namusuna saldırır halde bırakıyor, yan odada Allah'a yalvarmaya girişiyorsun (!) Bu nasıl bir dua ve nasıl bir yalvarma. Yahut da önünde ırzın çiğneniyor, sen de Kur'an okuyorsun (!) Vallahi bu, aziz ve celil olan Allah'ın dini ile oynamaktır, oynamak. Allah teala bu tür insanları tasvir ederek şöyle buyuruyor: "Onlar dinlerini bir oyun ve eğlence edinmişlerdir" (Maide, 57) Evet, oyun ve eğlence! Şimdi sen Abdülbasit Abdussamet'i veya Minşavi'yi Kur'an okuyuşunu dinler zevk alırsın. Onu geriden takip etmek istersin. Bu sana büyük bir haz verir. Sen bundan herhangi bir sıkıntı veya zorluk görür müsün? Hayır. Ayrıca sen Kur'an'ın tecvidini öğrenirsin. Her ayın sonunda da teşvik için bin riyal veya daha fazla ücret alırsın. Ne kadar cüz ezberlersen o kadar riyal verilir sana. Kur'an'ı bitirdiğinde de ayrı bir mükafat... Allah için söyle. Bu mudur büyük cihad, yoksa organları parçalanıp havaya doğru savrulan, gözleri kurşunlarla delinen insanların yaptığı mı cihad?

Buna eğitim cihadı diyorlar (!) Vakıa asıl cihad bırakıldı. Cihad olmayan şeyler cihad addedildi. Aslında Kur'an-ı Kerim Allah yolunda şehid olma inancım ve kâfirlerle savaşma düşüncesini bu müslüman ümmetinin kalbine yerleştirmiştir. Bunun tezahürü Tebuk savaşında ve benzeri yerlerde görülmüştür. Bakınız bu savaşa 30 bin kişi katılmış, müslümanlardan sadece üç kişi ki bunlar Kab bin Malik, Bilal bin Umeyye ve Mirara bin Rabi'dir. Evet bunlar cihada katılmamışlardır. Bunlar eğitim cihadı yaptıkları hesap edilerek mazur görölmemişlerdir (!) Bilakis müslümanlar bunlarla, Allah tealanın kendilerini af ettiklerini bildirmesine kadar tam 50 kusur gün ilişkilerini kesmişler ve bunlara boykot uygulamışlardır.

Kur'an-ı Kerim mazeretsiz olarak cihada katılmayanlara ise bir daha böyle şanlı bir işe katılmamaları yasağı getirmiş ve şöyle buyurmuştur:

"Eğer Allah bu cihaddan sonra tekrar seni geri kalan bu topluluğa döndürür de onlar da seninle cihada çıkmak için izin isterlerse onlara şunu de: benimle beraber bir daha asla cihada çıkmayacaksınız ve düşmana karşı benimle beraber savaşmayacaksınız. Çünkü ilk defasında savaşa çıkmayıp oturmayı istediniz. Şimdi de geriye kalanlarla beraber oturun." (Tevbe, 83)

37 - 41 ÂYETLERİN TEFSİRİ

37- Bu ayların yerlerini değiştirerek geri bırakmak, inkârda ileri gitmekten başka bir şey değildir. Kâfirler böyle yapmakla doğru yoldan saptırılırlar. Allah'ın haram kıldığı ayların sayısını uygun yapmak için bir yıl haram ayı'nı helal, diğer bir yıl onu haram sayarlar. Böylece Allah'ın haram kıldığını helal kabul ederler. Yaptıkları kötü ameller kendilerine hoş gösterildi. Allah, kâfirler güruhunu doğru yola iletmez.

38- Ey iman edenler! Size ne oldu ki: "Allah yolunda cihada çıkın" denildiğinde ağırdan alarak, bulunduğunuz yerden kımıldamak istemediniz. Yoksa siz, ahireti bırakıp, sadece dünya hayatına mı razı oldunuz? Halbuki dünya hayatının geçimliği ahiret yanında pek azdır.

39- Eğer cihada çıkmazsanız, Allah sizi can yakıcı bir azapla cezalandırır. Sizin yerinize başka bir kavmi getirir ve Allah'a bir zarar veremezsiniz. Allah, her şeye kadirdir.

40- Siz, Peygambere yardım etmeseniz de, Allah ona yardım etti. Hani bir zaman Peygamber, iki kişiden biri iken kâfirler onu Mekke'den çıkardılar. Onlar mağarada iken arkadaşına: "Üzülme, şüphesiz ki Allah bizimle beraberdir" diyordu. Böylece Allah, Peygamberin üzerine emniyetini indirdi ve onu görmediğiniz askerlerle destekledi. Kafirlerin sözlerini alçalttı. Yüce olan ancak, Allah'ın sözüdür. Allah, her şeye galiptir, hüküm ve hikmet sahibidir.

41- Ey mü'minler! Güçlünüz, zayıfınız hep birlikte savaşa koşun. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır."

İnsana Bazen Kötü Amelleri Güzel Gösterilir:

Âyet-i kerimede de buyurulduğu gibi insana yaptığı kötü amel bazen hoş gösterilir. Kötü bir amel yaptığı halde hayır yaptığını zanneder. O bunun farkında değildir. Hatta bazen ihlas ve samimiyeti ile müslümanlara eziyet eder, bunu fark edemez. Değerli kardeşim Muhammed'in anlattığı şu gibi insanlar işte bu türden olan insanlardır: Muhammed dedi ki:

Ülkesinde pilotluk yapan bir kardeş pilotluğu bırakarak buraya (Afganistan'a) gelmişti. Bir ay kaldı ve daha sonra; "burada birçok bid'at ve şirk olan şeyler var" dedi ve ülkesine geri döndü. Muhammed kardeş (bir cami imamıdır. Allah ona büyük mükafatlar versin. Yaptığı işleri ona mübarek kılsın. Afgan cihadı için güzel meblağlar toplar, buraya getirir) ona;

- "Kardeşim! Gördüklerini anlatma. Meseleleri kapat" der. O da;

- "Hayır. Mutlaka hakkı açıklayacağım. İnsanları sakındıracağım" cevabını verir.

La havle vela kuvvete illa billah. O dereceye varmış ki Muhammed kardeş caminin hatibine; "Afganistan'dan dönen bu adam şöyle şöyle konuşuyor. Sen Cuma hutbesinde bu meseleye değin ve Afgan cihadına şüphe sokanlar hakkında ikna edici cevaplar ver" demiştir.

Evet bu kişi hayır yaptığını zannediyor. Halbuki cihada dahi eziyet ediyor. Bunun farkına varamıyor. Gerçeği açıklaması gerekiyormuş (!) Hakkı haykırması icab ediyormuş (!) İnsanların bunu bilmesi gerekiyormuş (!) İşin garibi bunu yaparken de sevap kazandığını zannediyor. Bilmiyor ki bu davranışı ile nice yetimlerin ağzına varacak lokmalarını kesiyor. Dul kadınların namahrem yerlerini örtecek elbiselerine engel oluyor. Yine bilemiyor ki Afganistan'daki insanlar ne kadar farklı durumda olsalar da biz onları İslâm dışı sayamayız. Onlar müslümandır. Vallahi onlar istense de istenmese de müslümanlar. Madem ki onlar müslümandır, onlara yardım etmemiz, ellerinden tutmamız, maddi ve manevi ahlâk ve durumlarını değiştirmemiz gerekir. Biz onlarla birlikte cephelerde olmalıyız ki onları düzeltelim. Onlar bize; "buyurun Arap kardeşlerimiz. Sizler bizim üstadlarımız ve efendilerimizsiniz" diyorlar. Bu hususta Tunus'lu şu an ayağından yara alan Şefik kardeşimiz bana şunları anlattı: Mezar-ı Şerif kentinde bir adam beni gördü ve ona: "Bu Araptır, buraya savaşmak için gelmiştir" dediler. Bunun üzerine adam benim yanıma geldi ve bana;

- "Ey Allah Rasulünün torunu! Buraya benim beldeme, benimle birlikte savaşmaya mı geldin?" dedi ve ağlamaya başladı. Dört günlük yoldan karın üzerinde yürüyerek, çocuklarını benim yanıma getirdi ve onların başını sıvazlamamı istedi.

Afganlılar dört günlük yoldan kar kış demeden çocuklarını alıp Arapların bulunduğu yere götürüyorlar ki Arap olan bir insan onların çocuklarının başını sıvazlasın, böylece bereket alsınlar. Onlar bize; "buyurun, siz bizim komutanlarımız, üstadlarımız ve önderlerimizsiniz" diyorlar. Ya biz...

Ebu Dücane (Allah rahmet eylesin. Mısır'dan gelerek Afganistan'ın kuzey bölgesindeki cephede şehid düşen kardeşlerden birisi. Abdullah Azzam Hurilerin Aşıkları isimli kitabında Ebu Dücane'den bahsetmektedir). Ebu Dücane'nin bulunduğu vadi 70 kilometrelik bir mesafeyi kapsıyordu. Bu alanda sigara içenler bile Ebu Dücane'ye saygı göstererek sigara içmiyorlardı. Onun komutasında bulunan hiçbir insan bir muska ve benzeri şey taşıymıyordu.

Bir arkadaşımız diyor ki: "Ben oturuyordum. Ebu Dücane de oturuyordu. Onun yanında bazı mücahidler bulunuyordu. Onlar çok hoş, tabii ve gördüğüm insanların en iyilerindendi." Bu kardeşimiz Ebu Dücane'nin insanları nasıl eğittiğini bize nakletti.

Evet Afganlılar da bir halk. Sen bunların hepsinin melek olmasını mı bekliyorsun? Allah Teala'nın Tahrim Sûresi'nde şu âyette belirttiği melekler gibi olmalarını mı arzuluyorsun?

"Melekler Allah'ın kendilerine verdiği emirlere karşı gelmeyen, verilen emirleri olduğu gibi yerine getiren varlıklardır." (Tahrim. 6)

Sen bu insanları bulunduğu apartmanın insanlarına, yaşadığın bölgenin insanlarına, bulunduğu caddenin insanlarına, hatta seninle beraber aynı sınıfta eğitim gören insanlarla kıyasla. Şimdi senin sınıfında okuyan bütün insanlar sabah namazını kılıyorlar mı, sigara içmiyorlar mı, yalan söylemiyorlar mı? Bunların bu halleri ile müslüman olduklarını kabul ediyorsun da Afganlılara neden böyle keskin davranıyorsun?

Ebu Dücane'yi anlatan kardeş diyor ki:

Ebu Dücane onlara; "sigarayı atın" dedikten sonra Ebu Dücane yanlarından ayrıldıktan sonra bile sigara içme cesareti gösteremiyorlardı.

Ben Kadı Masum'a dedim ki: Ebu Asım'ı bana anlat. (Ebu Asım 21 yaşında bir gençti). Kadı Masum dedi ki: Ben bunun kadar heybetli bir insan hiç görmemiştim. Muhammed bana Müslim ve Masum dediler ki: "Hiçbirimiz Irak'lı Ebu Asım'ın karşısında konuşmaya cesaret edemiyorduk."

Evet Afganlıları eleştiren kardeş. Sen de Iraklı Ebu Asım gibi yapsana. O Afganlılara sadece Kur'an okumasını öğretmişti. O âlim değildi, fakih de değildi. Sadece lise mezunu bir gençti. Hafız-ı Kur'andı. Kıraati tecvide uygundu. Ebu Asım Afganlılara tecvidi öğreterek onları itaatkâr kıldı, kendisini sevdirdi. Öyle ki Ahmed Şah Mes'ud karargahını tamamen yerinden taşıma mecburiyetinde kaldı. Çünkü onlar Ebu Asım'ın şehid edildiği yeri görünce neredeyse baygınlık geçiriyorlardı. Sizler dinlediniz. Ebu Berber Evs'in; "Bir Arap yaralanınca kapılarını üzerlerini kilitleyip açılıyorlar. Kendilerinden ise çok kimseler öldürülüyor, önemsemiyorlar" dediğini duymuştunuz. Peki kardeşim, buyur gel, sen de bunlar gibi yap. Size engel olan kimse var mı? Fakat ne yazık ki bazen insana âyet-i kerimde de buyurulduğu gibi "Kötü ameli süslü gösterilir de o da onu süslü görür." (Fatır, 8) Bu gibi insanlardan olma (!) Devamlı aziz ve celil olan Allah'a şöyle yalvar:

"Ey Allah'ım. Sen bana hakkı hak göster, yoluna uymayı nasib et. Batılı da batıl göster ve ondan kaçınmayı nasib eyle."

Bazen insan meseleleri karıştırır, nitekim insanlar birine; "Ey filan. Sen meseleleri karıştırıyorsun. Başkalarının düşünceleri ile hareket ediyorsun" deyince Hz. Ali şunu söylemiştir: "Kişiler hakla tanınırlar. Hak kişilerle tanınmaz."

Evet, bazen insanlar meseleleri karıştırırlar, güzel bir şey yaptığını zannederler. Halbuki o kötü bir şey yapmıştır. Özellikle gayreti diniyesi olan kişilerde bu hal daha barizdir. Nitekim bizler de gençlik zamanımızda böyle idik. Lise mezunu iken bid'atlere karşı savaş açardık. Bir gün yanımıza büyük kardeşlerden biri geldi. Aslında ben köyümüzde hutbe okurdum. Bazen şehirde de hutbe okurdum. Bir defasında minberde iken cemaate dedim ki: "Cuma namazından önce kılınan bu sünnet bid'attir, onu kılmayın."

Caminin imamı bana dedi ki:

"Sen bunun dışında başka bir mesele bulamadında mı bu meseleyi kurcalıyorsun? Bilmiyor musun ki insanların bazıları Şafii, diğerleri Hanefi, başka bir kısmı Maliki, bir bölümü de Hanbeli mezhebine mensublar. Bunların hepsi de Cuma namazından önce sünnet kılıyorlar."

Yine bizler ezandan sonra Rasulullah'a salavat getirilmesine karşı büyük bir savaş açmıştık. Bize gelen bu büyük kardeşe dedik ki:

- "Ne dersin, bu meseleler bid'at mı, yoksa değil mi?" O bize bağırdı ve dedi ki:

- "Sizler başka bir şey bulamadınızda mı bu meseleleri karıştırıyorsunuz? Çevrenizde bulunan insanları dağıtıyorsunuz. Biraz akıllı olun."

Evet bu abimiz tecrübe sahibi biri idi. Bizler daha ömrümüzün baharında idik, çok gayretli idik, gözümüz hiçbir şey görmüyordu.

Evet bazen insana yaptığı kötü amel süslü gösterilir.

Üstad Hasan el-Benna (rahimahullah) bir defasında iki kardeşle birlikte mescidden çıktığında o iki kardeşten biri diğerine; "Allah kabul etsin" diyerek musafaha için elini uzattı, ikincisi ise; "bu bid'attir" diyerek elini çekti ve musafaha etmedi. Bunu gören üstad Hasan el-Benna elini çeken kardeşe yaklaşıp;

- "Bu utanmazca bir davranıştır. Peki utanmazlık Sünnet midir?

Utanmazlık Sünnet midir?! Senin için kardeşinle musafaha etmen sonrada ona bunun Sünnette varid olmadığını öğretmen, bid'at olduğunu bildirmen, senin için daha güzel ve evla değil midir?" der. Evet insana bazan kötü ameli güzel görünür, cazip gelir. İşte bu nedenle Allah Rasulü (sav) gece namazını kıldıktan sonra şu duayı yapıyordu; "Ey Cebrail'in, Mikail'in ve İsrail'in Rabbi. Gökleri ve yeri yaratan, görünmeyeni ve görüneni bilen Allah'ım. Kulların arasında ihtilaf ettikleri hususlarda karar verecek Sensin. Sen bizi ihtilaf edilen hususlarda izinle hakka ilet. Çünkü Sen dilediğini doğru yola iletirsin."

İbn Teymiye de (Allah rahmet eylesin) ihtilafli meseleler hakkında bir risale yazmış ve adına "İmamların İbadette İhtilafları" ismini vermiştir. Bu kitabında şöyle demektedir: "Namazın bazı şekillerini özenle yerine getirmeye çalışan bir insan, namazın bu şekillerinin yapılmadığı bir topluma geldiği zaman, eğer bu şekilleri ifa etmesi orada bir ihtilafa sebep olacak ise onu terk etmesi daha evladır. Çünkü imam Ahmed'e, namazlarında yüksek sesi: fatihadan sonra "Amin" diyen kimse bunu gizli olarak söyleyen bir kavmin yanında bulunsa "Amin" demesini gizli mi söylesin yoksa açıktan mı söylesin? diye soruldu. İmam Ahmed; Bunu açıktan söylemesin. Çünkü bu şekiller öyle sünnetlerdir ki yapan sevap alır, terk edene hiçbir günah yoktur. Ümmetin birliği farzdır. Ümmetin birliği bu sünnetlerden önce gelir, cevabını vermiştir." Kardeşim! Bunlar akıllı insanlardı. "Kendilerine namazdaki bu şekiller veya sünnetleri bunları yapmayanlar için de devam ettirelim mi" diyenlere İbn Teymiye şu cevabı vermişti: "Siz sünneti yayın ancak onu yaymak için kavgaya girişmeyin." İşte bu nedenle ben de Arap kardeşlerimizin namazda ellerini kaldırmamalarını tavsiye ediyorum.

Bu hususta Şeyh Temim:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile. Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. Salat ve selam peygamberlerin ve rasullerin sonuncusu olan efendimiz Muhammed' e, aline ve tüm sahabelerine olsun.

İki yıl önce Babi mevkiinde Şeyh Sayyaf ile beraberdim. Babi'deki büyük bir camiye ikindi namazı için gittik. Riyad şehrinin tanınmış âlimlerinden bir kardeşde gelmişti. Burada onun ismini zikretmeye gerek yok. (Allah bizim de onun da kusurlarını affeylesin ve bize doğru yolu göstere). Cemaatle birlikte namaz kıldık. Allah da şahiddir ki o benim önümde namaz kılıyordu ve yanında Afganlı birisi vardı. Tabi mescid Afganlılarla doluydu. Bu alim ayağını yanındaki Afganlının ayağına birleştirmek için ayağını açıyor, Afganlı ise ayağını çekiyordu. Afganlılar zorlamaya gelmezler. Onlar ancak iyilikten anlarlar. Burada önemli olan onu kendi haline terk etmesiydi. Sonra rükuya gittik. Rükuda Afganlı adamın kendisinden uzakta durduğunu hissetti ve Afganlının ayağından tutup namazda çekerek kendisine yaklaştırdı! Afganlı ise ayağını geri çekti ve uzaklaştı. Rükü boyunca o kardeş Afganlıyı çekiyor Afganlı da geri gidiyordu. Eliyle Afganlının ayağını tutuyor ve kendi ayağına yapıştırmak için çekiyordu. Elini bıraktığında ise Afganlı tekrar ayağını uzak/aştırıyordu. Yani rükü esnasında ayağını yapıştırmak için bir savaş veriliyordu! Afganlı ayağını arapça rakamlarına göre 8 (A) şeklinde açamıyor neredeyse yürürken düşecek bir haldeydi. Görüldüğü gibi iki adam bir tarafta Afganlı diğer tarafta başka biri. Hiç bu manzara yakışır bir manzara mı? Kardeşim sen ayağını yanında namaz kılana dayamaya çalışma, problem çıkarma. Namazdan sonra bu kardeşle konuştum ve ona nasihat ettim. Allah bizi de onu da affeylesin. O da; "Bu gerekli, mutlaka yapmam lazım" dedi. Bu zat ayağını diğerine dayamamayı kabul etmedi. İlla da dayanacaktı. Kardeşim bu namazın şekil/erindendir, bir başkası ayağını sana yaslamıyorsa sen fitne mi çıkaracaksın? Hocanın

da (Abdullah Azzam'ın da) buyurduğu gibi namazda elleri kaldırmak namazın şekillerindendir, biz bu şekilleri bırakalım. Çünkü Afganlı kardeşlerimiz Ebu Hanife'nin mezhebindendirler. Allah imamların hepsinden razı olsun. Madem ki bu tür ihtilaflar cevheri ihtilaflar değildir, bu meselelerde serbest olalım. Aziz ve celil olan Allah'ın bizleri de sizleri de hakka muvaffak kılmasını niyaz ederiz."

42 - 45. ÂYETLERİN TEFSİRİ

42- Ey Muhammed! Eğer cihad kolaylıkla elde edilecek bir dünya menfaati ve istenilen bir yolculuk olsaydı, elbette sana uyarlardı. Fakat zorlukla aşılacak yol onlara uzak geldi:"Eğer gücümüz yetseydi, elbette sizinle beraber cihada çıkardık" diye Allah'a yemin edeceklerdir. Onlar bu davranışlarıyla kendilerini helak ederler. Allah biliyor ki, onlar, mutlaka yalancılardır.

43- Allah seni affetsin! Doğru söyleyenler sana belli olmadan ve yalan söyleyenleri bilmeden cihada çıkmamalarına niçin izin verdin?

44- Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla, canlarıyla cihad etmemek için senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini çok iyi bilir.

45- Senden ancak, Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyenler, kalbleri şüpheye düşmüş olanlar ve kuşkuları içinde bocalayıp duranlar cihada çıkmamak için izin isterler.

"Eğer kolay bir kazanç ve kısa bir sefer olsaydı mutlaka peşinden gelirlerdi." Yani mesafe bir veya iki haftalık basit bir yolculuktan ibaret olsa idi yahut bir umre seyahati veya uluslararası konferans olsaydı seninle birlikte olurlardı.

"Fakat sıkıntılı yolculuk onlara uzak geldi." Çünkü Medine ile savaşın yapıldığı Tebuk arası 800 kilometredir. "Yemin ediyorlar" yani cihada katılmamak için yalanlarına bir de yemin karıştırıyorlardı ve bu kendilerini helake sürüklenmesini hızlandırıyor.

"Allah biliyor ki onlar, muhakkak yalancılardır... Allah seni affetsin... Neden onlara izin verdin?" Yani onlara bunun için nasıl bir ruhsat verebilirsin? Namazı terk etmesi için bir kimseye izin vermen caiz midir? O halde bir kimseye cihadı terk etmesi için nasıl izin verebilirsin?! Bir kimse için Ramazan'da oruç tutmamasına (mazeretsiz olduğu halde) ruhsat vermen sana caiz olur mu? O halde nasıl bir kimseye cihada katılmaması için ruhsat verebilirsin?! Tebuk halinin hakim olduğu bir günde -günümüzde de olduğu gibi- cihadla oruç arasında hiçbir fark yoktur. Âyet-i kerimede Rasulullah'ın cihaddan geri kalmaya dair herhangi bir kimseye ruhsat veremeyeceği belirtilmiştir. Öyle ki gözleri görmeyen Abdullah ibn Ummû Mektum, Allah Rasulü (sav)'e gelmiş ve cihada katılmamak için izin istemiştir. Allah Rasulü (sav) ona; "(cihada katılmaman için) sana herhangi bir ruhsat bulamıyorum" demiş ve bunun üzerine şu âyet-i kerime nazil olmuştur:

"Müminlerden, özür sahibi olmaksızın oturanlarla, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenler bir olmazlar. Allah, mallarıyla ve canlarıyla cihad edenleri, oturanlara, derece itibarı ile üstün kılmıştır." (Nisa, 95)

Allah Rasulü (sav), gözleri görmeyen Abdullah ibn Ummû Mektum'un isteğine; "senin için dinde bir ruhsat bulamıyorum," diye cevap veriyordu. Evet, bugünkü cihaddan alıkoyan müslümanlar gibi onun elinde mühür yoktu. Ruhsat isteyene "gidemezsin" diye hemen kaşe basmıyordu.

Subhanallah!

Eğer Allah Rasulü (sav), cihaddan geri kalmak isteyen bir kimseye izin vermeye gücü yetmiyor ise, bugün müslüman olduğunu söyleyen yetkililer nasıl meyhanelerin açılmasına ruhsat verebilirler? Ruhsat vermek, izin vermek Alemlerin Rabbi olan Allah'ın hakkıdır. Helal ve haram tesbit etmek, kanun koymak Allah'a aittir. Allah'ın izni olmaksızın kanun koyan kimse, Allah'a ortak (şirk) koşmuş olur. Tüm İslâm âlimleri Allah'ın indirdiği kanunların dışında başka kanunlar koyan kimsenin küfrü ve İslâm'dan çıkacağı hususunda ittifak etmişlerdir. Bugün kanun koyanlar ne yapıyorlar? "Biz filanoğlu filanlarız, aşağıdaki kanun maddelerini koyduk;

a. Dört kimse bir arada bulunamaz,

b. Kimde bir silah bulunursa askeri mahkemeye sevk edilir" derler.

Çekinmeden kendilerini kanun koyan kabul ederler, kanun koyuyoruz, diye kendilerini vasıflandırır. Böylece fesat yuvalarından başka bir şey olmayan gece kulüplerinin açılması için ruhsatlar çıkarıyorlar. Örneğin Ürdün'de içerisinde bar bulunmayan otellerin açılmasına ruhsat vermiyorlar. Birçok müslüman tek yıldızlı ve içerisinde bar bulunmayan otel açabilmek için ruhsat talebinde bulundular ancak ruhsat talepleri kabul edilmedi ve otellerin açılmasına izin verilmedi. Turizm bakanlığı açılacak otellerin içerisinde bar ve yüzme havuzu bulunmasını şart koyuyor. İçerisinde yüzme havuzu ve bar bulunmayan otellere açılması için ruhsat verilmiyor. Evet... İçkiye ve zinaya ruhsat verilmekte, hatta birçok Arap ülkesinde genelevlerinin açılması için dahi ruhsat verilmektedir. Ve devlet bu fuhuş yuvalarından da vergi almaktadır! Evet... Halkı müslüman olan birçok ülkede fuhuş yuvalarının, kumarhanelerin açılması için devlet ruhsat vermekte ve müslümanlara; "biz sizlerin istediği kumarhaneye girerek kumar oynamasına, zina etmesine izin veriyoruz. Bunların tamamı bizim şeriatımızda helal" denilmektedir! Özel araba, hareketli ev hükmündedir. Buna göre bir emniyet görevlisi; kendi özel arabasında zina eden bir erkekle bir kadını gördüğü zaman, kadın yardım istemediği sürece müdahale etme hakkına sahip değildir. Çünkü insanların kendi evlerindeki huzur ve güvenlerini bozmak caiz değildir (!) Bu Mısır'da yürürlükte olan bir kanundur. Kanuna bak! Evet, zina ev içerisinde yapıldığı taktirde kanunen suç sayılmayacak. Ancak kadın kocasının evinde başka bir erkekle zina ettiği taktirde suç sayılacak. Çünkü bu kadın koca evinin saygınlığını çiğnemiştir! Fakat kadın kendi evinde değil de başka bir adamın evinde zina ettiği taktirde, suç işlemiş sayılmayacak ve yargılanamayacak. Bu kanundur (!) Zinaya verilen bir ruhsattır (!)

Faize gelince. Bankalara faizle muamele edebilmeleri için ruhsat vermektedirler. Yani Allah'a ve Resulü'ne harb ilan edebilmeleri için bir kale inşa etmelerine izin verilmektedir. Halbuki yüce Mevla şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve eğer iman ediyorsanız faizden arta kalanı bırakın. Eğer böyle yapmazsanız Allah ve Rasulü tarafından size karşı savaş ilan edilmiş olduğunu bilin..." (Bakara, 278-279)

Müslümanların memleketlerinde caddelerde yürüdüğünüz zaman en çok dikkatinizi çeken levhalar, Allah'a ve Rasulüne savaş ilan eden yerlerin levhalarıdır. Falan banka, filan banka, falan bar, filan gazino, falan gece kulübü vb. Bir çok Arap ülkelerinde, bir mahallede tesettürlü bir bayan görüldüğü zaman istihbaratın gözü o tesettürlü bayanın üzerinde olmakta, onu takip ederek kendisi ve ailesi hakkında bilgi toplamaktadırlar. Onları yakalamak için fırsat kollamaktadırlar. Mısır'da el-Ezher Üniversitesi'nde doktora yaptığım sıralarda hanımımla birlikte orada bulunmaktaydım. Hanımım tam tesettürlü giyinmektedir. Bizler İslâm hukuku üzerine doktora yapmak için bir grup halinde Ürdün'den el-Ezher Üniversitesi'ne gönderilmiştik. Vallahi! Bizimle aynı grupta

gelen kardeşlerimiz tam tesettürlerinden taviz vermek zorunda kaldılar.

Kahire Üniversitesi'nde bizim orada bulunduğumuz zaman yaklaşık 120 bin erkek ve kız öğrenci bulunuyordu. Kız öğrencilerin içinde sadece Seyyid Kutub (rahimahullah)'ın bacısının kızı tesettürlü idi. Bu kız başka bir kızı da ikna ederek ona da çarşaf giydirtmişti. Çarşaf giyen bu arkadaşının evinde kıyametler koptu. Kız, "kızım sen bizim başımızı belaya mı sokacaksın? Senin yüzünden bizim de belaya sürüklenmemizi mi istiyorsun?" şeklindeki sözlerle karşı karşıya kaldı. Kız kapalılıkta ısrar etti, ailesi onu açmaya zorladı, nihayet imtihan günü saat altı veya yedide çarşafı alıp suya soktular ki kız onu giyemesin.

Evet İslâm'ın emirlerine riayet suçtu, suç (!) Cinayet gibi sayılıyordu (!)

Vallahi bana bir genç şunları anlattı. Bilmiyorum gerçekleri mi aktarmak istedi yoksa şaka mı yapıyordu. Genç nereye giderse istihbarat adamı onun peşini bırakmıyormuş. Otobüste, üniversitede, yolda, adeta onun gölgesi gibi ondan ayrılmıyormuş. Bir gün müslüman bu genç o derece rahatsız olmuş ki meyhaneye dalmış, eline bir şişe içki almış, onu yanına koymuş. Bu defa istihbarattan olan adam buna inanmamış. "Bu içki mi, mümkün değil? Hiç bu içki içer mi?" diye kendi kendine konuşmuş, sonra gidip efendilerine şu raporu sunmuş: "Ahlaki düzeldi, takip edilmesinden vazgeçilsin." Bu gencin ismi Tefik eş-Şerifmiş. Durumun ne kadar vahim olduğunu bu olay göstermektedir. Öyle ki bazı Arap devletlerinde hacca giderken bile adeta kovuculuk fonksiyonunu icra eden istihbarat şeflerinden okey alma. mecburiyetin vardır. Sabıkasızlık belgesi vermeleri gerekir. Halbuki bu insanlar, insanların ırz ve namuslarını payımal ederek para kazanan, müslümanlara zarar verdiği ölçüde maaşı yükselen insanlardır. Müslümanları kâfir rejimlere jurnalleyen bu insanlar koğuculuğun en beterini yapmaktadırlar. Peygamber efendimiz ise bir hadis-i şerifinde; "Cennet'e koğuculuk yapanlar giremeyecektir" diye buyurmuştur. Bir gün Huzeyfe bin el-Yeman bir yerde oturmuş sohbet ediyormuş. Uzaktan bir adam gelmiş, orada bulunanlar; "bu kişi konuşulanları idarecilere şikayet ediyor" demişler. Huzeyfe de şu cevabı vermiştir: "Ben Rasulullah (sav)'in koğuculuk yapanın Cennete girmeyeceği buyruğunu işittim," demiştir. Hadis-i şerifte geçen ve koğucu diye tercüme edilen "katlat" kelimesinin manası; insanların ayıplarını yakalamaya çalışan ve yapılanları doğru dahi olsa yöneticilere rapor eden demektir.

Dinliyor musun sevgili kardeşim (!) Bir takım gerçekler dahi yöneticilere, insanların yaptıkları şeyleri gerçek olarak da rapor etse o hadisin kapsamına girmektedir.

Tanınmış meşhur âlim Şeyh Muhammed Necib bana şunları anlattı:

Beni iki sene hapiste tuttular. Hücrede bulunan büyük kobra yılanları benim karnımda ve başımda geziyorlardı. Onlara dedim ki:

- "Beni buraya getirmenizin sebebi nedir?" Dediler ki:

- "Müslüman Kardeşlerden olan senin komşun bir araba satın aldı." Dedim ki:

- "Peki komşumla benim alakam ne?" Dediler ki:

- "O sana selam verdi, sen de onun selamını aldın,"

Evet bunları Şeyh Muhammed Necib konuşuyor Vallahi ben bu sözleri onun bizzat kendi ağzından duydum. O vefatından birkaç ay önce bunları bana Cidde'de anlattı. O genel olarak acıları ve özel olarak kendi acılarından bahsetti. Şeyh Muhammed, Abdunnasır'ın yaşadığı bölgedendi. Sadece selamı aldığı için ona böyle yapmışlardı. Biliyorsunuz ki selamı vermek sünnet, almak vaciptir. Bu zat sırf komşusunun verdiği selamı alarak bir vacibi yerine getirmekle böyle cezalandırılmış ve kendisine; "selam aldığı için istihbarat birimlerine bildirmen gerekiyordu" denilmiştir. Hülâsa tam anlamı ile bir bela (!)

Size başka bir olay anlatayım. Bunu Abdullah Rüşvan anlattı. Ölü ise de sağ ise de Allah kendisine rahmet eylesin. Abdullah Rüşvan Cihad örgütü mahkemesinde savunmayı üzerine alan yüksek avukattır. Bu zat Kahire Üniversitesi'ndeki bir konferansında şunları söyledi: 1965 yılında Müslüman Kardeşler meselesinden dolayı bir subay hapsedilmişti. Bunun hapsedilişi sebebi ise onun 1954 yılında orduya girerken kendisine verilen formdaki "sen dindar mısın? Dindarlığında ısrar ediyor musun?" hanelerine "evet" diye cevap vermesi idi. Mısır ordusu 1965 yılında bütün ordu mensuplarının dosyalarını teker teker yeniden elden geçirmişti. "Sen dindar mısın? Dindar olmaktan ısrarlı mısın?" iki sorusuna da evet diyen herkesi tutuklamışlardı. İşte bu subay da 1954 yılında "ben dindarım, dindar olmaya ısrarlıyım" dediği için tutuklanmıştı.

Abdullah Rüşvan devamla diyor ki; Bu subay Şeyh Muhammed Evde'nin hapsedildiği hücrenin karşısındaki hücreye hapsedilmişti. İstihbarat şefleri yaşı 78 olan Ezher Üniversitesi Usuli'ddin Fakültesinin en büyük âlimi olan Şeyh Muhammed el-Evde'ni soruşturmaya başlamışlardı. Şeyh Evde doktora tezlerini yöneten ve Mısır devriminin manevi lideri d:ye adlandırılan biri idi. Abdunnasır'ı, Enver Sedat'ı ve benzerlerini o yetiştirmişti. Fakat 1965 yılı tutuklamaları olunca devrimci Nasır ve arkadaşları onu da tutuklamışlardı. İşte onu tutuklayıp hücreye koyduktan sonra onun karşısındaki hücrede bulunan tutuklu subay gördüğü şu manzarayı anlattı: "Şeyh Muhammed el-Evde'nin hücresi açıldı. Ben içerden çıkan polis köpeklerini saymaya başladım (her polis köpeği bir eşek kadardı. Biri caddeden geçse bütün caddedeki insanlar ondan çekinir). Onlar yirmi altı polis köpeği idi. Sorgulayıcılar Muhammed Ev de'ye yaklaşmak istediklerinde yanına varamadılar. Çünkü köpeklerin dışkıları, idrarları onun saçını, sakalını ve elbisesini felaket kokutmuştu. Uzaktan hortumlar tutarak Şeyh Muhammed Evde'yi yıkadılar. Ondan sonra onun yanına girdiler, elbisesini değiştirdiler, ta ki 78 yaşına varan ve en yüksek fıkhi düşünceye sahip olan bu büyük âlimi sorgulayabilsinler (!) Ne yazık ki onu sorgulayanların efendilerini o bizzat kendi evinde yetiştirmişti. Onlar ise o zatı Arap atasözünde geçen "sinimmar" gibi ödüllendirmişlerdi.

Savaşı Katılmama İzni

Âyet-i kerimde; "Allah seni affetsin... Neden onlara izin verdin?" buyurulmaktadır. Allah Rasulü (sav)'in savaşı katılmamaları hususunda bazı kimselere izin vermesi sebebiyle, şanı yüce Allah, Peygamberi'ne sitemde bulunmakta ve ona; bu kimselere izin vermek senin hakkın değildir. Çünkü bu konuda emir vermek sana ait değildir, demektir. Aziz ve celil olan yüce Allah siteminden önce "Allah seni affetsin" ifadesini zikretmiş ki Rasulullah korkusundan mahvu perişan olmasın. Kalbi yerinden kopar hale gelmesin. Âyet-i kerimde: "Doğru söyleyenler sana belli olmadan ve yalan söyleyenleri bilmeden cihada gitmemelerine niçin izin verdin?" buyurulmaktadır. Burada geçen "yalan söyleyenlerden" maksat münafıklardır. Çünkü münafıklar diyorlardı ki: "Gidip izin isteyelim. Eğer izin verirse, izni ile burada kalmış oluruz vermezse de yine onu dinlemez burada kalırız." Bundan sonra gelen âyet-i kerime onların içlerinde taşıdıkları beyan ederek şöyle buyurulmaktadır:

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler. Allah, takva sahiplerini çok iyi bilendir. Senden ancak Allah'a ve ahiret gününe inanmayanlar ve kalbleri şüpheye düşüp şüphelerinde bocalayanlar izin isterler." Âyet-i kerimde savaşı katılmayıp sırf geride kalmayı istemek münafıklık alameti sayılmıştır. Bu nedenle bir kısım müfessirler bu âyet-i kerimenin Nur Sûresi'nin şu âyeti ile nesh edildiğini söylemişlerdir:

"... Eğer onlar bazı işleri için senden izin isterlerse içlerinden dilediğine izin ver. Onlara Allah'tan mağfiret dile. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayandır ve çok merhamet edendir." (Nur, 62)

Müfessirlerin bu görüşleri insanın içine tam sinmemektedir.

Çünkü Tevbe Sûresi'nin bu âyeti hicretin dokuzuncu yılında, Nur Sûresi ise hicretin beş ve altıncı yıllarında nazil olmuştur. Aralarında büyük bir zaman farkı vardır. Önceden gelen bir hüküm sonradan geleni bozmaz. Ayrıca savaşıma ile ve cihad ile ilgili hükümler Tevbe Sûresi'nin âyetlerinden çıkarılır. Çünkü bu sûre müslüman toplumun tavır ve hareketini, gazvelerini, savaşlarını, sağlam bir şekilde tanzim etmiştir ve bundan sonra herhangi bir ek yorum gelmemiştir. Bu nedenle kim İslâm'da cihad hükümlerini bilmek isterse Tevbe Sûresi'ni okuyup anlaması gerekir. Bu hükümler orada mevcuttur.

Bu sûrenin âyetlerinden bazıları da şunlardır:

"Mukaddes olan haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız öldürün..."(Tevbe 5)

"Ey müminler! Müşrikler sizinle nasıl topluca savaşıyorlarsa siz de onlarla topluca savaşın. Bilin ki Allah mutlaka takva sahipleri ile beraberdir." (Tevbe, 36)

Bu âyetler, kılıç âyetleri olarak isimlendirilmiştir. Kılıç âyetleri, Mekke ve Medine'de nazil olan "güzelce yüz çevirme, aldırış etmeme, hikmet ve güzel öğütle tartışma" vb. hükümleri kapsayan yüz yirmi den fazla âyeti nesh etmişlerdir.

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler." (Tevbe, 44)

Cihaddan Geri Durup Oturmak Akideyi Zedeler

Üstad Seyyid Kutup bu âyetin izahında şöyle demektedir; "Cihaddan geri kalmak inançta bir boşluktur, dinde bir zaafiyettir. Kalbine iman yerleşen, bu din ile yoğrulan bir insan, önünde Allah'ın yasaklarının çiğnendiğini, kutsal şeylerin ayaklar altında alındığını, masum kanların akıtıldığını, ırz ve namuslara saldırıldığını, tağutların şehvani arzuları karşısında haramların irtikab edildiğini gördükten sonra sakın bir kalple oturup kalması, bunları değiştirme azminde olmayışı ve bunlara karşı çıkma azmini taşımayışı akıl almaz bir şeydir."

Üstad Ebu Macid (Allah'tan onu ve bizleri en güzel mükafatla mükafatlandırmasını niyaz ediyoruz) şöyle diyordu;"Bir bardak (aşmadıkça dolmuş sayılmaz. Bir kalp de çevresinde bulunan insanlara taşmadıkça bu dinle dolmuş olmaz."

Evet yüce Mevla; "Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etme konusunda senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini çok iyi bilendir" buyurmaktadır. Çünkü cihad takvayı açığa çıkaran bir alamettir. Bu nedenle İslâm ümmetinin herhangi bir şehrinde veya başkentinde fıkıh âlimlerinin çözemediği bir sorun olduğu zaman fıkıh âlimleri şöyle diyorlardı: "Siz bu meselenin fetvasını sınırdan nöbet bekleyenlere gönderin, çünkü onlar Allah'a daha yakın ve bu soruya cevap vermeye daha müsaittirler." Böylece bu meselenin fetvasını sınırdan nöbet bekleyenlere gönderiyorlardı. Çünkü bunlar, fıkıhın oturup ilim tahsil edenler tarafından değil, savaşa katılanlar tarafından daha iyi idrak edileceği görüşündeydiler. İşte aşağıdaki âyet-i kerimede geçen "dinde fakih olma" özelliğinin de oturup ilim tahsil edenler tarafından değil, savaşa katılanlar tarafından gerçekleştirileceği görüşünde olan âlimler, bu şekilde düşünmüşler ve âyete şu şekilde mana vermişlerdir: "Müminlerin hepsinin savaşa çıkmaları gerekmez. Her topluluktan bir cemaat dini iyi öğrensinler ve kavimlerine döndüklerinde onları uyarınsınlar diye savaşa katılsa ya? Umulur ki böylece yanlış hareketlerden sakınırlar." (Tevbe, 122) Görüldüğü gibi bu âlimler âyet-i kerimenin cihad edenlerin ilim erbabı olacaklarını, oturup köşelerde kitaplarla meşgul olanların fakih olamayacaklarını beyan ettiğini söylemişlerdir. Bu hususta Seyyid Kutup (Allah ona rahmet eylesin) devamlı şunu tekrar etmektedir: "Şüphesiz ki fıkıh oturanlardan alınmaz. Şüphesiz ki Allah'ın dini, heyecanı olmayan, yerinde oturup kalan bir fakihten alınmaz."

Bir defasında Seyyid Kutup'a hapisanede bir mesele zikrederler ve "falan âlim bu konuda şöyle diyor," derler. Bunun üzerine Seyyid Kutup; "biz oturanlardan fıkıh almayız," cevabını verir. Âyet-i kerimede şöyle buyruluyor: "Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi deyerlerinde durdurdu. Onlara: "Geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun" denildi." (Tevbe, 46) Âyet-i kerimede "Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi mutlaka onun için hazırlık yaparlardı" buyruluyor. Çünkü cihada çıkmanın belirti ve alametleri vardır, o da hazırlık yapma, eğitim görme vb. hallerdir.

Şimdi kardeşim Allah hakkı için söyle bana: "Ben Allah yolunda cihad etmek istiyorum" diyorsun. Bununla birlikte her yıl yatak odasının mobilyasını, salonun mobilyasını, arabayı değiştiriyorsun. Lüks tüketim eşyalarını günden güne artırıyorsun. Şimdi sorarım sana, gerçekten sen Allah yolunda cihad etmede samimi misin, doğru mu söylüyorsun? Yoksa ne yapıyorsun? Her yıl salonun mobilyasını değiştiriyorsun. Allah senin gibi mahkumların yardımcısı olsun!

Bakıyorsun ki ayda 100 dinar Ürdün parası maaş alan bir memur evlenmeden önce yatak odasını, salonu, mutfak eşyalarını düzenlemeye kalkıyor. Peki kardeşim bu alacağın eşyalarını nereye koyacaksın? Senin maaşının tümü bu eşyaları koyabileceğin bir evi kiralamaya bile yetmez. Bununla da kalmıyor. Aldıktan sonra bunları değiştirme, her yıl arabanın modelini değiştirme, eskisini çok ucuza satıp, yenisini 500 SL Mercedes gibi yenisini veya Mitsubichi gibi bir başkasını almaya kalkışıyorsun. Bir Mitsubichi yaklaşık 350 bin rupi yapıyor. Vaki bu bir cinayet, nasıl bu olabilir? Bununla birlikte de zavallım Allah yolunda cihad etmek istiyormuş (!) Cihad etsen hazırlığını yaparsın. Çünkü Rabbin "şayet onlar cihada çıkmak isteselerdi onun için mutlaka hazırlığını yaparlardı" buyuruyor. Sen bu kadar borcu yaptıktan sonra sana gelip: "haydi kardeşim cihada gidelim" denildiğinde cevabın şu olur: "Vallahi kardeşim borçluyum, borçlu"

Peki kardeşim borcunu az yap. Seni bunları yapmaya zorlayan mı var?

Yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi;

"Yoksa onlar büyük bir gün için diriltileceklerini sanmıyorlar mı?" (Mutaffifin, 4-5)

Böyle insanların çoğunu cihaddan borç alıkoyar. Çokları da münkere karşı çıkma hususunda ağızından tek kelime çıkaramaz. "Kitubu'l-İman" in yazarı Dr. Muhammed Nuayim ile Ürdün Üniversitesi'nde birlikte idik. Bu kardeşimiz cihad konusunda da birçok kitap telif etti. Üniversite, kitap yazan hocaların yazdıkları her kitaba oranla aylıklarını artırıyordu. Üniversite hocalarının maaşları ile diğer memurların maaşları arasında korkunç fark vardı. Ben, Muhammed Nuayim kardeşe şöyle diyordum;

- "Vallahi ben maaşlarımızın artmasını istemiyorum. Çünkü maaşlarımızın artması onlara karşı konuşmanızdaki çekingenliğimizi, korkumuzu artırıyor. Bizim maaşlarımızda, diğer devlet memurlarının maaşları gibi olsa, üniversite hocalarının hiçbirisi; görevimden atılırım, maaşımdan olurum, korkusu hissetmeksizin konuşabilecek!"

Evet 500 dinar, 600 dinar maaş alarak rahat bir hayat yaşayan bir kimse... Vazifeden çıkarılması halinde bu şekilde rahat bir yaşamın nasıl mümkün olacağı korkusunu hisseder. Gerçekten müslümanların hayatları ile müslüman olmayanların hayatları arasında büyük fark vardır.

Sasani Devleti tarihinde üçüncü Yezdicerd yenilgiye uğradığında aşırı derecede ağlamaya başlar. Etrafındaki yaverleri kendisine;

- "Neden bu kadar ağlıyorsun?" diye sorarlar. O da;

- "Bin aşçıdan ve bin şahin besleyicisinden başka aşçım ve şahin besleyicim kalmadı, artık ben sadece bin aşçı ile nasıl yaşayabilirim?" der. Yezdicerd'i yenilgiye uğratan ise Selman'dı. Selman, Yezdicerd'in yerine geçmişti. Selman'ın günlük harcaması bir dirhem infakı da bir dirhemdi. Kendi el emeği ile geçiniyordu. Geceleri kamıştan sepet ve kaplar örüyor, gündüz onu satarak üç dirhem kazanıyordu. Bir dirhemle kamış satın alıyor, bir dirhemi günlük ihtiyacı için kullanıyor, bir dirhemi de sadaka olarak infak ediyordu... Görüldüğü gibi bir kâfir ile bir müslüman arasındaki yaşama şekli oldukça farklıdır. Bizler Filistin'de eğitim kampında bulunuyorduk. Eğitim kampına dışardan hiçbir yiyecek ve içecek sokulamıyordu. Ne olursa olsun kamptaki yemekten yenilmek zorundaydı. (İnşallah biz de bu sistemi burada tatbik edeceğiz. Dışardan yemek getirilmesi

yasaklanacak, herkes aynı yemeği yiyecek). Bir torba ekmek alınır, güneşte kurutulduktan sonra bir ay boyunca onu yedik. Birbirimize ekmekleri kırmak için odun kullanmasını tavsiye ederdik. Bazan silahın dipçığı ile ekmekleri kırardık. Et, meyva göremezdik. Eğitim kampındaki dört ay boyunca ekmekten başka hiçbir şey bulamazdık. Bir defa dışında ekmekle de doyarak yediğimizi hatırlamıyorum. Kavut unundan yapılmış yarım ekmek veriyorlardı. Yufka şeklinde yapılan ekmekler o kadar inceydi ki üflediğinde uçup gidecek halde idi. Sabahleyin yarım, öğlen yarım ve akşam yarım ekmek veriyorlardı. Sabahleyin yarım ekmeğin yanında on tane zeytin veriyorlardı. Mutfak sorumlusu bir yerde oturuyordu, biz önünden geçtiğimizde elini zeytin tenekesine daldırır, on tane sayar, her birimize verirdi. Çay, may diye bir şey yoktu.

Sudan'lı Bakan Muhammed Salih Ömer (Allah rahmet eylesin) kampta bizimle beraber eğitim görüyordu. Bilindiği gibi Sudanlılar kesinlikle yeşil zeytinden hoşlanmazlar ve çaysız da yaşayamazlar. Muhammed Salih zeytin almadığı için kamp sorumlusundan kendisine onun yerine çay verilmesini istedi. Kamp sorumlusu bunun isteğini reddetti ve; "çay yasaktır, biz sizin şehvetlerinizi kesmek istiyoruz," dedi.

Bir defasında bizi daha sonra tevbe edip müslüman olan meşhur komünist yazar Muhammed Celal Keşk ziyaret etti. Bir kardeş nöbet sırasını teslim almaya gidiyordu. Nöbetçilere devamlı kumanyaları gönderiliyordu. Kumanyasını nöbet yerinde yiyordu. Kumanyada ekmekleri kırıp üzerine mercimek çorbası döküyorlardı. Artık bizim her tarafımız mercimek olmuştu.

Amman'dan gelen bir kardeşimiz de bize bir sandık elma getirmişti. Ondan herkese birer tane dağıttılar. Herkese bir elma, bir tabak da pirinç çorbası düştü. Nöbetçiye bir elma, bir tabak da pirinç çorbası verিলince meşhur yazar Muhammed Celal Keşk şunu söyledi; "Herhalde ben hayal görüyorum. Mümkün mü bir elma olsun, hiç olur mu? Vallahi İslâm alemi sizin gibi yaşayacak olsalar biz dünyayı sarsarız ve bize boyun eğdiririz."

Hiç açlığından ölen bir kimse var mıdır? Hiçbir kimse açlıktan dolayı ölmemektedir. Günde bir insan yiyeceği ne kadardır? Üç rupi, (Pakistan para birimi) buna üç rupi de katık ekleyin toplam altı rupi eder.

Afgan mücahid liderlerinden Abdurrasul Seyyaf ve mücahidler her insan için günlük yedi rupi hesap ediyorlardı. Kardeşimiz Ebu Seyyaf Abdülmecid gibi mücahidlere günlük yedi rupi tahsis etmişti. O, eski hesapları esas alarak bu şekilde yaşıyordu.

Bilmiyordu ki mücahidlerin masrafları oniki rupiye ulaşmıştı. Fakat o Afganlıların eski hayat programını kendisine tatbik ediyordu. Günde yedi rupi harcıyordu. Şimdi düşünelim bizden birimiz günlük masraf olarak yedi rupi ile yaşasa, üzerinde de yüz ile yüzelli rupi değerinde böyle bir elbisesi bulursa (ki bu elbise en az dört sene dayanır. Eskime bilmez. Sen eskirsin o eskimez) aylık masrafımız ne kadar olur? $7 \times 30 = 210$ rupi eder. 100 rupi de ilave masraf kabul edilirse yaklaşık 300 küsur rupi eder. (Yani yaklaşık olarak 1.200.000 Türk lirası eder) Biz böyle bir hayat sistemi uygulasak yeryüzünde hangi güç bizim irade ve kararlılığımıza karşı koyabilir?

Bu hususta İmam Şafii şu şiirini söylemiştir:

"Ben, eğer yaşarsam yiyecek bulamamaktan dolayı yok olmam.

Eğer ölürsem de kabir bulamamakdan dolayı yok olmam.

Azmim sultanların azmidir. izzetinefsim, zilleti küfür sayan hür nefisdir."

Ey kardeşlerim! Bizi zillete düşüren nedir? Şehvet ve lüks düşkünlüğü değil midir? Bizi Allah yolunda mücadeleden ve cihaddan engelleyen şehvetler, rahatlıklar ve konfordur. Bakarsın bir genç henüz daha üniversitenin dördüncü sınıfındadır, mezun olduğunda vazifesini düşünmekle, vazifede ne kadar maaş alacağını hesaplamakta ve nasıl yüksek derecelere ulaşabileceğini düşünmektedir. Atasözünde denildiği gibi; havaya saraylar yapar. (Boş hayallere kapılır). Maaşım altıbin riyal olacak, beşbin riyal olacak, yedibin riyal olacak diye düşünür durur. Peki bunun maaşı bin rupi olduğunda bu insan yaşayabilir mi? Elbetteki yaşayamaz. Cihaddan geri kalır.

"Eğer onlar (cihada) çıkmak isteselerdi, elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu ve onlara; oturun oturanlarla beraber, denildi." (Tevbe, 46) İnanır mısınız yeni bir elbise almaktan veya yeni bir şey almaktan hiç hoşlanmıyorum.

Bir gün eve döndüğümde kadife yüzlü yeni sünger minderler gördüm. Görür görmez adeta şuurumu kaybettim ve;

- "Allah'a yemin ederim ki kadınların dini zayıftır. Bunları hemen evden çıkartın. Nereden geldi bunlar?" dedim. Evdekiler;

- "Hediye dir", dediler. Ben;

- "Bunların evimizde kalması mümkün değildir" dedim ve eşime öyle şeyler söyledim ki fenalık geçirdi. Vallahi bayıldı ve düştü.

Şuurunu kaybetti. Tuhaf tuhaf şeyler söylemeye başladı. Aklını kaybetmesinden korktum. Bu yeni kadife yüzlü süngerleri

gördüğümde eve girmedim ve bunlar nereden diye sordum. Eşim;

- "Senin umurunda mı sanki? Senin gece gündüz misafirlerin var. Ben minderlerin yüzlerini yıkiyorum, değiştiriyorum ve her gün bunu tekrarlıyorum. Çünkü Pakistan minderleri altı ay sonra pamuk topluyor ve kullanılamaz oluyor. Artık yorgun düştüm. Bir çift altın bileziğim vardı, onları bozdurdum ve rahat etmek için bunu yaptım" dedi. Ben de ona dedim ki;

- "İyi ama mücahitler acından ölüyor" Eşim de;

- "Mücahitleri de düşündüm, üçte birini mücahitlere ayırdım ,kalaniyla da sünger minderleri satın aldım" dedi. Ben de;

- "Böyle olsa dahi bunların burada kalması mümkün değil" dedim. Fakat inanır mısınız o günden beri eve girip o minderleri her gördüğümde beni sıkıntı basıyor, rahatsız oluyordum. Nihayet kadını bir daha bayıltmayacak bir şekilde onları def ettik gittiler. Rabbim hepimizin kusurunu affeylesin. Âyet-i kerimede; "Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu..." buyurulmaktadır. Allahu ekber! Evet Yüce Allah'ın seni görmek istediği bir yerde görmemeyi istememesinden daha kötü bir şey olabilir mi? Evet, Allah'ın senin için cihadı çirkin görüp te seni cihaddan alıkoymasından daha büyük felaket olabilir mi? Hayır, bundan daha büyük hiçbir bela yoktur! "Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu ve; Oturun, oturanlarla beraber, denildi." Oturanlar kimlerdir? Savaşa katılmayıp geride oturup kalanlar, acizler ve kadınlardır. Evet bu insanlar kadınlarla beraber kalmaya razı olmuşlardır. Nitekim bu sürenin diğer bir âyetinde; "Savaşa katılmayanlarla birlikte oturup kalmaya razı oldular" buyurulmaktadır (Tevbe, 87). Alemlerin Rabbi olan yüce Allah bu ifadesi ile cihada katılmayanları ayıplamakta, sanki onlara nükteli sözler söylemektedir. Sanki "ayıp değil mi size de küçük çocuklar ve kadınlarla beraber oturup kalıyorsunuz" demektedir. Bu âyetin sonunda Allah'ın bu gibi insanların kalplerini mühürlediği ve artık bunların Kur'an'ın naslarını anlayamadıkları beyan edilmektedir.

Evet böyle insanlara Tevbe Sûresi'ni başından sonuna kadar oku, sonra da biri ona desin ki; "ben cihada gitmek istiyorum," o

kişinin bu mücahide cevabı; "otur, gitme" demek olur.

Subhanallah! İşte büyük felaket bu... Kalp ölmüş, artık kişi vurdumduymaz olmuştur. Öyle ki "Ey Rabbim, sana nice isyan ettim, beni cezalandırmıyorsun" der gibi bir havadadır. Allah teala ise "Ben seni ne kadar cezalandırıyorum fakat sen hissetmiyorsun, Ben senin kalbini öldürmedim mi" şeklinde onu ikaz etmektedir. Evet bu gibi insanların kalbi ölmüştür. Nasslardan etkilenmezler. Allah rızası için bir mesele hakkında kızarak yüzü değişmez. Çünkü bunun kalbi ölmüştür. Artık yüzüne kan pompalayarak onun yüzü öfkeden kızarmaz. Bilakis Allah rızası için kızmak ayıp sayılmaktadır. Herhangi bir kötülüğü gören insanın karşı çıkması onun için bir eksik görülmektedir. Böyle bir insana şöyle denir: "Bu zavallı çok asabi duygusal, çabuk kızan, fanatik, horozlanan, yaygaracı, fundemantalist vb."

Evet, maalesef bugün Allah için kızan müslüman ayıplanmaktadır. Bugün müslümanlar Allah'ın nizamına karşı gelenleri uyardıkları zaman Baas Partisine mensup olan insanlar, komünistler, laikler vb. inançsızlar bu gibi sözleri geveleyip dururlar. Bu sözler bizim aşağılanma sıfatlarımızımsı gibi tekrarlanırlar. Hatta bugün Mısırlı kardeşler birini kınamak istediklerinde ona; "Bu hoş biri, yani aptal" derler. Onlar hoş olmayı aptallığa denk sayarlar. "Sen zavallı, iyi niyetlisin" derler. Peki ama sen nesin? Sen; art niyetli ve kötü düşünen birisin.

Gerçekten bugün bizler bu sözleri bilinçsiz bir şekilde kınama sıfatı olarak kullanmaktayız. "Bu saf biri, duygusal biri, horozlanan, tez kızan, fanatik biri" diyoruz. Sözün nereye vardığının farkında değiliz. Aslında dine akıl mı yardım eder yoksa gayret ve duygusallık mı yardım eder? Bunu iyi düşünmek gerekir. Bugün biz akıllı devreye soksak o bize diyecektir ki; "siz nasıl Ruslara karşı koyacaksınız? Bunlar büyük ordulara sahipler." Fakat duygu ve gayretlerimiz bizlere; "cihaddan geri durmayın, eninde sonunda galip gelecek sizlersiniz" der. Nitekim Malik bin Nebi şunları söylemiştir: "Bilal'in göğe doğru kaldırdığı parmağı "Allah birdir, bir" diyordu. Bu aklın sesi değil, duygunun bir sesi idi. Çünkü akıl ona "Sen efendin Umeyye bin Halefe boyun eğ. Geceleyin git Muhammed'in yanına, yeniden müslüman olduğunu söyle" diyordu."

Bir kardeş bana şunları söyledi:

"Ey kardeşim! Bu şekilde her şeyi açık açık konuşmamız caiz değildir..." vb. şeyler. "Ben iki yıl falan büroda kaldım ve hiç kimse benim hangi görüşe sahip bulunduğumu bilemedi." Ben bu kardeşe; "Allah sana afiyet versin, iki yıl boyunca kaldın ve bir tek kelime emri bil maruf nehyi anil münker yapmadın mı? Çünkü bir defa dahi konuşsaydın, emri bil maruf yapsaydın, görüşün bilinirdi," dedim. Bu kardeş bu halini maharet zannediyor... Şairin dediği gibi

-Ürkekler, korkaklığı akıllılık sanır Halbuki bu; kötü huyun bir aldatmacasıdır.

Bu kimse seni doğrulamaz, senin haklılığında sana katılması mümkün değildir. Aslında ben bu gibi insanları anlayamıyordum. Çok zorlanıyordum. Ve kendi kendime diyordum ki; "Subhanallah, neden bir kısım insanlar cihad hususunda insanları şüpheye düşürüyorlar?" Sonra Kur'an-ı Kerim'in âyetlerini inceledim ve gördüm ki şehvani arzularına köle olanlar, lüks eşyalara hayran kalanlar, cihadı sevmezlermiş. Bu hususta yüce Allah şöyle buyuruyor: "Allah sizin tevbenizi kabul etmek istiyor. Şehvetlerine uyanlar ise sizin hak yoldan iyice uzaklaşmanızı isterler." (Nisa, 27)

Aslında insan kendi kusurunu, acizliğini kabullenerek; falan kişi bu hususta benden daha iyidir, demez. Bilakis başkalarının yaptığı iyi şeyleri ayıplar ki kendi kusurunu kapasın. Bu hususta Hz. Osman (ra) şunu buyurmuştur: "Zina eden kadın, her kadının zina etmesini ister." Tekrar âyetin izahına dönelim;"Eğer bunlar cihada çıkmak isteselerdi onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi de yerlerinde durdurdu. Onlara "geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun" dedi.

Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranızda fitne sokarlardı. İçinizde onları dinleyenler de vardır. Allah zalimleri çok iyi bilir." (Tevbe, 46, 47) Bu kimseler mücahitleri bir arada toplu olarak gördüklerinde oraya geliyor, aralarına bir kelime atıyor ve iki üç kişiyi şüpheye düşürüyor, birbirine sıkıca sarılmış üfletle bağlanmış bir topluluğu görmek istemiyor. Bu nedenle müslümanlar arasında fitne-fesat yaymakla görevlendirilen ajanlar bu işleri karşılığında kendilerini vazifelendirenlerden maaş alırlar. Bakarsın ki böyle biri geliyor, cihad meselesini açıyor ve; "cihad nerede, Caci'de mi? Cacilerin hepsi münafık. Hepsi perişan, sigara içiyorlar, tembeki kullanıyorlar." Caci'de bulunan müslüman kardeşlerine yardım etmek için cihada çıkan müslümanlara gelir; "tamam mesele bitti, orası düşmanın eline geçti, arap kardeşlerimiz geri çekildi, insanlar mağlup oldular" derler.

Değerli kardeşim İbrahim, böyle değil mi? Vallahi bir zaman bana Bağman'da bulunan Arap kardeşlerimizden bir mektup geldi. Mektupda Arapların kesilerek öldürüldüğü, Şeyh Abdullah Azzam'ın da esir düştüğü yazılıydı. (Keşke Abdullah şehid edilse). Mühim olan, bu gibi insanların vazifesi fesat çıkarmak ve fitneyi yaymaktır. Onlar iyiliği ve hayrı sevmezler. Allah tealanın da buyurduğu gibi müslümanlarla birlikte savaşa çıkmış olsalardı ancak müslümanların aralarında fitne ye fesadı yaymayı artıracaklardı. Allah teala bu gibi insanlara ayet-i kerimde "Medine'yi titretenler" manasına gelen; "mürçifin" sıfatını, "engelleyenler" manasına gelen; "muavvikin" sıfatını, "savaştan geri koyanlar" anlamına gelen; "müsebbitin" sıfatını ve "sahipsiz bırakanlar" anlamına gelen "muhezilin" sıfatını zikretmiştir.

Evet Kur'an ve Sünnette bunların sıfatları işte budur. Dört mezhep imamının ittifakı ile bu gibi insanların ordunun içinde bırakılmaları caiz değildir. Ordu komutanının insanları sahipsiz bırakan, engelleyen, savaşa katılmamalarını sağlayan ve bozgunculuk çıkararak ortalığı velveleye veren insanları ordu içinde bırakması caiz değildir. İnsanları sahipsiz bırakanlar şu gibi bahaneler ileri sürerler. "Şimdi çok sıcak, veya çok soğuk, parmaklar dökülüyor, ayaklar donuyor, düşman ordusu çok büyük" ve benzeri şeyler.

Fitne fesatla ortalığı velveleye verenler ise; "müslümanlar mağlup oldu, müslümanlar yok oldu, cihad eden müslümanlar bid'atçı, bunlar sigara içiyorlar, tem beki kullanıyorlar, insanlardan himmet bekliyorlar, çeşitli yaratıklara sığınıyorlar" ve benzeri sözler söylerler.

Riyad'da güvenilir bir kardeşim bana şunu anlatıyor: Sabah namazından sonra ve henüz daha istiğfarı tamamlamazdan önce birisi; "ey insanlar, ey kardeşlerim! Sizleri Afgan mücahitlerine yardım etmemeniz, onlara zekatınızı vermemeniz hususunda uyarıyorum. Onlar müşriktirler. Lûtlilik yaparlar," dedi. Allah'a yemin ederim ki bu sözleri mescidde henüz daha insanlar tesbihatını tamamlamazdan önce söyledi. Bununla hakkı ve hayrı tebliğ etmek istiyor! Bu yaptığının karşılığında aziz ve celil olan yüce Allah'tan ecir ve sevap alacağım zannediyordu. Görüldüğü gibi bu kişi insanları cihaddan alıkoyuyor, mücahitlere yardım edilmesine engel oluyor. Yine bir zaman Hac için Cidde'ye gittiğimde beni ziyarete gelenler, savaşın durumunu, mücahitlerin

zaferlerini sormak yerine; "kardeşim mücahitlerin içerisine düştüğü birçok şirkler bulunmakta imiş, bu doğru mudur?" diye sordular. La ilahe illallah! İnsanları müjdelemeleri gerekirken insanları ürkütmekteler... Şairin dediği gibi;

Madem ki hediye edeceğin ne bir atın

Ne de herhangi bir malın var.

O halde davranışınla insanları mutlu edemiyorsan,

Konuşmanla et!

Bu nedenle birçok insanlar Afgan cihadına yardımda bulunmaktan vazgeçtiler. Şeyh Temim: "Ey falan, senden malının zekatını istiyoruz. Sen Afgan cihadını seversin," diyor. O kimse ise; "bana güvenilir kimseler tarafından Afganlılar arasında şirkin yaygın olduğu bildirildi" cevabını veriyor. Burada (Afganistan'da) hangi şirk söz konusudur? Duralım ve fıkhi açıdan inceleyelim. Afgan mücahitleri arasında yaygın olan şey nedir? Yatırları aracı edinmek midir? Ben hiçbir kimseyi kabirleri aracı edinerek duada ve yardım taleplerinde bulunduğunu görmedim. Şeyh Celalleddin Hakkani'nin de dediği gibi; Vallahi yaşım kırk yediye ulaştı ve hiçbir Afganlıyı yatırlardan medet umarken, onlardan yardım isterken görmedim. Peki bunları şirke düşüren ne? Muskalar mı? Yoksa sigara içmek mi veya tembeki mi? Yahut belli şeyleri koklamak mı? Sigara ve tembeki kişiyi İslâm'dan çıkartmaz ve hiçbir kimse; bunlar kişiyi İslâm'dan çıkaran şeylerdir de diyemez. Kardeşim bunlar haram mı? Afganlılar haramı mı işliyorlar? Fakat benden şu fıkhi fetvayı al; Afganistan'da haşış içerek cihad eden kimse Beytu'l-Haram civarında oturup da cihad etmeyen kimseden daha üstündür. Çünkü bu Afganlı haşış içerek kendi nefesine zarar vermekte ve bir haram işlemektedir. Beytullah civarında oturan sen ise, İslâm ümmetinin tamamına zarar veren cihaddan geri durma haramını işliyorsun. Bu fetvayı benden nakledebilirsiniz; Afganistan'da savaşıyor ve haşış kullanan bir kimse Peşaver'de veya Kabe'de ibadet eden âbid bir kimseden daha faziletlidir. Çünkü her ikisi de haram irtikab etmektedir. Birinin işlediği haram kendisine zarar vermekte, diğerinin işlediği haram ise bütün ümmete zarar vermektedir. Elbetteki bir kişiye zarar vermekle bütün ümmete zarar vermek bir değildir. Şimdi bu fetvayı dinledikten sonra bana; "bu adam fanatik veya duygusal" sözlerini sarfetme. Bu fetvayı al, her yere tebliğ et.

Bu hususta İbn Teymiye (Allah ona Rahmet eylesin) şöyle demektedir; "İmandan sonra, dini ve dünyayı fesad eden saldırgan düşmana karşı koymaktan daha üstün olan bir farz yoktur."

Önce; "La İlahe İllallah Muhammedur Rasulullah" demek ve ona inanmak, sonra ise saldırgan düşmana karşı durmak gelir.

Şimdi sen gelip de; "bunlar haşış içiyor" dersin ve bunların cihadlarını hafife alırsan ne yaptığının farkında mısın? Sen biliyormusun ki Yermük savaşına ve Kadisiye savaşına katılan sahabeler arasında da içki içenler olmuştur. Mesela Ebu Mihcen Kadisiye savaşında içki içtiği için ordu komutanı Şad bin Ebi Vakkas tarafından cezası verilinceye kadar hapsedilmiştir. Ebu Mihcen haleti ruhiyesini ortaya koyarak şu şiiri söylemiştir:

At Ve mızraklar göz önünde iken Elim kolum bağlı olarak oturmam Üzüntü olarak bana kâfidir.

Ey aziz kardeşlerim! Halkın cihadı ile İslâm davetçilerinin cihadı farklıdır. İslâm daveti her türlü şaibeden arı ve saf olur. İslâm davetçileri arasında içki içen, sigara içen ve kumar oynayan bir kimse bulunması mümkün değildir. Afgan cihadı ise bir halk savaşıdır. Bu tür halk savaşlarının içinde takvalı olmayan fasıklar, istemediği halde savaşa katılan münafıklar, hatta imanı zayıf olduğu için daha sonra dinden çıkanlar bile bulunmaktadır. Mesela; zamanının en büyük iki imparatorluğundan biri olan Pers İmparatorluğunu çökerten Yermük ve Kadisiye savaşlarında halkın çeşitli sınıflarından insanlar bulunmuştur. Savaştan sonra peygamberlik iddia eden ve dolayısı ile dinden çıkan Tuleyhe el-Esedî Kadisiye savaşında bulunmuştur. Hz. Ebu Bekir mürtedler müslüman olduktan sonra bunları çeşitli savaşlara göndermiş, Kisra ve Kayser'e karşı savaşmalarını istemiştir. Hz. Ömer de bunun pratiğini yaptırmıştır. Durum böyle iken siz nereden fıkıh öğreniyorsunuz? Sizin fıkıhçılığınız nerede?

İbn Teymiye (Allah rahmet eylesin) Fetava adlı kitabının 28. cildinin 506. sahifesinde şunları zikretmektedir:

"Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatin esas aldığı temel kaidelerden biri de şudur: Takva sahibi olsun, günahkâr olsun, her emirle birlikte cihad etmek gerekmektedir. Yine başka bir yolla cihad etmek mümkün olmaz da yalnız çok günahkâr bir ordu ile birlikte cihad etmek gerekirse, böyle bir ordu ile cihad etmek farzdır. Çünkü bizler iki şeyden birini seçmekle karşı karşıya bulunuruz. Ya kâfirlere karşı mağlup olup küfre boyun eğmek, veya günahkârlarla beraber olup İslâm'ı zafere erdirmek. Elbetteki ikinci şık seçilme mecburiyetindedir. Diğer yandan günahkâr müslümanlarla beraber olup kâfirlere karşı savaşmaktan çekinen insanlara gelince (ki uydurma bir takvaya sahipmişler gibi görünen Hariciye fırkası bu yolu tutmaktadır) bunlar dini bilmeyen cahillerdir. Bu davranışları onların cehaletini gösterir."

Kardeşler! Meselenin derinliklerini ve gerçek boyutlarını idrak etmemiz gerekir. Aksi taktirde yalpa vururuz, tökezleriz.

Muska Taşımanın Hükümü:

Muska taşımaya gelince; şayet bir insan Kur'an ve Sünnete dayanarak muska yapacak olursa şimdi sizden hanginiz veya hangi âlim bunun mekruh veya haram olduğunu söyleyebilir? Peki hasen bir hadiste zikredildiği gibi Rasulullah'ın sahabelerinden Abdullah bin Amr bin As böyle bir muska yazmamış mıdır? Abdullah diyor ki: "Ben bu muska yapmayı çocuklarımdan akli idrak edenlere öğretiyordum, akli ermeyenler için de bir levhaya yazıp boynuna takıyordum." (Konuyla ilgili olarak bkz. Kitap Tıp,bab: 19) Bu bir sahabedir. Bu böyle yaptıktan sonra artık kim Kitap ve Sünnet'ten yapılan muskanın haram olduğunu söylemeye cesaret gösterebilir?İbn Hacer el-Askalani'nin de Fethu'l-Bari isimli kitabında naklettiği gibi tüm fıkıh alimleri şu üç şartın bulunması halinde muskanın caiz olduğu hususunda ittifak etmişlerdir;

1. Muskanın anlaşılır bir dilden olması,
2. Peygamber efendimizden nakledilen bir şekilde olması,
3. Muskayı taşıyan kimsenin, fayda verenin, muska olduğuna inanmaması.

Şimdi boynuna muska takan bir Afganlının bu inancı nereden gelmektedir? Onun bu inancı esrar içmesinden mi kaynaklanmıştır? Hayır, o bu düşüncesini bir âlimden almıştır. Ona göre Afganistan'daki her hoca dini bilen âlimdir. Bütün bunlardan sonra İbn Teymiye'nin şu sözünü çok iyi dinleyin: "Ehli Sünnet ve'l-Cemaatın esas aldığı temel kaidelerden biri de şudur: Her takva sahibi veya günahkârla birlikte cihad etmek gereklidir. Çünkü yüce Mevla bu dine günahkâr insanlarla da ve ahlakı düşük topluluklarla da yardım eder."

46-50. ÂYETLERİN TEFSİRİ

46- Eğer bunlar, cihada çıkmak isteselerdi, onun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların savaşa çıkmalarını hoş görmedi de yerlerinde durdurdu. Onlara: "Geride kalıp oturanlarla beraber siz de oturun," denildi.

47- Eğer onlar, sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı, ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranızda fitne sokarlardı. İçinizde onları dinleyenler de vardır. Allah, zalimleri çok iyi bilir.

48- Ey Muhammedi Nitekim bunlar, daha önce de aranızda bozgunculuk çıkarmaya çalıştılar. Sana karşı çeşitli işler çevirdiler. Nihayet hak geldi, istemedikleri halde, Allah'ın emri galip oldu.

49- Onlardan bazıları Peygamber'e: "Bana izin ver, beni fitneye düşürme" diyordu. Bilin ki onlar, zaten fitne içine düşmüşlerdi. Şüphesiz Cehennem, kafirleri çepeçevre kuşatıcıdır.

50- Ey Muhammed! Sana bir iyilik dokunursa onlar üzülürler. Şayet bir kötülük dokunursa "daha önce biz cihada çıkmayıp geride kalmakla tedbirli davrandık" derler. Ve sevinerek dönüp giderler."

Cihad Hazırlığı

"Eğer bunlar cihada çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı." Yani cihad ve savaş hususunda ciddi olan insan savaşıma için tedbirler alır, ona dair teçhizat satın alır. Şayet o münafıklar savaşımayı istemiş olsalardı, silah, at ve benzeri şeyler alır, eğitim yaparlardı. Çünkü savaşmada ciddi olan insan, savaş eğitimi görür, bir kamptan veya çadır eğitiminden geçer. Böylece hazırlıklı olur. Buna mukabil bir yerde yapılan savaşı ziyaret etme maksadı ile seyahat edilirse onun bu gibi şeyleri satın alması veya bir eğitimden geçmesi gerekmez. Kısaca nasıl ki namazın sahih olabilmesi için abdest şartsa, abdest olmadan namaz kılınmıyor ise hazırlık yapılmadan da cihad olmaz. Çünkü hazırlık cihadın şartıdır. Eğer bir insan hazırlıksız bir şekilde bir savaşa katılacak olursa günahkâr olur.

Mesela bir insan gelse, iki gün askeri kampta kalıp savaşa katılmak istese buna bizim çatışmaya girmeye izin vermemiz halinde biz günahkâr oluruz, izinsiz gitmesi halinde de kendisi günahkâr olur. Bir insan düşmana karşı koyacağına güveni gelmedikçe savaşa katılması caiz değildir. Mesela; sürünemeyen veya geri çekilmeyi bilmeyen, koşamayan ve benzeri hareketleri yapamayan insan savaşa katılamaz. Keza eline verilen silahı kullanamayan insan savaşa katılamaz. Böyle bir kişi mücahidlere yardım etmesi yerine onlara yük olur. Birileri cihada geldiği zaman Afganlılar ona bakıyorlar; onlar Döşaka ile ateş ederken sen onu görür de bu Zukiyak'ın piyasada fiyatı kaç para der ve bu iki silahı birbirinden ayırd edemezsen artık onların gözünden düşersin. Çünkü sen Döşaka ile Zukiyak'ı birbirinden ayırd edemeyecek bir durumdasın. Buna karşılık Afganlılar senin güzel silah kullandığını görürlerse sana da, görüşlerine de saygı duyarlar ve senden fikir alırlar. Sen onlar için faydalı olursun. Sizler de duymuşdunuz ki Allah'a kurban olan Ebu Hamid Mervan Afganlılara Zukiyak silahı eğitimi yaptırıyordu. Afganlıların çoğu ellerinde bulunan ağır silahları iyi kullanamıyorlar. Bunların eğitimcileri ihtiyaçları var. Kardeşimiz Abdülevvel bana şunları anlattı: Nengihar'da savaşa katıldık. Merkeze girdik, uçaklar geldi. Zukiyak uçaksavarlarından sorumlu olan kişiye dedi ki; "ateş et". Ateş etti, hiçbir kurşun çıkmadı. Dedi ki; "bu bozuk". Uçaklar bize yağmur gibi bomba yağdırdı. Bizi parçaladı. Geri çekilme mecburiyetinde kaldık. Geri döndüğümüzde ben Zukiyak uçaksavarını söktüm. Baktım ki onlar yanlışlıkla ibreyi arkaya çevirmişler. Görüldüğü gibi silahı kullanmak çok önemli. Yine insanı psikolojik olarak düşmanla savaşmaya kendisini hazırlaması gerekir. Müslüman Allah'ın emri ile düşmana hücum edeceğini ve Allah'ın emri ile hedefine isabet ettireceğini düşünerek savaşmalıdır. Çünkü her şeyin gerçek faali ve müsebbibi yüce Mevladır. Bu hususta bir âyet-i kerimde şöyle buyurulmuştur: "O kafirleri siz öldürmediniz. Fakat Allah öldürdü. Ey Muhammed, kafirlere attığın zaman aslında sen atmadın. Fakat Allah attı..." (Enfal, 17)

Şurası da bir gerçek ki eğer Allah'ın başarı nasib etmesi ve zafere ulaştırması olmazsa kulun savaşa hazırlıklı olması veya sayının çokluğu herhangi bir şey ifade etmez. Mücahid savaş için hazırlanmalı ama zaferin Allah'ın tevfiği ile olacağını bilmelidir. Bu hususta Ebu Derda diyor ki: "Sizler amellerinizle savaşıyorsunuz." (Yani kişinin ameli salih ise savaşta başarılı olur, salih değil ise başarısız olur). Günah işlemek mağlubiyet sebeplerindendir. Bu hususta yüce Mevla şöyle buyurmaktadır: "İki topluluk karşılaştığı gün, içinizden savaştan yüz çevirenlerin yaptıkları bazı günahlardan dolayı şeytan ayaklarını kaydırmak istemişti." (Ali İmran, 155)

Sen silah kullanmayı öğrendikten sonra Rabbinle ilişkilerini düzeltmelisin. Mevlan ile olan bağlantını kuvvetlendirmelisin, O'na yalvarmak ve O'na tevekkül etmelisin. Yani hem sebebe başvurmalsın hem de neticeyi Allah'tan beklemelisin. Şayet sen sadece Allah'a tevekkül eder, hazırlık yapmaksızın savaşa gidecek olursan silahsız savaşa giden gibi olursun. Bu dinen caiz değildir. Sebeblere başvurmak Rasulullah'ın Sünnetine ve İslâm dinine muhalefet etmektir. Peygamber efendimiz (sav) sebeblere başvurur ve Allah'a tevekkül ederdi. Sebeblere başvurmak sünneti terk etmektir. Hz. Ömer (ra)'a Yemen'den bir kavim yanlarına azık almaksızın hac ediyor ve "bizler Allah'a tevekkül etmiş kimseleriz" diyorlar diye söylenir. Bunun üzerine Hz. Ömer; bunlar "mütevekkilun değil, müteekkulundurlar" yani tevekkül edenler değil, yemek yiyicilerdir der. Çünkü bunlar hac'da diğer insanlara muhtaç olmakta ve onlardan azık talep etmektedirler. Sebepler edinmek şarttır.

Ebu Davud veya Tirmizi'de rivayet edilen bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmaktadır; Sahabiler;

- "Ey Allah'ın Rasulü! Kendisiyle tedavi olduğumuz ilaçlar ve efsunlandığımız efsunlarla aziz ve celil olan Allah'ın kaderine karşı bir fayda sağlar mı?" diye sordular. Allah Rasulü (sav);

- "Bunlar da (ilaç ve efsunlamak da) Allah'ın kaderindendir" buyurdu.

Bunlar kaderdendir. Sebepler edinmek kaderdendir. Bu nedenle Hz. Ömer (ra) Şam bölgesinde taun hastalığı yayıldığında sahabelerle istişare etti. Sahabelerden bir tanesi;

"Allah'ın kaderinden mi kaçalım?" dedi. Hz. Ömer o sahabeyi ayıplayarak şu cevabı verdi;

- "Allah'ın bir kaderinden diğer bir kaderine kaçıyoruz. Şayet senin iki kenarlı bir vadin bulunsa, kenarlardan biri otlu diğeri çorak

olsa sen hayvanlarını otlak yerde mi otlatırsın, yoksa çorak yerde mi?" O sahabe de;
- "Otlak yerde otlatırım" dedi. Bunun üzerine Hz. Ömer;
- "Sen otlak yeri aziz ve celil olan Allah'ın kaderi ile otlatırsın, çorak yeri de yine aziz ve celil olan Allah'ın kaderi ile bırakırsın" dedi. İşte sahabeler kaderi bu şekilde anlıyorlardı.

Silah Sahabelerin Hayatlarının Bir Parçasıydı

Bazı kimselerin aklına; neden Rasulullah sahabeleri için askeri eğitim kampı açmamıştır, sorusu gelebilir. Rasulullah böyle bir kampa ihtiyaç duymadı çünkü; sahabelerin hepsi süvari askerlerdi. Silah onların hayatının bir parçası idi... Birbirlerini sadece çocukları olduğunda veya atları doğurduğunda tebrik ederlerdi.

Silah onların hayatlarının bir parçası olması nedeni ile eğitime ihtiyaçları olmamıştır. Bununla birlikte Rasulullah (sav) besili olan atlarla besili olmayan atları yarıştırmak sahabeleri eğitiyordu. Sahihi Buhari'de de varid olduğu gibi eğitilmiş atların yarış-tırıldığı meydan altı mil genişliğindeydi. Seniyyetu'1-Veda isimli yer ile Zarifoğulları mescidi arasındaki bir mesafe idi. Peygamber (sav) ile Hz. Aişe (r.anhe)'de koşu yarışı yapıyordu. Sahabelerde bizlerde olduğu gibi fazla yağlar ve göbekler yoktu. Ruhları ve bedenleri katleden rahatlık onlarda yoktu. Çalıştıkları kadar yiyorlardı. Onlar iki vakit yemek yiyorlardı. Güneş doğduktan sonra ve güneş battıktan sonra. Sabahları sabah sütü içiyorlardı akşamları da akşam sütü içiyorlardı. Yemekleri sadece bu idi. Ancak bizlerin uğraşı ve meşguliyetimiz sanki onlardan daha fazla imiş gibi veya onlardan daha fazla cihad ediyormuşuz gibi üçüncü bir öğün yemek yemeyi ilave ettik. Üç defa yemek yiyoruz. (!)

Sahabelerin kadınları bugünküler gibi yerinden kalkamaz derecede şişman olma bir yana o kadar hafiflerdi ki varlıkları ile yokluğu bilinmiyordu. Mesela Hz. Aişe (r.anha)'yı deve üzerindeki mahvelin içerisinde zannederek gidiyorlar daha sonra mahveli indirdiklerinde içerisinde boş olduğunu görüyorlardı. Hz. Aişe var mıdır, yok mudur bilinmiyor. Bu onların kilo bakımından ne kadar zayıf olduklarını göstermekte. Günümüzde ise kadınlar maşallah zırlı harp gemileri gibiler(!) Neden? Çünkü hizmetçi istiyor, çocuğunu emzirmiyor, çamaşırını yıkamıyor, evini süpürmüyor, ayak ayak üstüne atıp dergisini bekliyor veya televizyon programlarını izliyor ya da benzeri şeylerle uğraşıyor. Kendilerine herhangi bir şey denildiğinde de size; "İbn Hazm, kadın hizmet etmek zorunda değildir demiştir," cevabını veriyorlar. Maşallah ne kadar da bilgililer(!) Allah bu bilgilerle evlenen kocalara yardım etsin.Hülasa sahabe-i kiram savaş için hazır. Yeni kamplara gitmeye ihtiyaçları yoktu. Çünkü silah sahabelerin hayatlarından bir parça idi bununla birlikte ferdi olarak kendi eğitimlerini ihmal etmiyorlardı. Onlardan hangisi ata binmiyordu, hangisi kılıç ve mızrağı güzelce kullanamıyordu veya hangisi ok atamıyordu? Bu haller sahabelerin tabii yaşantısı idi. Hatta kadınların bile tabii hayatıydı. Sizler Huneyn savaşında Ümmü Süleym'in hançerini biliyorsunuz. Rasulullah Ümmü Süleym'i ve elinde de hançeri gördü. Ona;

"Ey Ümmü Süleym, bu nedir?" diye sordu. (Ümmü Süleym Rasulullah'ın süt halalarından veya teyzelerinden biridir. Nevevi, bunu ispat etmiştir). Ümmü Süleym de;

- "Bu bir hançerdir. Ben bununla senin çevrenden kaçanların karnını yarıyorum" dedi. Rasulullah da Ümmü Süleym'in kocası Ebu Talha'ya şunu söyledi:

- "Görüyor musun, bu saç döküleni veya bu gözü az göreni görüyor musun? (yani bu ihtiyar neneyi görüyor musun? Nasıl cesaretli?)"Evet silah onların hayatlarından bir parça idi.

"Eğer onlar (cihada) çıkmak isteselerdi, elbette bunun için hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların savaşa çıkmalarını çirkin gördü de kendilerini alıkoydu ve (onlara); oturun oturanlarla beraber, denildi." (Tevbe, 46)

"... denildi." Bunu diyenler kimdir. Bunu, oturun oturanlarla birlikte diyerek kendileri birbirlerine söylemişlerdir. Gelelim ve izin isteyelim, eğer bize izin verirse cihada çıkanlar arasında bozgunculuk yaparız ve eğer bize oturmak için izin verirse oturanlarla birlikte otururuz, demişlerdir."(onlara); oturun oturanlarla beraber, denildi." Bunu söyleyenin Allah Rasulü (sav) olduğu da söylenmiştir. Allah Rasulü (sav) onlara kızarak; "oturun oturanlarla beraber," demişti. Onlar da "tamam, biz izin aldık," demişlerdir. Allah Rasulü (sav)'e cihada katılmamak hususunda izin almak için geldiklerinde Rasulullah (sav) onlara kızmış ve "oturun oturanlarla beraber, oturun kadınlarla ve çocuklarla beraber" demiştir. Bunun üzerine onlar da; "bu bizim için bir izindir," demişlerdir.

"(Onlara); oturun oturanlarla beraber denilmiştir". Yani onların bu hallerini başlarına kakarak ve azarlayarak, oturun çocuklarla, kadınlarla birlikte denilmiştir. "Geri kalan (kadın)larla birlikte geri kalmaya razı oldular. Onların kalblerine mühür vurulmuştur. Bu yüzden onlar hiçbir şey anlamazlar." (Tevbe, 87)

"Eğer onlar sizin aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar..." (Tevbe 47) Yani sizinle birlikte cihada katıldıkları taktirde sizin kuvvetinizi, düşman karşısındaki direnişinizi artırmazlar. Bunlar adeta çingenelerin ihtiyarları gibidirler. Yemekleri yerler, merkepler üzerinde yük olarak taşınırlar. Yani bu ihtiyarlar iki yönden zararlıdır. Hem yiyecekleri yerler, yeyip bitirirler hem de kendileri ile yük taşıtılacak merkeplere binip yük taşıtılmasına engel olurlar. İşte savaştan geri kalanlar bunlara benzemektedirler. Onlardan bir hayır gelmez. Zorla katılsalar da mü'minlerin arasını bozarlar. Fitne ve fesadı yayarlar. Çeşitli propagandalar yaparlar. Âyeti kerimede bunlar; "eğer onlar sizinle beraber cihada çıkmış olsalardı ancak bozgunculuk çıkarır, sizi birbirinize düşürmek için aranızda fitne sokarlardı" buyuruluyor. Yani bunlar ortaya çıkan her olaya kulak verirler. Bilmeyen, onların saf insanlar olduğunu zanneder. Halbuki onlar malzeme toplarlar, zamanı gelince de bomba gibi patlatırlar.

Yine âyet-i kerimede: "İçinizde onları dinleyenler de vardır" buyuruluyor. Yani sizin içinizde onlara raporlar sunan insanlar da vardır. Onlar sizin içinize sızdırılmış ajanlardır. Çünkü ajanların vazifesi hadiseleri dinlemek ve onu temsil ettiği makamlara aktarmaktır. Bu nedenle Allah Teala onları "çokça dinleyenler" sıfatı ile sıfatlandırmış. Çünkü ajanlar en çok kulaklarını kullanırlar. Mü'minlere böyle bir sıfat verilmez. Çünkü bu ajanlara aldanmış mü'minler bile onları sadece bir kere veya iki kere dinler ondan sonra vazgeçerler. İnsanları dinlemeyi kendilerine vazife edinmezler. Ancak müslümanların içine giren ajanların işi budur. Onlar mü'minlere karşı soğuk savaş yürütmek için tam bir hazırlık içindedirler.

Bir müslümanı namazdan sonra yakalar ve ona;

- "Nereye gidiyorsun" diye sorarlar. Eğer o;

- "Filan yerde savaş var, oraya gidiyorum" diyecek olursa ona;

- "Dikkat et, orada savaşanların yarısı münafık. Ne yapacaksın orada? Onlar sefil ve kendilerini bitirmiş insanlar, ne fayda sağlayacaksın sen onlara? Neyi düzelteceksin? Bir baharatçı felaketlerin mahvettiği bir yeri elindeki baharatlarla düzeltebilir mi?

(Yani sellerin yakıp yıktığı veya çeşitli afetlerin yok ettiği ot ve ekinleri baharatçı satmış olduğu baharatlarla telafi edebilir mi?)Sen çenesi çökmüş ve beli bükülmüş ihtiyar bir nineyi genç bir kız haline mi getireceksin?" şeklinde sözler söylerler.

Mü'minleri Savaşta Sahipsiz Bırakan ve Fitne Çıkaranlar

"...ve içinde onlara iyice kulak verenler de vardır..." Yani aranızda ayıplarınızı gözetleyen bir takım insanlar vardır. Rezil olmanızı beklemektedirler. Tökezleme ve hatalarınızı toplayıp naklederek genişletmeyi ve bir damlayı deniz haline dönüştürmeyi beklemektedirler. Yani pireyi deve yaparlar. Onlara karşı dikkatli olunuz ve Kur'an'a bakınız: "Eğer onlar da aranızda (cihada) çıksalardı, size şer ve fesadı artırmaktan başka bir şey yapmazlar ve aranızda mutlaka bir fitne sokmak için koşuşurlardı." Ancak güvenilir bir komutanlığın etrafında safınız sık olursa, birbirinize kenetlenmiş ve birbirinize sarılmış olursanız, bu halde hiçbir kimse aranızda girmeye ve karışıklık çıkarmaya güç yetiremez. Müslümanların arasında fesat çıkarmak isteyen kimseler yarasalar gibidirler. Ancak karanlıklarda varlıklarını sürdürebilirler. Az dahi olsa bir nur ve aydınlık olduğu zaman, marifet nuru veya ilim nuru veya iman nuru olduğu zaman tükenirler. Çıkıp gitmek zorunda kalırlar. Fıkıh âlimlerinin de beyan ettiği gibi bu kimseler şayet İslâm ordusu ile birlikte cihada çıksalar ve İslâm ordusu zafere ulaşsa, bu kimselere ganimetten hiçbir pay verilmediği gibi küçük hediyeler dahi verilmez. Cihada çıkmazdan önce komutanın bu tür kimseleri ordudan çıkartması üzerine farzdır. Eğer bu kimselerin ordudan çıkartılması ile onları seven ve onlara aldanan saf insanlar bulunması yüzünden fitne çıkacağından korkulursa, bu kimseler İslâm ordusu ile birlikte cihada çıkarlar, ancak ganimetlerden hiçbir pay alamazlar. Küçük çocuklara ve kadınlara ganimetten verilen basit hediyeler dahi o kimselere verilemez. Yani bu kimselere, çocuk ve kadınlara ayrılan miktar ve diğer mücahitlere verilen pay verilemez. Bu hususta tüm fıkıh âlimleri ittifak etmişlerdir. Şafii mezhebinden olan Remli'nin "Nihayetu'l-Muhtac" isimli fıkıh kitabının 8. cildinin 60. sahifesinde şöyle denilmektedir; "Cihada gitmemeyi teşvik eden kimseyi (muhazzilini) ve bozguncu haber yayanları (mürçifini) İslâm ordusu ile birlikte cihada katılmasını önlemek, ordunun saflarını kontrol ederek fitneden korkmadığı sürece bu kimseleri İslâm ordusunun safından çıkarmak halife veya halifenin vekili için sünnettir. Hatta bu kimseler İslâm ordusunda kaldıkları taktirde zarar verecekleri zannı ağır basarsa imama veya vekiline bu kimseleri ordudan çıkarmak farz olur."

Hanbeli mezhebinden olan Buhut'un İnsaf isimli fıkıh kitabının 442. sahifesinde şöyle denilmektedir; Halifenin, cihada gitmeme propagandası yapan muhazzil ve bozguncu haber yayan mürçif kimseleri ve müslümanların haberlerini düşmanlara bildireni, müslümanlar arasında fitne sokanı ve münafıklığı ve zındıklığı ile tanınanları cihaddan men etmesi şarttır.

Şayet bu kimseler, müslümanlarla birlikte cihada çıkmış olurlarsa, bunlara ganimetten mücahitlerin payı gibi pay ayrılmaz, bunlara kadın ve çocuklara verilen basit hediyeler dahi verilmez. Hatta bu kimseler savaşta kahramanlık göstermiş olsalar dahi hüküm budur. Çünkü bu kimselerin müslümanlara zararları, kâfirlere olan zararlarından daha şiddetlidir." Bu İmam Ahmed'in ve Şafii'nin mezhebidir. Muğni adlı fıkıh kitabının 10. cildinin 420. sahifesine bakınız. İşte bu nedenle, "...aranıza mutlaka bir fitne sokmak isteyerek koşuşurlardı..." Aranızda fitne çıkarmakta acele ederler. Mesela şöyle derler:

"Sen Abdurrahman Sayyaf ile savaşıyorsun öyle mi? Onu bırak, o bir şeye yaramaz. Garibanın tekidir. Onu bırak git Hikmetiyar ile birlikte savaş" gibi sözler sarf ederler. Bu sözlerle sadece fesat çıkarmayı hedeflerler. Şayet sen Hikmetiyar ile birlikte savaşıyor olsaydın sana; "Hikmetiyar kan dökmek için seni kullanmaktadır git ve Rabbani'yi araştı. Onunla birlikte savaş," der. Eğer senin Ahmed Şah Mesud'a gittiğini görürse; "Ahmed Şah Mesud Fransa ve Amerika'nın uşağıdır. Senin bilmediğin birçok malumatları bilmekteyiz. Fakat Rabbimiz bunları örtmeyi emretti," diyecektir. Subhanallah!

Bunların kalbi hasta. Kalbi hasta olandan ne beklenilir. Çürümüş bir elmadan güzel bir koku çıkması beklenebilir mi? Ondan ancak pis bir koku çıkabilir, kalb hastadır, nefis hastadır... Yüce Mevla'nın da buyurduğu gibi;

"Güzel bir ülke, Rabbinin izni ile mahsulünü verir, kötü olan bir ülke ise ancak kavruk bir mahsul çıkarır..." (Araf, 58)

Bütün bunlara rağmen aziz ve celil olan Allah'a güvenin ve O'na tevekkül ediniz. Ben inanıyorum ki çerçöp boşa gidecek fakat sağlam olanlar yerinde kalacaktır. Bu hususta da yüce Mevla şöyle buyurmuştur;

"Cüruf ve köpük boşa gider, insanlar için faydalı kısımları yerinde kalır. Allah böylece misaller verir." (Rad, 17) Başka âyetlerde ise şöyle buyrulur;

"Ey Peygamber! Allah'ın güzel bir sözü kökü sabit, dalları göğe doğru yükselen güzel bir ağaca benzettiğini görmez misin? O ağaç Rabbinin izni ile her zaman meyvelerini verir. Allah insanlara misaller veriyor ki öğüt alsınlar. Çirkin söz ise topraktan sökülüp atılmış kararsız kötü bir ağaca benzer." (İbrahim, 24-26)

Evet âyetinde de belirtildiği gibi asılsız sözler, iftiralar köksüz ağaca benzer, yeryüzünde sabit duramaz. Kalplerden kayıp gider, kesinlikle kalplerde karar kılamaz. Çünkü inanan kalplerde, murdar sözler devamlı kalamaz. Mü'mine, bir kimse gelip fesad konuştuğu zaman ona; "Ey kardeşim! Sus, neden sen gidip bunu kendini ilgilendirene anlatmıyorsun?" der. Münafıklar ise şu âyet-i kerimede tasvir edildiği gibi aksini yaparlar;

"Kendilerine emniyet veya korku hususunda bir haber geldiğinde onu hemen yayarlar. Şayet onlar bu haberi Peygambere ve kendilerinden olan idarecilere götürmüş olsalardı onlardan hüküm çıkarmaya ka'dir olanlar, onun ne olduğunu bilirdiler." (Nisa, 83)

Gelip de bana; "falanla filan kimse arasında savaş olmaktadır" diyeceğine git ve bu halde olan kimseleri uyar. Onlara nasihat et, eğer samimi bir kimse isen... Onlar sana gerekçelerini açıklayacaklardır, bu hallerini beyan edeceklerdir. Ancak bir kelime ezberleyip de iyice araştırmaksızın, konuyu kavramaksızın ve bunu yaymanın cihada vereceği zararları düşünmeksizin anlatman nedendir? Ama bir kelime öğreniyorsun; "aman kızım bunu annene haber ver" diyorsun. Düşünmeden bunu yayıyorsun. Onun cihada ne kadar zarar vereceğini idrak edemiyorsun. Elbetteki bunun vebali vardır. İşte şu kardeşimiz Ebu Said" isminde biri. Bir hafta önce bize geldi. Ebu Said, sana neler anlatıldığını söyle.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...

Salat ve selam Allah Rasulünün üzerine olsun;

Biliyorsunuz ki arkadaşlarla beraber oturduğumuz da inşallah cihad edelim derdik. Ve arkadaşlarımdan birisi benim Afganistan'a cihad için gitmek istediğimi işitti. Evime gelerek; "Ey kardeşim sana Allah rızası için nasihat edeceğim," dedi. Ben;

"Ne kastediyorsun?" dedim. Kendisinde akide dersi aldığımız falan hocaya gittim ve ona Afganistan'da cihad etmenin hükmünü sordum. Bana küçük bir kitapçık gösterdi o kitapçıkta Afganlıların müşrik olduğu, onlarla birlikte cihad etmenin caiz olmadığı

zikrediliyordu" dedi.

Abdullah Azzam konuşan kardeşin sözünü kesti ve dedi ki;

"İşittiniz mi? Afganlılarla birlikte cihad etmek caiz değilmiş, çünkü onlar müşriklermiş! Düşünün! Bu kardeş (Ebu Said), onbeş gün önce buraya geldi. Suudi Arabistan'dan geldi. Düşünebiliyor musunuz? Bir kısım insanlar, bir halkın tamamına müşrik demeye ve onlarla birlikte cihad etmek caiz değildir, diye söylemeye cesaret edebilmektedirler! Afganlılarla cihad etmek caiz değildir, diyorlar yani onlarla birlikte cihad ettiğiniz taktirde günahkar olursunuz. Çünkü bu caiz değildir! Kanaatlerince bunu Allah rızası için nasihat olarak söylemekteler!

Bu gibi insanları tasvir eden âyetler ne kadar manidardır.

"(Ey muhammed, de ki: "Amelleri yönünden en çok zarara uğrayanları size haber vereyim mi?. Onlar dünya hayatındaki gayretleri boşa giden kimselerdir. Oysa kendileri iyi iş yaptıklarını sanırlar." (Kehf, 103-104)

Peygamber efendimiz de bu gibi insanları tasvir ederek şöyle buyurmuştur: "Sizler iyiliği kötülük, kötülüğü de iyilik gördüğünüz zaman haliniz ne olacaktır."(Mecmuu'z-Zevaid, c. VII Sh. 280. Bu hadisi Ebu Yale, ayrıca Taberani Evsad isimli kitabında rivayet etmişlerdir.)

İslâm'ın en yüksek mertebesi olan cihad ve müslümanlara yardım etmek haram görülürse böyle bir düşünce nasıl doğru olabilir.

Bunu söyleyen insanlara soralım; Afganlılar niçin müşrikler? Şirk nereden gelmiştir? Afganlılar hakkında ne diyorsunuz:

- Onlar Peygamberi aracı kılıyorlar, yani Allah Rasulü (sav) ile tevessülde bulunuyorlar.

- Onlar kabirlerden medet umuyorlar, yani kabirlerle istiğasede bulunuyorlar.

- Onlar korunmak için muska, hamail, nazar boncuğu gibi şeyler taşıyorlar. Bu üç şeyden başka bir şey yok. Şimdi bunları teker teker izah edelim:

- Kabirlerden medet ummak; evvela bu halin bulunmadığı hiçbir halk tanımıyorum. Ne Ürdün'de, ne Suriye'de, ne Irak'da, ne Mısır'da ne de başka bir yerde kabirlerden medet umulmadığı, kabirlerle istiğasenin yapılmadığı hiçbir yer görmedim.

Bu konuda konuşmaya başlamadan önce, Allah'a hamd olsun Rabbimizin hidayeti ile kendimizi bildiğimizden beri İslâmî davet içerisinde yetiştik. Kalbimizde sofiliğe (şer'i şerife muhalif olan tasavvufa), bidatlara ve hurafelere yönelik şiddetli nefretler vardır.

Bunlarla savaşmaktayız. Ben ilköğretimin altıncı sınıfında iken İslâmî Harekete katıldım. Hurafe ve bidatlara karşı derin nefretlerim vardır. İnanır mısınız ben doktoramı Mısır'da yaptım. Orada bulunduğum sürece İmam Şafii (rahimehullah)'ın kabrini ziyaret etmedim. Çünkü bu ziyaretimin hadise ters düşeceğinden korktum. Zira Peygamber efendimiz: "Mescid-i Haram, Mescid-i Aksa ve Medine'deki kendi mescidi dışında herhangi bir yeri ziyaret etmek için kolanların çekilmeyeceğini (bineklerin hazırlanıp idilmeyeceğini)" beyan etmiştir. Halbuki İmam-ı Şafii'yi ziyaret etmememden dolayı içimde bir sıkıntı buluyordum ve bunu İmam-ı Şafii'ye karşı bir cefa gibi kabul ediyordum.

Kahire'de el-Ezher Üniversitesi'nin karşısında bulunan Hz. Hüseyin camisindeki Hz. Hüseyin'e ait olduğu iddia edilen kabrin etrafında insanların tavaf yaptığını, tavaf yapmayan insanlara; "haydi koş koş kabrin etrafında yedi defa tavaf et" diye söylendiğini, bazı kimselerin kabre Hüseyin'in kabri diyerek secde ettiğini, adaklar adadığını ve benzeri bidat ve hurafelerde bulunduklarını gördüm. Gerçekte ise Hüseyin camisinde, Hz. Hüseyin'in ne kabri, ne başı, ne cesedi, ne de saçının bir teli bulunmaktadır. Bunları gördüğümde sinirim tepeme fırlıyordu. Ancak bunlar Ezher'in hemen yanında yapılmakta idi. Serin bir yerdin ve ben bu mescidde oturup ders çalışıyordum. Subhanallah! Bu tür bidat ve hurafelerden nefret ediyorum.

Bazı arkadaşlarım tasavvufçuydular. Bu konu üzerinde onlarla devamlı tartışmalarımız olurdu. Kayınbiraderlerimden bazıları sofi idiler ve hatta eşim de sofi idi. Bu konuyu çirkin görmekteyim. Allah'a hamd olsun ben korunmak için muska asmakta ve tevessülde (aracı kılmakta) bulunmaktan hoşlanmıyorum. Yani; ey Allah'ım! Beni Peygamber (sav)'in yüzü hürmetine bağışla demiyorum. Bununla birlikte ehl-i sünnet imamlarından Ahmed bin Hanbel buna cevaz vermiştir. Bu konuda geniş bilgi edinmek isteyen el-Bani'nin Tevessül isimli kitabına müracaat edebilir. Evet İmam Ahmed bin Hanbel Peygamber (sav) ile tevessülde bulunmayı yani; Ey Allah'ım beni Peygamberin yüzü suyu hürmetine affet demeyi caiz görmüştür. Ancak İmam Ebu Hanife bunu mekruh görmüştür. Ahmed b. Hanbel'in buna cevaz vermesine rağmen Ebu Hanife bunu mekruh gördüğü için, biz ihtilaftan kaçınmak için böyle bir şey yapmıyoruz. Görüldüğü gibi bir kısım alimler Peygamber efendimizi dualarda aracı yapmayı caiz görmüşler, diğerleri ise sadece bunu mekruh saymışlardır. Haram dememişlerdir. O halde Afganlıların bu tür tevessülleri şirk sayılabilir mi? Elbette ki değil.

Korunmak için muska ve benzeri şeyleri takmaya gelince; Şurası bir gerçektir ki, eğer muska Kur'an ve Sünnette bildirilen şeylerle veya sahabelerden yapılan rivayetlerle hazırlanmışsa buna ruhsat vardır. Nitekim Abdullah bin Amr bin el-As'tan rivayet edilen hasen bir hadiste Abdullah'ın şu hadisi yazdığı rivayet edilmiştir: "Bütün şeytanların, zehirli haşeratin ve her isabet eden gözün şerrinden Allah'ın mükemmel sözlerine sığınırım" (Buharî, Kitab. Enbiya, Bab. 10)

Abdullah b. Amr b. el-As diyor ki; "Ben bunu oğullarımdan anlayabilenlere öğretiyordum, anlayamayanlara ise bir levhaya yazıyor ve boyunlarına asıyordum."(Bkz. Ebu Davud, Tıp, Hn. 3893.) Görüldüğü gibi yapılan muska rivayetlere dayanmakta ise kimsenin buna itiraz etme hakkı yoktur. Bir muskayı açtığınızda iki şekilde bulabilirsiniz. Birincisi; içerisinde ya Allah veya ya Rahman veya Âyetel Kürsi, İhlas, Nas ve Felak sûreleri gibi âyetler ve dinin yasaklamadığı ifadeler vardır.

İkincisinde ise; Bid'at ehlinin yaptığı ve müslümanlarla alay ettiği şeyler vardır. Ben. birçok muskayı açtığımında içerisindeki şeylerin bid'at ehli tarafından müslümanlara uydurulan şeyler olduğunu gördüm. Bir kısım muskaların içerisinde, on iki imamın ismi yazılıydı. Bazılarındaysa el veya göz resimleri çizili idi. Bu tür muskaları kaç paraya sattıklarını biliyor musunuz? Bazen bunların fiyatları bin Afganiye ulaşmaktadır. Bazan da 5000'e. En pahalı olan muskalar ise Şialar tarafından yapılan muskalar. Afganlıya göre bin rupi çok büyük bir paradır. Bu tür muskaları satın alanlar ancak hocalardan satın almaktadırlar. Hocaların bu muskaları Kitap ve Sünnete göre yazdıklarını zannetmektedirler.

Doktor kardeşlerimizden bir tanesi bana şunları anlattı; Arap bir kardeş bir Afganlının boynunda asılı olan muskayı tuttu ve onu kesmek istedi. Afganlı;

- "Niçin kesmek istiyorsun?" dedi. Arap kardeş;

- "Bu şirkettir," dedi. Afganlı kardeş ona;

- "Bu Kur'an'dır, Kur'an'ı Kerim'i boynuna asmak mı yoksa Kur'an'ı Kerim'i kesmek mi şirkettir?" dedi. Afganlıların muskaya bakışları budur. Muskaları Kur'an olarak zannetmektedirler. Şayet Kur'an diye boynunda taşıdığı muskayı karşısında açarak onu

okusanız ve içerisinde Kur'an ve Sünnetten hiçbir şey bulunmadığını gösterseniz kendi haline kendisi gülecektir. Bazı muskalarda, ya Ali, ya Hasen veya ya Hüseyin gibi medet veya bizi kurtar gibi şirk lafızlar içerdiğini farz edelim'. Bu tür içerisinde şirk lafızlar bulunan muskayı, içerisinde Kur'an ve Sünnetten âyetle:veya hadisler yazılıdır diyerek taşıyan kimseye müşriktir denilemez. Bu kimse cehaleti nedeni ile mazur sayılır. Biliyorsunuz ki biz ehl-i sünnetin imamları, insanların anlamaları zor olan meşe içlerde cehaleti mazeret kabul ederler. Mesela, Bunlara İbn Kayyım el-Cevzi ve İbn Teymiye, Muhammed b. Abdülvehhab bunlardandır. Şimdi biz bunların görüşlerini kabul ediyor muyuz yoksa etmiyor muyuz? Onlar bu tür zor meselelerde insanların mazeretlerini kabule şayan görmüşlerdir. Geçen yıl Şeyh Abdülmecid ez-Zindani ile birlikte hacc'da bulunduk. O, bana şeyh Abdülaziz b. Baz'a şöyle sorduğunu anlat ti; haklı kimseler insanı İslâm dininden çıkaran ve şirke düşüren amelleri yapmaktadırlar. Bu gibi insanları tekfir edebilir miyiz? Abdülaziz bin Baz ise; Hayır bunları tekfir edemeyiz. Çünkü Muhammed bin Abdülvehhab'a, Kevvaz kubbesi etrafında tavaf ederek, o kubbeden medet uman insanları tekfir edebilir miyiz diye sorulduğunda; "onlara bu yaptıklarının hükmünü öğreten kimselerin az olması nedeniyle onları tekfir edemeyiz" demiştir. İki yüz elli seneden beri Arap Yandaması'nda şirke, bidatlara ve müşriklere karşı mücadele edilmesine rağmen Medine ve Mekke'de dahi hâlâ bid'at ehli sofiler bulunmaktadır. Afganlıların Mekke ahalisinden daha iyi olmasını mı istiyorsunuz? Evet Afgan halkı onlardan daha iyi ve faziletlidir, çünkü Afgan halkı cihad etmektedir.

Fıkhi açıdan mevzumuzu dönelim. Dikkat edin, hepimizin kendisi ile hükmetmekle emrolunduğumuz şeriaten konuşalım. Bizler Afgan halkının hepsine birden nasıl müşrik denilebildiğini anlamak istiyoruz. Bu insanlar nasıl müşrik olabilirler? Bir takım insanlar bunlara onlar müşriktir, onlarla birlikte cihad etmek caiz değildir, nasıl diyebilirler? Halbuki Muhammed b.

Abdülvehhab'ın Kevvaz kubbesi etrafında tavaf ederek kubbeden yardım isteyenleri tekfir etmediğini ve onlar hakkında onlara bunun şirk olduğunu öğretenlerin azlığından dolayı onları tekfir edemeyiz dediğini görmüştük.

Diğer taraftan İbn Teymiye -Allah ona rahmet eylesin- Cehmiye mezhebinden kimselerle tartıştığında onlara son olarak şöyle demişti; "Şayet ben sizlerin söylediğini söylersem kâfir olurum. Ancak ben sizleri tekfir etmiyorum. Çünkü sizler cahilsiniz."

İbnul Kayyım el-Cevzi de şöyle demektedir: "Evliyaların yatırırlarından veya başka şeylerden, medet uman, yardım ve isteklerde bulunan kimseleri cahil olmaları nedeniyle tekfir etmiyoruz."

İşte bu kimseler ehli sünnet vel cemaatin bu meseleler hakkında en titiz olan imamlarındandır. Onlar ise bunları söylemişlerdir. Bu âlimlerin saf akide üzerinde olduklarını hepimiz kabul etmekteyiz. İlmi üstünlüklerini itiraf etmekteyiz. İşte bu âlimler insanları cehaletleri nedeniyle mazur kabul etmişlerdir. Bu âlimlerin özür kabul ettikleri ve sahibinrmazur gördüğü bazı şirk olan şeyleri bizler nasıl özür kabul etmeyiz?

-Yukarıda zikrettiğimiz tevessül meselesine gelince; Bu hususta Rasulullah'la diğer velilerin farklı oldukları beyan edilmiştir.

Dualarda Rasulullah (s.a)'i aracı kılınmasının İmam Ahmet b. Hanbel tarafından caiz görüldüğünü zikretmiştik. Velileri aracı kılma meselesine gelince; buna dahi bir kısım alimlerin ruhsat verdikleri zikredilmektedir.

Bu konular beni çok meşgul etmiştir. Hatta bazı gençler bu gibi meselelere fetva bulmak için çeşitli mercilere başvurmuşlardır. Bazı gayretli gençler buraya geldiklerinde bir veya iki gün cihada katılmışlar, diğer bazıları da hiç cihada katılmadan Peşaver'de kalıp geri dönmüşler, Suud'daki Abdülaziz b. Baz'a Afganistan'daki mücahidler arasında büyük ve küçük şirklerin görüldüğünü anlatmışlardır. Bunun üzerine Abdülaziz b. Baz bana şu uzun mektubu yazıp postalamıştır:

"Esselamu aleykum ve rahmetullahi ve berekatuhu. Muhterem Hoca Efendi Abdullah Azzam, Allah seni muvaffak kılsın, amellerinde bereket ihsan etsin ve hakta yardımcın olsun. Amin. Ben sizi takdir ediyor ve kendisinden başka hiçbir ilah olmayan yüce Allah'a nimetlerinden dolayı hamd ediyorum. Şanı yüce Allah'dan beni ve sizleri şükrüne layık kimselerden kılmasını diliyorum. Kulu, Rasulü, dostu, Peygamberimiz, imamımız, efendimiz Muhammed bin Abdullah'a onun aline, sahabelerine ve onların yolunun takipçilerine salat ve selam olsun. Yüce Allah'dan bizleri ve sizleri Peygamberin Sünnetine tabi olan onun dinine basiretle davet eden kimselerden kılmasını niyaz ederiz. Şüphesiz yüce Allah buna güç yetirendir.

Ey Değerli kardeşim! İslâm'ın, müslümanların, cihadın, mücahidlerin ve muhacirlerin zafer bulması için sarf ettiğiniz büyük gayretlerinizden ve güzel amellerinizden dolayı size teşekkür etmek beni sevindirir. Aziz ve celil olan Allah'dan size olan hayırlarını artırmasını ve sevaplarınızı fazlalaştırmasını, gayretlerinizi mübarek kılmasını ve sizinle kendi dinine yardım etmesini, bizleri ve sizleri dünya ve ahiret hayatında hak söz üzere sabit kılmasını, her türlü saptırıcı fitnelerden korumasını, hak üzere olan mücahit kardeşlerimize yardım etmesini, dinde onları fakih kılmasını ve hidayet üzerinde bir araya getirmesini, İslâm'ın ve müslümanların düşmanlarını perişan etmesini, kuvvetlerini dağıtmasını, topluluklarını paramparça etmesini, musibet üzere musibet göndermesini niyaz ederim. Şüphesiz ki O, en güzel dost ve en güzel yardımcıdır.

Ey Şerefli kardeşim!

Cihada katılan ve muhacirlerle bağlantı kuran bir kısım kardeşler aracılığı ile bize ulaşan malumatlara göre; gerek komutanların bir kısmında, gerekse avam halkın bazılarında, Peygamberi aracı kılarak yardım isteme, velileri ve tasavvuf şeyhlerini vasıta yaparak yardım dileme gibi büyük şirkler bulunuyormuş. Keza muska, hamayil gibi bazı şeyler takınarak küçük şirkler ve bidatler de bulunuyormuş. Sizlere tavsiyem, insanlarda görülen bu gibi şirk ve bidatlara karşı münasip usullerle karşı çıkmaya özen göstermeniz, her münasebette onların üzerinde titizlikle durmanız, her toplantı ve konferansta onları dile getirmeniz, bu gibi insanlara şirk, bid'at ve isyanın düşmanın musallat olma sebeplerinden olduğunu açıklamanız, onlara Allah ve Rasulüne itaat etmelerinin gerekli olduğunu bildirmeniz ve bid'atlerden kaçınmanın zaferin sebeplerinden biri olduğunu beyan etmenizdir..."

Müslümanların zihinlerini karıştırmak için bir yerden bir yere laf taşıyan ve Abdülaziz hocaya da bu gibi sözleri söyleyen gençlerden bir tanesi bana şunu nakletti: "Şeyh Abdülaziz bin Baz bana dedi ki: Afganlılarla birlikte cihad etmek caiz değildir. Çünkü bu, Allah'a ortak koşanlarla beraber olup, inançsız kâfirlere karşı savaşımdır. Bu da caiz değildir." Ben, bunu sana söyleyen Şeyh Abdülaziz bin Baz mı? dedim, genç; evet, dedi. Ben; Allah'ın dininden insanları ürkütmeyiniz... Abdülaziz bin Baz'ın söylediklerini dinleyen birçok insan vardır. Bu nedenle Abdülaziz bin Baz'ın her söylediğinden insanlar nefret edeceklerdir! dedim. Ve Suud'a gittiğimde Abdülaziz bin Baz'la görüştüm, ona; senin, Afganistan cihadı hakkında, müşriklarla birlikte mühlidlere karşı savaşımdır dediğini naklettiler, bu doğru mudur? dedim. Şeyh bin Baz; Hayır, bana iftira etmektedirler. Benim adıma yalan söylemektedirler, dedi ve bu konuda Afgan cihadının İslâm cihadı olduğunu, Afganlılarla birlikte canla ve herkesin gücü nisbetinde malla cihad etmenin farz olduğunu belirten birçok yazılar yayınladı. Bu yazıların yayımlandığı dergiler ve fetvalar yanımda mevcuttur. Bu yazıları Müçtema Dergisi ve Cihad Dergisi yayınlamışlardır. Evet, bu cihad farz-ı ayn olan bir cihaddır.

Canla ve malla cihad etmek gerekmektedir. Abdulaziz bin Baz bir yazısında şunları da ifade etmiştir: "Bana gelen haberlere göre Lahor şehrinde bulunan ve adı şu olan bir kişi benim Afganistan mücahidleriyle birlikte cihad etmeyi caiz görmediğimi, çünkü bunun müşriklerle birlikte mülhidlere karşı bir cihad olduğunu söylediğimi yayıyormuş. Bu tamamen yalandır." Abdulaziz b. Baz, konuyla ilgili bir kitap yazmış, bir nüshasını da Şeyh Abdurrabrasul Sayyaf'a göndermiştir. Ayrıca bir nüsha da Lahor'daki Dave ve Fetva'dan sorumlu olan Abdulaziz b. Atik'e göndermiştir. Ey kardeşler!

- Afganlıların kabirler aracılığı ile yardım dilediklerini görmüş olsak dahi biz onlara müşrikler diyemeyiz. Halbuki biz onlardan hiçbir kimsenin böyle yaptığını görmedik. Ben sizin hepinize Allah için yemin verdiriyorum. Afganistan'a geldiğinizden beri yatırlardan medet uman bir Afganlıyı gördünüz mü? Allah'a yemin ediyorum ki ben şu ana kadar hiç görmedim ve bu sene benim cihaddaki altıncı senem. Bazı insanlar ise Afganistan'a geldiklerinin altıncı saatinde mikroskopa veya teleskopa bunların yatırlardan medet umduklarını istigasede bulunduklarını keşfetmekte. Vallahi ben kilometrelerce mesafe kat ettim, Kabil'e kırk kilometre kalıncaya kadar ulaştım ve yolda bir tane dahi yatıra rastlamadım. Halbuki Pakistan'ın Peşaverle Tirimangal bölgesi arası yatırlarla dolu. (Pakistan sınır kentine) Afganistan'ın içerisinde ise yol boyunca bir tane dahi yatır görmedim. Ey kardeşlerim! Şayet sizler dininizde ciddi kimseler iseniz ve gerçekten Allah için nasihat etmek istiyorsanız, bu gariban kimselerin arasına girmeniz ve onlara Allah'ın dinini ve sahih inancı öğretmeniz, sizler için daha evla olmaz mı? Bizler, onların üzerlerinde taşıdıkları muska ve nazar boncuğu gibi takılardan, onların bu konudaki hislerini galeyana getirmeksizin birçoğunu toplayıp nice torbalar doldurduk. Ben, eğitim kampında görevli olarak bulunduğum sıralarda bu konulara hiç girmiyordum. Kampın son iki gününde veya gece sohbetlerinde onlara; Ebu Hanife'nin kabir inşasındaki görüşü nedir? diye soruyordum. İmam Ebu Hanife'nin kabir bina etmeyi mekruh gördüğünü öğrendiklerinde kendileri de bunu kalplerinden çirkin görüyor ve terk ediyorlardı. Aynı şekilde İmam Ebu Hanife'nin muska ve hamayıl taşıma hususunda ve benzeri şeylerdeki görüşü nedir diye genel sorular soruyordum ve cevaplarını veriyordum. Afganlılar Ebu Hanife'yi çok severler. Tabi İmam Ebu Hanife bu tür bid'atleri şiddetle reddetmektedir.

Ey kardeşlerim!

Bu insanlar güzel vaazı ve hikmetli sözü dinlemeye ve itaat etmeye hazırdırlar. İngilizler üç asır boyu onlara vahabiliği kendilerine karşı çıkar korkusuyla çirkin göstermişlerdir. Ben de bir zamanlar vahabiliği çok kötü bir şey zannediyordum. Sizler bu insanların vahabiliğe karşı görüşlerini bir gün bir gecede ve kolay bir şekilde değiştiremezsiniz. Onlarla içli dışlı olun. Sizi tanısinlar. Size güvendikleri takdirde dininize ve inancınıza da güvenirler ve öğreteceğiniz sahih inancı kabullenirler.

Ey kardeşlerim!

BBC radyosu Mücahit liderlerden sahih inanç sahibi Sayyaf ve Hikmetyar'a karşı vahabilik silahını kullanmakta ve bunlara karşı savaş açmaktadır. Adı geçen bu radyo Peştü diliyle şunu yayınlamaktadır: "Sayyaf, Peşaver'de Afganlılar arasında vahabiliği yaymak için Suud güdümlü özel bir üniversite kurdu." "Aranıza fitne sokmak için mutlaka koşuşturdular.." âyeti kerimesinin pratik örneğini görün!

Bazı gençler, Suudi Arabistan'dan ve Suud tüccarlarından Sayyaf'a yardımlar geldiğini görünce ona karşı komploya giriştiler. İnsanları onun itikadı hakkında şüpheye düşürmeye çalıştılar.

Halbuki insanlar Sayyaf'ı tanıyorlardı, bu olmaz diyorlardı. Neyazık ki bu tür şüpheleri sokanların çevresinde bulunan insanlar şunu söylüyorlardı: "Ben, bizzat kendim Sayyaf'ın koruyucularından şu kadar muska topladım. Ben, Sayyaf'ın sekreteriydim. Bu da onların bid'atçı olduklarının ve inançlarında hurafeler bulunduğunun delilidir" diyorlardı. İşte bu gibi şeyleri yayıyorlardı.

Bazıları Sayyaf vahabidir diyerek birliği bozmaya çalışıyor, bazıları, Sayyaf sahih inanca karşıdır diye propagandalarda bulunuyorlardı. Böylece Sayyaf'ın adını kirletip yardımları ondan kesmek istiyorlardı.

Bu nedenle şu durumda iki hususla karşı karşıyayız.

-Ya Afganlılarla birlikte cihadı terk edeceğiz. Bu da Afganlıların dışındaki kâfirlerin burayı işgal etmelerine yol açacaktır, din ve dünya için daha büyük bir zarara uğratılmış olacağız.

- Ya da facir de olsa başta bulunan emirle birlikte savaşacağız. Bununla da daha büyük facir olan kimseler engellenmiş, hepsi olmasa dahi İslâm şeriatının çoğunluğu tatbik edilmiş olacaktır. Bugün ve benzeri hallerde yapılması gereken görev budur. Hatta Raşid halifelerden sonra yapılan cihadların bir çoğu bu şekilde hasıl olmuştur. Her halükârda cihad durdurulamaz. Çünkü kıyamete kadar devam edicidir. Bu hususla ilgili olarak Peygamber efendimiz (sav)'in cihadda araç olarak kullanılan atları överek şöyle buyurduğu rivayet edilmektedir: "Atlar, kıyamete kadar yelelerine hayır bağlı olan bineklerdir. Bu hayırda, sevaplar ve ganimetlerdir." Ebu Davud'un rivayet ettiği başka bir hadiste de Rasulullah şöyle buyurmuştur: "Allah'ın beni gönderdiği günden ümmetimin en sonuncusunun Deccal'le savaşmasına kadar cihad devam edecektir. Bunu ne bir zalimin zulmü, ne de bir adaletlinin adaleti iptal edecektir." Yine Peygamber efendimizden birçok yolla rivayet edilen bir hadisi şerifte Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlardır: "Ümmetimden bir topluluk hak üzere olmaya devam edeceklerdir. Onlara muhalefet edenler hiçbir zarar veremeyeceklerdir."

Ehl-i Sünnet ve'l cemaat âlimlerinin bütün gurupları, takva sahibi olan imamlarla da, günahkâr olan imamlarla da cihad etmenin gerekli olduğu hususunda ittifak etmişlerdir. Ancak Ehl-i Sünnet vel Cemaat olan müslümanların dışındaki Rafiziler ve Hariciler bu görüşe katılmamakta, kendisiyle cihad edilen imamın günahlardan uzak bir imam olması gerektiğini söylemektedirler. Halbuki Peygamber efendimiz (s.a) bir hadisi şerifte şöyle buyurmuşlardır: "Zalim, hain ve günahkâr emirler iş başına geleceklerdir. Kim onların yalanlarını doğrular ve onlara yardım ederse benden değildir ve ben de onlardan değilim. Onlar Cennetteki havuzun başında su içmek için benimle beraber olmayacaklardır. Kim onları doğrulamaz, onların zulümlerine yardım etmez ise o bendendir ben de ondanım. Böyle yapan kimse ise su içmek için havuzu kevserde benimle beraber olacaktır." (Tirmizi Fiten 72; Müsned-i İmam Ahmed bin Hanbel, 3,95)

Peygamber (sav)'in emrettiği cihadın kıyamet gününe kadar emir sahipleri ile olacağını ve yine Peygamber (sav)'in zalimlerin zulmüne yardımcı olmayı yasakladığını öğrenen kişi, orta yolun saf İslâm dininde cihada müstehak olanlarla cihad etmek olduğunu öğrenir. Afgan halkından mes'ul olanların durumu gibi. İslâm'da her emir ve toplulukla cihad etmek ancak belirtilen bu surette mümkündür. Kendisi ile birlikte cihad edilen topluluğa yardım, onlara Allah'a isyan hususunda yardım etmemek suretiyle gerçekleşmiş olur. Bu nedenle sen Afganlılarla birlikte cihad et, ancak masiyet olan şeylerde, (sigara içmek nesvar vb. şeyler kullanmakta) onlara yardım etme. Muska ve hemayıl gibi şeylerde onlara uyma. Bilakis onları uyar ve onlara dini öğret. Onlara,

Allah'a ve Rasulü'ne itaat olan hususlarda itaat et. Allah'a isyan olan masiyet olan şeylerde onlara itaat etme. Çünkü yaratıcıya isyan olan bir hususta yaratılana itaat yoktur. Bu yol İslâm ümmetinin öncesi ile sonrası ile seçkinlerinin yoludur. Her mükellefin üzerine farz olan budur. Bu yol, ilimlerinin azlığından dolayı fasit (sapık) Haricilerin yolu ile, her ne surette olursa olsun emir sahiplerine mutlak itaati söyleyen Mürcie mezhebinin yolu arasında orta yoldur.

